EMILY HENRY

Autoarea bestsellerelor
DOUĂ CĂRȚI ȘI O VACANȚĂ și *ÎNTÂLNIRI ÎN VACANȚĂ*

iubire ca la carte

„Una dintre autoarele mele preferate."
COLLEEN HOOVER

LITERA
BLUE MOON

Noosha, această carte nu este pentru tine.

Știu deja care va fi pentru tine, așa că trebuie să aștepți.

Această carte este pentru Amanda, Dache', Danielle, Jessica, Sareer și Taylor. Nu ar fi existat dacă nu ați fi fost voi.

Și dacă s-ar fi întâmplat cumva să apară, atunci nimeni nu ar fi citit-o.

Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

PROLOG

Atunci când cărțile sunt viața ta – sau, în cazul meu, slujba ta –, te pricepi destul de bine să ghicești care e drumul unei povești. Vezi cum clișeele, arhetipurile, răsturnările obișnuite de situație încep toate să se organizeze în mintea ta într-un catalog, împărțit pe categorii și genuri.

Soțul este ucigașul.

Tocilara suferă o transformare și, fără ochelari, devine o gagică bestială.

Tipul rămâne cu fata – sau cealaltă fată rămâne cu fata, după caz.

Cineva explică un concept științific complicat, iar altcineva spune: „Hm, vorbește pe limba mea, te rog”.

Detaliile se pot schimba de la o carte la alta, dar nu există nimic cu adevărat nou sub soare.

Să luăm, de exemplu, povestea de dragoste dintr-un oraș mic.

Genul în care un mahăr cinic din New York sau Los Angeles este expediat la Cucuieți, ca să ducă la faliment o mică afacere de familie – de exemplu, o fermă de brazi pentru Crăciun – pentru a face loc unei corporații fără suflet.

Dar, în timp ce persoana din orașul mare este în orășelul cu pricina, lucrurile nu merg conform planului. Pentru că, bineînțeles, ferma de brazi pentru Crăciun – sau brutăria, sau orice altceva a fost trimis să distrugă eroul – este deținută și administrată de o persoană ridicol de atractivă și disponibilă, care abia așteaptă să fie curtată.

În același timp, în orașul mare, eroul are o parteneră romantică. O persoană lipsită de scrupule, care îl încurajează să facă ceea ce și-a propus și să distrugă niște vieți în schimbul acelei mari promovări. El primește apeluri de la ea, în timpul cărora ea îl întrerupe, lătrând sfaturi fără inimă de pe șaua bicicletei ei Peloton.

Îți poți da seama că este malefică pentru că părul ei este de un blond nefiresc, tras pe spate ca al lui Sharon Stone în *Instinct primar* și, de asemenea, urăște decorațiunile de Crăciun.

Pe măsură ce eroul petrece mai mult timp cu fermecătoarea brutărească/ croitorească/ cultivatoare de brazi pentru Crăciun, lucrurile se schimbă radical pentru el, căci învață adevăratul sens al vieții!

Se întoarce acasă, transformat de dragostea unei femei bune.

Acolo o roagă pe iubita lui, regina de gheață, să facă o plimbare cu el. Ea rămâne cu gura căscată, spune ceva de genul: „în pantofii Manolo?"

„O să ne distrăm", îi spune el. La plimbare, s-ar putea s-o roage să se uite în sus la stele.

„Știi că nu pot privi în sus acum!", se răstește ea. „Tocmai mi-am făcut injecții cu Botox!"

Și atunci el își dă seama: nu se poate întoarce la vechea lui viață. Și nici nu vrea! Își încheie relația rece și nesatisfăcătoare și o cere de nevastă pe noua lui iubită. (Cine are nevoie de întâlniri înainte?)

În acest moment, te trezești țipând la carte: „Nici măcar nu o cunoști! Care este al doilea prenume al ei, boule?" Din cealaltă cameră, sora ta, Libby, te liniștește, îți aruncă popcornul în cap fără să-și ridice privirea de la propria carte cu coperta încrețită, împrumutată de la bibliotecă.

Și de aceea am întârziat la această întâlnire de prânz.

Pentru că asta e viața mea. Clișeul după care îmi duc zilele. Arhetipul peste care sunt suprapuse detaliile mele.

Eu sunt persoana aia din orașul mare. Nu cea care o întâlnește pe fermiera sexy. Ailaltă.

Agenta literară cu un băț în fund, care are manichiura mereu perfectă, citește manuscrise de pe șaua Pelotonului ei, în timp ce un Screensaver

care arată o plajă însorită se deplasează, neobservat, pe ecranul computerului.

Eu sunt cea care este părăsită.

Am citit această poveste și am trăit-o de suficiente ori ca să știu că se întâmplă din nou chiar acum, în timp ce mă plimb după-amiaza târziu prin traficul pietonal din Midtown, cu telefonul lipit de ureche.

Nu a spus-o încă, dar mi se ridică firele de păr de pe ceafă, iar stomacul mi se strânge, în timp ce conversația se îndreaptă amenințător spre o cădere în prăpastie ca în desenele animate.

Grant trebuia să stea în Texas doar două săptămâni, timp suficient pentru a ajuta la încheierea unei înțelegeri între compania lui și hotelul de tip boutique pe care încercau să-l achiziționeze la periferia orașului San Antonio. După ce am experimentat deja două despărțiri după câte o deplasare de serviciu, am reacționat la vestea călătoriei sale de parcă ar fi anunțat că s-a înrolat în marina militară și că va pleca dimineață.

Libby a încercat să mă convingă că am reacționat exagerat, dar nu am fost surprinsă când Grant a ratat apelul nostru de seară de trei ori la rând sau când a întrerupt alte două. Știam cum avea să se termine asta.

Și apoi, acum trei zile, cu câteva ore înainte de zborul lui de întoarcere, s-a întâmplat.

O forță majoră a intervenit pentru a-l ține în San Antonio mai mult decât era planificat. I s-a spart apendicele.

Teoretic, aș fi putut rezerva un zbor chiar atunci, să-l vizitez la spital. Dar eram în mijlocul unei licitații uriașe și aveam nevoie să fiu lipită de telefon, cu acces stabil la Wi Fi. Clienta mea conta pe mine. Aceasta era o șansă care îi putea schimba viața. Și, în plus, Grant a subliniat că operația de apendicită era o procedură de rutină. Cuvintele lui exacte au fost „nu e mare lucru”.

Așa că am rămas și, în adâncul sufletului, știam că îl las pe Grant în grija zeilor din romanele de dragoste cu acțiunea într-un orășel, ca să facă ce știu ei cel mai bine.

Acum, trei zile mai târziu, când practic sprintez spre prânz încălțată cu pantofii norocoși, strângând telefonul cu degetele albite, reverberația cuiului din sicriul relației mele zboară prin mine sub forma vocii lui Grant.

— Mai zi o dată.

Vreau să sune ca o întrebare. Iese ca un ordin.

Grant oftează.

— Nu mă întorc, Nora. Lucrurile s-au schimbat pentru mine în ultima săptămână, chicotește el. Eu m-am schimbat.

Îmi trece un cuțit prin inima rece de om de oraș.

— E brutărească? întreb.

Tace o clipă.

— Ce?

— E brutărească? zic, de parcă asta ar fi o primă întrebare perfect rezonabilă, pe care să i-o adresezi iubitului care te părăsește prin telefon. Femeia pentru care mă lași.

După o scurtă tăcere, cedează.

— Este fiica perechii care deține hotelul. Au decis să nu vândă. Am de gând să rămân, să-i ajut să-l administreze.

Nu mă pot abține. Izbucnesc în râs. Asta a fost întotdeauna reacția mea la știrile rele. Probabil că așa am câștigat rolul de personaj negativ în propria viață, dar ce altceva aș putea să fac? Să mă topesc într-o baltă de lacrimi pe acest trotuar aglomerat? La ce ar folosi asta?

Mă opresc în fața restaurantului și mă frec ușor la ochi.

— Deci, ca să fie clar, spun eu, renunți la slujba ta minunată, la apartamentul tău minunat și la mine și te muți în Texas ca să fii cu cineva a cărei carieră poate fi descrisă cel

mai bine drept fiica perechii care deține hotelul?

— Sunt lucruri mai importante în viață decât banii și o carieră de succes, Nora, scuipă el cuvintele.

Râd din nou.

— Nu-mi dau seama dacă tu chiar crezi ce spui.

Grant este fiul unui mogul hotelier miliardar. „Scăldat în bani” nici măcar nu poate să descrie situația lui financiară. Probabil avea hârtie igienică cu foiță de aur.

Pentru Grant, facultatea era o formalitate. Stagiile erau o formalitate. La naiba, purtarea pantalonilor era o formalitate! Și-a obținut slujba prin pur nepotism.

Ceea ce face ultimul său comentariu o bogăție, la propriu și la figurat.

Probabil că spun această ultimă parte cu voce tare, pentru că el întreabă:

— Asta ce mai înseamnă?

Mă uit pe fereastra restaurantului, apoi verific ora pe telefon. Am întârziat – nu întârzii niciodată. Nu e prima impresie pe care mi-am dorit să i-o fac persoanei cu care mă întâlnesc.

— Grant, ai treizeci și patru de ani și moștenești o avere. Pentru majoritatea oamenilor, existența unui loc de muncă este strâns legată de posibilitatea de a mânca în fiecare zi.

— Vezi? spune el. Acesta este genul de viziune asupra lumii de care vreau să scap. Poți fi atât de rece uneori, Nora. Eu și Chastity vrem să...

N-o fac intenționat – nu încerc să-i dau peste nas – când chicotesc la numele ei. Doar că, atunci când mi se întâmplă lucruri hilar de rele, levitez în afara corpului meu. Le privesc de sus și mă gândesc: „Serios? Asta a ales universul să facă? Un pic cam ciudat, nu-i așa?”

În acest caz, a ales să îl ghideze pe iubitul meu în brațele unei femei numite după capacitatea de a-și păstra himenul intact. Vreau să spun, e amuzant. El oftează la celălalt capăt al firului.

— Oamenii ăștia sunt buni, Nora. Sunt sarea pământului. Ăsta e genul de persoană care vreau să fiu. Uite, Nora, nu te preface că te afectează...

— Cine se preface?

— Nu ai avut niciodată nevoie de mine...

— Bineînțeles că nu!

Am muncit din greu pentru a-mi construi o viață care să-mi aparțină, pe care să nu poată nimeni s-o deconecteze și să mă trimită să mă învârt într-o gură de canal cosmică.

— Nici măcar nu ai rămas peste noapte vreodată la mine acasă..., spune el.

— Salteaua mea este în mod obiectiv mai bună!

Am cercetat-o timp de nouă luni și jumătate înainte de a o cumpăra. Bineînțeles, cam tot așa cercetez și înainte să mă întâlnesc cu un tip, și tot am ajuns aici.

— Deci nu te preface că ai inima frântă, spune Grant. Nu sunt sigur că ai o inimă capabilă să se frângă.

Din nou, îmi vine să râd.

Pentru că, în această privință, se înșală. Doar că, odată ce ți-a fost frântă inima, un telefon ca acesta nu mai e nimic. O strângere de inimă, poate un murmur. Cu siguranță nu o inimă frântă.

Grant e pe val acum:

— Nu te-am văzut niciodată plângând.

„Cu plăcere”, mă gândesc să-i răspund. De câte ori nu ne-a spus mama, râzând printre lacrimi, că ultimul ei iubit i-a spus că este prea emotivă?

Asta e chestia cu femeile. Nu există nici o cale potrivită. Afișează-ți emoțiile și vei fi considerată isterică. Ține-le ascunse unde iubitul

tău nu trebuie să se ocupe de ele, și iată-te o cățea fără inimă.

— Trebuie să închid, Grant, spun.

— Bineînțeles, îmi răspunde el.

Aparent, faptul că îmi respect angajamentele anterioare este doar o dovadă în plus că sunt un robot frigid și malefic care doarme pe un pat de bancnote de o sută de dolari și diamante brute. (Măcar de-ar fi așa!) Închid fără să-mi iau la revedere și mă ascund sub marchiza restaurantului. În timp ce respir adânc, aștept să văd dacă vor veni lacrimile. Nu vin. Nu vin niciodată. Asta îmi convine de minune.

Am o treabă de făcut și, spre deosebire de Grant, am de gând să o fac, pentru mine și pentru toți ceilalți de la Agenția literară Nguyen.

Îmi aranjez părul, îmi aranjez umerii și mă îndrept spre casă, iar aerul condiționat îmi face pielea ca de găină pe brațe.

Este târziu pentru prânz, așa că nu sunt mulți clienți, și îl zăresc pe Charlie Lastra în spate, îmbrăcat în negru ca un vampir metropolitan al editurii.

Nu ne-am întâlnit niciodată personal, dar am verificat de două ori anunțul din *Publishers Weekly* despre promovarea sa ca director editorial la Wharton House Books și i-am memorat fotografia: sprâncenele severe și întunecate; ochii căprui-deschis; ușorul pliu al bărbiei sub buzele sale pline. Are genul de aluniță închisă la culoare pe un obraz care, dacă ar fi fost femeie, ar fi fost considerată cu siguranță un semn de frumusețe.

Are vreo treizeci și ceva de ani și o față care ar putea fi descrisă ca fiind băiețească, dacă nu ar arăta atât de obosit și dacă părul lui negru nu ar fi înspicat cu alb.

De asemenea, e încruntat. Sau bosumflat. Gura lui e bosumflată. Sprâncenele îi sunt încruntate. Se strâmbă. Aruncă o privire la ceas.

Nu e semn bun. Chiar înainte de a pleca de la birou, șefa mea, Amy, m-a avertizat că Charlie este cunoscut ca fiind irascibil, dar nu mi-am făcut griji. Sunt întotdeauna punctuală.

Cu excepția cazului în care sunt părăsită prin telefon. Atunci întârzii șase minute și jumătate, se pare.

— Bună! Întind mâna ca să i-o strâng pe a lui în timp ce mă apropii. Nora Stephens. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit, personal.

Se ridică în picioare, iar scaunul scrâșnește pe podea. Hainele sale negre, trăsăturile întunecate și comportamentul său au asupra camerei efectul aproximativ al unei găuri negre care aspiră toată lumina din ea și o înghite în întregime.

Cei mai mulți oameni poartă negru ca o formă de profesionalism indolent, dar el îl face să pară o alegere cu A mare, combinația dintre puloverul său relaxat din lână merinos, pantalonii și pantofii fără șireturi dându-i aerul unei celebrități prinse pe nepregătite pe stradă de un paparazzo. Mă surprind calculând câți dolari americani poartă. Libby îl numește „trucul meu deranjant pentru petrecerile clasei de mijloc”, dar, de fapt, îmi plac lucrurile frumoase și, adesea, mă uit la magazinele online pentru a mă liniști după o zi stresantă.

Aș estima că ținuta lui Charlie e undeva între opt sute și o mie de dolari. Cam la atât aș estima și ținuta mea, sincer, deși tot ce port, cu excepția pantofilor, a fost cumpărat la mâna a doua.

Îmi examinează mâna întinsă timp de două secunde lungi înainte de a o strânge.

— Ai întârziat.

Se așază fără să se obosească să-mi întâlnească privirea. Există ceva mai rău decât un om care crede că este mai presus de legile contractului social doar pentru că s-a născut cu o față decentă și un portofel gros? Grant mi-a epuizat toleranța zilnică față de ticăloșii cu

pretenții. Totuși, trebuie să joc acest joc, pentru binele autorilor pe care îi reprezint.

— Știu, zic eu, rânjind a scuze, dar fără să îmi cer scuze de fapt. Îți mulțumesc că m-ai așteptat. Trenul meu s-a oprit pe șine. Știi cum e.

Ochii lui se ridică spre ai mei. Par mai întunecați acum, atât de întunecați încât nu sunt sigură că există și niște irisuri în jurul acelor pupile. Expresia lui spune că *nu* știe cum e, adică de ce trenurile se opresc pe șine din motive atât macabre, cât și banale.

Probabil că nu ia metroul.

Probabil că se deplasează peste tot într-o limuzină neagră strălucitoare sau într-o trăsură gotică trasă de un echipaj de cai Clydesdale.

Îmi scot blazerul (Isabel Marant, cu model *herringbone*) și mă așez în fața lui.

— Ai comandat?

— Nu, spune el.

Nimic altceva. Speranțele mele se prăbușesc și mai mult.

Am programat cu săptămâni în urmă acest prânz, ca să ne cunoaștem. Dar vinerea trecută i-am trimis un manuscris nou de la unul dintre cei mai vechi clienți ai mei, Dusty Fielding. Acum mă întreb dacă l-aș putea supune pe unul dintre autorii mei atitudinii acestui om.

Îmi iau meniul.

— Au o salată cu brânză de capră care e minunată.

Charlie își închide meniul și se uită la mine.

— Înainte de a merge mai departe, spune el, cu sprâncenele negre și groase încruntate, cu vocea joasă și cam răgușită, ar trebui să-ți spun că noua carte a lui Fielding mi s-a părut de necitit.

Îmi cade falca. Nu sunt sigură ce să spun. În primul rând, nu plănuisem să aduc cartea în discuție. Dacă Charlie voia să o respingă, ar fi

putut să o facă într-un e-mail. Și fără să folosească expresia „de necitit”.

Dar, lăsând asta la o parte, orice persoană decentă ar putea aștepta măcar până când ar fi ceva pâine pe masă înainte să arunce cu insulte.

Îmi închid propriul meniu și îmi încrucișez mâinile pe masă.

— Cred că este cea mai bună carte a ei de până acum.

Dusty a publicat deja alte trei cărți, fiecare dintre ele fantastică, deși nici una nu s-a vândut bine. Ultimul ei editor nu a fost dispus să accepte o altă șansă pentru ea, așa că s-a întors în căutarea unei noi case pentru următorul ei roman.

Și bine, poate că nu este preferata *mea,* dar are un farmec comercial imens. Cu editorul potrivit, știu ce poate deveni această carte.

Charlie se lasă pe spate, iar privirea lui grea și pătrunzătoare îmi trimite un fior pe șira spinării. Am impresia că se uită prin mine, dincolo de politețea strălucitoare, până la marginile zimțate de dedesubt. Privirea lui spune: „Șterge-ți zâmbetul ăla încremenit de pe față. Nu ești atât de drăguță”. Își rotește în loc paharul de apă.

— Cea mai bună carte a ei este *Gloria lucrurilor mărunte,* spune el, de parcă trei secunde de contact vizual ar fi fost suficiente pentru a-mi citi cele mai ascunse gânduri și știe că vorbește în numele amândurora.

Sincer, *Gloria* a fost una dintre cărțile mele preferate din ultimul deceniu, ceea ce nu înseamnă că asta de acum e de lepădat.

— Cartea asta e la fel de bună. Doar că e diferită – poate mai puțin subtilă, dar asta îi dă un dinamism cinematografic.

— Mai puțin subtilă? Charlie se strâmbă. Cel puțin căpruiul auriu s-a infiltrat din nou în ochii lui, așa că nu mai am senzația că ar urma să mă găurească. E ca și cum ai spune că Charles Manson a fost un guru al stilului

de viață boem. S-ar putea să fie adevărat, dar nu asta e ideea. Cartea asta îmi dă senzația că urmăresc acea reclamă a lui Sarah McLachlan pentru combaterea cruzimii față de animale și mă gândesc: „Dar dacă toți cățeii ar fi murit în fața camerei?”

Un râs iritat izbucnește din mine.

— Bine. Nu e pe gustul tău. Dar poate că ar fi de ajutor, mă enervez eu, dacă mi-ai spune ce ți-a *plăcut* la carte. Așa aș ști ce să-ți trimit pe viitor.

„Mincinoaso”, spune creierul meu. „Nu-i mai trimiți alte cărți.”

„Mincinoaso”, spun ochii tulburători, de bufniță, ai lui Charlie. „Nu-mi mai trimiți alte cărți.”

Acest prânz – această potențială relație de lucru – este moartă din față.

Charlie nu vrea să lucreze cu mine, iar eu nu vreau să lucrez cu el, dar cred că nu a renunțat complet la contractul social, pentru că ia în considerare întrebarea mea.

— Este prea sentimental pentru gustul meu, spune el în cele din urmă. Iar distribuția este caricaturală...

— *Bizară,* îl contrazic eu. Am putea să mai tăiem din personaje, dar este o distribuție mare – bizareriile lor ne ajută să îi distingem.

— Iar decorul...

— Ce e în neregulă cu decorul? Decorul din *O dată-n viață* vinde întreaga carte. Sunshine Falls este un orășel fermecător.

Charlie se strâmbă batjocoritor, își dă ochii peste cap la propriu.

— Este complet nerealist.

— Este un loc real, replic eu.

Dusty făcuse ca orășelul de munte să sune atât de idilic, încât chiar l-am căutat pe Google. Sunshine Falls, Carolina de Nord, se află la mică distanță de Asheville.

Charlie clatină din cap. Pare iritat. Ei bine, și eu sunt.

Nu-mi place. Dacă eu sunt arhetipul orășeanului, el este un înțepat mohorât și neplăcut. Este un mizantrop, are un Oscar pentru morocăneală, e un Heathcliff de mâna a doua, cea mai rea parte a domnului Knightley.

Ceea ce este păcat, pentru că are și reputația de a avea o atingere magică. Unii dintre prietenii mei agenți îi spun Midas. În sensul de „Tot ce atinge se transformă în aur”. (Deși, recunosc, alții îl numesc Norul Furtunii. Adică face să plouă cu bani, dar cu ce preț?)

Ideea este că Charlie Lastra alege câștigătorii. Și nu alege *O dată-n viață.* Hotărâtă să-mi întăresc încrederea, dacă nu și pe a lui, îmi încrucișez brațele la piept.

— Îți spun că, indiferent cât de greu de crezut ți se pare, Sunshine Falls este real.

— S-ar putea să existe, zice Charlie, dar îți spun că Dusty Fielding nu a fost niciodată acolo.

— De ce contează asta? întreb, fără să mă mai prefac politicoasă.

Gura lui Charlie tresare ca reacție la izbucnirea mea.

— Ai vrut să știi ce nu mi-a plăcut la carte...

— Ce *ți-a plăcut,* îl corectez.

— ... și mi-a displăcut decorul.

Înțepătura de furie îmi coboară pe trahee, scormonindu-mi prin plămâni.

— Ce-ar fi să-mi spuneți ce fel de cărți doriți, domnule Lastra?

Se relaxează și se lasă pe spate, languros, ca o felină din junglă care se joacă cu prada sa. Își întoarce din nou paharul cu apă. Am crezut că e un tic nervos, dar poate că e o tactică de tortură de joasă speță. Îmi vine să-l dau jos de pe masă.

— Vreau, spune Charlie, un Fielding *timpuriu. Gloria lucrurilor mărunte.*

— Cartea aia nu s-a vândut.

— Pentru că editorul ei nu a știut cum să o vândă, spune Charlie. Wharton House ar ști. Eu aș ști.

Sprâncenele mi se arcuiesc, iar eu fac tot posibilul să le trag la loc. Chiar atunci, chelnerița se apropie de masa noastră.

— Pot să vă aduc ceva în timp ce răsfoiți meniul? întreabă ea cu dulceață în glas.

— Salată cu brânză de capră pentru mine, spune Charlie, fără să se uite la nici una dintre noi.

Probabil că abia așteaptă să declare salata mea preferată din oraș ca fiind *necomestibilă.*

— Și pentru dumneavoastră, doamnă? întreabă chelnerița.

Îmi înăbuș frisoanele care îmi trec pe șira spinării ori de câte ori aud un tânăr de douăzeci de ani care îmi spune „doamnă”. Probabil că așa se simt fantomele când pășesc oamenii peste mormintele lor.

— La fel și pentru mine, spun, și apoi, pentru că a fost o zi de coșmar și nu încerc să impresionez pe nimeni – și pentru că sunt prinsă aici pentru cel puțin încă patruzeci de minute cu un om cu care nu am nici o intenție de a lucra *vreodată* – adaug: Și un gin martini. Dirty.

Sprânceana lui Charlie abia se ridică. Este ora trei după-amiază într-o zi de joi, nu e chiar happy hour, dar, având în vedere că editura se închide în timpul verii și că majoritatea oamenilor își iau liber vinerea, este practic weekend.

— O zi proastă, spun pentru sine în timp ce chelnerița dispare cu comanda noastră.

— Nu la fel de rea ca a mea, răspunde Charlie. Restul rămâne în aer, nespus: „Am citit optzeci de pagini din *O dată-n viață,* apoi m-am întâlnit cu tine”.

Pufnesc.

— Chiar nu ți-a plăcut decorul?

— Cu greu îmi pot imagina un loc unde mi-ar face mai puțină plăcere să petrec patru sute de pagini.

— Știi, spun eu, ești la fel de plăcut cum mi s-a spus că vei fi.

— Nu pot controla ceea ce simt, spune el cu răceală.

Mă enervez.

— E ca și cum Charles Manson ar spune că nu el este cel care a comis crimele. Ar putea fi adevărat la nivel teoretic, dar nu asta este ideea.

Chelnerul îmi lasă martini-ul, iar Charlie mormăie:

— Pot să iau și eu unul din ăla?

Seara târziu, telefonul meu bipăie – am primit un e-mail.

Bună, Nora

nu ezita să mă ții minte pentru viitoarele proiecte ale lui Dusty.

Charlie

Nu mă pot abține să nu-mi dau ochii peste cap. Nu „Mi-a făcut plăcere să te cunosc”. Nu „Sper că ești bine”. Nici măcar nu se putea deranja cu amabilitățile obișnuite. Strângând din dinți, îi scriu înapoi, imitându-i stilul.

Charlie,

dacă scrie ceva despre guru-ul stilului de viață boem Charlie Manson, vei fi primul care va afla.

Nora

Bag telefonul în buzunarul pantalonilor de trening și dau un ghiont în ușa de la baie pentru a-mi începe rutina de îngrijire a pielii în zece pași (cunoscută și ca fiind cele mai

bune patruzeci și cinci de minute din ziua mea). Telefonul vibrează și îl scot.

N,

Ți-ai făcut-o cu mâna ta: vreau foarte mult să citesc asta.

C

Hotărâtă să am ultimul cuvânt, scriu: Noapte bună.

(Deși „bună” nu este ceea ce vreau să-i urez.)

Cele bune, răspunde Charlie, ca și cum ar semna un e-mail care nu există.

Dacă există un lucru pe care îl urăsc mai mult decât pantofii fără tocuri, acela este să pierd. Îi răspund: X.

Nici un răspuns. Șah mat. După o zi de iad, această mică victorie mă face să simt că totul este în regulă în lume. Îmi termin rutina de îngrijire a pielii. Citesc cu bucurie cinci capitole dintr-un roman polițist macabru și adorm pe salteaua mea perfectă, fără să mă gândesc deloc la Grant sau la noua lui viață din Texas. Dorm ca un copil.

Sau ca o regină de gheață.

CAPITOLUL 1

DOI ANI MAI TÂRZIU

Orașul se coace. Asfaltul sfârâie. Gunoiul de pe trotuar pute. Familiile pe lângă care trecem țin în mâini înghețate pe băț, care se micșorează cu fiecare pas, topindu-li-se pe degete. Lumina soarelui se reflectă pe clădiri ca un sistem de securitate cu laser dintr-un film vechi cu un jaf de bancă, iar eu mă simt ca o gogoașă glazurată care a fost lăsată la căldură timp de patru zile.

Între timp, chiar și însărcinată în cinci luni și în ciuda temperaturii, Libby arată ca o vedetă a unei reclame la șampon.

— De trei ori. Pare uimită. Cum poate o persoană să fie părăsită *de trei ori* după un schimb total de stil de viață?

— Ăsta mi-e norocul, cred, spun eu.

La modul serios, a fost de patru ori, dar niciodată nu m-am putut hotărî să îi spun toată povestea despre Jakob. Au trecut ani de zile și abia dacă pot *să-mi* spun mie povestea asta.

Libby oftează și mă ia de braț. Pielea mea este lipicioasă din cauza căldurii și a umidității din mijlocul verii, dar cea a surioarei mele este miraculos de uscată și mătăsoasă.

S-ar putea ca eu să fi moștenit înălțimea de 1,65 metri a mamei, dar restul trăsăturilor ei se potriveau cu cele ale surorii mele, de la părul auriu ca paiele de grâu până la ochii mari, de un albastru mediteraneean și la pistruii de pe nas. Statura ei scundă și voluptuoasă trebuie să fi provenit din fondul genetic al tatei – nu că am fi știut; el a plecat când eu aveam trei ani, iar Libby avea să se nască abia peste câteva luni. Nuanța naturală a părului meu este un blond cenușiu și plictisitor, iar albastrul ochilor mei este mai puțin „marea într-o

vacanță idilică” și mai mult „ultimul lucru pe care îl vezi înainte ca apa să înghețe și să te înec”.

Ea este Marianne, iar eu sunt Elinor, ea e Meg Ryan, iar eu sunt Parker Posey. Este, de asemenea, persoana mea preferată de pe planetă.

— Of, Nora!

Libby mă strânge la piept când ajungem la o trecere de pietoni, și mă bucur de apropierea ei. Indiferent cât de agitate sunt viața și munca uneori, am simțit întotdeauna că fiecare dintre noi are un soi de metronom intern care ne menține sincronizate. Mai demult, ridicam telefonul să o sun și deja sună ea, sau îmi trimitea un mesaj pentru a lua prânzul și ne dădeam seama că suntem deja în aceeași parte a orașului. În ultimele luni însă am fost ca niște nave care trec una pe lângă alta în noapte. De fapt, mai degrabă ca un submarin și o barcă cu vâsle în lacuri complet separate.

Pierd apelurile ei în timp ce sunt în ședințe, iar ea deja doarme în momentul în care sun înapoi. În cele din urmă, mă invită la cină într-o seară în care am promis că scot un client în oraș. Mai rău decât atât este sentimentul slab, straniu, că ceva nu este în regulă atunci când suntem de fapt împreună. Ca și cum ar fi doar la jumătatea drumului. Ca și cum metronoamele au intrat în ritmuri diferite și nici măcar atunci când suntem împreună nu reușesc să se potrivească. La început am pus-o pe seama stresului legat de copil, dar, pe măsură ce a trecut timpul, sora mea a părut mai degrabă mai distantă, nu mai apropiată. Suntem fundamental desincronizate într-un fel pe care nu reușesc să-l numesc și nici măcar salteaua mea de vis și un nor de ulei de lavandă pulverizat nu sunt suficiente pentru a mă împiedica să stau trează, întorcând pe toate părțile ultimele noastre conversații ca și cum aș căuta fisuri.

Semaforul pentru pietoni e verde acum, dar o mulțime de șoferi se grăbesc să treacă pe

semaforul care tocmai s-a făcut roșu. Când un tip într-un costum frumos intră cu pași mari în stradă, Libby mă trage să mergem după el. Este un adevăr universal recunoscut că taximetriștii nu agață cu oglinda oameni care arată ca acest tip. Ținuta lui spune: „Sunt un om care are un avocat”. Sau poate doar „sunt avocat”.

— Credeam că tu și Andrew vă înțelegeți bine, spune Libby, reintrând fără probleme în conversație.

Atât de mult, încât ți-a scăpat din vedere că numele fostului meu iubit era Aaron, nu Andrew.

— Nu înțeleg ce a mers prost, continuă Libby. Au fost chestii de serviciu?

Ochii ei se îndreaptă spre mine la cuvintele „chestii de serviciu”, iar asta îi declanșează o altă amintire: eu strecurându-mă înapoi în apartament în timpul celei de-a patra aniversări a lui Bea și Libby aruncându-mi o privire de cățeluș Pixar rănit, în timp ce zice „Telefon de la serviciu?”.

Când mi-am cerut scuze, a trecut cu vederea, dar acum mă trezesc întrebându-mă dacă nu cumva *acela* a fost momentul în care am început să o pierd, secunda exactă în care drumurile noastre divergente s-au îndepărtat prea mult unul de celălalt și cusăturile au început să se rupă.

— Ceea ce nu a mers bine, spun eu, reintrând în conversație, este că, într-o viață anterioară, am trădat o vrăjitoare foarte puternică, iar ea a pus un blestem asupra vieții mele amoroase. Se mută în insula Prince Edward.

Ne oprim la următoarea intersecție, așteptând ca traficul să încetinească. Este o sâmbătă la jumătatea lunii iulie și absolut toată lumea este pe afară, purtând cât mai puține haine posibil din punct de vedere legal, mâncând înghețată din conuri picurătoare de la Big Gay sau înghețată artizanală pe băț, umplută cu lucruri care nu au ce căuta în apropierea unui desert.

— Știi ce se află pe insula Prince Edward? am întrebat.

— Anne de la Green Gables? spune Libby.

— Anne de la Green Gables ar fi fost moartă până acum, spun eu.

— Uau, exclamă ea. *Spoiler.*

— Cum poate o persoană să se mute de *aici* într-un loc unde cea mai grozavă destinație este Muzeul Canadian al Cartofului? Aș muri imediat de plictiseală.

Libby oftează.

— Nu știu. Aș prefera puțină plictiseală în momentul ăsta.

O privesc pe furiș, iar inima mi se oprește în loc. Părul ei este încă perfect și obrajii înroșiți fermecător, dar acum îmi sar în ochi detalii noi, semne care mi-au scăpat la început.

Colțurile căzute ale gurii ei. Subțirimea subtilă a obrajilor. Pare obosită, mai bătrână decât de obicei.

— Îmi pare rău, spune ea, aproape pentru sine. Nu vreau să fiu mama Somnorilă tristă, doar că... *Chiar* am nevoie de somn.

Mintea mea se învârte deja, încercând să găsească modalități de a o ajuta. Preocuparea permanentă a lui Brendan și Libby sunt banii, dar cum au refuzat ani de zile ajutorul referitor la acest subiect, a trebuit să găsesc modalități creative de a-i sprijini.

De fapt, apelul telefonic pentru care poate este supărată a fost un cal troian cadou de ziua de naștere. Un „client” a „anulat” „o excursie” și „camera de la St. Regis” era „nerambursabilă”, așa că „avea sens” să organizeze o petrecere în pijamale cu fetele acolo.

— Nu ești o mamă Somnorilă tristă, îi spun acum, strângând-o din nou de braț. Ești o Supermamă. Ești bunăciunea regulamentară în salopetă de la Brooklyn Flea, care-și poartă pe brațe cei cinci sute de copii frumoși, un

buchet uriaș de flori sălbatice și un coș plin de roșii. E în regulă să obosești, Lib.

Se uită pieziș la mine.

— Când mi-ai numărat ultima oară copiii, Sore? Pentru că sunt doi.

— Nu vreau să te fac să te simți ca un părinte groaznic, spun eu, împingându-i burta, dar sunt 80% sigură că mai este unul acolo.

— Bine, doi și jumătate. Privirea ei o caută pe a mea, precaută. Deci cum te simți, de fapt? În legătură cu despărțirea, vreau să spun.

— Am fost împreună doar patru luni. Nu a fost ceva serios.

— *Seriozitatea* este a doua ta natură, spune ea. Dacă cineva reușește să ajungă la a treia cină cu tine înseamnă că a îndeplinit deja patru sute cincizeci de criterii distincte. Nu este o întâlnire ocazională dacă știi grupa de sânge a celeilalte persoane.

— *Nu* cunosc grupele de sânge ale partenerilor mei, am spus. Tot ce îmi trebuie de la ei este un raport de credit complet, o evaluare psihologică și un jurământ de sânge.

Libby își dă capul pe spate, chicotind. Ca întotdeauna, a o face pe sora mea să râdă este o injecție de serotonină direct în inima mea. Sau în creier? Probabil că în creier. Serotonină în inimă nu este probabil un lucru bun. Ideea este că râsul lui Libby mă face să mă simt ca și cum lumea este la degetul meu mic, ca și cum aș avea controlul total asupra situației.

Poate că asta mă face narcisistă, sau poate că mă face doar o femeie de treizeci și doi de ani care își amintește că nu a putut să-și convingă sora îndurerată să se ridice din pat timp de mai multe săptămâni.

— Hei, spune Libby, încetinind când își dă seama unde ne aflăm, spre ce ne-am îndreptat în mod subconștient. Uite.

Dacă am fi legate la ochi și am fi parașutate în oraș, probabil că am ajunge tot aici: privind cu nostalgie la Freeman Books, librăria din West Village deasupra căreia locuiam. Apartamentul micuț în care mama ne învârtea prin bucătărie, cântând toate trei „Baby Love" a celor de la Supremes și cu ustensilele de bucătărie pe post de microfon. Locul în care am petrecut nenumărate nopți ghemuite pe o canapea cu flori roz și crem, uitându-ne la filme cu Katharine Hepburn, cu o sumedenie de mâncare nesănătoasă împrăștiată peste măsuța de cafea pe care o găsise pe stradă, cu piciorul rupt înlocuit de o grămadă de cărți cu coperți cartonate.

În cărți și filme, personajele ca mine locuiesc întotdeauna în mansarde cu podea de ciment, cu artă modernă sumbră și vaze de un metru și jumătate pline cu crenguțe negre și zbârcite, dintr-un motiv inexplicabil.

Dar, în realitate, mi-am ales apartamentul actual pentru că seamănă foarte mult cu acesta: podele vechi din lemn și tapet discret, un calorifer care fâsâie într-un colț și rafturi încorporate pline până la refuz cu cărți secondhand. Cornișa de ipsos de pe tavan a fost vopsită de atâtea ori încât i s-au estompat marginile clare, iar timpul a deformat ferestrele înalte și înguste.

Această mică librărie și apartamentul ei de la etaj sunt locurile mele preferate de pe pământ.

Chiar dacă este și locul în care viețile noastre au fost rupte în două acum doisprezece ani, iubesc acest loc.

— O, Doamne!

Libby mă apucă de braț, făcându-mi semn cu mâna spre afișul din vitrina librăriei: o piramidă a hitului memorabil al lui Dusty Fielding, *O dată-n viață,* cu noua copertă cu afișul filmului.

Își scoate telefonul.

— Trebuie să facem o poză!

Nimeni nu iubește cartea lui Dusty la fel de mult ca sora mea. Și asta spune ceva, din moment ce, în șase luni, s-a vândut deja într-un milion de exemplare. Oamenii o numesc cartea anului. *Un bărbat pe nume Ove* combinat cu *O viață măruntă.*

„Ia de-aici, Charlie Lastra", mă gândesc, așa cum fac uneori când îmi amintesc de acel prânz fatidic. Sau ori de câte ori trec pe lângă ușa închisă etanș a biroului său (cu atât mai dulce de când s-a mutat să lucreze la editura care a publicat *O dată-n viață*, unde acum este înconjurat de amintiri constante ale succesului meu).

Bine, îmi spun „Ia de-aici, Charlie Lastra" de multe ori. Niciodată nu se poate uita cu adevărat prima dată când un coleg te-a împins să dai dovadă de un neprofesionalism extrem.

— O să văd filmul ăsta de cinci sute de ori, îmi spune Libby. Consecutiv.

— Poartă un scutec, o sfătuiesc eu.

— Nu este necesar, spune ea. O să plâng prea mult. Nu va mai exista pipi în corpul meu.

— Nu știam că ai o înțelegere atât de... cuprinzătoare a științei, spun eu.

— Ultima dată când am citit-o, am plâns atât de tare încât mi-am sucit un mușchi de la spate.

— Ar trebui să te gândești să faci mai multe exerciții fizice.

— Ce obraznică ești! Își face semn cu mâna la burtica de gravidă, apoi pornim din nou spre barul de sucuri. Oricum, să revenim la viața ta amoroasă. Trebuie doar să te preocupe întâlnirile.

— Libby, am spus. Înțeleg că ți-ai întâlnit dragostea vieții când aveai douăzeci de ani și, prin urmare, nu ai avut niciodată o întâlnire adevărată. Dar imaginează-ți pentru o clipă, dacă vrei, o lume în care treizeci la sută dintre întâlniri se termină cu revelația că bărbatul

din fața ta are un fetiș cu piciorul, cotul sau rotula.

A fost șocul vieții mele când sora mea cea capricioasă și romantică s-a îndrăgostit de un contabil cu nouă ani mai în vârstă decât ea, care este *foarte* pasionat de lecturi despre trenuri, dar Brendan este, de asemenea, cel mai de treabă bărbat pe care l-am întâlnit în viața mea, iar eu am acceptat de mult timp că, într-un fel, împotriva tuturor așteptărilor, el și sora mea sunt suflete-pereche.

— Treizeci la sută?! strigă ea. Pe ce naiba de aplicații de întâlniri ești tu, Nora?

— Cele normale! spun.

Ca să pun cărțile pe masă, *da,* întreb despre fetișuri din prima. Nu este vorba că 30% dintre bărbați și le anunță la douăzeci de minute din prima întâlnire, dar asta e ceea ce vreau să spun. Ultima dată când șefa mea, Amy, a plecat acasă cu o femeie neevaluată, s-a dovedit a avea o cameră în care erau numai păpuși. Păpuși din ceramică din podea până în tavan.

Cât de neplăcut ar fi să te îndrăgostești de o persoană doar pentru a afla că are o cameră de păpuși? Răspunsul este „foarte”.

— Putem să ne așezăm o secundă? întreabă Libby, puțin fără suflare, și ocolim un grup de turiști germani pentru a ne așeza pe pervazul unei cafenele.

— Te simți bine? o întreb. Pot să-ți aduc ceva? Apă?

Ea scutură din cap, își dă părul după urechi.

— Sunt doar obosită. Am nevoie de o pauză.

— Poate că ar trebui să avem o zi de spa, îi sugerez eu. Am un voucher cadou...

— În primul rând, spune ea, minți, și îmi dau seama. Și în al doilea rând... Își mușcă ușor buza acoperită cu gloss roz. Mă gândeam la altceva.

— *Două* zile de spa? mă aventurez eu.

Ea schițează un zâmbet ezitant.

— Știi cum te plângi mereu că publicațiile se închid în august și că nu ai nimic de făcut?

— Am *destule* de făcut, ripostez eu.

— Nimic care să te oblige să fii în oraș, se corectează ea. Dar dacă am merge undeva? Să plecăm pentru câteva săptămâni și să ne *relaxăm*? Eu pot să rezist o zi fără să mă murdăresc cu fluidele corporale ale altcuiva, iar tu poți să uiți ce s-a întâmplat cu Aaron, și putem să luăm o pauză de la a fi Supermama Obosită și Doamna cu Carieră Fantastică din celelalte unsprezece luni din an. Poate că poți chiar să iei exemplul foștilor tăi și să ai o poveste de dragoste fulminantă cu un vânător de homari local?

Mă uit la ea, încercând să deslușesc cât de serioasă este.

— Pescar? Pescar de homari? spune ea.

— Dar noi nu mergem niciodată nicăieri, îi atrag atenția.

— *Exact*, spune ea, cu un accent răgușit care i se strecoară în voce.

Mă apucă de mână, iar eu observ felul în care își roade unghiile. Încerc să înghit, dar e ca și cum esofagul meu ar fi într-o menghină. Pentru că, în acel moment, sunt brusc sigur că se întâmplă mai mult cu Libby decât obișnuitele probleme cu banii, lipsa de somn sau iritarea cu programul meu de lucru.

Acum șase luni, aș fi știut exact ce se întâmplă. Nici măcar nu ar fi trebuit să întreb. Ar fi trecut pe la apartamentul meu, neanunțată, s-ar fi trântit pe canapeaua mea în mod dramatic și mi-ar fi spus: „Știi ce mă deranjează în ultima vreme, Sore?”, iar eu i-aș fi pus capul în poala mea și mi-aș fi plimbat degetele prin părul ei în timp ce-și vărsa grijile la un pahar de vin alb rece. Lucrurile sunt diferite acum.

— Asta e șansa noastră, Nora, spune ea încet, grăbită. Să facem o călătorie. Doar noi două. Ultima dată când am făcut asta a fost în California.

Stomacul meu se prăbușește, apoi își revine. Acea călătorie – ca și relația mea cu Jakob – face parte din perioada din viața mea pe care fac tot ce pot să nu mi-o reamintesc.

Aproape tot ceea ce fac, de fapt, este pentru a mă asigura că Libby și cu mine nu ne vom regăsi niciodată în acel loc întunecat în care am fost după moartea mamei. Dar adevărul de netăgăduit este că de atunci nu am mai văzut-o să arate așa, ca și cum ar fi la capătul puterilor.

Înghit în sec.

— Poți să pleci chiar acum?

— Părinții lui Brendan ne vor ajuta cu fetele. Îmi strânge mâinile, cu ochii ei albaștri largi arzând practic de speranță. Când va veni acest copil, voi fi o coajă goală pentru o vreme și, înainte de asta, vreau foarte, foarte mult să petrec timp cu tine, ca înainte. Și, de asemenea, sunt la vreo trei nopți nedormite distanță de a ceda și a urma exemplul din *Unde ai dispărut, Bernadette?,* dacă nu chiar din *Fata dispărută.* Am nevoie de asta.

Pieptul mi se strânge. O imagine a unei inimi într-o cușcă de metal prea mică îmi trece prin minte, întotdeauna am fost incapabilă să o refuz. Și când avea cinci ani și voia ultima bucățică din cheesecake-ul de la Junior, și când avea 15 ani și a vrut să împrumute blugii mei preferați (al căror tur nu și-a mai revenit niciodată de la curbele ei superioare), sau când avea 16 ani și a spus printre lacrimi: „Vreau doar să nu mai fiu aici”, iar eu am dus-o la Los Angeles.

De fapt, nu mi-a cerut niciodată nici unul dintre aceste lucruri, dar mi le cere acum, cu palmele împreunate și mușcându-și buza de jos, iar

asta mă face să mă simt panicată și fără suflare, chiar mai haotică decât gândul de a părăsi orașul.

— *Te rog.*

Oboseala a făcut-o să pară efemeră, estompată, de parcă dacă aș încerca să-i îndepărtez părul de pe frunte, degetele mele ar trece prin ea. Nu știam că e posibil să-ți fie atât de dor de o persoană în timp ce ea stă chiar lângă tine, atât de tare încât te doare tot ce e în tine.

„E chiar aici", îmi spun, „și e bine. Orice ar fi, o vei rezolva."

Înghit fiecare scuză, plângere și argument care clocotește în mine.

— Hai să facem o excursie.

Buzele lui Libby se lățesc într-un zâmbet. Se mută pe pervazul ferestrei pentru a scoate ceva din buzunarul de la spate.

— OK, bine. Pentru că am cumpărat deja astea și nu sunt sigură că sunt rambursabile.

Îmi trântește în poală biletele de avion tipărite și parcă momentul nu s-ar fi întâmplat niciodată. Ca și cum, în doar cinci secunde, s-ar fi întors sora mea mai mică și fără griji înapoi, și mi-aș vinde oricât de multe organe pentru a ne cimenta pe amândouă în acest moment, pentru a trăi mereu aici, unde ea strălucește. Pieptul mi se relaxează. Următoarea mea respirație vine ușor.

— Nici măcar nu te uiți unde mergem? întreabă Libby, amuzată.

Îmi smulg privirea de la ea și citesc biletul.

— Asheville, Carolina de Nord?

Ea clatină din cap.

— Este aeroportul cel mai apropiat de Sunshine Falls. O să fie o călătorie *unică în viață.*

Eu scot un geamăt și ea își aruncă brațele în jurul meu, râzând.

— O să ne distrăm atât de bine, Sore! Și tu te vei îndrăgosti de un tăietor de lemne.

— Dacă există un lucru care mă excită, spun eu, acela este defrișarea.
— Un tăietor de lemne etic, sustenabil, organic, fără gluten, consimte Libby.

CAPITOLUL 2

În avion, Libby insistă să ne comandăm Bloody Mary.

De fapt, mă bate la cap să iau shoturi, dar se mulțumește cu un Bloody Mary (și un suc de roșii simplu pentru ea). Eu nu sunt mare băutoare, iar alcoolul de dimineață nu a fost *niciodată* o idee bună pentru mine.

Dar aceasta este prima mea vacanță de zece ani încoace și sunt atât de nerăbdătoare încât am dat pe gât băutura în primele douăzeci de minute ale zborului nostru.

Nu-mi place să călătoresc, nu-mi place să-mi iau liber de la serviciu și nu-mi place să-mi las clienții în voia sorții. Sau, în acest caz, o clientă indispensabilă: mi-am petrecut cele patruzeci și opt de ore dinaintea decolării alternând între a încerca să o conving pe Dusty să se liniștească și a o încuraja.

Am amânat deja cu șase luni termenul de predare a următoarei cărți, iar dacă nu începe să primească paginile editate săptămâna aceasta, întregul program de publicare va fi dat peste cap.

Este atât de superstițioasă în legătură cu procesul de redactare încât nici măcar nu știm la ce lucrează, dar oricum *îi trimit* încă un e-mail de încurajare pe telefon. Libby îmi aruncă o privire acidă, cu sprânceana arcuită. Îmi las telefonul jos și ridic mâinile, sperând să semnalez că *sunt prezentă.*

— Așadar, spune ea, liniștită, și își trage poșeta de dimensiuni caricatural de mari pe măsuța pliantă, mă gândesc că acum este un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a trece în revistă planul.

Scoate un dosar adevărat, în mărime naturală și îl deschide.

— O, Doamne, ce e asta? întreb. Plănuiești să tâlhărești o bancă?

— Se cheamă jaf, Sore. *Tâlhărie* sună atât de învechit, iar noi vom purta costume din trei piese tot timpul, spune ea intrând imediat în joc, în timp ce scoate două foi laminate identice cu titlul dactilografiat **LISTĂ PENTRU VACANȚA VIEȚII NOASTRE**.

— Cine ești tu și unde ai îngropat-o pe sora mea? întreb.

— Știu cât de mult îți place să faci liste, spune ea zâmbind larg către mine. Așa că mi-am luat libertatea de a crea una pentru aventura noastră perfectă din orășel.

Mă întind spre unul dintre tabele.

— Sper ca numărul unu să fie „dansează pe bar într-un local Coyote Ugly". Deși nu sunt sigură că vreun manager care se respectă va permite asta în situația ta.

Ea se preface ofensată.

— Se vede tare?

— Noooo, mă maimuțăresc eu. Deloc.

— Nu te pricepi deloc să minți. Se pare că mușchii feței tale sunt controlați de vreo șase păpușari amatori. Acum, să ne întoarcem la lista de dorințe.

— Lista de dorințe? Care dintre noi e pe moarte?

Își ridică privirea, cu ochii strălucitori. Aș spune că e o sclipire de răutate, dar ochii ei sunt aproape întotdeauna strălucitori.

— Nașterea este un fel de moarte, spune ea, frecându-și burtica. Moartea sinelui. Moartea somnului. Moartea capacității de a nu face puțin pipi pe tine când râzi. Dar cred că este mai degrabă o listă de *experiențe dintr-un roman de dragoste cu acțiunea într-un orășel* decât o listă de dorințe. Este modul în care amândouă vom fi *transformate,* prin magia

unui oraș mic, în versiuni mai relaxate ale noastre.

Mă uit din nou la listă. Înainte ca Libby să rămână însărcinată prima dată, a lucrat pentru scurt timp pentru un planificator de evenimente de top (printre multe, multe, multe, multe alte lucruri), așa că, în ciuda tendinței sale naturale spre spontaneitate (a se citi: haos), făcuse ceva progrese în materie de organizare, chiar și înainte de maternitate. Dar acest nivel de planificare este atât de asemănător cu... al meu, și sunt ciudat de emoționată că s-a gândit atât de mult la asta.

De asemenea, am descoperit șocată că primul enunț de pe listă este „Poartă o cămașă de flanelă".

— Nu am o cămașă de flanelă, spun eu.

Libby ridică din umeri.

— Nici eu. Va trebui să găsim la secondhand – poate și niște cizme de cowgirl.

Când eram adolescente, ne petreceam ore întregi căutând printre comorile de vechituri la magazinul nostru preferat Goodwill. Eu alegeam haine elegante de designer, iar ea se concentra pe orice obiect colorat, cu franjuri sau strasuri.

Simt din nou acea strângere de inimă, ca și cum mi-ar fi dor de ea, ca și cum toate momentele noastre cele mai bune ar fi rămas în urmă. De aceea, îmi amintesc, de aceea fac asta. Până la întoarcerea în oraș, orice mici goluri care au apărut între noi vor fi țesute la loc din nou.

— Flanelă, am spus. Am înțeles.

Al doilea punct de pe listă este „Coace ceva în cuptor". Continuând tendința de a fi la polul opus, soră-mii îi place la nebunie să gătească, dar din moment ce, de obicei, trebuie să satisfacă papilele gustative ale unor copii de patru, respectiv, trei ani, și-a păstrat întotdeauna cele mai aventuroase rețete pentru serile noastre împreună. Parcurg lista.

„3. Fă o schimbare generală de look (lasă-ți părul liber/fă-ți breton?)

4. Construiește ceva (la propriu, nu la figurat)”

Primele patru puncte se corelează aproape direct cu Cimitirul de cariere potențiale abandonate al lui Libby. Înainte de slujba ei de organizatoare de evenimente, a condus pentru scurt timp un magazin online de produse vintage, care selecta haine din magazinele de vechituri; și înainte de asta, a vrut să fie brutărească; și înainte de asta, coafeză; și pentru o vară foarte scurtă, a decis că vrea să fie tâmplărească pentru că nu existau „destule femei în acest domeniu”. Avea opt ani.

Așadar, tot ce am văzut până acum are sens – cel puțin atât cât are sens tot ce se întâmplă (adică *doar în creierul lui Libby*) –, apoi privirea mea se oprește la numărul cinci.

— Ăăă, *asta* ce mai e?

— „Mergi la cel puțin două întâlniri cu localnici”, citește ea, vizibil emoționată. Asta nu e pentru mine.

Își ridică exemplarul din listă, pe care numărul cinci este tăiat.

— Ei bine, nu mi se pare corect, spun eu.

— Îți amintești că sunt căsătorită, spune ea, și însărcinată în cinci trilioane de săptămâni?

— Iar eu sunt o femeie de carieră cu un serviciu de menaj săptămânal, un dormitor liber pe care l-am transformat în debara de pantofi și un card de credit Sephora. Nu-mi imaginez că bărbatul visurilor mele este un vânător de homari.

Libby se luminează la față și se apleacă în scaun.

— Exact! spune ea. Uite ce e, Nora, știi că îmi place creierul tău frumos, organizat după

sistemul decimal Dewey, dar mergi la întâlniri de parcă ți-ai cumpăra o mașină.

— Mulțumesc, am spus.

— Și *întotdeauna* se termină prost.

— O, slavă Domnului! Îmi pun mâinile pe piept. Îmi făceam griji că subiectul nu va apărea curând în conversație.

Încearcă să se întoarcă pe scaun și îmi prinde mâinile pe cotiera dintre noi.

— Spun doar că te tot întâlnești cu tipii ăștia care sunt exact ca tine, cu aceleași priorități.

— Poți scurta foarte mult această propoziție dacă spui doar „bărbați cu care sunt compatibilă”.

— Uneori, contrariile se atrag, spune ea. Gândește-te la toți foștii tăi iubiți. Gândește-te la Jakob și la soția lui cowgirl!

Simt un junghi rece la auzul numelui său; Libby nu observă.

— Ideea acestei călătorii este să ieșim din zona de confort, insistă ea. Pentru a avea o șansă de a... de a fi cineva diferit! În plus, cine știe? Poate că, dacă o să diversifici puțin căutarea, o să-ți găsești propria poveste de dragoste care îți va *schimba viața,* în loc de un alt iubit care bifează toate intrările de pe lista de verificare.

— Dar mie îmi *plac* listele pentru întâlniri, mulțumesc foarte mult, spun eu. Listele de verificare păstrează lucrurile simple. Adică, gândește-te la mama, Lib.

Ea se îndrăgostea mereu, și niciodată de bărbați care să aibă vreun sens pentru ea. Întotdeauna relațiile se prăbușeau spectaculos, lăsând-o de obicei atât de distrusă încât lipsea de la serviciu sau de la audiții, sau se descurca atât de prost la oricare dintre ele încât era concediată sau i se scurta prestația.

— Nu semeni deloc cu mama.

O spune cu nonșalanță, dar tot mă doare. Sunt conștientă de cât de puțin semăn cu mama noastră. Am simțit aceste neajunsuri în fiecare secundă din fiecare zi după ce am pierdut-o, când încercam să ne menținem pe linia de plutire.

Și știu că Libby nu spune asta, dar tot seamănă cu fiecare despărțire de care îmi amintesc: un monolog prelungit care se termină cu ceva de genul: „Din câte mi-am dat seama, nici măcar nu ai sentimente”.

— Vreau să spun, de câte ori ai șansa să te *relaxezi* și să nu-ți faci griji despre cum se potrivește totul în micul tău plan perfect? Libby continuă. Meriți să te distrezi fără presiune și, sincer, *eu* merit să am parte, indirect, de aventurile tale. *Ergo,* întâlnirile.

— Deci am voie să scot căștile după cină, sau...

Libby își ridică mâinile.

— Știi ce, bine, uită de numărul cinci! Chiar dacă ar fi bine pentru tine. Chiar dacă am conceput această călătorie pentru ca tu să ai parte de experiența ta de roman de dragoste dintr-un orășel, cred...

— Bine, bine! am strigat. O să merg la întâlnirile cu tăietorii de lemne, dar ar fi bine să arate ca Robert Redford.

Ea chițăie entuziasmată.

— Când era tânăr sau acum, când e bătrân?

Mă holbez la ea.

— Corect, spune ea. Am înțeles. Deci mergem mai departe. Numărul șase: „Fă baie în pielea goală într-un lac natural”.

— Dacă există bacterii care afectează copilul sau ceva de genul ăsta? am întrebat.

— La naiba! mormăie ea, încruntându-se. Chiar nu m-am gândit la toate astea atât de bine pe cât am crezut.

— Prostii! spun eu. Este o listă uimitoare.

— Va trebui să faci baie în pielea goală fără mine, spune ea, distrată.

— O femeie singură de 32 de ani, goală în piscina din localitate. Sună ca o cale perfectă de a fi arestată.

— Șapte, citește ea. „Dormi sub cerul liber”. Opt: „Participă la un eveniment în oraș – nuntă locală sau festival”.

Găsesc un marker în geantă și adaug: „Înmormântare, circumcizie, seara doamnelor la patinoarul local”.

— Încerci să-ti dai întâlnire cu un doctor frumos de la Urgențe, nu-i așa? spune Libby, iar eu șterg partea cu patinoarul.

Apoi observ numărul nouă.

„Călărește un cal.”

— Din nou. Fac un semn vag către abdomenul lui Libby. Tai cu o linie „călărește” și scriu „mângâie”, iar ea oftează resemnată.

„10. Fă un foc (controlat)

11. Drumeție???? (Meritã?????)”

Când avea șaisprezece ani, Libby a anunțat că își va urma prietenul să lucreze la Yellowstone pe timpul verii, iar mama și cu mine am râs în hohote. Dacă era un lucru pe care toate fetele Stephens îl aveau în comun – în afară de dragostea noastră pentru cărți, seruri cu vitamina C și haine frumoase – era evitarea activităților în aer liber. Cel mai aproape de drumeție era o plimbare rapidă în Ramble din Central Park, și chiar și atunci, de obicei erau implicate boluri de carton pline cu vafe și înghețată de la o rulotă cu mâncare. Nu era chiar o viață dură.

Inutil să mai spun că Libby l-a părăsit pe tipul ăla cu două săptămâni înainte de a pleca.

Ating ultima linie de pe listă: „Salvează o afacere locală”.

— Îți dai seama că suntem aici doar pentru o lună.

Trei săptămâni doar noi două, apoi Brendan și fetele se vor alătura. Am obținut o reducere zdravănă rămânând atât de mult timp, deși cum voi reuși să trec de prima săptămână, habar n-am.

Ultima dată când am călătorit, am plecat acasă după două zile. Chiar și să-mi las mintea să se rătăcească spre acea călătorie cu Jakob este o greșeală. Mă concentrez din nou asupra prezentului. Nu va fi ca atunci. Nu voi permite să fie așa. Pot să fac asta, pentru Libby.

— Întotdeauna se salvează o afacere locală în romanele de dragoste din orașele mici, spune ea. Noi nu avem, literalmente, de ales. Sper să fie o fermă de capre ghinionistă.

— Aha, spun eu. Poate că putem convinge comunitatea sacrificiilor ritualice să se unească în mod dramatic pentru a salva caprele. Pentru moment, vreau să spun. În cele din urmă, vor trebui să moară pe altar.

— Ei bine, desigur. Libby ia o înghițitură de suc de roșii. Asta le e meseria, iubito.

Șoferul nostru de taxi arată ca Moș Crăciun, până la tricoul roșu și bretelele care îi susțin blugii decolorați. Dar conduce ca taximetristul fumător de trabuc din filmul lui Bill Murray, *Poveste trăsnită de Crăciun.*

Libby continuă să scape mici scâncete când el ia câte un viraj prea repede, iar la un moment dat, o surprind șoptind promisiuni de siguranță către propria burtă.

— Sunshine Falls, nu-i așa? întreabă șoferul.

Trebuie să strige, pentru că a luat decizia unilaterală de a coborî toate cele patru geamuri. Părul îmi flutură atât de violent pe față încât abia îi pot vedea ochii apoși în oglinda retrovizoare când îmi ridic privirea din telefon.

Până când am coborât și ne-am recuperat bagajele – o oră întreagă, în ciuda faptului că

zborul nostru a fost *singurul* sosit în acest aeroport micuț – numărul de mesaje din căsuța mea de e-mail s-a dublat. Parcă tocmai m-am întors de pe o insulă pustie după opt săptămâni.

Nimic nu face ca o gașcă de autori deja nevrotici să atingă culmea nevrozei precum sezonul anual de încetinire a activității editoriale. Fiecare răspuns întârziat pe care îl primesc pare să declanșeze o avalanșă de *MĂ URĂȘTE REDACTORUL?????? MĂ URĂȘTI? TOATĂ LUMEA MĂ URĂȘTE?*

— Da! îi strig înapoi șoferului nostru.

Libby are acum capul între genunchi.

— Trebuie să aveți familie în oraș, strigă el peste vânt.

Poate că e vorba de newyorkeza din mine, sau poate pentru că sunt femeie, dar... Nu am de gând să anunț că nu cunoaștem pe *nimeni* aici, așa că spun doar:

— Ce te face să spui asta?

— De ce altceva ați fi venit aici?

Râde, tăind o curbă. Când încetinim și apoi oprim câteva minute mai târziu, abia mă abțin să nu izbucnesc în aplauze de parcă m-aș afla la bordul unui avion care tocmai a efectuat o aterizare de urgență.

Libby se așază ametită, netezindu-și părul strălucitor (care, în mod miraculos, nu e încurcat).

— Unde... unde suntem? întreb, uitându-mă în jur.

De o parte și de alta a drumului îngust de pământ nu există decât iarbă ciufulită, albită de soare. În față, acesta se termină brusc și o pajiște urcă pe o pantă plină de buchețele de flori sălbatice, galbene și mov. O fundătură.

Ceea ce naște întrebarea: suntem pe cale să fim ucise?

Șoferul scoate capul pe geam pentru a privi în susul pantei.

— Goode’s Lily Cottage, chiar peste dealul acela.

Și eu, și Libby ne aplecăm capetele, încercând să ne uităm mai bine. La jumătatea dealului, o scară apare de nicăieri. Poate că *„scară”* este un cuvânt prea generos. Scânduri care întăresc malul taie în coasta ierboasă a dealului o cărare în trepte.

Libby face o grimasă.

— Pe site scria că nu este accesibil pentru scaune cu rotile.

— Zicea cumva și că vom avea nevoie de un telescaun?

Moș Crăciun a coborât deja din mașină ca să ne scoată bagajele din portbagaj. Mă extrag după el, în lumina strălucitoare a soarelui, căldura făcând ca uniforma mea neagră de călătorie să fie sufocant de groasă. Acolo unde se termină drumul de pământ, se află o cutie poștală neagră, cu numele Goode’s Lily Cottage pictat în alb și caractere înflorate.

— Nu există o altă cale? întreb. Un drum care să meargă până sus? Sora mea...

Jur că Libby trage aer în piept, încercând să pară cât mai puțin gravidă posibil.

— Mă simt *bine,* insistă ea.

Mă gândesc pentru scurt timp să indic pantofii mei din piele de căprioară cu tocurile de zece centimetri, dar nu vreau să dau universului satisfacția de a se concentra asupra clișeului.

— Mă tem că nu pot să vă duc mai aproape de atât, răspunde el în timp ce se urcă înapoi în mașină. La vreo câțiva kilometri în spate este casa lui Sally. E al doilea drum ca apropiere, dar e mult mai departe. Își scoate cartea de vizită pe geam. Dacă mai ai nevoie de șofer, folosește numărul ăsta.

Libby acceptă bucata de hârtie și, peste umărul ei, citesc: „Hardy Weatherbee, servicii de taxi și tururi neoficiale *O dată-n viața*. Hohotul ei

de râs se pierde sub vuietul mașinii lui Hardy Weatherbee care dă înapoi pe șosea ca un liliac zburătăcit din iad.

— Așaaa. Tresare, încovoindu-si umerii. Poate ar trebui să te descalți?

Cu toate bagajele noastre, va fi nevoie de mai multe drumuri, mai ales că Libby nu are cum să care ceva mai greu decât pantofii mei cu toc.

Urcușul este abrupt, căldura sufocantă, dar când ajungem pe creasta dealului și o vedem, este perfectă: o cărare șerpuitoare prin grădini zburlite și sălbatice până la o căsuță albă, cu acoperișul ascuțit de culoare siena arsă. Ferestrele sunt vechi, cu un singur geam și fără obloane, iar singurul accent pe perete vizibil pentru noi este un arc de viță-de-vie de un verde pal pictat deasupra ferestrei de la primul etaj. În spatele casei, copaci noduroși se apropie, pădurea se întinde cât vezi cu ochii, iar în stânga, pe pajiște, un foișor pe care s-a cățărat o viță-de-vie sălbatică se află în mijlocul unui pâlc de copaci. Clopoței de vânt cu cioburi de sticlă strălucitoare și hrănitori de păsări drăgălașe se leagănă printre crengi, iar poteca trece pe lângă un rând de tufișuri înflorite, cotind pe un podeț și dispărând apoi în pădurea din partea cealaltă.

Parcă ar fi ceva desprins dintr-o carte de povești.

Nu, e ca și cum ar fi ceva din *O dată-n viață.* Încântător. Bizar. Perfect.

— O, Doamne! Libby face semn cu bărbia spre următoarele trepte. *Trebuie* să merg mai departe?

Scutur din cap, încă îmi trag răsuflarea.

— Aș putea să-ți leg un cearșaf în jurul gleznei și să te târăsc în sus.

— Ce primesc dacă reușesc să ajung în vârf?

— Îmi gătești cina? zic.

Ea râde și își trece brațul prin al meu, apoi începem să urcăm ultimele trepte, inhalând mirosul ușor și dulce al ierbii calde. Inima mi se

umple. Deja mă simt mai bine decât m-am simțit în ultimele luni. Ne simțim mai mult așa cum eram *noi,* înainte ca lucrurile să se accelereze cu cariera mea și cu familia lui Libby și să avem ritmuri separate de viață.

În geantă, îmi aud telefonul bipăind când primește un e-mail și rezist tentației de a-l verifica.

— Ia te uită, mă tachinează Libby, te oprești să miroși trandafirii la propriu.

— Nu mai sunt Nora de la oraș, spun eu, sunt relaxată, sunt o persoană care merge pe mâna celorlalți...

Telefonul îmi bipăie din nou, iar eu mă uit spre geantă, continuând să țin pasul. Mai aud de două ori sunetul în succesiune rapidă, apoi a treia oară.

Nu mai suport. Mă opresc, las bagajele și încep să caut în geantă.

Libby îmi aruncă o privire de dezaprobare fără cuvinte.

— De mâine, îi spun, voi începe să fiu cealaltă Nora.

Oricât de diferite am fi, în secunda în care începem să despachetăm, este cât se poate de evident că suntem croite din aceeași stofă: cărți, produse de îngrijire a pielii și lenjerie intimă foarte elegantă. Trioul de lux al femeilor din familia Stephens, așa cum a fost lăsat moștenire de mama.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, oftează Libby, cu o nostalgie fericită care mă mângâie ca o rază de soare.

Teoria mamei era că o piele tânără i-ar aduce unei femei mai mulți bani (adevărat atât în actorie, cât și în meseria de chelneriță), o lenjerie intimă bună ar face-o mai încrezătoare (până acum, adevărat), iar cărțile bune ar face-o fericită (adevăr universal) și, în mod clar, amândouă ne-am făcut bagajele cu această teorie în minte.

În douăzeci de minute, m-am instalat, m-am spălat pe față, m-am schimbat în haine noi și mi-

am pornit laptopul. Între timp, Libby și-a pus jumătate din lucruri deoparte, apoi s-a lăsat pe patul mare pe care îl împărțim, cu exemplarul ei de *O dată-n viață* pus cu fața în jos lângă ea, pe plapumă.

Deja mor de foame și mai durează încă șase minute de căutare pe Google (Wi Fi-ul este atât de lent, încât trebuie să-mi folosesc telefonul ca hot spot) pentru a confirma că singurul loc care livrează aici este o pizzerie.

Gătitul nu este o opțiune. Acasă, mănânc cincizeci la sută din mesele mele în oraș, iar alte patruzeci la sută provin dintr-un amestec de mâncare luată la pachet sau livrată la domiciliu.

Mama obișnuia să spună că New Yorkul este un loc grozav când nu ai bani. Există atât de multă artă și frumusețe gratuită, atât de multă mâncare incredibilă și ieftină. „Dar dacă ai avea bani în New York", îmi amintesc că spunea într-o iarnă, în timp ce ne uitam prin vitrine în Upper East Side, Libby și cu mine agățându-ne de mâinile ei înmănușate, „ar fi magic".

N-a spus-o niciodată cu amărăciune, ci cu mirare, în genul: „Dacă lucrurile merg deja atât de bine, cum o fi atunci când nu trebuie să-ți faci griji pentru facturile la curent?"

Nu că ar fi intrat în lumea actorilor pentru bani (era optimistă, nu-și făcea iluzii). Cea mai mare parte a veniturilor ei proveneau fie din bacșișurile de chelneriță la restaurant, unde ne așeza pe mine și pe Libby și ne dădea cărți sau creioane colorate pe toată durata turei, fie, ocazional, din câte o slujbă de bonă la o familie destul de relaxată ca să îi permită să ne ia cu ea. Asta s-a întâmplat până când am împlinit unsprezece ani și a avut încredere să mă lase acasă sau la librăria Freeman Books cu Libby, sub supravegherea doamnei Freeman.

Chiar și fără bani, noi trei eram atât de fericite în acele zile, cutreierând orașul cu falafel din

căruciorul stradal sau cu felii de pizza de un dolar mari cât capul nostru, visând la un viitor măreț.

Datorită succesului înregistrat de *O dată-n viață,* viața mea a început să semene cu acel viitor imaginat.

Dar aici, nu putem obține nici măcar o comandă de *pad thai* care să ne fie adusă la ușă. Va trebui să mergem pe jos trei kilometri până în oraș. Când încerc s-o trezesc pe Libby, mă înjură în somn.

— Mi-e foame, Lib.

Îi zgâlțâi umărul și ea cade pe o parte, îngropându-și fața într-o pernă.

— Adu-mi și mie ceva, mormăie ea.

— Nu vrei să vezi *cătunul* tău *preferat*? spun, încercând să par ispititoare. Nu vrei să vezi farmacia unde bătrânul Whittaker aproape că a luat o supradoză?

Fără să-și ridice privirea, mă respinge.

— Bine, spun eu. O să-ți aduc ceva când vin.

Cu părul prins în coadă de cal, cu adidașii în picioare, mă întorc pe dealul însorit, spre drumul de pământ mărginit de copaci noduroși.

Când poteca îngustă se transformă, în sfârșit, într-o stradă adevărată, virez la stânga, urmând drumul șerpuit în jos.

La fel ca și în cazul cabanei, orașul se ivește dintr-odată.

Într-o clipă, mă aflu pe un drum pietruit de pe versantul unui munte, iar în următoarea, Sunshine Falls se întinde sub mine ca un decor dintr-un western vechi, cu crestele dealurilor acoperite de copaci care se ridică în spate și cu un cer albastru nesfârșit deasupra.

Arată un pic mai cenușiu și mai șubred decât în poze, dar cel puțin zăresc biserica de piatră din *O dată-n viață,* împreună cu marchiza cu dungi albe și verzi de deasupra magazinului general și umbrelele galben-lămâie din fața dozatorului de sucuri.

Sunt câțiva oameni pe afară, care își plimbă câinii. Un bătrân stă pe o bancă de metal verde și citește un ziar. O femeie udă ghivecele de flori din fața unui magazin de bricolaj, prin a cărui fereastră văd exact zero clienți.

În față, zăresc la colț o clădire veche din piatră albă, care se potrivește perfect cu descrierea vechii biblioteci a doamnei Wilder din *O dată-n viață,* decorul meu preferat din carte, pentru că îmi amintește de diminețile ploioase de sâmbătă când mama ne parca pe mine și pe Libby în fața unui raft cu cărți pentru elevi de gimnaziu la librăria Freeman Books înainte de a traversa orașul în grabă pentru o audiție.

Când se întorcea, ne lua o înghețată sau nuci caramelizate în Washington Square Park. Mergeam în sus și în jos pe alei, citind plăcuțele de pe bănci, inventând povești despre cine le-ar fi putut dona.

„Vă puteți imagina cum ar fi să trăim în altă parte?”, obișnuia mama să spună.

Nu, nu puteam.

Odată, în timpul facultății, un grup de prieteni mutați în New York au fost de acord în mod unanim că „nu ar putea niciodată să crească copii la oraș”, iar eu am fost șocată. Nu e vorba doar de faptul că mi-a plăcut să cresc în oraș, ci de faptul că, de fiecare dată când văd copii care se târăsc somnoroși în masă la muzeul Met, sau care își pun casetofonul pe jos în metrou pentru a dansa break-dance pentru bacșișuri, sau stând înmărmuriți în fața unui violonist de talie mondială care cântă sub Rockefeller Center, mă gândesc: „Cât de uimitor este să iei parte la toate astea, să împărți acest loc cu toți acești oameni!”

Și îmi place să le iau pe Bea și pe Tala să explorez și eu orașul, urmărind ce le fascinează pe o copilă de patru ani și jumătate și pe una de trei ani și pe lângă care elemente ale orașului trec pur și simplu, acceptându-le ca fiind banale.

Mama a venit la New York în speranța de a avea acces la platoul de filmare pentru un film făcut de Nora Ephron (omonima mea), dar adevăratul New York este mult mai bun. Pentru că tot felul de persoane trăiesc acolo, coexistând, împărțind spațiul și viața.

Cu toate acestea, dragostea mea pentru New York nu mă împiedică să fiu fermecată de Sunshine Falls.

De fapt, sunt plină de entuziasm în timp ce mă apropii de bibliotecă. Atunci când mă uit prin ferestrele întunecate, zumzetul se oprește. Fațada de piatră albă a clădirii este exact așa cum a descris-o Dusty, dar înăuntru nu există nimic altceva decât televizoare pâlpâitoare și reclame de neon la bere.

Nu mă așteptam ca văduva Wilder să fie o persoană reală, dar Dusty a făcut ca biblioteca să fie atât de vie încât eram sigură că este un loc adevărat.

Entuziasmul mi se duce pe apa Sâmbetei, iar când mă gândesc la Libby, ajunge deja în ocean. *Nu* este ceea ce se așteaptă ea, iar eu încerc deja să mă gândesc cum să-i gestionez așteptările sau măcar să-i ofer un premiu de consolare distractiv.

Trec pe lângă câteva vitrine goale înainte de a ajunge la marchiza magazinului general. O privire aruncată către ferestre îmi spune că înăuntru nu mă așteaptă rafturi cu pâine proaspătă sau butoaie cu bomboane de modă veche.

Geamurile sunt murdare de praf, iar dincolo de ele, ceea ce văd nu poate fi descris decât ca *un aranjament de rahat.* Rafturi și rafturi de vechituri. Calculatoare vechi, aspiratoare, ventilatoare încastrate, păpuși cu părul ciufulit. E o casă de amanet. Și nu una bine îngrijită.

Înainte de a reuși să stabilesc un contact vizual cu bărbatul cu ochelari de soare cocoțat la birou, merg mai departe până când ajung în dreptul

terasei cu umbrelă galbenă de pe partea cealaltă a străzii.

Cel puțin acolo sunt semne de viață, oamenii intră și ies, un cuplu stă de vorbă la cafea la una dintre mese. Asta e promițător. Cumva.

Mă uit în dreapta și în stânga să nu vină vreo mașină (nu vine nimic) înainte de a traversa strada. Firma aurie de deasupra ușilor spune *MUG + SHOT,* iar înăuntru sunt oameni care așteaptă la o tejghea. Îmi fac mâinile pâlnie la ochi, încercând să văd prin reflexiile ușii de sticlă, chiar în momentul în care bărbatul de pe partea cealaltă dă să o deschidă.

CAPITOLUL 3

Ochii verzi ca smaraldul ai bărbatului se holbează brusc.

— Îmi pare rău! strigă el, în timp ce eu ocolesc ușa cu repeziciune, fără să fi pățit nimic.

Nu mi se întâmplă prea des să fiu redusă la tăcere.

Acum, însă, mă holbez, tăcută și uimită, la cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Păr blond auriu, maxilar pătrat și o barbă care reușește să fie aspră fără să pară indisciplinată. E musculos – cuvântul îmi vine în minte pe loc, iscat de o viață întreagă de citit peste umărul mamei din vechile romane Harlequin – cămașa (de flanelă) i se aranjează pe corp, cu mânecile suflecate pe antebrațele bronzate.

Cu un zâmbet timid, se dă la o parte și îmi ține ușa. Ar trebui să spun ceva.

Orice.

„O, nu, e vina mea! Eram în drum."

M-aș mulțumi chiar și cu un „Bună ziua, bunule domn", strangulat.

Din păcate, nu se întâmplă nimic din toate astea, așa că îmi revin, forțez un zâmbet și mă strecor pe ușă pe lângă el, sperând să arăt ca și cum aș ști unde mă aflu și că am venit aici intenționat.

Niciodată nu am iubit romanele de dragoste din orașele mici ale mamei, așa cum le iubește Libby, dar m-am bucurat de suficiente, încât nu ar trebui să mă surprindă că următorul meu gând este: „Omul miroase a copaci veșnic verzi și a ploaie iminentă".

Doar că ar trebui să fiu surprinsă, pentru că bărbații nu miros așa. Miros a transpirație, a săpun sau a prea multă apă de colonie.

Dar acest bărbat este mitic, protagonistul mult prea strălucitor al unei comedii romantice care te face să strigi: *NICI UN FERMIER NU ARE PĂTRĂȚELE DIN ASTEA!*

Și îmi zâmbește.

Așa se întâmplă? Alegi un oraș mic, te plimbi, întâlnești un străin incredibil de arătos? Foștii mei aveau dreptate?

Zâmbetul i se adâncește (cu gropițe în ambii obraji; desigur) în timp ce dă din cap și eliberează ușa.

Apoi mă uit pe fereastră la el cum se îndepărtează, cu inima zbârnâind ca un laptop supraîncălzit.

Când stelele din ochii mei se sting, constat că nu mă găsesc în vârful muntelui Olimp, ci într-o cafenea cu pereți de cărămidă aparentă și podele vechi din lemn, cu mirosul de espresso în aer. În partea din spate, o ușă se deschide spre o terasă. Lumina care pătrunde înăuntru atinge o vitrină de sticlă cu produse de patiserie și sendvișuri învelite în plastic, și practic aud un cor de îngeri cântând.

Mă așez la coadă și mă uit la mulțime, un amestec de tipi la modă, pasionați de sport, în sandale de drumeție cu barete și oameni în blugi uzați și șepci cu plasă la spate. Totuși, în fruntea cozii se află un *alt* bărbat arătos.

Doi în prima mea oră aici. Un raport excepțional.

Nu este la fel de izbitor ca Adonisul care ținea ușa, dar arată bine în felul unui simplu muritor, cu părul aspru și negru și o eleganță suplă. Este cam de înălțimea mea, poate cu câțiva milimetri mai înalt sau mai scund, îmbrăcat într-un hanorac negru cu mânecile suflecate și pantaloni kaki cu pantofi negri pe care nu am de ales decât să-i descriu ca fiind sexy. Îi pot vedea fața doar din profil, dar este un profil frumos. Buze pline, bărbie ușor proeminentă, nas ascuțit, sprâncene la

jumătatea distanței dintre Cary Grant și Groucho Marx.

De fapt, seamănă cu Charlie Lastra. Adică seamănă *mult* cu el.

Bărbatul aruncă o privire spre vitrină, iar gândul îmi trece prin creier ca o salvă de rachete: „El e. El e. El e".

Stomacul meu se simte de parcă cineva l-a legat de o cărămidă și l-a aruncat peste un pod.

Nu se poate. E destul de ciudat că *eu sunt* aici, nu se poate ca și el să fie.

Și totuși.

Cu cât îl studiez mai mult timp, cu atât sunt mai nesigură. Ca atunci când crezi că ai observat o celebritate în persoană, dar, cu cât te holbezi mai mult, cu atât mai sigur devii că nu te-ai mai uitat niciodată la nasul lui Matthew Broderick și, din câte îți amintești, s-ar putea să nu aibă nas deloc.

Sau când încerci să desenezi o mașină în timpul unui joc de Pictionary și afli că habar n-ai cum arată mașinile.

Persoana din fața cozii plătește, iar ceilalți înaintează. Mă feresc, ascunzându-mă în partea cealaltă a unui raft plin de jocuri de societate.

Dacă este într-adevăr Charlie, ar fi umilitor pentru el să mă vadă ascunzându-mă aici – ca și cum ai vedea-o pe cea mai încuiată profesoară în fața unui club doar pentru adolescenți în timp ce poartă un top și un inel fals în buric (nu că aș fi avut această experiență [am avut-o]) – dar dacă nu este, pot să termin cu ușurință cu subiectul. Poate.

Îmi scot telefonul și deschid aplicația de e-mail, căutându-i numele. În afară de primul nostru schimb aprins de e-mailuri, mai există doar un singur mesaj recent de la el, e-mailul în masă pe care l-a trimis cu noile sale informații de contact atunci când s-a mutat de la Wharton House pentru a deveni redactor-șef la Loggia acum șase luni. Trimit un e-mail rapid la noua adresă.

Charlie,
un nou MS în lucru. Încerc să-mi amintesc: ce părere ai despre animalele vorbitoare?
Nora

Nu mă aștept ca un răspuns automat că nu este la birou să detalieze unde călătorește, sau în ce cafenea se va afla exact, dar cel puțin voi ști dacă este plecat de la serviciu.

Dar telefonul meu nu bipăie ca pentru un răspuns automat.

Mă uit în jurul raftului. Bărbatul care ar putea fi sau nu inamicul meu profesional își scoate telefonul din buzunar, cu capul plecat și buzele subțiate care nu spun că ar fi impresionat. Doar că buzele lui sunt prea pline, așa că, practic, se bosumflă. Tastează un minut, apoi își pune telefonul deoparte.

Un fior sincer îmi alunecă pe șira spinării când îmi bâzâie telefonul în mână.

„Este o coincidență.” Trebuie să fie. Am deschis răspunsul.

Nora,
sunt îngrozit.
Charlie

Coada avansează din nou. Urmează el să comande. Nu am mult timp la dispoziție să scap fără să fiu văzută, cu și mai puțin timp pentru a-mi confirma sau risipi temerile.

Charlie,
ce zici de un roman erotic cu Yeti? Am niște dosare în grămada de cărți respinse. E bun pentru tine?
Nora

Imediat ce am apăsat pe „trimite”, mi-am revenit. De ce, dintre toate cuvintele pe care le aveam la dispoziție, *asta* am spus? O fi creierul meu organizat după sistemul

zecimal Dewey, dar în acest moment toate rafturile par să fie în flăcări. Stânjeneala îmi curge prin vene când mi-l imaginez brusc pe Charlie deschizând acel e-mail și câștigând instantaneu avantajul profesional.

Bărbatul își scoate telefonul. Adolescentul din fața lui tocmai a terminat de plătit. Barista îl cheamă pe posibilul Charlie cu un zâmbet vesel, dar acesta mormăie ceva și iese din rând.

Acum e pe jumătate cu fața la mine. Își scutură ferm capul, colțul gurii i se răsucește într-o grimasă. *Trebuie* să fie el. Acum sunt sigură de asta, dar dacă fug spre ușă, nu voi face decât să-i atrag privirea.

Ce-o face aici? Trucul meu de la petreceri pentru clasa de mijloc îl evaluează din cap până în picioare: cinci sute de dolari în tonuri neutre, dar dacă a vrut să se camufleze, nu funcționează. Ar putea la fel de bine să stea sub un afiș de cinematograf care anunță *VENETICUL,* cu o săgeată îndreptată direct spre părul lui grizonant.

Mă întorc cu fața spre raftul cu cărți, așezându-mă cu spatele la el și prefăcându-mă că inspectez jocurile. Având în vedere cât de scurt, ca să nu mai spun stupid, a fost mesajul meu, îi ia surprinzător de mult timp să răspundă.

Desigur, ar putea citi orice alt e-mail în afară de al meu.

Aproape că-mi scap telefonul în frenezia mea de a deschide următorul mesaj.

Fără opinii ferme deocamdată, dar cu o curiozitate extremă.

Nu ezita să mi-l trimiți.

Mă uit peste umăr. Charlie a reintrat în coadă.

„De câte ori pot să-l fac să iasă din rând?”, mă întreb cu un fior. Înțeleg să fii lipit de telefon când e vorba de lucruri importante legate de serviciu, dar mă surprinde că instinctul e atât de

profund încât crede că un mesaj despre un roman erotic cu Yeti necesită un răspuns imediat.

Chiar am în căsuța de e-mail o propunere de roman erotic despre Yeti. Uneori, când șefa mea are o zi proastă, citesc un fragment dramatic din *Yeti e alesul* pentru a o înveseli.

Ar fi lipsit de etică să trimitem manuscrisul în afara agenției. Dar autoarea a inclus de fapt un link către site-ul său, unde câteva romane autopublicate sunt disponibile pentru cumpărare. Copiez linkul către unul și i-l trimit lui Charlie fără alte cuvinte.

Mă uit înapoi spre el și îl văd încruntat la telefon. Telefonul bâzâie când primesc răspuns.

Aceasta costă 99 de cenți……

Îi răspund: Știu – ce chilipir! Dacă profesionalismul meu este o manichiură semipermanentă, atunci Charlie Lastra este acetona de calitate industrială capabilă să o topească.

Îi caut numele pe Venmo și îi trimit nouăzeci și nouă de cenți. O secundă mai târziu vine un alt e-mail. Mi-a trimis dolarul înapoi, cu mențiunea: Sunt un om matur, Nora. Pot să-mi cumpăr singur cărți erotice cu Yeti, mersi frumos.

Casiera îl salută din nou și de data aceasta își bagă telefonul în buzunar și se apropie pentru a comanda. În timp ce el este distras, eu îmi încerc norocul.

Mi-e foame.

Sunt disperată să știu ce face aici. Și pornesc, aproape alergând, spre ușă.

— Hai, pe naiba! strigă Libby.

Stăteam la masa de lemn din cabană, devorând baghetele și salatele comandate de la Antonio’s Pizza. A trebuit să mă întorc până la cutia poștală ca să ridic comanda pentru că tipul de

la livrare a spus că nu are voie să urce pe scări „din motive de asigurare”.

Sună inventat, dar în fine.

— Tipul care a fost atât de nepoliticos în legătură cu cartea lui Dusty? încearcă Libby să se lămurească.

Dau din cap și înfig furculița într-o roșie surprinzător de suculentă din salată, băgând-o în gură.

— Ce caută el aici? întreabă ea.

— Nu știu.

— O, Doamne, spune ea, dacă e un super fan al cărții *O dată-n viață?*

Pufnesc.

— Cred că asta e singura posibilitate pe care o putem exclude.

— Poate că e ca bătrânul Whittaker din carte. Îi este frică să arate adevăratele sale sentimente. În secret, el iubește acest oraș. Și cartea. Și pe văduva Wilder.

De fapt, sunt nespus de curioasă, dar nu vom rezolva misterul ghicind.

— Ce vrei să faci în seara asta?

— Să consultăm lista? Scoate foaia din geantă și o netezește pe masă. Bine, sunt prea obosită pentru toate astea.

— Prea obosită? spun eu. Pentru a mângâia un cal și a salva o afacere locală? Chiar și după ce ai dormit?

— Crezi că patruzeci de minute sunt suficiente pentru a compensa cele trei săptămâni în care Bea s-a târât în pat cu noi după un coșmar?

Am tresărit. Fetele astea trebuie să aibă o temperatură internă a corpului de cel puțin trei sute de grade. Nu poți dormi lângă ele fără să te trezești udat de sudoare, cu un picior mic și adorabil înfipt între coaste.

— Ai nevoie de un pat mai mare, îi spun lui Libby, scoțându-mi telefonul pentru a începe

căutarea.

— Mai lasă-mă, te rog, spune Libby. Nu ne *încape* un pat mai mare în camera aceea. Nu și dacă avem de gând să deschidem vreodată sertarele de la dulap.

Simt o scânteie de ușurare chiar atunci. Pentru că schimbarea lui Libby – oboseala; distanța ciudată, intangibilă – capătă brusc sens. Are un motiv, ceea ce înseamnă că are o soluție.

— Ai nevoie de o casă mai mare.

Mai ales cu bebelușul numărul trei pe drum. O singură baie pentru o familie de cinci persoane, asta înseamnă purgatoriul pentru mine.

— Nu ne putem permite o casă mai mare nici dacă e parcată deasupra unei barje de gunoi la patruzeci și cinci de minute de mers în Jersey, spune Libby. Ultima dată când m-am uitat la anunțurile de apartamente, totul era de genul: „Un dormitor, zero băi, spațiu de târâre în interiorul unui zid al unui criminal în serie; utilitățile sunt incluse, dar tu pui la dispoziție victimele!” Și chiar și *asta* era în afara posibilităților noastre.

Fac un semn cu mâna.

— Nu-ți face griji pentru bani. Pot să te ajut eu.

Ea își dă ochii peste cap.

— Nu am nevoie de ajutorul tău. Sunt o femeie adultă. N-am nevoie decât de o seară tihnită în casă, urmată de o lună de odihnă și relaxare, bine?

Întotdeauna a urât să ia bani de la mine, dar motivul pentru care *avem* bani este să avem grijă de noi. Dacă nu va accepta un alt împrumut, va trebui să-i găsesc un apartament pe care să și-l permită. Problema este pe jumătate rezolvată.

— Bine, am spus. O să stăm în casă. Seară Hepburn?

Ea îmi zâmbește sincer.

— Seară Hepburn.

Ori de câte ori mama era stresată sau avea inima frântă, obișnuia să-și permită o seară în care să se aplece asupra acelui sentiment.

Îi zicea Seara Hepburn. Îi plăcea Hepburn. Katharine, nu Audrey, nu că ar fi avut ceva împotriva lui Audrey. Așa am ajuns să mă numesc Nora Katharine Stephens, în timp ce Libby a primit numele Elizabeth Baby Stephens, partea cu Baby fiind după leopardul din *Leopardul Suzanei.*

În serile Hepburn, fiecare dintre noi trei alegea una dintre rochiile de epocă ale mamei și ne ghemuiam în fața televizorului cu o bere fără alcool și o pizza, sau cu o cafea decofeinizată și o plăcintă cu ciocolată, și ne uitam la un film vechi alb-negru.

Mama plângea în timpul scenelor ei preferate, iar când eu sau Libby o surprindeam, râdea, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei și spunea: „Sunt moale ca o mămăligă”.

Adoram serile acela. M-au învățat că durerea sufletească, precum majoritatea lucrurilor, era un puzzle rezolvabil. O listă de sarcini ar putea ghida o persoană prin doliu. Exista un plan de acțiune pentru a merge mai departe. Mama a stăpânit asta, dar nu a ajuns niciodată la următorul pas: eliminarea nemernicilor.

Bărbați căsătoriți. Bărbați care nu voiau să fie tați vitregi. Bărbați care nu aveau absolut nici un ban, sau care aveau mulți bani și membri ai familiei prea dornici să avertizeze în privința vânătoarelor de avere.

Bărbați care nu îi înțelegeau aspirațiile de a fi pe scenă și bărbați care erau prea nesiguri pe ei pentru a împărți lumina reflectoarelor.

A avut copii de crescut când era ea însăși doar o copilă, dar chiar și după toate prin câte a trecut, și-a păstrat inima deschisă. Era o optimistă și o romantică, la fel ca Libby. Mă așteptam ca sora mea să se îndrăgostească de o duzină de ori, să fie luată de val la nesfârșit timp de zeci de ani, în

schimb s-a îndrăgostit de Brendan la douăzeci de ani și s-a așezat la casa ei.

Eu, între timp, aveam aproximativ un singur os romantic în corpul meu și, odată ce acesta s-a sfărâmat și am reușit să mă refac, am dezvoltat un proces riguros de verificare pentru întâlniri. Așa că nici Libby și nici eu nu avem nevoie de serile noastre Hepburn de modă veche. Acum sunt doar o scuză pentru a fi leneșe și o modalitate de a ne simți aproape de mama.

Este doar ora șase, dar ne schimbăm în pijamale – inclusiv în halate de mătase. Tragem păturile de pe patul din mansardă și coborâm pe scara de fier în spirală până la canapea și deschidem primul DVD din cutia Best of Katharine Hepburn pe care Libby l-a adus cu ea.

Găsesc în dulap două căni albastre pătate și pun ceainicul la fiert pentru ceai, apoi ne afundăm pe canapea pentru a ne uita la *Poveste din Philadelphia*, amândouă având măști cosmetice cu cărbune pe fețe. Soră-mea își lasă capul pe umărul meu și scoate un oftat fericit.

— A fost o idee bună, spune ea.

Inima îmi tresare. Peste câteva ore, când voi zăcea într-un pat necunoscut, fără să-mi vină somnul – sau mâine, când Libby va vedea piața orașului lipsită de strălucire pentru prima dată – sentimentele mele s-ar putea schimba, dar în acest moment totul este în regulă în lume. Orice lucru stricat poate fi reparat. Orice problemă poate fi rezolvată.

După ce adoarme, îmi scot telefonul din halat și scriu un e-mail, trimițându-l la toți agenții imobiliari, proprietarii și administratorii de clădiri pe care îi cunosc.

„Tu ai controlul”, îmi spun. „Nu vei mai permite să i se întâmple nimic rău.”

Telefonul meu bipăie iar, cu un nou e-mail, în jurul orei zece seara.

De când Libby s-a dus la culcare în urmă cu o oră, am stat pe terasa din spate, dorindu-mi să mă simt obosită și sorbind un pahar de Pinot catifelat pe care ni l-a lăsat Sally Goode, proprietara cabanei.

Acasă sunt o bufniță de noapte. Când sunt plecată, sunt mai degrabă o insomniacă ce tocmai a amestecat o grămadă de cocaină în Red Bull și s-a dat pe un taur mecanic. Am încercat să lucrez, dar Wi Fi-ul este atât de prost încât laptopul meu este o glorioasă mortăciune, așa că, în schimb, privesc spre pădurea întunecată de dincolo de terasă, urmărind licuricii care apar și dispar.

Sper să găsesc un mesaj de la una dintre agențiile imobiliare la care am apelat. În schimb, în partea de sus a căsuței mele de e-mail, scrie cu bold CHARLIE LASTRA. Apăs pe mesaj pentru a-l deschide și abia reușesc să nu mă înec cu salivă.

Aș fi preferat să-mi trăiesc toată viața fără să știu că această carte există, Stephens.

Chiar și mie mi se pare că râsul meu răutăcios sună ca al mașterei din poveste.

Ai cumpărat cartea erotică despre Yeti?

Charlie răspunde: Cheltuieli de afaceri.

Spune-mi te rog că ai folosit un voucher Loggia.

Astea se dau de Crăciun, scrie el. Există câte unul pentru fiecare sărbătoare.

Mai iau o înghițitură, plănuindu-mi răspunsul. Posibil ceva de genul: „Ai băut vreo cafea interesantă în ultima vreme:

O fi având dreptate Libby: poate că Charlie Lastra a fost în secret fermecat, ca și restul Americii, de povestea lui Dusty despre Sunshine Falls și a planificat o vizită în timpul hibernării anuale de sfârșit de vară a lumii editoriale. Nu mă pot hotărî să abordez subiectul, în schimb, scriu: La ce pagină ești?

Trei, spune el. Și deja am nevoie de un exorcism.

Da, dar asta nu are nimic de-a face cu cartea.

Din nou, de îndată ce am trimis mesajul, mă minunez și intru în panică din cauza lipsei mele de profesionalism. De-a lungul anilor, mi-am dezvoltat un filtru bine pus la punct – cu aproape toată lumea, cu excepția lui Libby dar Charlie reușește întotdeauna să îl dezarmeze, să apese exact butonul potrivit pentru a deschide poarta și a-mi lăsa gândurile să iasă ca niște velociraptori.

De exemplu, când Charlie răspunde: Recunosc că este o lecție magistrală de ritm al povestirii. Altfel, rămân neimpresionat, reacția mea instantanee este să scriu: „Altfel, rămân neimpresionat" este ceea ce îți vor pune pe piatra de căpătâi.

Nici măcar nu mă gândesc că *nu ar trebui să trimit asta* până nu o fac deja.

Pe a ta, răspunde el, vor pune „Aici zace Nora Stephens, ale cărei gusturi erau adesea excepționale și ocazional deranjante".

Nu mă judeca pe baza nuvelei de Crăciun, îi răspund eu. Nu am citit-o.

Nu te-aș judeca niciodată pe baza unui film porno cu Yeti, spune Charlie. Te-aș judeca cu siguranță pentru că preferi *O dată-n viață* în locul *Gloriei lucrurilor mărunte.*

Vinul a făcut să-mi mai sară o rotită din creier. Scriu: NU E O CARTE REA!

„NU E O CARTE REA." – Nora Stephens, răspunde Charlie. Cred că îmi amintesc că am văzut aceste cuvinte de apreciere pe copertă.

Recunoaște că nu crezi că e rea, îi cer eu.

Doar dacă recunoști că nici tu nu crezi că este cea mai bună, spune el.

Mă uit fix la strălucirea dură a ecranului. Molii continuă să zbârnâie în fața lui, iar în pădure se aude bâzâitul cicadelor, apoi o bufniță țipând.

Aerul este lipicios și cald, chiar și la atâta timp după ce soarele s-a ascuns în spatele copacilor.

Dusty este atât de ridicol de talentată, tastez. E incapabilă să scrie o carte proastă. Mă gândesc o clipă înainte de a continua: Lucrez cu ea de ani de zile și se descurcă cel mai bine când este apreciată. Nu mă preocupă ceea ce nu funcționează în cărțile ei. Mă concentrez pe ceea ce face ea foarte bine. Așa a reușit redactorul lui Dusty să facă dintr-o carte bună una pe care nu o poți lăsa din mână. Asta face ca lucrul la o carte să fie interesant: să-i vezi potențialul brut, să știi ce încearcă să devină.

Charlie răspunde: Spune femeia supranumită Rechinul.

Pufnesc. Nimeni nu-mi spune așa. Nu cred, adică.

Spune cel căruia i se spune Norul de furtună.

Chiar așa? întreabă el.

Uneori, scriu. Bineînțeles, eu nu aș face-o niciodată. Sunt mult prea politicoasă.

Bineînțeles, spune el. Pentru asta sunt cunoscuți rechinii: pentru maniere.

Sunt prea curioasă ca să renunț. Chiar mi se spune așa?

Editorii, scrie el înapoi, sunt îngroziți de tine.

Nu atât de speriați încât să nu cumpere cărțile autorilor mei, ripostez.

Atât de speriați încât nu ar fi făcut-o dacă nu ai fi avut niște cărți date dracului.

Obrajii mi se încălzesc de mândrie. Nu e ca și cum eu aș fi scris cărțile despre care vorbește – tot ce fac e să le recunosc valoarea. Și să fac sugestii editoriale. Și să-mi dau seama la ce editori să le trimit. Și să negociez contractul pentru ca autorul să obțină cea mai bună ofertă posibilă. Și să țin autorul de mână când primește scrisori de la redactori de mărimea unor romane de Tolstoi și să le vorbesc când mă sună plângând. Și așa mai departe.

Crezi, îi răspund eu, că are vreo legătură cu ochii mei mici și cu capul meu uriaș și cenușiu? Apoi am trimis un alt e-mail, clarificând: Porecla, vreau să spun.

Sunt destul de sigur că e vorba de pofta ta de sânge, spune el.

Am pufnit. N-aș numi-o poftă de sânge. Nu mă bucur de exsangvinare. O fac pentru clienții mei.

Sigur, am câțiva clienți care sunt ei înșiși rechini – dornici să trimită e-mailuri acuzatoare atunci când se simt neglijați de editorii lor –, dar cei mai mulți dintre ei au mai multe șanse să se lase călcați în picioare sau să își țină plângerile pentru ei până când resentimentele lor se transformă în furie și se autodistrug într-un mod spectaculos.

S-ar putea să fie prima dată când aud de porecla mea, dar Amy, șefa mea, numește abordarea mea de agent *zâmbitoare cu cuțite,* așa că nu este un șoc total.

Sunt norocoși să te aibă, scrie Charlie. Mai ales Dusty. Oricine care ar merge la bătaie pentru o carte care „nu-i rea” este un sfânt.

Indignarea mă cuprinde. Și oricine care ar rata potențialul evident al cărții este, fără îndoială, incompetent.

Pentru prima dată, nu răspunde imediat. Îmi înclin capul pe spate, gemând către cer (alarmant de înstelat; este oare prima dată când mă uit în sus?) În timp ce încerc să-mi dau seama cum – sau dacă – să dau înapoi.

O înțepătură îmi atrage privirea spre coapsă, plesnesc cu palma un țânțar, apoi mai prind încă doi care îmi aterizează pe braț. Scârbos. Îmi strâng laptopul și îl duc înăuntru, împreună cu cărțile mele, telefonul și paharul de vin aproape gol.

În timp ce fac ordine, telefonul meu bipăie la răspunsul lui Charlie.

Nu a fost ceva personal, spune el, apoi vine un alt mesaj. Se știe că sunt prea direct. Se pare că nu las cea mai bună impresie de fiecare dată.

Iar eu, răspund, sunt cunoscută ca fiind foarte punctuală. M-ai prins într-o zi proastă.

Ce vrei să spui? întreabă el.

Acel prânz, spun eu. Așa a început totul, nu-i așa? Am întârziat, așa că el a fost nepoliticos, așa că eu am fost nepoliticoasă la rândul meu, așa că el m-a urât, așa că eu l-am urât, și așa mai departe.

Nu trebuie să știe că tocmai fusesem părăsită printr-un apel telefonic de patru minute, dar merită să menționez că au fost circumstanțe atenuante. Tocmai primisem niște vesti proaste. De aceea am întârziat.

El nu răspunde timp de cinci minute întregi. Ceea ce este enervant, pentru că nu am obiceiul de a purta conversații în timp real prin e-mail și, *desigur,* ar putea să nu mai răspundă în orice moment și să se culce, în timp ce eu voi fi aici, uitându-mă la perete, trează.

Dacă aș avea Pelotonul, aș putea arde o parte din această energie.

Nu mi-a păsat că ai întârziat, spune el în cele din urmă.

Te-ai uitat la ceas. Cu subînțeles, îi răspund eu. Și ai spus, dacă îmi amintesc bine, „Ai întârziat”.

Încercam să-mi dau seama dacă pot prinde un zbor, răspunde Charlie.

Ai reușit? am întrebat.

Nu, spune el. Am fost distras de două gin martini și de un rechin blond platinat care mă voia mort.

Nu mort, zic eu. Poate ușor mutilat, dar nu m-aș fi apropiat de fața ta.

Nu mi-am dat seama că ești o admiratoare, scrie el.

Un zvâcnet îmi coboară pe șira spinării, apoi urcă înapoi, ca și cum vertebrele ar fi atins un fir

sub tensiune. Flirtează cu mine? Dar eu cu el? Adică mă plictisesc dar nu într-atât. Niciodată nu sunt atât de plictisită.

Parez cu: Încerc doar să am grijă de sprâncenele tale. Dacă s-ar întâmpla ceva cu ele, ți-ar schimba întreaga încruntare furtunoasă și ai avea nevoie de o nouă poreclă.

Dacă mi-aș pierde sprâncenele, spune el, cumva cred că n-aș duce lipsă de noi porecle. Bănuiesc că ai câteva sugestii.

Aș avea nevoie de timp de gândire, spun eu. N-aș vrea să iau decizii pripite...

Nu, bineînțeles că nu, răspunde el. Câteva secunde mai târziu, urmează o altă replică. Te las să te întorci la seara ta.

Și tu la nuvela ta despre Yeti, scriu, apoi șterg și mă forțez să las mesajul fără răspuns.

Clatin din cap, încercând să șterg imaginea lui Charlie Lastra cel morocănos încruntându-se la e-readerul său într-un hotel undeva în apropiere, cu sprâncenele înnodate și mai tare ori de câte ori ajunge la ceva picant.

Dar creierul meu pare că nu vrea să se gândească decât la această imagine. În noaptea asta, când o să stau întinsă pe pat, trează, încercând să mă conving că lumea nu se va sfârși dacă mă las dusă de val, la asta mă voi întoarce, ăsta va fi locul fericit din mintea mea.

CAPITOLUL 4

Mă trezesc cu inima bătându-mi nebunește, cu pielea rece și umedă. Ochii mi se deschid brusc într-o cameră întunecată, trecând rapid de la o ușă necunoscută, la un contur de fereastră și apoi la grămăjoara care sforăie lângă mine.

Libby. Ușurarea este intensă și imediată, ca o găleată de gheață aruncată peste mine deodată. Vârtejul inimii mele începe să se domolească după coșmar.

Libby este aici. Totul trebuie să fie în regulă.

Pun cap la cap împrejurimile.

Goode's Lily Cottage, Sunshine Falls, Carolina de Nord.

A fost doar coșmarul.

Poate *coșmar* nu este cuvântul potrivit. Visul în sine este frumos până la urmă.

Începe cu mine și Libby intrând în vechiul apartament, lăsând cheile și bagajele. Uneori, Bea și Tala sunt cu noi, sau Brendan, zâmbind cu bunăvoință în timp ce noi umplem fiecare gol cu discuții frenetice.

De data aceasta, suntem doar noi două. Râdem de ceva – o piesă pe care tocmai am văzut-o. *Băieții cu ziarele,* poate. De la un vis la altul, aceste detalii se schimbă și, de îndată ce mă ridic, respirând cu greu în întunericul acestei camere necunoscute, ele se prăbușesc ca petalele în vânt.

Ceea ce rămâne este durerea profundă, prăpastia care se deschide. Visul se desfășoară astfel:

Libby își aruncă cheile în bolul de lângă ușă. Mama își ridică privirea de la masa din bucătărie, unde stă cu picioarele strânse sub ea, cu cămașa de noapte trasă peste ele.

— Bună, mama, spune Libby, trecând pe lângă ea și îndreptându-se spre camera

noastră, cea pe care o împărțeam când eram copii.

— Dragele mele fete! strigă mama, iar eu mă aplec să o sărut pe obraz în drum spre frigider.

Ajung până acolo înainte să mă ia cu frig. Să mă cuprindă senzația că ceva nu e în ordine.

Mă răsucesc și mă uit la ea, la frumoasa mea mamă. S-a întors la lectură, dar când mă vede că mă holbez, schițează un zâmbet nedumerit.

— Ce e?

Simt că am lacrimi în ochi. Asta ar trebui să fie primul semn că visez – nu plâng niciodată în viața reală –, dar nu am observat niciodată această neconcordanță.

Arată la fel, nu e cu o zi mai bătrână. Ca o primăvară întruchipată, cu genul de căldură pe care pielea ta o înghite după o iarnă lungă.

Nu pare surprinsă să ne vadă, ci doar amuzată, apoi îngrijorată.

— Nora?

Mă îndrept spre ea, o iau în brațe și o strâng tare. Ea mă înconjoară cu brațele ei, iar parfumul de lămâie și lavandă se așterne peste mine ca o pătură. Valurile ei lucioase de păr blond-auriu cad pe umerii mei, în timp ce ea îmi trece o mână peste ceafă.

— Hei, scumpo, spune ea. Ce s-a întâmplat? Spune-mi mie tot.

Nu-și amintește că a plecat.

Eu sunt singura care știe că nu e locul ei acolo. Am intrat pe ușă, iar ea era acolo, și a fost atât de bine, atât de natural, încât nici una dintre noi nu a observat imediat.

— O să fac un ceai, spune mama, ștergându-mi lacrimile.

Se ridică și trece pe lângă mine, iar eu știu, înainte de a mă întoarce, că atunci când o fac, ea nu va mai fi acolo.

Am scăpat-o din ochi, iar acum a dispărut. Nu mă pot abține niciodată să nu mă uit. Să nu mă întorc în camera liniștită, nemișcată, să nu simt acel gol plin de durere în piept, ca și cum silueta ei ar fi fost scoasă din mine.

Și atunci mă trezesc. De parcă dacă ea nu poate fi acolo, nu are rost să mai visez deloc.

Verific ceasul deșteptător de pe noptieră. Nu e nici ora șase, iar eu nu am adormit decât după ora trei. Chiar și cu sforăiturile surorii mele în pat, casa era prea liniștită. Greierii și cicadele cântau într-un ritm constant, dar mi-a lipsit claxonul izolat al unui taximetrist enervat sau sirenele unui camion de pompieri care trecea în grabă.

Chiar și tipii beți care strigau din părți opuse ale străzii în timp ce se îndreptau spre casă după o noapte la bar.

În cele din urmă, am descărcat o aplicație care redă sunete de peisaj urban și am așezat telefonul pe pervazul ferestrei, dându-l încet ca să nu o trezească pe Libby. Abia după ce am atins volumul maxim am adormit.

Dar acum sunt trează.

Dorul de mama mea se transformă rapid în dorul de Peloton.

Sunt o parodie a mea însămi.

Îmi iau o bustieră sport și jambiere, cobor scările, apoi îmi pun adidașii și ies în întunericul răcoros al dimineții.

Ceața plutește pe pajiște, iar în depărtare, printre copaci, prima geană de roz purpuriu se întinde de-a lungul orizontului. În timp ce traversez iarba plină de rouă spre podeț, îmi ridic brațele deasupra capului, întinzându-mă în fiecare parte înainte de a accelera ritmul.

De cealaltă parte a podețului, poteca șerpuiește în pădure. Încep să alerg ușor, și umezeala din aer mi se adună în toate pliurile. Treptat, durerea de după vis începe să se atenueze.

Uneori, am impresia că, indiferent câți ani ar trece, imediat după ce mă trezesc dimineața, sunt orfană din nou.

Teoretic, cred că nu suntem orfane. Când Libby a rămas însărcinată pentru prima dată, ea și Brendan au angajat un detectiv particular pentru a ne găsi tatăl. Când l-a găsit, Libby i-a trimis prin poștă o invitație la petrecerea copilului. Bineînțeles, nu a primit răspuns. Nu știu ce aștepta de la un bărbat care nu s-a deranjat să vină la nașterea *propriului* copil.

A părăsit-o pe mama când era însărcinată cu Libby, fără nici măcar un bilet.

Sigur, a lăsat și un cec de zece mii de dolari, dar, după cum spunea mama, el provenea dintr-o familie cu atât de mulți bani încât asta era ideea lui de mărunțiș. Au fost îndrăgostiți în liceu. Ea era o fată protejată, educată acasă, fără bani și cu visul de a se muta la New York pentru a deveni actriță; el era băiatul bogat de la un liceu de elită care a lăsat-o gravidă la șaptesprezece ani. Părinții lui voiau ca mama să întrerupă sarcina; părinții ei voiau ca ei să se căsătorească. Ei au ajuns la un compromis prin a nu face nici una, nici alta. Când s-au mutat împreună, ambele perechi de părinți au rupt legătura cu ei, dar ai lui i-au predat moștenirea ca dar de despărțire, o fărâmă din ea fiind banii pe care ni i-a lăsat moștenire când a plecat.

Ea a folosit banii pentru a ne muta din Philly la New York și nu s-a mai uitat înapoi.

Îmi îndepărtez gândurile și mă pierd în durerea delicioasă a mușchilor mei, în duduitul picioarelor mele pe pământul acoperit cu ace de pin. Singurele două modalități prin care am reușit vreodată să scap de gândurile mele sunt cititul și exercițiile fizice riguroase. Cu oricare dintre ele, pot să ies din mintea mea și să plutesc în derivă în acest întuneric fără trup.

Traseul coboară pe un deal împădurit, apoi se întoarce și urmează un gard din bârne, dincolo de

care se întinde o pășune care strălucește în primele raze de lumină, iar caii care împânzesc câmpul au spinările luminate de soare și cozile li se zbat să alunge țânțarii și muștele care plutesc și strălucesc în aer ca praful de aur.

Există și un bărbat acolo. Când mă vede, ridică o mână în semn de salut.

Mijesc ochii ca să mă apăr de lumina aprigă, iar stomacul mi se strânge când îl văd pe Adonisul din cafenea. Eroul principal din orașul mic.

Să încetinesc?

O să vină aici?

Ar trebui să strig și să mă prezint? În schimb, aleg o a patra opțiune: mă împiedic de o rădăcină și mă prăbușesc în noroi, mâna mea aterizând direct în ceva ce pare a fi rahat. O grămadă. Poate că o întreagă familie de căprioare a marcat locul ăsta ca fiind palatul lor de rahat.

Mă ridic cu greu în picioare, iar privirea mi se îndreaptă spre eroul romanului de dragoste pentru a constata dacă a ratat spectacolul meu dramatic. Se uită la (vorbește cu?) unul dintre cai.

Pentru o secundă, mă gândesc să-l strig. Îmi duc fantezia până la concluzia sa logică, acest bărbat glorios de frumos se întinde să-mi strângă mâna, doar pentru a-mi găsi palma plină de rahat de cerb.

Tresar și mă întorc pe cărare, reluând alergarea.

Dacă, în cele din urmă, îl întâlnesc pe îmblânzitorul de cai excepțional de chipeș, atunci o să fie grozav, poate că pot face progrese pe listă și pot bifa numărul cinci. Dacă nu... ei bine, cel puțin îmi păstrez demnitatea.

Îmi îndepărtez o șuviță de păr de pe față, doar ca să-mi dau seama că am folosit mâna plină de rahat.

S-a dus naibii demnitatea!

— Am uitat ce bine este să mergi în liniște la cumpărături fără un copil de patru ani, care stă întins pe jos și linge gresia, oftează Libby, plimbându-se pe culoarul articolelor de toaletă ca o aristocrată care face o tură prin grădină în Anglia din epoca Regenței.

— Și tot spațiul ăsta – tot *spațiul,* spun, mult mai entuziastă decât mă simt.

Am reușit să o împiedic pe Libby să vadă centrul învechit al orașului Sunshine Falls insistând ca Hardy să ne ducă până la Publix, aflat la câteva orașe mai încolo, dar sunt încă în modul de control preventiv, după cum o dovedesc cele cincisprezece minute pe care le-am petrecut arătându-i diverși copaci pe drum.

Libby se oprește în fața cutiilor cu vopsele de păr și un zâmbet strălucitor îi acaparează fața.

— Hei, ar trebui să ne alegem reciproc noile lookuri! Cum ar fi culoarea și tunsoarea părului, vreau să spun.

— Nu mă tund, spun eu.

— Bineînțeles că nu, spune ea. Eu mă tund.

— Vezi să nu.

Ea se încruntă.

— Este pe listă, Sore, spune ea. Cum altfel am putea să ne reasamblăm în noi înșine? Va fi bine. Eu le tai părul fetelor tot timpul.

— Asta explică de ce Tala arată ca Dorothy Hamill.

Libby mă plesnește peste sân, ceea ce este complet nedrept, pentru că nu poți lovi sânul unei femei însărcinate, chiar dacă este sora ta mai mică.

— Chiar ai rezistenta emoțională să lași o listă de sarcini *nebifată*? spune ea.

Ceva în mine se crispează.

Chiar îmi plac la nebunie listele de sarcini.

Mă împunge în coaste.

— Haide! Trăiește un pic! O să fie distractiv! De asta suntem aici.

În mod cert, *nu* acesta este motivul pentru care *eu mă aflu* aici. Dar motivul pentru care mă aflu aici stă chiar în fața mea, cu buza de jos melodramatic de proeminentă, și nu mă pot gândi decât la luna pe care o avem în față, imobilizate într-un oraș care nu seamănă deloc cu cel la care se așteaptă ea.

Și chiar și în afară de asta, din punct de vedere istoric, crizele lui Libby pot fi urmărite prin schimbări dramatice de înfățișare. Când era mică, nu și-a schimbat niciodată culoarea părului – mama făcea mare caz de cât de neobișnuite și frapante erau valurile blond-aurii ale lui Lib – dar Libby a apărut la propria nuntă cu o tunsoare pixie pe care nu o avea cu o seară înainte. Câteva zile mai târziu, în cele din urmă, mi-a vorbit deschis despre asta, a recunoscut că avusese un acces de trac la limita terorii și că trebuia să ia o altă decizie dramatică (deși mai puțin permanentă) pentru a trece peste el.

Personal, aș fi făcut o listă colorată de argumente pro și contra, dar fiecare cu treaba lui.

Ideea este că Libby are de luptat cu venirea pe lume a unui nou copil și ce va însemna pentru ea și Brendan, având deja o situație financiară tensionată și un spațiu strâmt de locuit. Dacă o forțez să vorbească despre asta acum, n-o să scoată nici un cuvânt. Dar dacă o las în voia ei, o să vorbească atunci când va fi pregătită. Acel spațiu dureros care pulsează între noi va fi închis, iar un membru fantomă va fi refăcut.

De aceea mă aflu aici. *Asta* îmi doresc. Destul de mult încât mă voi rade în cap dacă va fi nevoie (apoi voi comanda o perucă foarte scumpă).

— Bine, am cedat. Hai să facem schimbarea de look.

Libby scoate un țipăt de fericire și se ridică pe vârfuri pentru a mă săruta pe frunte.

— Știu *exact* ce culoare vei primi, spune ea. Acum întoarce-te și nu trage cu ochiul.

Îmi notez în minte să îmi fac o programare la coafor în ziua în care voi zbura acasă, la New York.

Când ne întoarcem la cabană, în după-amiaza aceea, soarele este sus pe cerul albastru fără nori și, în timp ce urcăm dealul, transpirăm în toate locurile incomode, dar Libby vorbește încontinuu fără să fie deranjată.

— Sunt *atât* de curioasă ce culoare ai ales pentru mine, spune ea.

— Nici una, răspund eu. Doar o să te rad pe cap.

Își mijește ochii în lumină, cu nasul pistruiat încrețit.

— Când vei învăța că ești o mincinoasă atât de jalnică încât nici nu merită să încerci?

Înăuntru, mă așază pe un scaun de bucătărie și îmi dă cu vopsea pe păr. Apoi fac și eu la fel, fără ca vreuna dintre noi să își arate cărțile din mână. La momentul respectiv, mă simțeam atât de încrezătoare în alegerea mea, dar văzând cât de vibrantă pare culoarea pe capul ei, sunt mai puțin sigură.

Odată ce cronometrele noastre sunt setate, Libby începe cu brunch-ul.

Este vegetariană de când era mică, iar după ce a murit mama, am devenit și eu, implicit. Din punct de vedere financiar, nu avea sens să cumpărăm două versiuni diferite din orice. De asemenea, carnea este scumpă. Dintr-un punct de vedere pur matematic, vegetarianismul avea sens pentru două fete proaspăt orfane de douăzeci și șaisprezece ani.

Chiar și după ce Libby s-a mutat cu Brendan, obiceiul a rămas. În timpul fazei ei de aspirantă la meseria de bucătar, l-a convins să adopte o dietă bazată pe plante. Așa că, deși prăjește tempeh în tigaie lângă ouăle pe care ni le pregătește, miroase a bacon. Sau cel puțin miroase suficient de mult a

bacon pentru a atrage pe cineva care nu a mai mâncat de zece ani bacon adevărat.

Când se oprește cronometrul, Libby mă trimite să mă clătesc, avertizându-mă să nu mă pună naiba să mă uit în oglindă.

Pentru că nu mă pricep deloc la minciuni, îi urmez ordinele, apoi preiau sarcina de a transfera brunch-ul în cuptor pentru a-l ține cald în timp ce ea *își clătește* vopseaua.

Cu părul înfășurat într-un prosop, mă duce pe terasă pentru a-l tunde pe al meu. La fiecare câteva secunde, scoate câte un „ha" care îmi dă fiori.

— Chiar îmi insufli încredere, Libby, spun.

Îmi mai taie câte o șuviță de păr în față.

— O să fie bine.

Sună un pic prea aproape de un discurs de încurajare pe care și-l ține singură pentru gustul meu. După ce i-am tuns părul într-un bob lung – cea mai mare parte din el, uscat la aer deja –, intrăm în casă pentru marea revelație.

După ce respirăm adânc, pregătindu-ne orgoliile pentru o umilință, pășim împreună în fața oglinzii de la baie și ne privim.

Mi-a făcut un breton franjurat, care face ca nuanța de șaten cenușiu să arate mai degrabă a un spirit liber din Laurel Canyon decât a apă de vase murdară.

— Chiar ești groaznic de bună la orice, știi asta, nu? spun.

Libby nu-mi răspunde, iar când privirea mea se îndreaptă brusc spre a ei, o greutate se prăbușește prin mine. Se holbează la reflexia pletelor roz electric, cu lacrimi în ochi.

La naiba! O mare și evidentă ratare. Poate că Libby este în general în favoarea unui aspect îndrăzneț, dar am uitat să iau în calcul modul în care sarcina tinde să îi afecteze imaginea de sine.

— Va începe să se decoloreze după câteva spălări! spun. Sau putem să ne întoarcem la magazin și să iei o altă culoare? Sau găsești

un salon bun în Asheville – fac eu cinste. *Serios,* se rezolvă ușor, Lib. Lacrimile ajung acum la punctul culminant, gata să se prelingă. Tocmai mi-am amintit că ai implorat-o pe mama să te lase să ai părul roz când erai în clasa a noua, continui eu. Îți amintești? Nu te-a lăsat și ai făcut greva foamei până când ți-a spus că poți să te vopsești.

Libby se întoarce spre mine, cu buza tremurând. Am avut o fracțiune de secundă să mă întreb dacă este pe cale să mă atace înainte să-și arunce brațele în jurul gâtului meu și să-și lipească fața de mine.

— Îmi place la nebunie, Sore, spune ea, învăluindu-mă cu aroma ei dulce de lămâie și lavandă.

Furtuna de panică se liniștește în mine. Tensiunea se dizolvă de pe umerii mei.

— Mă bucur atât de mult, spun, îmbrățișând-o la rândul meu. Și chiar ai făcut o treabă extraordinară. Adică, nu sunt sigură ce diavol ar putea poseda o persoană ca să aleagă această culoare, dar așa cum ai făcut-o tu, merge.

Se retrage, încruntându-se.

— Este cât se poate de aproape de culoarea ta naturală, întotdeauna mi-a plăcut părul tău când eram mici.

Inima mi se strânge cu putere, spatele nasului mă furnică de parcă s-ar acumula ceva în craniu și ar începe să se scurgă afară.

— O, nu, spune ea, uitându-se înapoi în oglindă. Tocmai mi-a venit în minte: ce ar trebui să spun când Bea și Tala îmi vor cere să le vopsesc părul ca niște cozi de unicorn? Sau să-și radă complet capetele?

— Spui nu, zic eu. Și pe urmă, data viitoare când voi avea grijă de copii, le dau vopseaua și mașina de tuns. După aceea le voi învăța

cum să ruleze un joint, ca o mătușă sexy, cool și distractivă ce sunt.
Libby pufnește pe nas.
— Ai vrea tu să știi cum să rulezi un joint. Doamne, mi-e dor de iarbă. Cărțile de maternitate nu te pregătesc niciodată pentru cât de mult îți va lipsi iarba.
— Se pare că există o nișă pe piață, spun eu. O să fiu cu ochii în patru.
— *Ghidul de sarcină al mamei drogate,* spune Libby.
— *Mami Marijuana,* răspund eu.
— Și ghidul similar, *Tati Tutun.*
— Știi, îi spun, dacă ai nevoie vreodată să te plângi de lipsa de iarbă, sau de sarcină – sau de orice altceva –, sunt aici. Întotdeauna.
— Da, spune ea, privindu-se din nou în oglindă, cu degetele înapoi în păr. Știu.

CAPITOLUL 5

Primesc un e-mail, iar telefonul bâzâie. Numele lui Charlie este scris cu bold pe ecran. Cuvintele „distras de două gin martini și un rechin blond platinat” îmi trec prin minte ca o firmă luminoasă de cazinou, parte emoție, parte avertisment.

Nu vreau ca e-mailul meu de la serviciu să fie blocat, dar sunt atât de multe fragmente din această carte pe care nu pot uita că le-am citit. Sunt într-un film de groază și nu mă voi elibera de acest blestem până când nu i-l bag pe gât altcuiva.

Teoretic, Charlie are deja numărul meu de telefon din semnătura de e-mail; întrebarea este dacă să-l invit să îl folosească.

Pro: poate că ar fi o introducere naturală pentru a menționa că sunt în Sunshine Falls, reducând astfel riscul unei întâlniri ciudate.

Contra: chiar vreau ca dușmanul meu profesional să-mi trimită mesaje erotice cu Yeti?

Pro: Da, vreau. Sunt curioasă din fire și, cel puțin în acest fel, schimbul de informații are loc pe canale private și nu profesionale.

Îmi scriu numărul de telefon și apăs pe „trimite”.

Deja a sosit timpul s-o sun pe Dusty ca să verific ce face, o conversație de douăzeci de minute în care aș putea la fel de bine să fi vorbit singură, să fi cântat hituri dance din anii ’90 și să fi alergat în jurul ei, scandându-i numele. Am rostit cuvântul „geniu” de vreo zece ori și, până când am închis, am convins-o să predea prima bucată din următoarea ei carte – chiar și într-o formă nefinisată – pentru ca redactoarea ei, Sharon, să poată începe să lucreze în paralel, în timp ce Dusty termină de scris.

După aceea, mă reîntâlnesc cu Libby care se aranjează la baie, răsucindu-și părul proaspăt vopsit roz în bucle moi.

— Hai să mergem pe jos la cină, spune ea. Mă doare ceafa de la ultima călătorie cu taxiul. De asemenea, m-a făcut să fac pipi pe mine.

— Îmi amintesc, spun eu. Te-a făcut să faci pipi și pe mine.

Aruncă o privire peste ținuta mea.

— Ești sigură că vrei să porți pantofii ăia?

Mi-am asortat rochia neagră strâmtă și fără spate cu pantofi negri cu tocuri care, deși sunt înalte, sunt cele mai groase pe care le am. Ea poartă o rochie cu bretele din anii ’90, cu imprimeu de margarete, și sandale albe.

— Dacă te mai oferi să-mi împrumuți saboții Crocs, te dau în judecată pentru daune emoționale.

— După comentariul ăsta, nu mai *meriți* saboții mei Crocs, se îndărătnicește ea.

Când coborâm dealul, încerc să-mi ascund lupta, dar, după zâmbetul șmecheresc al lui Libby, cu siguranță observă că tocurile mele continuă să înțepe iarba și să mă țintuiască în loc.

Soarele a apus, dar este încă o căldură apăsătoare, iar populația de țânțari face ravagii. Sunt obișnuită cu șobolanii – majoritatea fug la vederea unei persoane, iar restul, practic, doar întind pălării mici pentru a cerși bucățele de pizza. Țânțarii sunt mai răi. Până ajungem la marginea pieței orașului, am șase blânde roșii noi pe piele.

Libby nu a fost înțepată nici măcar o dată. Bate din gene.

— Cred că sunt prea dulce pentru ei.

— Sau poate că ești însărcinată cu Anticristul și te recunosc drept regina lor.

Ea dă din cap gânditoare.

— Cred că mi-ar prinde bine un pic de distracție.

Se oprește la trecerea de pietoni foarte goală și scrutează centrul orașului la fel de dezolant, cu gura căscată în timp ce se gândește la asta.

— Hm, spune ea în cele din urmă. Este... mai somnoros decât mă așteptam.

— Somnoros e de bine, nu? spun, un pic prea nerăbdătoare. Somnoros înseamnă *relaxat.*

— Bine. Se scutură într-un fel anume, iar zâmbetul îi revine. Exact. De aceea ne aflăm aici. Se uită mai mult întrebătoare decât dezamăgită când trecem pe lângă magazinul general transformat în magazin de amanet, iar eu mă străduiesc să-i arăt *Mug + Shot* pentru a-i distrage atenția.

— Mirosea *extraordinar*, insist. Va trebui să mergem mâine.

Se luminează și mai mult la față, ca și cum ar funcționa cu un întrerupător alimentat de optimismul meu. Și dacă e așa, sunt pregătită să fiu optimistă de să mă ia naiba.

Apoi, trecem pe lângă un salon de înfrumusețare. („Bine, cu siguranță ar fi trebuit să ne tundem aici”, spune Libby, iar eu tac, deși nu sunt de acord, pentru că văd literele de tip „sânge scurs” de pe firmă și la faptul că pe ea scrie „Curl Up N Dye”.) După alte câteva vitrine goale, vedem un restaurant fast-food, un alt bar și o librărie (la care promitem să ne întoarcem, în ciuda vitrinei sale prăfuite și lipsite de strălucire). La capătul cvartalului, se află o clădire mare din lemn cu litere de metal ruginit pe care scrie, în mod misterios, *POPPA SQUAT.*

Până să ajungem aici, Libby este deja distrasă de telefon, îi trimite mesaje lui Brendan și se târăște pe lângă mine. Încă zâmbește, dar e o expresie rigidă și aproape că pare că e pe punctul de a plânge. Stomacul îi ghiorțăie și fața îi este roz din cauza căldurii, iar eu îmi imaginez că textele ei sunt ceva de genul „Poate că toată chestia asta a fost o greșeală”, iar o disperare bruscă se umflă în

mine. Trebuie să mă redresez, repede, începând cu găsirea de mâncare.

Mă opresc brusc lângă clădirea de lemn și mă uit pe geamurile fumurii. Fără să-și ridice privirea de pe telefon, Libby întreabă:

— Spionezi pe cineva?

— Mă uit pe fereastra de la *Poppa Squat*.

Ochii ei se ridică încet.

— Ce... ce naiba... este un „poppa squat”?

— Păi... Arăt cu degetul spre firmă. Este fie o toaletă publică foarte mare, fie un bar cu grill.

— DE CE? țipă Libby într-un amestec de încântare și consternare, orice rămășiță a dezamăgirii ei dispărând. De ce există asta?!

Se lipește de fereastra întunecată, încercând să vadă înăuntru.

— Nu am nici un răspuns pentru tine, Libby. Mă dau la o parte pentru a deschide una dintre ușile grele din lemn. Uneori, lumea este un loc crud și misterios. Uneori, oamenii se deformează, se sucesc, devin atât de bolnavi sufletește, încât ar putea numi un restaurant...

— Bine ați venit la *Poppa Squat*! spune o hostesă cu părul creț. Câte persoane?

— Două, dar mâncăm pentru cinci, spune Libby.

— O, felicitări! spune hostesa cu multă vioiciune, uitându-se la abdomenul fiecăreia dintre noi în timp ce încearcă să rezolve o problemă de matematică invizibilă.

— Nici măcar nu o cunosc pe femeia asta, spun, înclinând capul spre Libby. Pur și simplu mă urmărește de trei străzi.

— Vai, ce obrăznicie! spune sora mea. Mă țin după tine de mult mai mult de trei străzi – e ca și cum nici nu m-ai *vedea*.

Hostesa pare nesigură. Eu tușesc.

— Două persoane, vă rog.

Îmi face semn cu mâna, ezitantă, spre bar.

— Ei bine, barul nostru are serviciu complet, dar dacă doriți o masă...

— Barul e în regulă, o asigură Libby.

Gazda îi înmânează fiecăreia dintre noi câte un meniu care are cam... ăăă, patruzeci de pagini prea lungi, iar noi ne așezăm pe scaunele cu șezut tapițat cu piele, ne punem poșetele pe bara lipicioasă și scanăm împrejurimile într-o tăcere determinată fie de șoc, fie de uimire.

Locul ăsta arată de parcă un restaurant *Cracker Barrel* a făcut un copil cu o speluncă din Vestul Sălbatic, iar acum acel copil este un adolescent care nu se spală destul de des și își mestecă mânecile de la tricou.

Podelele și pereții sunt din scânduri întunecate și desperecheate, iar tavanul este din metal ondulat. Imagini ale echipelor sportive locale sunt înrămate alături de broderii pe care scrie *ACASĂ E UNDE MĂNÂNCI BINE* și reclamele luminoase la berea Coors. Barul se întinde pe latura din stânga a restaurantului, într-un colț sunt adunate câteva mese de biliard, în timp ce în colțul opus, un tonomat este așezat lângă o scenă îngustă. Sunt mai mulți oameni în această clădire decât am văzut în tot restul orașului Sunshine Falls, totuși locul reușește să arate dezolant.

Deschid meniul și încep să mă uit prin el. Cel puțin treizeci la sută din produsele enumerate sunt doar diverse lucruri prăjite. Orice o fi pe acolo Poppa Squat poate să prăjească.

Barmanița, o femeie superbă, cu o frumusețe supranaturală și cu valuri întunecate de păr des și negru și tatuaje cu constelații pe brațe vine să stea în fața mea, cu mâinile sprijinite de bar.

— Cu ce vă pot servi?

Ca și tipul de la cafenea/ferma de cai, arată mai puțin ca o barmaniță și mai degrabă ca o persoană care ar *juca* rolul unei barmanițe într-o

telenovelă sexy. Oare ce li s-o fi pus oamenilor ăstora în apa de băut?

— Dirty martini, îi spun. Gin.

— Apă minerală cu lămâie, te rog, spune Libby.

Barmanița pleacă, iar eu mă întorc să răsfoiesc pagina cinci a meniului. Am ajuns la salate. Sau cel puțin așa le numesc ei, deși dacă pui sos ranch și doritos pe un pat de salată, cred că termenul e folosit destul de lax.

Când se întoarce barmanița, încerc să comand salată grecească. Ea se strâmbă cu subînțeles.

— Ești sigură?

— Nu prea mai sunt.

— Nu suntem recunoscuți pentru salatele noastre, explică ea.

— Pentru ce sunteți recunoscuți?

Ea face semn cu mâna spre reclama luminoasă la Coors Light din spatele umărului ei.

— Pentru ce sunteți recunoscuți în ceea ce privește mâncarea? întreb eu.

— A fi cunoscut nu înseamnă neapărat a fi admirat, răspunde ea.

— Ce recomandați, încearcă Libby, în afară de Coors?

— Cartofii prăjiți sunt buni, spune ea. Burgerul e bun.

— Burger vegetarian? întreb.

Strânge buzele.

— N-o să te omoare.

— Sună perfect, spun eu. Vreau un burger și cartofi prăjiți.

— Și pentru mine la fel, adaugă Libby.

În ciuda insistențelor ei că burgerul nu ne va omorî, barmanița ridică din umeri, parcă zicând: „V-o căutați cu lumânarea, dar asta e!”

Libby pare în regulă, chiar fericită, dar încă mai am un sâmbure de anxietate în stomac și, din greșeală, îmi beau tot martini-ul înainte de a ne sosi mâncarea. Sunt destul de amețită încât totul

îmi ia mai mult timp decât ar trebui. Libby își înghite burgerul și se ridică pentru a merge la baie înainte ca eu să fi mâncat cu adevărat din al meu.

Telefonul meu vibrează pe tejgheaua lipicioasă și mă aștept sută la sută să fie Charlie.

> Este de un miliard de ori mai bine. Dusty a predat, *în sfârșit,* o parte din manuscrisul ei, și chiar la țanc – redactoarea ei pleacă în concediu de maternitate peste o lună.

Vă mulțumesc tuturor pentru răbdare – știu că programul nu a fost ideal pentru voi, dar pentru mine înseamnă foarte mult faptul că aveți suficientă încredere în mine pentru a mă lăsa să lucrez așa cum îmi este cel mai bine. Am terminat prima versiune, dar am avut ocazia să perii puțin doar această primă parte. Sper să vă trimit mai multe capitole în cursul săptămânii, dar mă gândesc că acest lucru vă dă o idee despre ce va urma.

> Deschid documentul atașat, intitulat *Frigida 1.0.* Începe cu „Capitolul 1”. Întotdeauna un semn bun că un autor nu s-a transformat în Jack Torrance din *Shining,* încuiat cu mașina de scris în hotelul Overlook. Rezist tentației de a derula până la sfârșit, un tic pe care îl am încă de când eram copil, când mi-am dat seama că sunt prea multe cărți pe lume și nu am suficient timp să le citesc. Întotdeauna am folosit această metodă ca pe un test cu turnesol pentru a ști dacă vreau să citesc o carte sau nu, dar având în vedere că este vorba de lucrarea unui client, o voi citi integral, indiferent de situație.

Așa că îmi arunc privirea peste primul rând, iar acesta mă lovește ca un pumn în stomac.

„I se spunea Rechinul.”

— Ce mama dracului? zic.

Un bărbat mai în vârstă de la capătul barului ridică brusc capul din supa lui apoasă și se încruntă.

— Îmi pare rău, mormăi eu și îmi îndrept din nou privirea spre ecran.

I se spunea Rechinul, dar pe ea nu o deranja. Numele i se potrivea. În primul rând, rechinii nu puteau înota decât înainte. De regulă, Nadine Winters nu se uita niciodată înapoi. Viața ei era guvernată de reguli, multe dintre ele având rolul de a-i ușura conștiința. Dacă s-ar fi uitat înapoi, ar fi văzut urmele de sânge. Mergând înainte, nu se putea gândi decât la foame.

Iar Nadine Winters era înfometată.

Pentru o clipă chiar sper să descopăr că Nadine Winters este un rechin la propriu. Că Dusty a scris povestea animalului vorbitor din coșmarurile lui Charlie Lastra.

Dar, patru rânduri mai jos, un cuvânt iese în evidență ca și cum, în loc de Times New Roman, ar fi scris cu fontul de sânge scurs de la „Curl Up N Dye".

AGENTĂ.

Personajul principal al lui Dusty, Rechinul, este o agentă. Mă întorc la cuvântul de dinaintea lui. „Film."

„Agentă pentru actori de film." Nu agentă literară. Diferențierea nu face nimic pentru a-mi dezlega nodul din piept, sau pentru a liniști iureșul de sânge din urechi.

Spre deosebire de mine, Nadine Winters are părul negru ca cerneala și bretonul tăiat drept. La fel ca mine, nu renunță la tocuri decât atunci când face sport.

Spre deosebire de mine, ea face Krav Maga în fiecare dimineață, în loc de cursuri virtuale pe Peloton.

Ca și mine, comandă o salată cu brânză de capră de fiecare dată când mănâncă în oraș cu un client și bea un gin martini – niciodată mai mult de unul. Urăște să nu controleze situația.

Ca și mine, nu iese niciodată din casă fără să se machieze și își face manichiura de două ori pe lună.

Ca și mine, doarme cu telefonul lângă pat, cu sunetul dat la volum maxim.

Ca și mine, uită adesea să salute la începutul conversațiilor și sare peste urările de despărțire la sfârșit.

Ca și mine, are bani, dar nu îi place să-i cheltuiască și preferă să caute prin Net-A-Porter, umplându-și coșul de cumpărături ore întregi, ca pe urmă să lase totul așa până când stocul se epuizează.

Nadine nu se bucura de mai nimic, scrie Dusty. *Bucuria era dincolo de scopul vieții. Din câte își dădea seama, scopul era să rămână în viață, iar asta presupunea bani și instinct de supraviețuire.*

Fața îmi arde tot mai tare cu fiecare pagină.

Capitolul se termină cu Nadine intrând în birou chiar la timp pentru a-i vedea pe cei doi asistenți ai ei sărbătorind ceva cu entuziasm. Cu o privire tăioasă, ea spune: „Ce e?”

Asistenta ei anunță că este însărcinată.

Nadine zâmbește ca un rechin ce este, o felicită, apoi se duce în biroul ei, unde începe să se gândească la toate motivele pentru care ar trebui să o concedieze pe Stacey, asistenta însărcinată. Ea nu este de acord cu distracțiile, iar sarcina exact asta este.

Nadine nu se abate de la planuri. Nu face excepții de la reguli. Își trăiește viața după un cod strict și nu este loc pentru nimeni care nu-l respectă.

Pe scurt, este un robot care lovește cățeii, urăște pisicile și este interesată doar de bani.

(Lovirea cățeilor este implicită, dar mai dați-i câteva capitole și ar putea deveni canon.)

De îndată ce termin de citit, o iau de la capăt, încercând să mă conving că Nadine – o femeie care o face pe Miranda Priestly să pară Albă ca Zăpada – nu sunt eu.

A treia citire este cea mai rea dintre toate. Pentru că atunci accept că este *bună.*

Un capitol, zece pagini, dar funcționează.

Mă ridic ametită și mă îndrept spre colțul întunecat unde se află toaletele, recitind în timp ce merg. Am nevoie de Libby *acum.* Am nevoie de cineva care mă cunoaște, care mă iubește, care să-mi spună că totul este greșit.

Ar fi trebuit să mă uit pe unde merg.

Nu ar fi trebuit să port tocuri atât de înalte, sau să beau un martini pe stomacul gol, sau să citesc o carte care îmi oferă o experiență suprarealistă în afara corpului. Pentru că o combinație a acestor decizii proaste mă face să mă lovesc de cineva. Și nu vorbim de un mic accident: „O, te-am lovit la umăr – cât de adorabil de neîndemânatică sunt!" Vorbim de „Sfinte Sisoe! Nasul meu!"

Ceea ce și aud în momentul în care gleznele mi se clatină, echilibrul mi se duce naibii, iar privirea mi se îndreaptă spre un chip care îi aparține nimănui altcuiva decât lui Charlie Lastra.

Exact când mă prăbușesc ca un sac de cartofi.

CAPITOLUL 6

Charlie mă prinde de antebrațe înainte să ajung la pământ, ridicându-mă în timp ce exclamă:

— Ce naiba? După durere și șoc vine recunoașterea, urmată rapid de confuzie. Nora Stephens!

Numele meu sună ca o înjurătură în gura lui. El se holbează la mine. Eu mă holbez la el.

— Sunt în vacanță! izbucnesc.

Confuzia lui se adâncește.

— Eu doar... Nu te urmăresc.

Se încruntă.

— Pe bune?

— Chiar nu te urmăresc.

Îmi eliberează antebrațele.

— Sună mai convingător de fiecare dată când o spui.

— Sora mea a vrut să facă o excursie aici, spun, pentru că îi place *O dată-n viață.*

Ceva îi sclipește în ochi. Pufnește.

Îmi încrucișez brațele.

— Trebuie să ne întrebăm *ce cauți tu* aici.

— A, spune el sec, te urmăresc. Când fac ochii mari, spune: Sunt *de* aici, Stephens.

Îl privesc șocată atât de mult timp, încât el îmi flutură o mână în fața ochilor.

— Alo? Te-ai defectat?

— Tu... ești de... de *aici*? Din locul ăsta?

— Nu m-am născut pe barul acestui nefericit stabiliment, spune el, cu colțurile buzelor ridicate, dacă la asta te referi, dar da, din apropiere.

Nu iese ceva la socoteală. În parte, pentru că este îmbrăcat ca și cum ar fi pășit dintr-un afiș Tom Ford din GQ, iar în parte, pentru că nu sunt convinsă că acest loc nu este un platou de filmare pe care producția l-a abandonat la jumătatea construcției.

— Charlie Lastra este din Sunshine Falls.

Mijește ochii.

— Nasul meu a intrat direct în creierul tău?

— Ești din Sunshine Falls, Carolina de Nord, spun eu. Un loc cu o singură benzinărie și cu un restaurant numit Squat.

— Da.

Creierul meu sare peste câteva întrebări mai relevante și se oprește la asta:

— Poppa Squat este o persoană?

Charlie râde, un sunet surprins, un sunet atât de aspru încât îl simt ca pe o zgârietură pe cutia toracică.

— Nu...

— Atunci, ce este un Poppa Squat?

Colțul gurii i se îndreaptă imperceptibil în jos.

— Nu știu... O stare de spirit?

— Și ce e în neregulă cu salata grecească de aici?

— Ai încercat să comanzi o salată? continuă el. Te-au înconjurat orășenii cu furci?

— Nu este un răspuns.

— Este salată iceberg mărunțită, fără nimic altceva pe ea, spune el. Cu excepția cazului în care bucătarul este beat și acoperă totul cu șuncă tăiată în cubulețe.

— De ce? întreb.

— Îmi închipui că e nefericit acasă, răspunde Charlie, fără menajamente. S-ar putea să aibă de-a face cu genul de visuri zădărnicite care îl determină pe un om să lucreze aici.

— Nu *de ce bea bucătarul*, spun eu. De ce ar acoperi cineva o salată cu șuncă tăiată în cubulețe?

— Dacă aș fi știut răspunsul la această întrebare, Stephens, spune el, m-aș fi înălțat pe un plan spiritual superior.

În acest moment, observă ceva pe jos și se apleacă într-o parte, ridicându-l.

Îmi întinde telefonul.

— Este al tău? Uau! spune el, citindu-mi reacția. Ce ți-a făcut telefonul ăsta?

— Nu e vorba atât de telefon, cât de super târfa sociopată care trăiește în el.

— Majoritatea oamenilor îi spun Siri, comentează Charlie.

Îi împing telefonul înapoi, paginile lui Dusty fiind încă afișate. Brazda de pe fruntea lui se formează din nou și imediat mă gândesc: „Ce fac?”

Mă întind spre telefon, dar el se îndepărtează de mine, cu o încreștitură sub buza de jos tot mai adâncă în timp ce citește. Trece pe ecran cu o viteză imposibilă, iar mutra lui îmbufnată se transformă într-un zâmbet șmecheresc.

De ce i-am dat asta pe mână? Să fie de vină martini-ul, lovitura recentă la cap, sau disperarea pură?

— E bine, spune Charlie în cele din urmă, punându-mi telefonul în mână.

— Asta e tot ce ai de spus? N-ai nimic altceva de comentat?

— Bine, este excepțional, spune el.

— Este *umilitor*, parez eu.

Se uită spre bar, apoi îmi întâlnește din nou privirea.

— Uite ce e, Stephens. Acesta este sfârșitul unei zile de maxim rahat, în interiorul unui restaurant de maxim rahat. Dacă tot o să avem această conversație, pot măcar să iau o Coors?

— Nu mi se pare că ești genul de tip care bea Coors, spun eu.

— Nu sunt, spune el, dar cred că batjocura nemiloasă a barmaniței de aici îmi diminuează plăcerea de a savura un Manhattan.

Mă uit spre barmanița sexy de la TV.

— Vreo altă dușmancă de-a ta?

Ochii i se întunecă, iar gura i se strâmbă într-o grimasă.

— Asta suntem noi? Le trimiți tuturor dușmanilor tăi articole erotice cu Yeti sau doar celor speciali?

— O, nu, spun, prefăcându-mă că-mi este milă. Ți-am rănit sentimentele, Charlie?

— Pari destul de mulțumită de tine însăți, spune el, pentru o femeie care tocmai a aflat că ea a fost sursa de inspirație pentru Cruella de Vil.

Mă încrunt la el. Charlie își dă ochii peste cap.

— Hai să fim serioși. Îți fac cinste cu un martini. Sau cu o haină din piei de cățeluși.

Un martini. Exact ceea ce bea Nadine Winters, ori de câte ori nu găsește ușor sânge de fecioară.

Din anumite motive, îmi zboară gândul la fostul meu iubit, Jakob. Mi-l imaginez bând bere dintr-o cutie pe veranda din spate, cu soția ghemuită sub brațul lui, sorbind și ea dintr-o bere.

Chiar și după patru copii, ea este cumva relaxată și absurd de frumoasă, dar „parte din gașca de băieți”.

Modelul Anti-Nora.

Întotdeauna sunt așa femeile pentru care sunt părăsită. Destul de greu să înveți să fii „parte din gașcă” atunci când întreaga ta experiență cu bărbații în copilărie a fost fie 1) ei făcându-ți mama să plângă, fie 2) prietenele dansatoare ale mamei tale învățându-te cum să faci step-ball-change. Pot fi parte din gașca de băieți, atât timp cât băieții în cauză au un cântec preferat din *Mizerabilii.* Altfel, sunt fără speranță.

— Eu vreau o bere, spun când trec pe lângă Charlie, și tu faci cinste.

— Ăăă, după cum... am spus deja? murmură el, urmându-mă până la barul acoperit cu coji de arahide împrăștiate.

În timp ce schimbă amabilități cu barmanița (cu siguranță nu sunt dușmani; există o *vibrație,* adică e cu cincisprezece procente mai puțin nepoliticos decât de obicei), mă uit înapoi spre baie, dar Libby încă nu a ieșit.

Nici măcar nu-mi dau seama că m-am întors să recitesc capitolele până când Charlie nu îmi smulge telefonul din mâini.

— Nu mai fi obsedată.

— Nu sunt obsedată.

Mă studiază cu privirea aia ca de gaură neagră, cea care mă face să vreau s-o iau la goană.

— Sunt surprins că asta e o problemă pentru tine.

— Și eu sunt șocată că cipul tău de inteligență artificială îți permite să experimentezi surpriza.

— Ei bine, *bună ziua.*

Tresar când aud vocea lui Libby și o găsesc zâmbind ca o pisică din desenele animate a cărei gură este umplută cu mai mulți canari.

— Libby, zic. Acesta este...

Înainte să i-l prezint pe Charlie, ea intervine:

— Voiam doar să știi că am chemat un taxi. Nu mă simt bine.

— Ce s-a întâmplat?

Dau să mă ridic, dar ea îmi împinge umărul înapoi, cu putere.

— Pur și simplu sunt epuizată! Nu pare deloc așa. Ar trebui să rămâi... Nici măcar nu ți-ai terminat burgerul.

— Lib, nu am de gând să te las pur și simplu...

— O! zice privind către telefon. Hardy e aici – nu te deranjează să achiți tu nota, nu-i așa, Nora?

Nu mă înroșesc de obicei, dar fața mea este în flăcări pentru că tocmai mi-am dat seama ce se întâmplă, ceea ce înseamnă că probabil și Charlie și-a dat seama, iar Libby deja se retrage, lăsându-

mă cu jumătate de burger vegetarian, o notă neplătită și o dorință profundă ca pământul să mă înghită cu totul.

Aruncă o privire peste umăr și strigă tare:

— Mult noroc la bifarea numărului cinci, Sore!

— Numărul cinci? întreabă Charlie în timp ce ușa se închide, făcând-o pe sora mea să dispară în noapte.

Chiar nu-mi place ideea ca ea să urce singură acele trepte. Îmi iau din nou telefonul și îi trimit un mesaj: Anunță-mă în secunda în care ajungi la cabană, altfel o pățești!!!!

Libby îmi răspunde: Anunță-mă în secunda în care ajungi la chestii grele cu domnul Sexy.

Peste umărul meu, Charlie pufnește. Îmi pun telefonul deoparte și ridic din umeri.

— Era sora mea, Libby, am spus. Ignoră tot ce spune. E mereu excitată când e însărcinată. Adică mai mereu.

Sprâncenele lui (cu adevărat miraculoase) se ridică, privirea lui cu pleoape grele se îndreaptă spre mine.

— Sunt... atât de multe de deslușit în această propoziție.

— Și atât de puțin timp. Mușc din burgerul meu doar ca să mă concentrez pe altceva decât pe fața lui. Ar trebui să mă întorc la ea.

— Așa că nu mai e timp pentru berea aia.

O spune ca pe o provocare, de parcă *aș fi știut.* Sprâncenele îi sunt arcuite, cea mai mică fărâmă de zâmbet ascunzându-se într-un colț al gurii. Cumva, asta nu-i stinge complet bosumflarea. Doar o face să devină mai interesantă.

Barmanița se întoarce cu sticlele noastre de bere aburite, iar Charlie îi mulțumește. Pentru prima dată, îi văd zâmbetul uluitor de incandescent.

— Bineînțeles, spune ea. Dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să-mi spui.

În timp ce ea se întoarce, Charlie se răsucește cu fața spre mine, luând o înghițitură lungă.

— De ce primești tu zâmbete? întreb. Sunt o femeie care lasă bacșiș de treizeci de procente minimum.

— Da, ei bine, ar trebui să fii aproape de căsătorie cu ea și să vezi dacă asta te ajută, răspunde el, lăsându-mă atât de uimită încât am rămas din nou cu gura căscată.

— Apropo de propoziții cu multe de deslușit.

— Știu că ești o femeie ocupată, spune el. Te las să te întorci la ascuțitul cuțitelor și la organizarea dulapului cu otravă, Nadine Winters.

Spune totul atât de uniform, încât e ușor să nu înțelegi gluma. Dar, de data aceasta, nota inconfundabilă de mângâiere din vocea lui mă copleșește până când mă simt ca un câine care tânjește după atingerea stăpânului, cu botul în sus.

— În primul rând, spun eu, este o cămară, nu un dulap. Și în al doilea rând, berea este deja aici și suntem după orele de lucru, așa că aș putea la fel de bine să o beau.

Pentru că eu *nu* sunt Nadine Winters. Îmi iau sticla și trag o dușcă, simțind ochii de bufniță ai lui Charlie ațintiți asupra mea.

— E super, nu? spune el.

Pentru prima dată, lasă să i se simtă un pic de emoție în voce. Ochii îi sclipesc de parcă un fulger tocmai i-a trecut prin interiorul craniului.

— Dacă îți place gustul de pipi de pisică și benzină.

— *Capitolul,* Nora.

Strâng din dinți și dau din cap.

Din câte am văzut, sprâncenele lui Charlie au trei moduri de a fi: meditativ, încruntat și care arată fie îngrijorare, fie confuzie. Asta e ceea ce fac acum.

— Dar tot ești supărată din cauza asta.

— Supărată? strig. Doar pentru că cea mai veche clientă a mea crede că aș concedia o persoană care rămâne însărcinată? Ce aiureală!

Charlie își înghesuie un picior pe treapta scăunelului, iar genunchiul lui se lovește de al meu.

— Nu crede asta.

Își dă capul pe spate și mai ia o dușcă. O picătură de bere i se strecoară pe gât și, pentru o clipă, sunt hipnotizată, urmărind cum își croiește drum spre gulerul cămășii.

— Și chiar dacă ar crede, spune Charlie, asta nu înseamnă că este adevărat.

— Dacă scrie o carte întreagă despre asta, spun eu, ar putea face ca și *alte persoane* să creadă că este adevărat.

— Cui îi pasa?

— Omului de față. Arăt spre pieptul meu. Persoanei care are nevoie de oameni care să lucreze cu ea pentru a avea o slujbă.

— De cât timp o reprezinți pe Dusty? întreabă el.

— De șapte ani.

— Nu ar fi lucrat cu tine, după șapte ani, dacă nu ai fi fost o agentă grozavă.

— *Știu* că sunt o agentă grozavă.

Nu asta e problema. Problema este că sunt jenată, rușinată și puțin rănită. Pentru că, după cum se pare, chiar am sentimente.

— E în regulă. Sunt bine, continui.

Charlie mă studiază.

— Sunt bine! repet.

— Clar!

— Acum râzi, dar...

— Nu râd, intervine el. Când am râs eu?

— Bună observație. Sunt sigură că nu s-a întâmplat niciodată. Dar așteaptă până când

unul dintre autorii tăi va scrie o carte despre un nemernic de editor cu ochi de chihlimbar.

— Ochi de chihlimbar? spune el.

— Am observat că nu ai pus la îndoială partea cu „nemernicul” din propoziția asta, spun și mai trag o dușcă.

E clar că iar nu mai am nici o reținere, dar măcar asta e o dovadă că nu sunt eu femeia din acele pagini.

— M-am obișnuit ca oamenii să mă considere un nemernic, spune el cu rigiditate. Sunt mai puțin obișnuit să-mi descrie ochii ca fiind „de chihlimbar”.

— Asta e culoarea lor, spun eu. Este o prezentare obiectivă. Nu-ți fac complimente.

— În acest caz, mă voi abține să mă simt flatat. Ce culoare sunt ai tăi?

Se apleacă spre mine fără nici o urmă de jenă, ci doar de curiozitate, și respirația lui caldă adie pe maxilarul meu. Cam atunci îmi dau seama că mi se pare sexy.

Adică știu că mi s-a părut că e *sexy* în *Mug + Shot* când credeam că e altcineva, dar *acum* îmi dau seama că *el* – Charlie Lastra personal, nu doar cineva care arată ca el – e *sexy.*

Mai iau o înghițitură.

— Roșii.

— Chiar scoate în evidență culoarea cozii tale bifurcate și a coarnelor.

— Ești prea drăgălaș.

— Asta, spune el, este ceva de care nu am fost niciodată acuzat.

— Nu-mi vine să cred!

Își arcuiește o sprânceană, iar inelul auriu ca mierea din jurul pupilelor sale ca niște găuri negre scânteiază.

— Și sunt sigur că oamenii fac coadă ca să recite sonete despre drăgălășenia *ta.*

Pufnesc.

— Sora mea este cea mai drăgălașă. Dacă face pipi afară, din el răsar grădini de flori.

— Știi, spune el, poate că Sunshine Falls nu este un oraș mare, dar ar trebui să-i spui surorii tale că avem instalații sanitare în interior. Cam singurul lucru pe care Dusty l-a descris corect.

— Fir-ar!

Îmi iau telefonul. *Dusty.* E vulnerabilă, iar ea e obișnuită ca eu să fiu sută la sută accesibilă. Indiferent dacă această carte mă prezintă drept contesa Bathory sau nu, îi sunt datoare să îmi fac treaba. Încep să scriu un răspuns, folosind un exces necaracteristic de semne de exclamație.

Charlie își verifică ceasul.

— Ora nouă, în vacanță, într-un bar, și tu încă lucrezi. Nadine Winters ar fi mândră.

— Uite cine vorbește, spun eu. Se întâmplă să știu că pe contul *tău* de e-mail de la Editura Loggia a fost multă acțiune săptămâna aceasta.

— Da, dar nu am nici o problemă cu Nadine Winters, spune el. De fapt, o găsesc fascinantă.

Ochii mei se opresc pe cuvântul pe care îl scriu.

— Da? Ce e atât de interesant la un sociopat?

— Patricia Highsmith ar putea avea ceva de spus despre asta, răspunde el. Dar, mai important, Nora, nu crezi că judeci prea aspru acest personaj? Sunt zece pagini.

Semnez mesajul, apăs pe „Trimite” și mă întorc spre el, iar genunchii mei se blochează între ai lui.

— Pentru că, după cum știm cu toții, recenzorii sunt în mod notoriu amabili cu personajele feminine.

— Ei bine, mie îmi place. Cui dracu’ îi pasă dacă și altora le place, atâta timp cât vor să citească despre ea?

— Oamenii încetinesc pentru a se holba la epavele de mașini accidentate, Charlie. Mă faci epavă?

— Nu mă refer deloc la tine, spune el. Vorbesc despre Nadine Winters. Dragostea mea fictivă.

O senzație ca un Slinky fierbinte mă cuprinde.

— Ești mare fan de păr negru precum cerneala și Krav Maga, nu-i așa?

Charlie se aplecă spre mine, cu fața serioasă și vocea joasă.

— E vorba mai degrabă de sângele care-i curge din colți.

Nu sunt sigură cum să-i răspund. Nu pentru că e scârbos, ci pentru că sunt destul de sigură că face o referire la ideea de rechin, iar asta pare periculos de aproape de a flirta.

Și cu siguranță *nu* ar trebui să flirtez cu el. Din câte știu eu, are o parteneră – sau o cameră de păpuși – și apoi mai este și faptul că industria editorială este ca o baltă mică, iar o mișcare greșită ar putea să o polueze cu ușurință.

Doamne, chiar și dialogul meu intern sună a Nadine. Îmi dreg glasul, iau o înghițitură de bere și mă forțez să nu mă gândesc prea mult la felul în care sunt așezată între coapsele lui sau la felul în care ochii mei continuă să se oprească la acel pliu de sub buza lui. Nu am nevoie să mă gândesc prea mult. Nu am *nevoie* să dețin controlul total.

— Spune-mi despre acest loc, spun. Ce este interesant aici?

— Îți place iarba? mă întreabă Charlie.

— Sunt o mare fană.

— Avem o mulțime.

— Ce altceva? întreb.

— Am ajuns pe o listă BuzzFeed cu „Top 10 restaurante cu cele mai respingătoare nume din America”.

— Văzut. Fac semn cu mâna spre împrejurimile noastre generale. Bifat.

Își înclină bărbia spre mine.

— Tu să-mi spui, Nora. Crezi că acest loc este interesant?

— Cu siguranță este... Caut cuvântul. Liniștit.

Râde, un sunet răgușit, gutural, un sunet care își are locul într-un bar înghesuit din Brooklyn, luminile străzii de dincolo de fereastra plină de ploaie nuanțându-i cu roșu pielea aurie. Nu aici.

— Este o întrebare? spune el.

— Este liniștit, spun mai încrezătoare.

— Deci nu-ți place că e „liniștit", zâmbește el, deși rămâne bosumflat. *Zâmbumflat.* Ai prefera să fii într-un loc gălăgios și aglomerat, unde simpla existență pare o competiție.

Întotdeauna m-am considerat o persoană introvertită, dar adevărul este că sunt obișnuită să am oameni în jurul meu. Te adaptezi să trăiești viața cu un public constant. Devine reconfortant.

Mama obișnuia să spună că a devenit newyorkeză în ziua în care a plâns fără rușine în metrou. A fost eliminată în runda finală a unei audiții, iar o bătrână care stătea vizavi în vagonul de metrou i-a întins o batistă fără să-și ridice măcar privirea din carte.

Felul în care mintea mea se întoarce la New York pare să-i confirme punctul de vedere. Încă o dată, sunt neliniștită de sentimentul că Charlie Lastra vede chiar și prin straturile mele exterioare atent presate.

— Sunt perfect mulțumită cu liniștea și pacea, insist.

— Poate. Charlie se răsucește pentru a-și lua berea, din mișcare apăsându-și genunchiul de al meu doar cât să mai ia o înghițitură înainte de a se întoarce cu fața la mine. Sau poate, Nora Stephens, pot să te citesc ca pe o carte.

Pufnesc.

— Pentru că ești atât de plin de inteligență socială.

— Pentru că ești ca mine.

Un impuls electric răsare din locul în care genunchiul lui îl atinge pe al meu.

— Nu semănăm deloc.

— Vrei să-mi spui, zice Charlie, că, din momentul în care ai coborât din avion, nu ți-a fost dor să te întorci la New York? Nu te-ai simțit ca și cum ai fi un astronaut în spațiu, în timp ce lumea se învârte cu o viteză normală, iar până te vei întoarce, vei fi ratat toată viața ta? Ca și cum New Yorkul nu va avea niciodată nevoie de tine așa cum ai tu nevoie de el?

„Exact", îmi zic, uimită pentru a patruzeci și cincea oară în tot atâtea minute.

Îmi netezesc părul, de parcă aș putea să îmi pun la loc orice secret expus.

— De fapt, ultimele două zile au fost o pauză revigorantă față de toți literații din New York, morocănoși și monocromatici.

Capul lui Charlie se înclină, cu pleoapele grele.

— *Știi* că ți se întâmplă asta?

— Ce anume? întreb.

Degetele lui îmi ating colțul drept al gurii.

— Aici, și se formează o gropiță când minți.

Îi plesnesc mâna în aer, dar nu înainte ca tot sângele din corpul meu să se grăbească să-i întâlnească vârful degetelor.

— Asta nu e gropița mincinoasă, mint eu. Este gropița enervată.

— În acest sens, spune el sec, ce zici de o partidă de poker pe mize mari?

— Bine! Mai iau o gură de bere. Este gropița mincinoasă. Taie-mă, omoară-mă, mi-e dor de New York, iar aici e prea liniște ca să pot dormi și sunt *foarte* dezamăgită de faptul că magazinul general este de fapt o casă de

amanet. Asta ai vrut să auzi, Charlie? Că vacanța mea nu a început sub auspicii bune?

— Sunt întotdeauna adeptul adevărului, spune el.

— Nimeni nu este *întotdeauna* adeptul adevărului, spun eu. Uneori, adevărul e naspa.

— *Întotdeauna* este mai bine să știi adevărul de la început decât să fii indus în eroare.

— Ar mai fi ceva de spus despre amabilitățile sociale.

— Aha. El dă din cap, cu ochii strălucind în cunoștință de cauză. De exemplu, să aștepți până *după* prânz ca să-i spui cuiva că urăști cartea clientului său?

— Nu mureai dacă așteptai, spun eu.

— Ba poate că muream, spune el. După cum am învățat de la bătrânul Whittaker, secretele pot fi toxice.

Mă îndrept când îmi vine ceva în minte.

— De aceea ai urât-o. Pentru că ești de aici.

Acum se fâțâie stânjenit. Am găsit o slăbiciune; am văzut prin unul dintre straturile exterioare ale lui Charlie Lastra, iar balanța se înclină foarte ușor în favoarea mea.

Sunt o mare fană... mare de tot.

— Să încerc să ghicesc, am zis și mi-am scos buza de jos în afară. Amintiri urâte.

— Sau poate, mormăie el, aplecându-se, are legătură cu faptul că Dusty Fielding nici măcar nu a căutat pe Google Sunshine Falls în ultimii douăzeci de ani, darămite să-l fi vizitat.

Desigur, are dreptate, dar în timp ce-i studiez rigiditatea iritabilă a maxilarului și forma ciudat de senzuală, deși remarcabil de severă, a buzelor sale, știu că zâmbetul meu devine tăios. Pentru că văd jumătatea de adevăr din cuvintele lui. Și eu pot *să-l* citesc pe *el,* și mă simt ca și cum aș fi descoperit o superputere latentă.

— Haide, Charlie, îl îndemn eu. Credeam că ai fost *întotdeauna adeptul adevărului.* Lasă-l să iasă la iveală.

Se încruntă (încă e bosumflat, deci *încrunflat?).*

— Deci nu sunt cel mai mare fan al acestui loc.

— Uaaaau, îl îngân eu. În tot acest timp am crezut că urăști cartea, dar, de fapt, aveai doar un secret profund și întunecat care te-a făcut să te închizi în fata iubirii, a bucuriei și a râsului si... o, Doamne, tu *ești* bătrânul Whittaker!

— Bine, maestro! Charlie îmi smulge din mână sticla de bere cu care gesticulasem, așezând-o în siguranță pe bar. Calmează-te. Doar că nu mi-au plăcut niciodată narațiunile alea cu „totul e mai bine în orașele mici". Cel mai întunecat secret al meu este că am crezut în Moș Crăciun până la doisprezece ani.

— Spui asta de parcă nu ar fi un material pentru șantaj incredibil.

— Distrugere reciprocă asigurată. Îmi atinge telefonul, o aluzie la documentul *Frigida.* Eu doar echilibrez balanța după aceste pagini.

— Ce nobil din partea ta! Acum spune-mi de ce ziua *ta* a fost atât de proastă.

Mă studiază o clipă, apoi dă din cap.

— Nu... Nu cred că am să fac asta. Nu până nu-mi spui de ce ești aici cu adevărat.

— Ți-am spus deja, zic eu. În vacanță.

Se apleacă din nou, îmi prinde bărbia, iar degetul lui mare aterizează direct pe gropița de la colțul buzelor mele. Mi se oprește respirația. Vocea lui este joasă și răgușită:

— *Mincinoaso!*

Degetele îi cad și îi face semn barmaniței să mai aducă două beri.

Nu-l opresc.

Pentru că eu *nu* sunt Nadine Winters.

CAPITOLUL 7

— Ce-ai zice de un joc de biliard? întreabă Charlie. Dacă câștig, îmi spui de ce te afli aici cu adevărat, iar dacă câștigi tu, îți povestesc cum a fost ziua mea.

Strâmb din nas și mă uit în altă parte, ascunzându-mi gropița mincinoasă în timp ce îmi bag telefonul în geantă, după ce am confirmat că Libby a ajuns acasă în siguranță.

— Nu joc biliard.

Sau nu am mai făcut-o din facultate, când eu și colega mea de cameră obișnuiam să ne facem de cap cu băieții

— Darts? sugerează Charlie.

Îmi arcuiesc o sprânceană.

— Vrei să-mi înmânezi o armă, după cele întâmplate în seara asta?

Se apleacă spre mine, cu ochii strălucind în lumina slabă a barului.

— O să joc cu mâna stângă.

— Poate că nici eu nu vreau să-ți înmânez o armă, spun eu.

Își dă subtil ochii peste cap, afișând mai degrabă o contracție a unor mușchi cheie ai feței.

— Biliard cu mâna stângă, atunci.

Îl studiez. Nici unul dintre noi nu clipește. Practic, avem un concurs de holbat ca la clasa a șasea si, cu cât durează mai mult, cu atât mai mult aerul pare să freamăte cu o acumulare metafizică de energie.

Mă dau jos de pe scaun și dau pe gât a doua bere.

— Bine.

Ne îndreptăm spre singura masă liberă. Este mai întuneric în această parte a restaurantului, podeaua este mai lipicioasă de la băutura vărsată, iar mirosul de bere emană din pereți. Charlie ia un

tac de biliard și un suport și începe să adune bilele în centrul mesei de pâslă.

— Cunoști regulile? întreabă el, uitându-se la mine în timp ce se apleacă pe suprafața verde.

— Unul dintre noi e cu bilele sparte și celălalt cu bilele pline? zic.

Ia cubul de cretă albastră de pe marginea mesei și îl trece peste vârful tacului.

— Vrei să începi tu?

— O să mă înveți, nu-i așa?

Încerc să par nevinovată, să arăt ca Libby care bate din gene.

Charlie se uită fix la mine.

— Chiar mă întreb ce crezi că face fața ta acum, Stephens.

Mijesc ochii; el și-i mijește exagerat pe ai lui ca răspuns.

— De ce îți pasă de ce sunt aici? întreb.

— Curiozitate morbidă. De ce îți pasă de ziua mea proastă?

— Întotdeauna este util să cunoști slăbiciunile adversarului tău.

Îmi întinde tacul.

— Tu prima.

Iau bățul, îl las pe marginea mesei și mă uit peste umăr.

— Nu vine acum partea în care ar trebui să mă cuprinzi cu brațele și să-mi arăți cum se face?

Buzele i se curbează într-un rânjet.

— Asta depinde. Ai vreo armă?

— Cel mai ascuțit lucru de pe mine sunt dinții mei.

Îmi iau poziția cu tacul, ținându-l de parcă nu numai că nu am mai jucat biliard până acum, dar este foarte posibil să îmi fi descoperit abia acum propriile mâini.

Mirosul lui Charlie – cald și neașteptat de familiar – îmi invadează nasul în timp ce el se poziționează în spatele meu, abia atingându-mă.

Simt cum partea din față a puloverului său îmi atinge coloana vertebrală goală, pielea mă furnică la frecare, iar brațele lui se pliază în jurul meu în timp ce gura lui coboară lângă urechea mea.

— Slăbește-ți strânsoarea.

Vocea lui joasă vibrează prin mine, respirația lui este caldă pe obrazul meu în timp ce îmi desface degetele de pe tac și le aranjează.

— Mâna din față este pentru a ținti. Nu o miști. Impulsul – palma lui îmi mângâie cotul până când îmi prinde încheietura mâinii și o trage înapoi de-a lungul tacului spre șoldul meu – va veni de aici. Ții tacul drept când începi. Și țintește ca și cum te-ai alinia perfect cu bila pe care vrei să o bagi în gaură.

— Am înțeles, spun eu.

Mâinile lui alunecă de pe mine și mi se face pielea ca de găină în timp ce îmi aliniez lovitura.

— Am uitat să menționez un lucru. Lovesc cu tacul în bila albă, trimițând-o pe cea albastră plină peste masă în gaură. Am mai jucat.

Trec pe lângă Charlie pentru a-mi alinia următoarea lovitură.

— Și eu care credeam că sunt un profesor foarte bun, spune el.

Bag în buzunar următoarea bilă verde, apoi o ratez pe cea de culoare grena. Când mă uit la el, nu numai că nu pare surprins, dar pare de-a dreptul îngâmfat. Ca și cum i-aș fi dovedit că a avut dreptate.

Îmi smulge tacul din mâini și se învârte în jurul mesei, analizând mai multe opțiuni pentru prima sa lovitură înainte de a alege bila spartă verde și de a se poziționa.

— Si eu cred că ar fi trebuit să menționez – lovește bila albă, ceea ce trimite bila spartă verde în gaură, iar bila spartă mov imediat după ea – că sunt stângaci.

Mi se blochează fălcile când se uită la mine în timp ce se îndreaptă spre următoarea lovitură. De

data aceasta, bagă în buzunar bila spartă portocalie, apoi pe cea grena, înainte de a rata în cele din urmă la următoarea tură. Își scoate buza în afară, așa cum am făcut eu când l-am tachinat în legătură cu amintirile urâte.

— Te-ar ajuta să-ți treacă supărarea dacă ți-aș mai cumpăra o bere?

Îi smulg tacul din mână.

— Adu-mi un martini, și ia-ti și tu unul. O să ai nevoie.

Charlie câștigă primul joc, astfel că de la un joc ajungem la două. Eu îl câștig pe acesta, iar el nu este dispus să se mulțumească cu egalitatea, așa că jucăm un al treilea. Când câștigă, îmi smulge tacul din mână înainte să pot cere un al patrulea meci.

— *Nora*, spune el, am avut o înțelegere.

— Nu am fost niciodată de acord.

— Ai jucat, spune el.

Îmi înclin capul pe spate, gemând.

— Dacă te ajută, spune el cu tonul lui sec caracteristic, sunt dispus să semnez un contract de confidențialitate înainte să-mi spui despre orice fantezie profundă, întunecată și perversă care te-a adus aici.

Mijesc ochii.

Îmi mută paharul de pe șervețelul de cocktail și pipăie prin buzunare până când găsește un Pilot G2, recunosc, stiloul meu preferat, deși eu folosesc întotdeauna cerneală neagră, iar el are tradiționala cerneală roșie de redactor. Se apleacă și mâzgălește:

Eu, Charles Lastra, în deplinătatea facultăților mintale, jur că voi păstra secretul Norei Stephens, sub sancțiunea legii sau a cinci milioane de dolari, oricare dintre acestea survine mai întâi.

— Bine, nu ai văzut absolut niciodată un contract, spun eu. Poate că nu ai fost niciodată în aceeași cameră cu un contract.

Termină de semnat și aruncă stiloul.

— E un contract al naibii de bun.

— Bieții redactori de carte neinformați, cu noțiunile lor capricioase despre cum se fac contractele!

Îl mângâi pe cap. El îmi dă brațul la o parte.

— Ce ar putea fi atât de rău, Nora? Ești fugară? Ai jefuit o bancă? În întuneric, auriul ochilor lui pare ciudat de luminos în jurul pupilelor sale supradimensionate. Ți-ai concediat asistenta însărcinată? mă tachinează el, cu vocea joasă.

Aluzia este un șoc pentru sistemul meu, o tresărire de electricitate din cap până în picioare.

În mod miraculos, uitasem de paginile lui Dusty. Acum, iat-o din nou pe Nadine, necăjindu-mă.

— Ce e așa de rău în a deține controlul, de fapt? întreb, în ceea ce privește universul în general.

— Mă depășește.

— Și ce, doar pentru că nu vreau copii, se presupune că aș pedepsi o femeie însărcinată pentru că a luat o decizie diferită de a mea? Persoana mea preferată este o femeie însărcinată! Și sunt obsedată de nepoatele mele. Nu orice decizie pe care o ia o femeie este un mare rechizitoriu asupra vieții altor femei.

— Nora, spune Charlie. Este un roman. Ficțiune.

— Nu înțelegi, pentru că tu ești... *tu.*

Îi fac semn cu mâna.

— Eu? se miră el.

— Îți poți permite să fii arțăgos și tăios și oamenii te vor admira pentru asta. Regulile sunt diferite pentru femei. Trebuie să găsești acest echilibru perfect pentru a fi luată în serios, dar să nu fii văzută ca o scorpie. Este

un efort constant. Oamenii nu vor să lucreze cu femei deștepte...

— Ba eu vreau, spune el.

— Și nici măcar bărbații exact *ca noi* nu vor să fie *cu* noi. Adică, sigur, unii dintre ei cred că vor, dar următorul lucru pe care îl pățești este că te părăsesc printr-un apel telefonic de patru minute pentru că nu te-au văzut niciodată plângând și se mută în cealaltă parte a țării pentru a se căsători cu o moștenitoare a unei ferme de brazi de Crăciun!

Buzele pline ale lui Charlie se strâng și mijește ochii.

— Ce?

— Nimic, mormăi eu.

— Un „nimic” foarte specific.

— Las-o baltă!

— Puțin probabil, spune el. O să stau treaz toată noaptea făcând diagrame și grafice, încercând să îmi dau seama ce ai spus.

— Sunt blestemată, spun. Asta e tot.

— Aha, spune el. Sigur. Am înțeles.

— Sunt, insist.

— Și eu sunt redactor, Stephens, spune el. Voi avea nevoie de mai multe detalii pentru a crede în această poveste.

— Este personajul meu literar, spun eu. Sunt o orășeancă cu sânge rece, prea ambițioasă, care există ca o antiteză pentru Femeia Bună. Eu sunt cea care este părăsită pentru fata care este mai frumoasă fără machiaj, care iubește grătarul și care, cumva, face să pară adorabilă distrugerea standardelor de karaoke!

Și, dintr-un motiv oarecare (toleranța mea scăzută la alcool), nu mă opresc aici. Cuvintele se revarsă. Ca și cum aș vomita istoria jenantă pe podeaua întesată cu coji de alune, ca să o vadă toată lumea.

Aaron mă părăsește pentru insula Prince Edward (și, confirmat prin intermediul unei

urmăriri ușoare pe rețelele de socializare, o roșcată pe nume Adeline). Grant se desparte de mine pentru Chastity și micul han al părinților ei. Luca și soția lui și livada lor de cireși din Michigan.

Când ajung la pacientul zero, Jakob, romancierul devenit fermier, mă întrerup. Povestea a ceea ce s-a întâmplat între mine și el nu are ce căuta la sfârșitul unei liste, ci acolo unde am lăsat-o, în craterul fumegând care mi-a schimbat viața pentru totdeauna.

— Ai prins ideea.

Ochii i se transformă în două fante, iar buzele i se ridică amuzate.

— Oare?

— Clișeele trebuie să vină de undeva, nu? spun eu. Este clar că femeile ca mine au existat dintotdeauna. Deci este fie un tip foarte special de autosabotaj, fie un blestem străvechi. Dacă stau să mă gândesc, poate că a început cu Lilith. Prea ciudat ca să fie o coincidență.

— Știi, spune Charlie, aș zice că faptul că Dusty scrie o carte despre orașul meu natal și apoi eu mă întâlnesc cu agenta ei în orașul respectiv este prea ciudat ca să fie o coincidență, dar, după cum am stabilit deja, tu „nu mă urmărești”, așa că aceste coincidențe se întâmplă ocazional, Nora.

— Dar în halul ăsta? Patru relații care s-au terminat pentru că iubiții mei au decis să plece în sălbăticie și să nu se mai întoarcă niciodată?

Se luptă cu un zâmbet, dar pierde lupta.

— Nu sunt ridicolă! spun, râzând în ciuda mea sau, mai corect spus, *de mine* însămi.

— Exact ceea ce ar spune o persoană care nu este ridicolă, îngăduie Charlie dând din cap. Uite, încă încerc să-mi dau seama cum se explică faptul că foștii tăi iubiți de rahat, care

îl imită pe Jack London, au legătură cu motivul pentru care te afli aici.
— Sora mea e... Mă gândesc o clipă, apoi mă hotărăsc: Lucrurile au fost cam ciudate între noi în ultimele câteva luni și a vrut să plece pentru o vreme. În plus, citește prea multe povești de dragoste din orașe mici și este convinsă că răspunsul la problemele noastre este să avem propriile experiențe transformatoare, așa cum au făcut foștii mei iubiți. Într-un loc ca acesta.
— Foștii tăi iubiți, spune el fără menajamente. Care au renunțat la carierele lor și s-au mutat în sălbăticie.
— Da, ăia.
— Așa, și? spune el. Ar trebui să găsești fericirea aici și să renunți la New York? Să renunți la editură?
— Bineînțeles că nu, spun eu. Vrea doar ca ea să se distreze înainte să vină copilul. Să luăm o pauză de la viața noastră obișnuită și să facem ceva nou. Avem o listă.
— O listă?
— O grămadă de lucruri din cărți. Și de aceea nu beau două martini. Pentru că, chiar și la peste un metru și șaptezeci, corpul meu este incapabil să proceseze alcoolul, după cum o demonstrează faptul că încep să enumăr: Să port cămașă de flanelă, să coc ceva de la zero, să fac o schimbare de look într-un orășel, să construiesc ceva, să mă întâlnesc cu localnici...
Charlie izbucnește în râs brusc.
— Încearcă să te mărite cu un crescător de porci, Stephens.
— Ba nu.
— Ai spus că încearcă să-ți ofere propriul roman de dragoste dintr-un oraș mic, spune el ironic. Știi cum se termină aceste cărți, nu-i

așa, Nora? Cu o nuntă mare în interiorul unui hambar, sau cu un epilog care implică copii.

Pufnesc. Bineînțeles că știu cum se termină. Nu numai că mi-am privit foștii iubiți trăindu-le, dar când eu și Libby încă împărțeam un apartament, citeam aproape compulsiv ultimele pagini ale cărților ei. După asta, nu m-a tentat niciodată să mă întorc la prima pagină.

— Uite ce e, Lastra, spun eu. Eu și sora mea suntem aici pentru a petrece timp împreună. Probabil că nu ai învățat asta în laboratorul care te-a produs, dar vacanțele sunt o modalitate destul de tipică pentru cei dragi de a se apropia și de a se relaxa.

— Da, fiindcă ce altceva poate fi mai potrivit pentru o persoană ca tine când vrea să se relaxeze, spune el, decât să-și petreacă timpul într-un oraș situat convenabil la mijlocul distanței dintre două magazine Dressbarn.

— Știi, nu sunt chiar așa de obsedată de control sau de încordată pe cât păreți să credeți tu și Dusty. Aș putea să mă simt foarte bine la o întâlnire cu un crescător de porci. Si știi ceva? Poate că e o idee bună. Nu e ca și cum aș fi avut noroc cu newyorkezii. Poate că am pescuit în balta greșită. Sau, cum ar fi, în iazul de decantare greșit de la o centrală nucleară.

— Ești mult mai ciudată decât credeam.

— Ei bine, dacă mai contează, înainte de seara asta, am presupus că te închideai într-un dulap cu mături și intrai în modul de economisire a energiei ori de câte ori nu erai la serviciu, așa că cred că suntem amândoi surprinși.

— Acum chiar că *ești* ridicolă, spune el. Când nu sunt la serviciu, sunt în sicriul meu, în subsolul unui vechi conac victorian.

Strâmb din nas în paharul meu, ceea ce îl face să schițeze un zâmbet real, uman. *Trăiește,* cred.

— Stephens, spune el, cu tonul din nou sec, dacă tu ești personajul negativ din povestea de dragoste a altcuiva, atunci eu sunt diavolul.

— Tu ai spus-o, nu eu, îi răspund.

El ridică o sprânceană.

— În seara asta, ești foarte curajoasă.

— Întotdeauna sunt o războinică, spun eu. În seara asta nu mă deranjez să o ascund.

— Bine. Se apleacă, coborând vocea, și un curent electric se descarcă prin mine. Întotdeauna am preferat ca lucrurile să fie clare. Deși crescătorii de porci din Sunshine Falls s-ar putea să nu fie de aceeași părere.

Mă privește pieziș, iar parfumul lui este vag picant și familiar. O greutate nedorită se instalează între coapsele mele. Sper din tot sufletul că nu am găsit o modalitate de a anunța că sunt excitată.

— Ți-am spus deja, spun eu. Sunt aici pentru sora mea.

Și, oricât de multă anxietate aș simți când sunt departe de casă, adevărul este că, oricum, pe toată durata sarcinilor lui Libby am fost într-o ușoară panică. Cel puțin așa pot să fiu cu ochii pe ea.

Niciodată nu am visat să am propriii copii, dar felul în care m-am simțit în timpul primei sarcini a lui Libby a pecetluit cu adevărat înțelegerea. Sunt prea multe lucruri care pot merge prost, prea multe moduri de a eșua.

Mă arunc pe un taburet din colțul barului și aproape că mă prăbușesc.

Charlie mă prinde de brațe și mă echilibrează.

— Ce-ai zice de niște apă? spune el, alunecând pe scaunul gol de lângă al meu, cu acel zâmbet șăgalnic / bosumflat / cum naiba o mai fi care îi trage buzele pline ușor într-o parte, în timp ce îi face semn barmaniței.

Îmi îndrept umerii, încercând să fiu demnă.

— N-o să-mi distragi atenția.

Își ridică sprâncenele.

— De la?

— Am câștigat unul dintre acele jocuri. Îmi datorezi informații.

Mai ales având în vedere povestea îngrozitoare pe care tocmai am spus-o.

Își înclină capul și mă privește drept în față.

— Ce vrei să știi?

Îmi vine în minte prânzul nostru de acum doi ani, privirea iritată a lui Charlie la ceas.

— Ai spus că încercai să prinzi un zbor în ziua în care ne-am cunoscut. De ce?

Se trage de guler, cu fruntea încruntată, cu maxilarul tensionat.

— Din același motiv pentru care mă aflu aici acum.

— Interesant.

— Jur că nu este. Au apărut paharele cu apă pe bar. Dă un pahar peste cap pe loc, cu maxilarul încordat. Tatăl meu a avut un atac cerebral. Unul atunci, și încă unul acum câteva luni. Sunt aici ca să-l ajut.

— La naiba. Eu... uau. Imediat, privirea mi se limpezește și se concentrează asupra lui, iar amețeala mi se duce. Ai fost atât de... rațional.

— Am promis că o să vin, spune el, cu un aer defensiv, și nu mi s-a părut că ar fi fost productiv să discutăm despre asta.

— Nu spuneam că... Uite, pe mine mă părăsise iubitul cu 46 de secunde mai devreme, și totuși am stat la un martini și o salată cu un străin, așa că înțeleg.

Ochii lui Charlie se agață de ai mei, atât de intens încât trebuie să mă uit în altă parte pentru o secundă.

— A fost... tatăl tău e bine?

Își întoarce din nou paharul.

— Când am luat prânzul amândoi, știam deja că nu era în pericol. Sora mea tocmai îmi spusese despre accidentul vascular cerebral,

dar de fapt se întâmplase cu câteva săptămâni mai devreme. Fața îi împietrește. A decis că nu trebuie să știu și asta a fost tot.

Se mișcă pe scaun, cu stânjeneala cuiva care tocmai a decis că a exagerat.

Chiar și ținând cont de ginul și berea care îmi zvâcnesc în corp, sunt șocată să mă aud spunând:

— Tatăl nostru ne-a părăsit când mama era însărcinată. Nu prea mi-l amintesc. După aceea, a fost mai mult o paradă de iubiți ratați, așa că nu sunt o expertă în tați.

Sprâncenele lui Charlie se ridică, iar degetele i se opresc pe paharul aburit.

— Sună groaznic.

— Nu a fost prea rău, spun eu. Nu i-a lăsat niciodată pe cei mai mulți dintre ei să ne cunoască. A fost bună în privința asta.

Mă întind spre paharul meu, încercându-i ticul, răsucindu-l în cercul de condens.

— Dar într-o zi, ea plutea pe un nor, cântând cântecele ei preferate din *Hello, Dolly!* și umflând perne brodate din magazine secondhand ca Albă ca Zăpada în New York, iar în următoarea...

Nu mă întrerup neapărat, mai degrabă mă opresc brusc. Nu mi-e rușine de copilăria mea, dar cu cât spui mai multe despre tine, cu atât oferi mai multă putere asupra ta. Și evit în mod deosebit să împărtășesc povești despre mama cu străinii, ca și cum amintirea ei ar fi o tăietură de ziar și de fiecare dată când o scot, ea se estompează și se încrețește un pic mai mult.

Degetul mare al lui Charlie alunecă absent pe încheietura mea.

— Stephens?

— Nu am nevoie să-mi plângi de milă.

Pupilele i se dilată.

— Nici n-aș îndrăzni.

Dar e cu adevărat o îndrăzneală felul în care vorbește.

La un moment dat, ne apropiem, cu picioarele mele înghesuite din nou între ale lui, o buclă de feedback nesfârșită și zbuciumată peste tot pe unde ne atingem. Privirea lui e grea asupra mea, pupilele aproape că îi șterg irisul, un inel lucios de miere în jurul unei prăpăstii adânci și întunecate.

Căldura se adună între coapsele mele, iar eu îmi desfac și îmi încrucișez din nou picioarele. Ochii lui Charlie coboară pentru a urmări mișcarea, iar paharul de apă i se lovește de buza de jos, de parcă ar fi uitat ce făcea. În acel moment, îl pot citi sută la sută.

Aș putea la fel de bine să mă uit într-o oglindă. M-aș putea apleca spre el.

Aș putea să-mi las genunchii să alunece și mai mult în spațiul dintre ai lui, sau să-i ating brațul, sau să-mi ridic bărbia și, în oricare dintre aceste scenarii ipotetice, am ajunge să ne sărutăm. S-ar putea să nu-mi placă atât de mult, dar o parte deloc neglijabilă din mine moare de nerăbdare să știe cum se simte buza lui de jos, cum m-ar atinge mâna aia de pe încheietură.

Tocmai atunci începe să plouă – plouă cu găleata – și acoperișul de metal ondulat zdrăngăne febril. Îmi scot brațul de sub cel al lui Charlie și mă ridic.

— Ar trebui să mă duc acasă.

— Să împărțim un taxi? întreabă el, cu o voce joasă, gravă.

Șansele de a găsi *două* taxiuri la ora asta, în orașul ăsta, nu sunt prea mari. Șansele de a găsi unul care să nu fie condus de Hardy sunt infime.

— Cred că o să merg pe jos.

— Pe ploaia asta? spune el. Cu pantofii *ăștia*?

Îmi iau geanta.

— N-o să mă topesc.

Probabil.

Charlie se ridică.

— Putem folosi amândoi umbrela mea.

CAPITOLUL 8

Ieșim de la Poppa Squat înghesuiți sub umbrela lui Charlie. (Aș zice că a fost *o întâmplare fortuită,* doar că el verifică obsesiv o aplicație meteo, așa că am găsit pe cineva chiar mai previzibil decât mine.) Mirosul de iarbă și de flori sălbatice este dens în aerul umed și afară s-a răcit considerabil.

— Unde stai? mă întreabă.

— Se numește Goode's Lily Cottage, spun eu.

— Ciudat, spune, aproape pentru sine.

Căldura îmi urcă pe gât de unde mă atinge respirația lui.

— Ce, n-aș putea fi fericită nicăieri unde nu e un penthouse de marmură neagră cu un candelabru de cristal?

— Exact ce am vrut să spun. Îmi aruncă o privire în timp ce trecem pe sub un stâlp de iluminat public, ploaia scânteind ca niște confetti argintii. Și, de asemenea, este proprietatea de închiriat a părinților mei.

Mi se înroșesc obrajii.

— Tu ești... Sally Goode e mama ta? Ai crescut lângă o fermă de cai?

— Ce, spune el, nu puteam să fiu crescut în altă parte decât într-un penthouse de marmură neagră cu candelabru de cristal?

— Doar că e greu de imaginat că te potrivești oriunde în acest oraș, darămite atât de aproape de o piramidă de bălegar.

— Potrivirea ar putea fi o exagerare, spune el acid.

— Deci, unde stai?

— Ei bine, de obicei stau la cabană, spune el. Încă o privire piezișă către mine prin întuneric. Dar asta nu era o opțiune.

Mirosul lui este atât de straniu de familiar, dar tot nu-l pot localiza. Cald, cu o notă ușor condimentată, suficient de slabă încât să mă surprind încercând să-l inspir.

— Atunci unde? întreb. În dormitorul tău de copil?

Ne oprim la fundătura pe care se află cabana, iar Charlie oftează.

— Dorm într-un pat în formă de mașină de curse, Nora. Ești mulțumită?

Mulțumită nu este suficient pentru a descrie cum mă simt. Imaginea elegantului Charlie, cu sprâncenele lui ridicate în unghi ascuțit, băgat într-un Corvette de plastic și încruntându-se la Kindle-ul său, mă face să râd atât de tare încât mă chinui să stau în picioare. Este probabil ultima persoană pe care mi-aș putea-o imagina într-un pat în formă de mașină de curse, în afară de mine.

Charlie mă prinde cu un braț în jurul taliei ca să nu mă prăbușesc.

— În caz că ai uitat, spune el, menținându-mă în mișcare pe aleea de pietriș, *ăsta* nu este nici pe departe cel mai jenant lucru pe care l-a spus unul dintre noi în seara asta.

— Ai fost cumva un copil NASCAR[1]? răbufnesc.

— Nu, spune el, dar tata nu a încetat niciodată să spere.

Mă apucă o nouă criză de râs care amenință să mă răstoarne. Charlie mă lipește de el.

— Un picior în fața celuilalt, Stephens.

— Distrugere reciprocă asigurată, într-adevăr, strig eu.

Începe să mă conducă pe deal și imediat tocul mi se înfige în noroi, țintuindu-mă de pământ. Mai fac un pas și celălalt toc se înfige și el în noroi. O jumătate de țipăt indignat mi se ridică din gât.

Charlie se oprește, oftând din greu în timp ce-mi privește pantofii.

— Va trebui să te car eu?

— *Nu* te las să mă duci în spate, Lastra, spun eu.

— Iar eu, răspunde el, nu te las să distrugi acei bieți pantofi nevinovați. Nu sunt genul ăsta de om.

Mă uit la pantofii cu toc și scot un chițăit nefericit.

— *Bine.*

— Cu *plăcere.*

Se întoarce și se apleacă în timp ce eu îmi ridic rochia și îmi iau adio cu drag de la ultimele rămășițe de demnitate, apoi îmi agăț brațele peste umerii lui și îi sar în spate.

— Totul e bine? spune el.

— Mă cari în spate, răspund, ajustând umbrela peste noi. Asta îți răspunde la întrebare?

— Vai, biata Nora, mă tachinează el, iar mâinile i se așază pe coapsele mele în timp ce începe să urce treptele. Nu pot decât să-mi imaginez prin ce treci tu.

Mă străbate un fulger de înțelegere, haotică și emfatică precum clopotele de biserică: motivul pentru care mirosul lui îmi este atât de familiar. Este aceeași apă de colonie subtilă, unisex, pe care o am și eu. Un amestec de lemn de cedru și ambră numit BOOK, menit să evoce imagini de rafturi scăldate de soare și pagini uzate.

Când am aflat că firma dă faliment, am comandat tot stocul pe care îl mai aveau.

L-aș fi identificat mai devreme, dar miroase diferit pe el, așa cum parfumul de lămâie și lavandă al mamei miroase diferit pe Libby, cu o notă de vanilie care nu era acolo înainte. Pe Charlie, BOOK miroase mai picant, mai cald decât pe mine.

— E foarte liniște în spate, Stephens, spune el. Pot să fac ceva ca să ai o călătorie mai confortabilă? O pernă pentru gât? Niște fursecuri mici din acelea Delta?

— Aș prefera niște pinteni și o cravașă, spun.

— Trebuia să mă aștept la asta, zice el morocănos.

— Aș accepta și o declarație sub jurământ că nu vom mai vorbi niciodată despre asta.

— După modul în care mi-ai denigrat ultimul contract? Nu prea cred.

Când ajungem pe treptele din față, alunec de pe spatele lui Charlie și încerc să-mi trag rochia la loc, ceea ce este o luptă, pentru că nu am făcut o treabă *extraordinară* în a ține umbrela deasupra noastră și suntem amândoi destul de uzi, rochia mea e lipită de coapse și bretonul îmi cade în ochi. Charlie întinde mâna să-mi îndepărteze șuvițele.

— Frumoasă tunsoare, apropo.

— Bărbații heterosexuali adoră bretonul, spun eu. Le face pe femei să pară abordabile.

— Nimic nu este mai intimidant decât o frunte, spune el. Deși îmi cam lipsește blondul.

Și iată-l: norul acela de dorință în abdomenul meu, un junghi între coapse.

— Nu este natural, îl anunț.

— Nici nu credeam că este, spune el, dar ți se potrivește.

— Pentru că arată vag malefic? mă aventurez eu.

Rânjește cu gura până la urechi, lucru rar, dar numai pentru o secundă. Suficient cât să mi se strângă stomacul.

— M-am gândit la ceva.

— Voi chema imediat o echipă de știri.

— Ar trebui să tai numărul cinci.

— Numărul cinci?

— De pe listă.

Îmi dau cu palma peste față.

— De ce ți-am spus despre asta?

— Pentru că voiai ca cineva să te oprească să mergi până la capăt, spune el. Ultimul lucru

de care ai nevoie este să te încurci cu cineva care locuiește aici.

Las mâna jos și mijesc ochii la el.

— Îi mănâncă pe venetici?

— Mai rău, spune el. Îi țin aici pentru totdeauna.

Pufnesc.

— Angajament de durată. Ce groaznic!

— Nora, spune el, pe un ton scăzut și mustrător. Amândoi știm că nu vrei acel epilog. Cineva ca tine – în pantofi ca *aceștia* – nu ar putea fi niciodată fericită aici. Nu-i da speranțe deșarte unui biet crescător de porci.

— Vai, ce nepoliticos! spun.

— Nepoliticos?

Se apropie mai mult, iar lumina fluorescentă de deasupra ușii îl pune în evidență, îi reliefează adânciturile de sub pomeți și îi face ochii să strălucească.

— *Nepoliticos* este să declari că toți bărbații eligibili din New York sunt radioactivi doar pentru că ai reușit tu să alegi patru nemernici la rând.

Gâtul mi se încălzește, o bucată de lavă alunecă pe el.

— Să nu-mi spui că ți-am rănit sentimentele, murmur eu.

— Ar trebui să știi, mai ales tu, spune el, și privirea îi coboară spre gura mea, că noi, „literații morocănoși și monocromatici”, nu avem așa ceva.

În capul meu, vocea lui Nadine Winters strigă: „Stop, stop! Asta nu se încadrează în nici un plan!” Dar cuvintele trebuie să concureze cu focul din vene și furnicăturile pielii.

Nu-mi amintesc să o fi făcut, dar degetele mele apasă pe abdomenul lui, iar mușchii lui se strâng sub ele.

„O idee proastă”, mă gândesc în fracțiunea de secundă înainte ca Charlie să-mi tragă șoldurile la

același nivel cu ale lui. Cuvintele se sparg ca o supă-alfabet, literele se întind în toate direcțiile, fără nici un sens acum. Buzele lui le prind brusc pe ale mele, în timp ce mă împinge ușor spre ușa cabanei, acoperindu-mi corpul cu al lui.

Gem pe jumătate când mă apasă. Mâinile lui se strâng pe talia mea. Buzele mele se deschid pentru limba lui, gustul de bere și aroma de gin se împletesc plăcut în gura mea.

Simt că mi se dizolvă conturul, că mă transform în lichid. Gura lui îmi alunecă pe maxilar, pe gât. Mâinile mele răzbat prin părul lui aspru, îmbibat de ploaie, iar el scoate un geamăt scăzut, mâna lui îmi urmărește liniile pieptului, cu degetele trecându-mi peste un sfârc.

La un moment dat, umbrela a căzut pe jos. Cămașa lui Charlie i s-a lipit de corp. Mă pipăie prin rochia mea umedă, făcându-mă să mă arcuiesc. Gurile noastre alunecă împreună.

Ultimele rămășițe de bere și de gin se evaporă din sângele meu, iar imaginea din jur se face din ce în ce mai clară, de înaltă definiție. Mâinile mele se preling pe spatele cămășii lui, unghiile afundându-se în pielea lui netedă și caldă, îndemnându-l să se apropie, iar palma lui se mută pe marginea rochiei mele, ridicând-o pe coapsă. Degetele lui alunecă mai sus, trimițându-mi fiori pe piele, și rostesc, cu jumătate de gură, o șoaptă care sună ca un „Așteaptă”.

Nici măcar nu știu sigur cum a auzit, dar Charlie se dă înapoi, privind în gol ca un om abia ieșit din transă, cu părul ciufulit, buzele umflate de sărut, ochii întunecați clipind rapid.

— Rahat! spune el, răgușit, făcând un pas înapoi. Nu am vrut să...

Adevărul clar mă lovește ca un duș rece. „Rahat” este corect! Adică nu mă răhățesc unde mănânc. Nu mă combin cu colegi de birou. E suficient de rău că, peste un an și jumătate, toți cei cu care lucrez o să se gândească la mine ca la

Nadine Winters – nu am nevoie să mai adaug combustibil potențial la rugul funerar al reputației mele.

— Nu mă pot implica..., spune el.

— Nu am nevoie de o explicație! i-o tai, trăgând de marginea rochiei ca să mi-o întind înapoi pe coapse. A fost o greșeală!

— Știu! spune Charlie, părând vag jignit.

— Ei bine, și eu știu!

— Bine! spune el. Atunci suntem de acord!

— Bine! strig, continuând cea mai ciudată și mai puțin productivă ceartă din istorie.

Charlie nu s-a mișcat. Nici unul dintre noi nu s-a mișcat. Ochii lui sunt în continuare întunecați și înfometați, iar grație becului de deasupra ușii, erecția lui ar putea la fel de bine să se afle într-o vitrină dintr-un muzeu al sexului.

Trag aer în piept.

— Hai să ne comportăm ca și cum...

În același timp, el spune:

— ... ar trebui să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. Aprob din cap. El aprobă din cap.

Ne-am înțeles.

Își ia umbrela de pe jos și nici unul dintre noi nu se obosește să zică „noapte bună”. El doar dă din nou rigid din cap și se întoarce și pleacă.

„Nu s-a întâmplat nimic”, îmi zic cu o anumită forță. Ceea ce este bine, pentru că deciziile mele nesăbuite au *întotdeauna* consecințe neplăcute.

CAPITOLUL 9

Când aveam doisprezece ani, mama mea a fost distribuită într-un serial polițist. S-a înțeles bine cu realizatorul serialului. În scurt timp, se vedea cu el în fiecare noapte.

După ce s-au filmat patru episoade, el s-a împăcat cu soția sa, de care fusese despărțit. Tânăra și curajoasa detectivă, personajul mamei, a fost ucisă rapid, cadavrul ei fiind descoperit într-o cămară frigorifică.

Niciodată nu o mai văzusem pe mama atât de tulburată. Am evitat zone întregi din oraș după aceea, ferindu-ne de orice loc în care s-ar fi putut întâlni cu el, sau care i-ar fi putut aminti de el, sau de slujba pe care o pierduse.

După aceea, a fost o decizie ușoară pentru mine să nu mă îndrăgostesc niciodată. Ani de zile, m-am ținut de ea. Apoi l-am întâlnit pe Jakob.

El a făcut ca lumea să se deschidă în jurul meu, ca și cum ar fi existat culori pe care nu le văzusem niciodată, noi niveluri de fericire pe care nu mi le puteam imagina.

Mama a fost extaziată când i-am spus că mă mut cu el.

După toate prin câte trecuse, era încă o romantică.

„O să aibă mare grijă de tine, scumpo”, a spus ea. Era cu câțiva ani mai mare decât mine și avea o slujbă de barman bine plătită și un apartament micuț în centru.

O săptămână mai târziu, le-am îmbrățișat pe mama și pe Libby și mi-am dus lucrurile la el acasă. La două săptămâni după aceea, mama s-a dus.

Facturile au ajuns la scadență dintr-odată. Chiria, utilitățile, un card de credit pe care îl deschisesem pe numele meu când lucrurile au

devenit deosebit de dificile. Creditul mamei era la pământ, iar eu voiam să contribui și eu.

Lucram la Freeman Books de la șaisprezece ani, dar câștigam salariul minim pe economie și nu mă puteam descurca decât cu jumătate de normă, în timp ce eram la facultate, iar într-o zi, împrumuturile pentru studenți pe care le luasem aveau să se întoarcă și să mă bântuie.

Prietenii actori ai mamei au organizat o strângere de fonduri pentru noi, anunțând după înmormântare că au strâns peste cincisprezece mii de dolari, iar Libby a plâns de fericire, pentru că habar nu avea cât de puțin conta suma asta.

Ea era într-o pasă în care voia să se facă designer de modă și a vrut să meargă la Parsons, iar eu m-am gândit să renunț la facultate pentru a-i finanța studiile, deși deja investisem mii de dolari în ale mele.

M-am mutat din casa lui Jakob înapoi cu Libby. Mi-am făcut un buget.

Am căutat pe internet cele mai ieftine și mai hrănitoare mese.

Mi-am luat alte slujbe: meditații, chelneriță, redactarea lucrărilor colegilor de clasă.

Jakob a aflat că fusese acceptat la rezidența literară din Wyoming și a plecat, apoi a fost despărțirea, dezolarea totală, amintirea faptului că promisiunea pe care mi-o făcusem cu ani în urmă încă mai conta.

Am încetat să mai ies la întâlniri, în mare parte. Primele întâlniri erau permise (doar la cină) și, deși nu aș fi spus nimănui, motivul era că aveam o masă mai puțin de plătit. Două, dacă aș fi comandat suficient cât să-i aduc lui Libby ce-mi rămânea. A doua întâlnire era interzisă. Atunci apăreau vina sau sentimentele.

Libby mă ironiza în glumă despre faptul că nimeni nu era suficient de bun pentru o a doua întâlnire.

Am lăsat-o. M-ar fi distrus să aud ce credea ea despre adevărata situație.

Și ea lucra. Fără venitul mamei, a trebuit să strângem punga, dar Libby oricum nu a vrut niciodată să cheltuiască bani pentru ea însăși.

Totuși, uneori, după ce mă plângeam de o întâlnire deosebit de proastă, mă întorceam acasă de la cursuri sau de la o tură de meditații și o găseam deja adormită în camera ei (mă mutasem în living, unde obișnuia să doarmă mama, ca să poată avea dormitorul doar pentru ea) și un mănunchi de floarea-soarelui așezat într-o vază lângă canapeaua extensibilă.

Dacă aș fi fost normală, poate că aș fi plâns. În schimb, stăteam acolo, strângând vaza în brațe și *tremuram* ca naiba. Ca și cum ar fi existat emoții în adâncul meu, dar prea multe straturi de cenușă le amuțeau și nu se auzea nimic altceva decât un murmur tectonic.

Am un punct în talpă pe care nu-l mai simt. Am călcat pe o bucată de sticlă și nervii de acolo sunt morți acum. Doctorul a spus că vor crește înapoi, dar au trecut ani de zile și acel loc este încă amorțit.

Așa îmi simțeam și inima de ani de zile. Ca și cum toate fisurile ar fi fost calcinate.

Acest lucru mi-a permis să mă concentrez pe ceea ce conta. Mi-am construit o viață pentru mine și Libby, o casă pe care nici o bancă și nici un fost iubit să nu ne-o poată lua vreodată.

Mi-am privit prietenii care aveau relații făcând compromis după compromis, micșorându-se până când nu mai erau decât o bucată dintr-un întreg, până când toate poveștile lor veneau din trecut, iar aspirațiile lor profesionale, prietenii și apartamentele lor erau înlocuite de aspirațiile *noastre*, de prietenii *noștri*, de apartamentul *nostru.* Jumătăți de vieți care le puteau fi luate fără nici un avertisment.

Deja aveam la vremea aceea toată practica în materie de prime întâlniri pe care o poate avea cineva. Știam la ce semnale de alarmă să fiu atentă, ce întrebări să pun. Îmi văzusem prietenii, colegii de școală, colegii de serviciu, cum erau părăsiți, înșelați, plictisiți în relațiile lor și treziți brusc atunci când partenerii se dovedeau a fi căsătoriți, a avea probleme cu jocurile de noroc sau a fi șomeri cronici. Am văzut cum întâlniri ocazionale s-au transformat în jumătăți de relații mizerabil de complicate.

Aveam standarde și o viață, și nu aveam de gând să las un bărbat să o distrugă ca și cum ar fi fost doar o panglică de hârtie pe care trebuia să o rupă atunci când intra pe teren.

Așa că abia după ce cariera mea a fost pe drumul cel bun am început să mă întâlnesc din nou, și de data aceasta am făcut-o cum trebuie. Cu prudență, liste de cerințe și decizii atent cântărite.

Nu mi-am sărutat colegii. Nu am sărutat persoane despre care nu știam aproape nimic. Nu am sărutat bărbați cu care nu aveam nici o intenție să mă întâlnesc, sau bărbați cu care eram incompatibilă. Nu am lăsat ca poftele întâmplătoare să decidă.

Până la Charlie Lastra. „Nu s-a întâmplat nimic."

Mă așteptam ca Libby să fie încântată de greșeala mea. În schimb, e la fel de dezamăgită ca și *mine.*

— Dușmanul tău profesional din New York *nu* contează pentru numărul cinci, Sore, spune ea. Nu puteai și tu să te pupi cu un clovn de rodeo cu o inimă de aur?

— Purtam pantofi total nepotriviți pentru asta, spun eu.

— Ai putea săruta un milion ca Charlie în oraș. Se presupune că încerci lucruri noi aici. E valabil pentru amândouă.

Flutură spatula plină cu ou în direcția mea. În copilărie, în apartamentul nostru micul-dejun consta în iaurt sau granola, dar acum Libby este genul de fată care ia micul-dejun în stil englezesc, iar lângă tigaia cu ouă sunt deja stive de clătite și de cârnați vegetali.

M-am dat jos din pat la ora nouă, după o altă noapte agitată, am alergat puțin, am făcut un duș rapid, apoi am coborât pentru micul-dejun. Libby e trează deja de câteva ore. Îi plac diminețile acum chiar mai mult decât îi plăcea să doarmă când era adolescentă. Nici măcar în weekenduri nu doarme niciodată mai târziu de șapte. În parte, sunt sigură, pentru că poate auzi țipătul ascuțit al lui Bea sau piciorușele Talei de la cinci kilometri și o doză de morfină distantă.

Mereu spune că ele două sunt ca noi, dar cu corpurile inversate. Bea, cea mai mare, e dulce ca o plăcintă cu cireșe, ca Libby, dar slăbuță și cu părul șaten cenușiu. Tala are părul auriu al mamei sale și n-o să crească mai înaltă de 1,50 metri, dar, la fel ca mătușa ei Nora, este o brută: încăpățânată și hotărâtă să nu urmeze niciodată nici o comandă fără o explicație amănunțită.

— Tu ești cea care m-a prins în capcană cu el, subliniez, trăgând spatula din mâna lui Libby și îndrumând-o spre un scaun. Nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă nu m-ai fi lăsat baltă.

— Auzi, Nora, câteodată chiar și mamele au nevoie de timp pentru a fi singure, spune încet. Oricum, credeam că îl *urăști* pe tipul ăla.

— Nu-l urăsc, spun eu. Suntem ca niște magneți opuși, sau ceva de genul ăsta.

— Magneții opuși sunt cei care se atrag.

— Bine, atunci noi suntem magneți cu aceeași polaritate.

— Doi magneți cu aceeași polaritate nu se vor potrivi niciodată lipiți de o ușă.

— Spre deosebire de alți magneți, care ar face cu siguranță acest lucru.

Duc pe masă farfuriile încărcate și mă așez pe scaun vizavi de ea. E deja o căldură infernală. Avem ferestrele deschise și ventilatoarele pornite, dar aerul e la fel de înăbușitor ca într-o saună de mâna a doua.

— A fost un moment de slăbiciune.

Amintirea mâinilor lui Charlie pe talia mea, a pieptului său care mă strivea de ușă, mă străpunge.

Libby își arcuiește o sprânceană. Cu tunsoarea ei bob roz, cu părul tăiat drept, e mai aproape de a stăpâni privirea mea diavolească, dar obrajii ei sunt încă, totuși, prea pufoși ca să-i iasă bine.

— Să nu cumva să uiți, Sore, *acest* tip de bărbat nu a funcționat pentru tine în trecut.

Personal, nu l-aș pune pe Charlie în aceeași categorie cu foștii mei. În primul rând, nici unul dintre ei nu a încercat vreodată să mă răvășească afară. De asemenea, n-au fugit niciodată de un sărut ca și cum le-aș fi băgat un vătrai fierbinte în pantaloni.

— Sunt mândră de tine pentru că te-ai abătut de la litera cărții, doar că nu aș fi ales o pipăială pornografică a contelui von Lastra.

Îmi lipesc fața de antebraț, rușinată din nou.

— Nadine Winters e de vină.

Fruntea lui Libby se ridează.

— Cine e asta?

— Of, așa este. Îmi ridic capul. În disperarea ta de a mă vedea desculță și însărcinată, ai fugit înainte să-ți spun.

Îmi deblochez telefonul și deschid e-mailul de la Dusty, strecurându-l în câmpul vizual al lui Libby. Ea se cocoșează în timp ce citește, iar eu îmi bag mâncarea în gură cât de repede pot, ca să îmi pot începe ziua de lucru.

Libby nu este o cititoare surprinzător de rapidă. Ea absoarbe cărțile ca pe niște băi cu

spumă, în timp ce munca mea m-a obligat să le tratez mai degrabă ca pe niște dușuri fierbinți și rapide.

Gura i se micșorează, strângându-se în timp ce citește, până când, în cele din urmă, izbucnește în râs.

— O, Doamne! strigă ea. Este un fan fiction al Norei Stephens!

— Se poate numi cu adevărat fan fiction dacă autorul nu este în mod clar un fan? întreb.

— Ți-a trimis mai multe? Devine obscenă? Multe fan fictionuri devin obscene.

— Din nou, am spus, nu este fan fiction.

Libby chicotește.

— Poate că Dusty s-a îndrăgostit de tine.

— Sau poate că angajează un asasin chiar acum.

— Sper că va fi ceva obscen, spune ea.

— Libby, dacă ar fi după tine, fiecare carte s-ar termina cu un orgasm cutremurător.

— Hei, dar de ce să așteptăm până la sfârșit? spune ea. Aha, da, pentru că de acolo începi tu să citești.

Se preface că vomită la gândul ăsta.

Mă ridic să îmi clătesc farfuria.

— Ei bine, a fost amuzant, dar mă duc să caut un Wi Fi care să nu mă facă să mă dau cu capul de pereți.

— Ne vedem mai târziu, spune ea. Mai întâi, voi petrece câteva ore umblând goală, strigând înjurături. Apoi, probabil că voi suna acasă – vrei să-i transmit salutări lui Brendan?

— Cui?

Libby mă expediază cu un gest. O sărut cu zgomot pe tâmplă, apoi mă îndrept spre ușă cu geanta mea de laptop.

— Să nu te duci în nici un loc din *O dată-n viață* fără mine! țipă ea.

Mi-am înghițit vorbele „nu sunt sigură că acele locuri există măcar”. Pentru prima dată după luni de zile, *ne* simțim *ca noi două* dintr-un alt timp – complet conectate, pe deplin prezente – și ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca o variabilă necontrolată să încurce lucrurile.

— Promit, spun.

CAPITOLUL 10

După ce am plătit un espresso lung cu gheață la *Mug + Shot*, o întreb pe barista cea veselă cu piercing în nas parola de la Wi Fi.

— O! exclamă ea, făcând un gest către un panou de lemn din spatele ei pe care scrie: „Să ne deconectăm!” Nu există Wi Fi aici. Îmi pare rău.

— Serios?

— Da, răspunde surâzând.

Mă uit în jur. Nici un laptop la vedere. Toată lumea de aici arată ca și cum ar veni direct de la escaladarea Everestului sau de la consumul de droguri într-o iurtă de la Coachella.

— Există o bibliotecă sau ceva de genul ăsta? întreb.

Ea aprobă din cap.

— La câteva străzi mai jos. Nici acolo nu există încă Wi Fi – ar trebui să fie în toamnă. Deocamdată au doar computere pe care le poți folosi.

— Este *vreun loc* în oraș cu Wi Fi? întreb.

— Librăria tocmai și-a instalat, mărturisește ea, în șoaptă, ca și cum ar spera ca aceste cuvinte să nu declanșeze o debandadă printre băutorii de cafea care și-ar dori foarte mult să fie reconectați.

Îi mulțumesc și ies în căldura lipicioasă, cu sudoarea adunându-mi-se la subsuori și în decolteu în timp ce mă îndrept spre librărie. Când pășesc înăuntru, mă simt de parcă tocmai am intrat într-un labirint, toate brizele, clopoțeii de vânt și pălăvrăgeala păsărilor tac deodată, iar mirosul acela cald de cedru și hârtie însorită se pliază în jurul meu.

Îmi sorb băutura rece ca gheața și mă bucur de doza dublă de serotonină care mă străbate. Există ceva mai bun decât cafeaua cu gheață și o

librărie într-o zi însorită? Adică, în afară de cafeaua fierbinte și o librărie într-o zi ploioasă.

Rafturile sunt construite în unghiuri aiurite care mă fac să mă simt ca și cum aș aluneca de pe marginea planetei. Când eram copil, mi-ar fi plăcut ciudățenia ei – o casă de distracții făcută din cărți. Ca adult, sunt mai preocupată să stau în picioare.

În stânga, într-unul dintre rafturi este tăiată o ușă joasă, rotunjită, iar pe cadrul ei sunt sculptate cuvintele „Cărți pentru copii".

Mă aplec ca să privesc prin ea spre o pictură murală de un albastru-verzui, ca în *Madeline*, cu cuvinte scrise întortocheat pe ea: „Descoperiți lumi noi!" De cealaltă parte a sălii principale, o ușă de dimensiuni medii duce la „Sala de cărți rare și de ocazie".

Această cameră principală nu este chiar plină de cotoare noi. Din câte îmi dau seama, nu prea există o metodă de organizare a acestui magazin. Cărți noi amestecate cu cele vechi, cărți broșate cu cărți cartonate, cărți fantastice lângă cele de nonficțiune, un strat nu prea fin de praf așternut peste majoritatea.

Cândva, pun pariu că acest loc era o bijuterie a orașului, unde oamenii cumpărau cadouri de sărbători și unde preadolescenții bârfeau la un Frappuccino. Acum este un alt cimitir al micilor afaceri.

Urmăresc rafturile labirintice mai adânc în magazin, trec pe lângă o ușă care dă spre cea mai deprimantă „cafenea" din lume (câteva mese și câteva scaune pliante), dau colțul și îngheț pentru o milisecundă, cu un picior în aer.

Când îl văd pe bărbatul din spatele casei de marcat, aplecat asupra laptopului, cu o încruntare absentă, parcă mă trezesc dintr-un coșmar ca acelea în care cazi de pe o stâncă, doar pentru a realiza că, de fapt, casa ta a fost luată de o tornadă în timp ce dormeai.

Aceasta este problema cu orașele mici: o mică eroare de judecată și nu poți merge nici un kilometru fără să dai nas în nas cu ea.

Tot ce vreau să fac este să mă întorc și să plec, dar numi permit să o fac. Nu voi lăsa o greșeală sau vreun bărbat să-mi influențeze deciziile. Întregul motiv pentru care evit încurcăturile la locul de muncă este pentru a mă proteja împotriva *acestui* scenariu. În plus, încurcătura *a fost* evitată. În mare parte.

Îmi îndrept umerii și îmi ridic bărbia, în acel moment, pentru prima dată, mă întreb dacă nu cumva am un înger păzitor, pentru că, chiar în fața mea, pe raftul cu bestsellere, se află un teanc din *O dată-n viață.*

Iau un exemplar și mă îndrept spre tejghea.

Privirea lui Charlie nu se ridică de la laptop până când nu trântesc cartea pe tejgheaua de mahon șlefuită.

Ochii lui căprui-aurii se ridică încet.

— Ia te uită! Doar n-o fi chiar femeia care „nu mă urmărește”.

— Doar n-o fi chiar bărbatul care „nu a încercat să mă răvășească în mijlocul unui uragan”, mormăi eu.

Înghițitura de cafea i se întoarce în cană și se uită spre cafeneaua care arată deprimant.

— Sper că directoarea liceului meu era pregătită să audă asta.

Mă aplec într-o parte ca să mă uit prin ușă. La una dintre mesele de cărți, o femeie încovoiată, cu părul grizonant, se uită la *Clanul Soprano* pe o tabletă, cu o singură cască în ureche.

— Încă una dintre fostele tale iubite?

Iar i se lasă colțul gurii.

— Îmi dau seama că ești mulțumită de tine însăți când ochii tăi arată ca ai unei păsări de pradă.

— Și eu îmi dau seama că tu ești mulțumit atunci când faci chestia aia cu buzele crispate.

— Se numește zâmbet, Stephens. E destul de obișnuit pe aici.

— Și prin „aici” probabil că te referi la Sunshine Falls, pentru că în mod sigur nu te referi la raza de acțiune de 1,5 metri a gardului tău electric.

— Trebuie să ținem localnicii departe cumva. Ochii îi cad spre carte. În cele din urmă te-ai hotărât să o citești pe toată? întreabă el sec.

— Știi... Iau cartea și o țin în fața pieptului. Am găsit-o pe raftul cu *bestsellere.*

— Știu. Este chiar lângă *Ghidul de trasee pentru bicicliști din Carolina de Nord* pe care fostul meu dentist l-a publicat anul trecut, spune el. Nu-l voiai și pe acela?

— Această carte s-a vândut în peste un milion de exemplare, îi spun.

— Sunt conștient. El ridică volumul. Dar acum mă întreb pe câte dintre ele le-ai cumpărat tu.

Mă încrunt. El mă răsplătește cu un zâmbet, și pentru prima dată, înțeleg exact la ce se referă șefa mea când îmi descrie „zâmbetul cu cuțite”.

Îmi întorc privirea de la fața lui, ceea ce de fapt înseamnă că ochii mei trec de gâtul lui auriu și de tricoul lui alb imaculat și se opresc la brațe. Arată bine. Nu în sensul că sunt musculoase, doar că sunt suple și atractive.

Bine, sunt doar niște brațe. Calmează-te, Nora. Bărbaților heterosexuali le este prea ușor. O femeie heterosexuală vede un membru perfect normal și complet asexual și ceasul biologic urlă „Ia, hai, la o parte ultimii patru mii de ani de evoluție, este timpul să contribuim la propășirea speciei umane”.

Pune laptopul deoparte și începe să rearanjeze stilourile, broșurile și alte materiale de pe birou. Poate că nu mă excită atât de mult el, personal, cât hainele și abilitățile sale de organizare.

— De fapt, tocmai îți trimiteam un e-mail.

Mă întorc brusc la conversație, vibrând ca un elastic pișcat.

— A?

El dă din cap, cu maxilarul încleștat, cu ochii întunecați și intenși.

— Ai primit vești de la Sharon?

— Redactoarea lui Dusty?

El încuviințează din cap.

— E în concediu postnatal, a născut.

Și uite-așa, toate brațele suple, degetele frumoase și borcanele perfect organizate de pixuri și markere din lume nu mai sunt suficiente pentru a-mi reține atenția.

— Dar nu trebuia să nască decât peste o lună, spun eu, panicată. Mai aveam încă *o lună* ca să facem redactarea la cartea lui Dusty.

Încă o mică bifă.

— Vrei să o sun și să-i spun asta? Poate se poate face ceva... Stai, ai vreo legătură la Spitalul Mount Sinai?

— Ai terminat? întreb. Sau mai există și o a doua replică la această glumă *amuzantă*?

Charlie se sprijină cu mâinile de tejghea și se apleacă în față, vocea îi devine răgușită, iar ochii îi scânteiază cu acel ciudat fulger interior.

— O vreau eu.

Simt că am pierdut ceva pe parcurs.

— C-ce?

— Cartea lui Dusty. *Frigida.* Vreau să lucrez la ea.

Slavă Domnului! Nu eram sigură unde va duce asta. Și, de asemenea, nici vorbă de așa ceva.

— Dacă vrem să păstrăm data de lansare, continuă Charlie, Sharon nu se va întoarce la timp pentru a redacta. Loggia are nevoie de cineva care să intervină și am cerut să fiu eu acela.

Nu doar că mintea mi se învârte, mă simt de parcă s-ar învârti cincisprezece platane care sunt în flăcări.

— Vorbim despre Dusty. Dusty cea timidă și blândă, care este obișnuită cu comportamentul calm și optimist al lui Sharon. Și tu, care – fără supărare – ești la fel de delicat ca un târnăcop antic.

Mușchii obrazului i se flexează.

— Știu că nu am cele mai bune maniere și nu am tact. Dar sunt bun în meseria mea. Pot să fac asta. Și tu poți s-o convingi pe Dusty. Editorul nu vrea să amâne data de lansare. Trebuie să ducem chestia asta la bun sfârșit, fără întârzieri.

— Nu este decizia mea.

— Dusty te va asculta, spune Charlie. Ai putea să vinzi ulei de șarpe unui vânzător de ulei de șarpe.

— Nu sunt sigură că așa e zicala.

— A trebuit să o revizuiesc pentru a reflecta cu exactitate cât de bună ești la ce faci.

Obrajii îmi iau foc, mai puțin de la compliment, cât de la o amintire bruscă și vie a gurii lui Charlie. Urmează rapid partea în care s-a îndepărtat de mine ca și cum l-aș fi împușcat.

Am înghițit în sec.

— O să vorbesc cu ea. Asta e tot ce pot face.

Din obișnuință, am răsfoit *O dată-n viață* fără să mă gândesc, până la ultima pagină. Acum trec cu degetul mare peste aceste cuvinte, lăsându-mi mușchii să se relaxeze la vederea numelui meu. Este o dovadă că *sunt* bună în meseria mea, că, chiar dacă nu pot controla totul, sunt multe lucruri pe care le pot forța să se așeze în forma care trebuie, îmi dreg glasul.

— Ce cauți aici și cât timp mai ai până când lumina soarelui te va face să iei foc?

Charlie își încrucișează antebrațele pe tejghea.

— Poți să păstrezi un secret, Stephens?

— Întreabă-mă cine l-a împușcat pe JFK, spun eu, adoptând tonul său plat.

Mijește ochii.

— Sunt mult mai interesat de cum ai obținut informația.

— Din cartea aia a lui Stephen King, răspund eu. Acum, față de cine păstrăm secrete?

Se gândește, mușcându-și buza de jos plină. Este la limita lascivității, dar nu mai rău decât ceea ce se întâmplă în corpul *meu* în acest moment.

— Față de Editura Loggia, răspunde el.

— Bine. Mă gândesc. Pot să păstrez un secret față de Loggia, dacă îl faci suculent.

Se apleacă mai aproape. Îi urmez exemplul. Șoapta lui este atât de ușoară încât aproape că trebuie să-mi lipesc urechea de gura lui ca să o aud:

— Eu lucrez aici.

— Tu... lucrezi... aici?

Mă îndrept, clipind, eliberându-mă de ceața mirosului său cald.

— Lucrez aici, repetă el, întorcându-și laptopul pentru a dezvălui un PDF al unui manuscris, în timp ce, teoretic, lucrez *acolo.*

— Este legal? întreb.

Două joburi cu normă întreagă care se desfășoară simultan par să însemne de fapt două joburi cu jumătate de normă.

Charlie își trece o mână peste față în timp ce oftează extenuat.

— Nu e recomandat. Dar părinții mei sunt proprietarii librăriei și aveau nevoie de ajutor, așa că am condus magazinul timp de câteva luni, în timp ce redactam de la distantă.

Ia cartea de pe tejghea.

— Chiar o cumperi?

— Îmi place să sprijin afacerile locale.

— Goode Books nu este atât de mult o afacere locală, cât o gaură financiară, dar sunt sigur că tunelul din interiorul pământului apreciază banii tăi.

— Scuză-mă, zic, ai spus că locul ăsta se numește Goode Books? Adică numele de familie al mamei tale, dar și cărți bune[2]?

— Oameni de la oraș, spune el. Nu se opresc niciodată să miroasă trandafirii sau să privească în sus pentru a vedea firmele perfect vizibile deasupra întreprinderilor locale.

Fac un semn cu mâna.

— O, am timp. Doar că botoxul din ceafă face să-mi fie greu să ridic bărbia atât de sus.

— Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să fie atât de vanitos și atât de practic, spune el, părând oarecum uimit.

— Asta o să fie scris pe piatra mea funerară.

— Ce păcat, spune el, să irosești toate *astea* pe un crescător de porci!

— Ești foarte preocupat de crescătorul de porci, spun eu. Libby nu va fi mulțumită dacă mă întâlnesc cu altcineva decât cu un tată văduv și singur care a refuzat o carieră de cântăreț country pentru a conduce o pensiune.

— Deci l-ai cunoscut pe Randy, zice el.

Izbucnesc în râs, iar colțul gurii lui tresare. La naiba! *E* un zâmbet. E mulțumit că m-a făcut să râd. Ceea ce îmi face sângele ca siropul de arțar. Iar eu urăsc siropul de arțar.

Fac o jumătate de pas înapoi, o graniță fizică la același nivel cu cea mentală pe care încerc să o reconstruiesc.

— Oricum, am auzit un zvon cum că ai strâns aici internetul întregului oraș.

— N-ar trebui să crezi niciodată un zvon dintr-un oraș mic, Nora, îmi reproșează el.

— Deci...

— Parola este *goodebooks,* spune el. Toate literele mici, legat, cu *„e”* la *goode.* Face un semn cu bărbia spre cafenea, cu sprâncenele arcuite. Salut-o pe directoarea Schroeder.

Mă furnică obrajii. Mă uit peste umăr spre un scaun de lemn aflat la capătul unui culoar.

— Dacă mă gândesc mai bine, o să mă instalez acolo.

Se apleacă în față, coborând din nou vocea.

— *Laşo!*

Vocea lui, provocarea pe care o reprezintă, îmi face pielea ca de găină pe șira spinării.

Gena mea competitivă se activează instantaneu, mă întorc pe călcâie și intru în cafenea, oprindu-mă lângă masa ocupată.

— Trebuie să fiți doamna directoare Schroeder, spun, adăugând cu subînțeles, Charlie mi-a povestit *atât* de multe despre dumneavoastră.

Pare agitată, aproape că și-a răsturnat ceaiul în graba ei de a-mi strânge mâna.

— Tu trebuie să fii iubita lui, deci?

A auzit absolut tot comentariul meu despre răvășire și despre uragan.

— A, nu, spun eu. Abia ne-am cunoscut ieri. Dar vă pomenește des.

Mă uit peste umăr ca să văd privirea lui Charlie și știu: am câștigat această rundă.

— Nu aș numi „a încerca lucruri noi” faptul că îți petreci toată ziua la laptop la trei metri de dușmanul tău din New York.

Libby este absolut încântată de vechiul magazin prăfuit, mai puțin de casierul său.

— Ultimul lucru de care ai nevoie este să-ți petreci toată vacanța cufundată în cariera ta, continuă ea.

Arunc o privire precaută prin ușa de la cafenea (care vinde doar cafea normală și decofeinizată) spre librăria propriu-zisă, asigurându-mă că Charlie nu este în raza mea vizuală.

— Nu pot să-mi iau o lună întreagă liber de la serviciu. După ora cinci în fiecare zi, promit

că sunt a ta.

— Ar fi bine să fii, spune ea. Pentru că avem o listă de parcurs, iar ăsta – își înclină capul în direcția generală a lui Charlie – este un motiv să-ti fie distrasă atenția.

— De când sunt eu distrasă de bărbați? șoptesc. Uiți cu cine vorbești? Sunt aici pentru a folosi Wi Fi, nu pentru a oferi dansuri în poală gratuite.

— Mai vedem noi, spune ea acid.

(Adică, hai să așteptăm douăzeci de minute și o să mă apuc de dansuri în poală în librăria independentă locală?)

Ea cercetează din nou împrejurimile noastre, cu nostalgie.

— Urăsc să văd librăriile goale, zice Libby.

Pe de-o parte, ar putea fi din cauza hormonilor de sarcină, dar lacrimile ei sunt legitime.

— Este costisitor să ții magazine ca acesta, îi spun. Mai ales când atât de mulți oameni se îndreaptă spre Amazon și alte locuri care își permit să vândă la prețuri reduse masiv. Acest tip de magazin este întotdeauna rezultatul visului cuiva și, ca în cazul majorității visurilor, pare să aibă parte de o moarte lentă și dureroasă.

— Hei, spune Libby. Ce zici de numărul 12? În fața privirii mele lipsite de expresie, ea adaugă, cu ochii strălucitori: „Salvează o afacere locală”. Ar trebui să ajutăm acest loc!

— Și să lăsăm caprele de sacrificiu să se descurce singure?

Îmi trage un ghiont.

— Vorbesc serios.

Am mai aruncat ca din întâmplare o privire în direcția generală a lui Charlie.

— S-ar putea să nu aibă nevoie de ajutorul nostru.

Sau să nu-l vrea.

Ea pufnește.

— Am văzut un exemplar din *Toată lumea face caca* pe raft chiar lângă o carte de bucate numită *1001 deserturi de ciocolată.*

— Traumatizant, aprob cu o tresărire.

— Va fi distractiv, spune Libby. Am deja idei.

Scoate o agendă din geantă și începe să mâzgălească, cu dinții înfipți în buza de jos.

Nu sunt încântată de perspectiva de a petrece și mai mult timp la trei metri de Charlie, după eșecul umilitor de aseară, dar dacă asta vrea cu adevărat Libby să facă, nu am de gând să las un sărut – care se presupune că nici n-a fost, căci „nu s-a întâmplat nimic” – să mă sperie.

La fel cum nu am de gând să o las să mă împiedice să lucrez astăzi. Lumea vorbește mereu despre compartimentare ca și cum ar fi un lucru rău, dar mie îmi place că, atunci când lucrez, toate celelalte lucruri par să fie împăturite frumos în sertare, cărțile de care mă ocup sunt mereu în prim-plan, și mă cufund la fel de mult în ele ca în citirea cărților mele preferate când eram copil. Ca și cum nu ar fi nimic de care să te îngrijorezi, nimic de planificat, de jelit sau de gândit.

Sunt atât de absorbită, încât nici nu observ că Libby și-a întrerupt fluxul de idei pentru a se îndepărta, până când se întoarce ceva mai târziu cu o cafea proaspătă cu gheață, de peste drum, și un teanc de un metru de romane de dragoste în orașele mici pe care le-a cules din rafturile de la Goode Books.

— Au trecut luni de zile de când nu am mai citit mai mult de cinci pagini odată, spune ea, ametită.

Spre deosebire de mine, Libby *nu* citește mai întâi ultima pagină. Nu citește nici măcar coperta, preferând să intre în acțiune fără idei preconcepute. Probabil de aceea este cunoscută pentru faptul că aruncă cu cărțile prin cameră.

— Odată am încercat să mă închid în baie cu un roman de Rebekah Weatherspoon, spune ea. În câteva minute, Bea făcea pe ea.

— Ai nevoie de o a doua baie.

— Am nevoie de un al doilea *eu.*

Ea își deschide cartea, iar eu dau click pe o filă nouă de browser, căutând noi anunțuri de apartamente. Nu există nimic în gama de prețuri a lui Libby și Brendan care să nu arate ca o scenă a unei crime din *Lege și ordine.* Vine apoi un e-mail de la Sharon, pe care îl deschid.

Ea se simte bine, la fel și copilul, deși intenționează să rămână cu el în spital pentru o perioadă, deoarece a venit prematur. Mi-a trimis câteva fotografii cu o fățucă rozalie, cu căciulița tricotată. Sincer, toți nou-născuții îmi par mai mult sau mai puțin la fel, dar știind că este bebelușul unei persoane pe care o apreciez este suficient pentru a-mi face inima să se bucure.

Bucuria îmi piere din nou atunci când citesc mai departe și ajung la partea din e-mail dedicată delirului despre *Frigida.* Pentru o secundă, aproape că uitasem că, în puțin mai mult de un an, toți cei cu care am lucrat vreodată vor citi despre Nadine Winters. Este ca acel coșmar în care te duci la școală îmbrăcat în lenjerie intimă, dar de o sută de ori mai amplu.

Chiar și așa, simt o undă de mândrie când citesc confirmarea lui Sharon a ceea ce știam deja: aceasta este cartea *potrivită.* Există o scânteie necuantificabilă în aceste pagini, un sentiment de claritate și un scop.

Unele cărți au această predictibilitate de la început, un deja-vu straniu. Nu știi ce se va întâmpla, dar ești sigur că nu ai cum să eviți.

La fel ca și restul e-mailului lui Sharon:

Am dori să îl aducem pe noul nostru redactor-șef foarte talentat, Charlie Lastra, pentru a trece cartea lui Dusty prin prima rundă de redactare

majoră. Voi trimite un alt e-mail în care voi face prezentările, dar am vrut să-ți spun ție mai întâi, ca să apeși pedala, cum s-ar zice.

Charlie este fantastic în ceea ce face. *Frigida* va fi pe mâini excelente.

> Imagini rapide cu *mâinile excelente* ale lui Charlie îmi străbat mintea. Ies din e-mail cu ferocitatea unui adolescent care trântește o ușă și strigă: „Nu ești tatăl meu adevărat!” Dacă există ceva mai jenant decât să ți se publice un roman în care se vorbește abia voalat despre tine, probabil că este faptul că acea carte va fi redactată de un bărbat care te-a pipăit în timpul unei furtuni.

De-aia există reguli. Pentru a ne proteja exact împotriva acestui lucru (bine, *aproximativ).*

Există un singur mod de a rezolva această problemă. „Fii rechin, Nora!”

Mă ridic, îmi trag umerii în spate și mă apropii de casă.

> — Are de gând să cumpere vreuna dintre ele, mormăie Charlie, înclinându-și bărbia spre turnul de cărți al lui Libby, sau doar să le murdărească cu cafea?
>
> — Ți-a spus cineva vreodată că ești un talent înnăscut pentru serviciul clienți? întreb.
>
> — Nu, spune el.
>
> — Bine. Știu ce părere ai despre mincinoși. Buzele i se întredeschid, dar înainte de a putea riposta, spun: Sunt de acord să ți-o încredințez pe Dusty, dar am o condiție.

Gura lui Charlie se blochează, iar ochii i se înăspresc.

> — Să auzim.
>
> — Notițele tale trec pe la mine, spun. Primul editor al lui Dusty i-a făcut psihicul praf, iar ea *abia* își recapătă încrederea. Ultimul lucru de care are nevoie este ca tu să-i distrugi stima de sine. Deschide gura să obiecteze, iar

eu adaug: Crede-mă. Acesta este singurul mod în care poate funcționa. Dacă poate funcționa.

După un lung moment de gândire, întinde mâna peste tejghea.

— Bine, Stephens, ne-am înțeles.

Am clătinat din cap. Nu voi face greșeala de a-l mai atinge pe Charlie Lastra.

— Nimic nu este stabilit până nu vorbesc cu ea.

El încuviințează din cap.

— Șervețelul meu de cocktail și pixul așteaptă semnătura ta.

— He, he, Charlie, spun eu. E adorabil că tu crezi că aș semna un contract cu pixul altcuiva.

I se ridică un colț al gurii.

— Ai dreptate, spune el. Ar fi trebuit să mă gândesc.

CAPITOLUL 11

— Dar nu trebuia să nască decât peste o lună, spune Dusty.

— Crede-mă, am încercat să-i spun asta.

Zgândăr o bucată de vopsea decojită de pe foișor, în timp ce privesc un bondar grăsuț care se învârte beat în spirală prin straturile de flori. Pădurea răsună de cântecul cicadelor, care seamănă cu scârțâitul unei uși, iar cerul capătă o nuanță de violet. Căldura e mai densă ca niciodată.

— Dar Charlie est*e foarte* entuziasmat de această carte și, din câte am auzit, este foarte bun la ceea ce face, continui eu.

— Nu i-am trimis noi și *O dată-n viață*? Și l-a refuzat? întreabă Dusty.

Îmi bag telefonul între umăr și ureche, dându-mi la o parte bretonul ciufulit.

— Așa este, dar chiar și atunci, a spus categoric că i-ar plăcea să vadă viitoarele tale proiecte.

O pauză lungă.

— Dar nu ai lucrat niciodată cu el. Adică nu știi care sunt gusturile lui editoriale.

— Dusty, e îndrăgostit de aceste pagini. Vorbesc serios. Și dacă ne uităm la celelalte titluri pe care le-a redactat... Cred că *Frigida* are sens pentru el.

Ea oftează.

— Nu prea pot să spun nu, nu-i așa? Adică, nu fără să par dificilă.

— Uite ce e, spun eu. Am mai amânat acest termen și dacă va trebui să o facem din nou, o vom face. Dar cred că, din punct de vedere al oportunității, odată cu premiera filmului *O dată-n viață,* lansarea asta nu putea fi poziționată mai bine de atât. Iar eu voi fi acolo la fiecare pas. Voi interveni – voi face tot ce trebuie să fac pentru a mă asigura că

ești mulțumită de cum va ieși această carte. Asta este ceea ce contează cel mai mult.

— Asta mai voiam să spun, adaugă ea. Cu *O dată-n viață,* am avut mai mult timp. Aveam notițele tale înainte de a vinde cartea și... Totul se întâmplă atât de repede și știam că, lucrând cu Sharon, putem face să funcționeze, dar... Simt oarecum că intru în panică.

— Dacă vrei notițele mele, îți voi da notițe, promit. Le putem corela cu cele ale lui Charlie, așa că vei avea două perechi de ochi care să se uite pe manuscris. Orice ai nevoie pot să rezolv, Dusty, bine?

Respiră adânc.

— Pot să mă gândesc la asta? Doar o zi sau două?

— Bineînțeles, spun eu. Nu te grăbi.

Dacă trebuie să-l treacă transpirațiile pe Charlie Lastra, eu nu mă plâng.

Patru dintre clienții mei au decis să aibă crize de nervi simultane, din diverse motive, de la redactări cu exces de zel până la planurile de marketing lipsite de strălucire. Alți doi mi-au trimis manuscrise surpriză, la doar câteva săptămâni după ce am citit *ultimele* lor cărți.

Fac tot ce pot pentru a-mi onora promisiunea făcută lui Libby – de a fi pe deplin prezentă când sunt cu ea după ora cinci în fiecare zi – dar asta înseamnă că abia dacă ies la aer în timpul zilei de lucru.

Oricât de diferite am fi, eu și sora mea suntem amândouă victime ale rutinei și intrăm în ritm aproape imediat.

Ea se trezește prima, face duș, apoi citește pe terasă cu o ceașcă aburindă de cafea decofeinizată. Eu mă trezesc și alerg până când abia mai pot respira, fac un duș fierbinte și mă întâlnesc cu ea la micul-dejun în timp ce pregătește chiftele de

cartofi, clătite cu ricotta sau quiche cu legume. Următoarele cincisprezece minute sunt dedicate unei descrieri detaliate a viselor lui Libby (macabre, tulburătoare, erotice sau toate trei la un loc). După aceea, ne întâlnim pe FaceTime cu Bea și Tala acasă la mama lui Brendan, timp în care Bea își povestește visele, iar Tala aleargă de colo-colo, răsturnând aproape totul și strigă: „Uite, Nono! Sunt un dinozaur!”

De acolo, mă îndrept spre Goode Books, lăsând-o pe Libby să-l sune pe Brendan și să facă orice altceva dorește în timpul prețiosului ei timp liber petrecut în singurătate.

Eu și Charlie schimbăm amabilități tăioase, îi plătesc o cafea și apoi mă instalez la locul meu în cafenea, unde refuz să-i dau satisfacția de a mă uita în direcția lui, oricât de des îi simt ochii asupra mea.

Deja în a treia dimineață, mă așteaptă cu cafeaua lângă casă.

— Ce surpriză! spune el. Ai venit la opt și cincizeci și doi, la fel ca ieri și alaltăieri.

Iau cafeaua și ignor împunsătura.

— Apropo, Dusty îmi dă răspunsul în seara asta, spun. O cafea gratis nu va schimba nimic.

Își coboară vocea și se apleacă peste tejghea.

— Pentru că speri la un cec uriaș?

— Nu, spun eu. Poate fi un cec de mărime normală, doar că are nevoie de multe zerouri.

— Când îmi doresc ceva, Nora, spune el, nu renunț ușor.

La exterior, nu par afectată. În interior, inima mi se zbate aproape de claviculă din cauza apropierii lui sau a vocii lui sau poate a ceea ce tocmai a spus. Telefonul îmi bâzâie și primesc un e-mail, iar eu mă uit, recunoscătoare pentru că îmi distrage atenția. Până când am văzut mesajul de la Dusty: Mă bag.

Mă împotrivesc impulsului de a-mi drege glasul și îl privesc cu răceală în ochi.

— Se pare că poți să uiți de cec. Vei avea paginile până la sfârșitul săptămânii.

Ochii lui Charlie sclipesc cu o emoție la limita răutății.

— Nu te arăta atât de victorios, îi spun. Mi-a cerut să mă implic la fiecare pas. Redactările tale trec pe la mine.

— Asta ar trebui să mă sperie?

— Ar trebui. Sunt înfricoșătoare.

Se apleacă în față peste birou, cu bicepșii încordați, cu gura bosumflată, senzuală.

— Nu cu bretonul *ăla.* Ești extrem de abordabilă.

În cele mai multe zile nu o văd pe Libby decât după serviciu. Uneori mă întorc chiar înaintea ei la cabană, iar ea își păzește timpul petrecut singură cu atâta gelozie încât, de fiecare dată când o întreb cum și-a petrecut cele nouă ore, îmi dă un răspuns din ce în ce mai ridicol *(droguri tari; aventură toridă cu un vânzător ambulant de aspiratoare; a început să facă actele pentru a se alătura unui cult).* Vineri, însă, mi se alătură în jurul prânzului cu sendvișuri vegetale de la *Mug + Shot*, care sunt aproximativ optzeci la sută varză kale. Cu gura plină, spune:

— Sendvișul ăsta are un gust extrem de natural.

— Tocmai am luat o mușcătură de țărână pură, spun eu.

— Ce noroc pe tine! spune Libby. Eu tot n-am trecut de kale.

După ce mâncăm, mă întorc la muncă, iar Libby își îndreaptă atenția spre un roman al lui Mhairi McFarlane, icnind și râzând atât de regulat și de tare că, în cele din urmă, vocea aspră a lui Charlie strigă din cealaltă cameră:

— Poți să vorbești mai încet? De fiecare dată când icnești așa, aproape că-mi provoci un atac de cord.

— Ei bine, scaunele tale de la cafenea îmi provoacă hemoroizi, așa că aș spune că suntem chit, răspunde Libby.

Un minut mai târziu, Charlie apare și ne aruncă două perne de catifea.

— Maiestățile Voastre, spune el, încruntat/bosumflat înainte de a se întoarce la postul său.

Ochii lui Libby se luminează și se apleacă spre mine pentru a-mi șopti tare, ca pe scenă.

— Tocmai ne-a adus perne pentru fund?

— Cred că da, confirm.

— Contele von Lastra are o inimă care bate, spune ea.

— Te aud, strigă el.

— Morții vii au simțurile foarte dezvoltate, îi spun lui Libby.

De-a lungul săptămânii, cearcănele de la ochii lui Libby s-au estompat, îi revine culoarea și obrajii se umflă atât de repede încât parcă acele luni de tensiune au fost un vis.

În contrast direct, în fiecare zi se întunecă cearcănele de sub ochii lui Charlie. Cred că și el are probleme cu somnul – eu încă nu am reușit să adorm în cabana noastră tăcută și întunecată ca smoala înainte de ora trei dimineața și, în majoritatea nopților, mă trezesc cel puțin o dată brusc, cu inima bătându-mi rapid și pielea rece.

La ora cinci fix, îmi închid laptopul, Libby își pune cartea deoparte și plecăm.

Preocupările mele cu privire la faptul că va fi dezamăgită de Sunshine Falls au fost în mare parte nefondate. Libby este mai mult sau mai puțin mulțumită să se plimbe, intrând în magazine mucegăite de antichități sau oprindu-se să urmărească un curs de kickboxing pentru seniori, impresionant de brutal, în piața orașului.

Din când în când, trecem pe lângă o pancartă care proclamă că este locul unde s-a petrecut o scenă crucială din *O dată-n viață.* Nu contează că trei clădiri diferite pretind a fi locul unde se afla farmacia, inclusiv un spațiu gol pe ale cărui geamuri sunt lipite afișe pe care scrie *ÎNCHIRIAȚI FARMACIA DIN ROMANUL DE SUCCES O DATĂ-N VIATĂ / LOCAȚIE PRIMA!*

— Nu am mai auzit pe nimeni spunând „prima” din anii ’80, spune Libby.

— Tu nici nu erai pe lume în anii ’80, îi atrag atenția.

— Exact.

Înapoi la cabană, pregătește o cină mare: porumb dulce de vară și salată cremoasă de cartofi cu arpagic crocant, o salată cu pepene verde ras și susan prăjit și burgeri de tempeh la grătar pe brioșe sărate, cu felii groase de roșii și ceapă roșie, toate acoperite cu avocado. Tai tot ce-mi spune ea, apoi o privesc cum le toacă din nou după bunul ei plac. Este o răsturnare ciudată de situație să văd lucrurile pe care surioara mea mai mică le stăpânește și pe care eu nu am apucat să le fac. Mă face să mă simt mândră, dar și tristă. Poate că așa se simt părinții când copiii lor cresc, ca și cum o parte din ei a devenit fundamental necunoscută.

— Îți amintești când voiai să te faci chef? o întreb într-o seară, în timp ce tocam busuioc și roșii pentru o pizza pe care o pregătea.

Ea scoate un „hm” nehotărât care ar putea însemna „desigur”, dar la fel de ușor și faptul că nu-i vine în minte.

Întotdeauna a fost atât de inteligentă, atât de creativă! Ar fi putut să facă orice și *știu* că îi place să fie mamă, dar pot înțelege și de ce avea nevoie atât de mult de asta, de șansa de a fi singură înainte să aibă iarăși un nou-născut lipit de șold.

Ca în fiecare seară de până acum, luăm cina pe terasă, iar după ce spălăm vasele și punem totul deoparte, căutăm prin casă lada cu jocuri de

societate și jucăm domino pe terasă, la lumina șiragului de beculețe.

Puțin după ora zece, Libby se duce la culcare, iar eu mă întorc la masa din bucătărie pentru a căuta pe internet anunțuri de apartamente. În curând, trebuie să mă confrunt cu internetul slab și să renunț, dar nu sunt nici pe departe obosită, așa că îmi bag picioarele în saboții Crocs ai lui Libby și mă plimb pe pajiștea din fața cabanei. Lumina lunii și stelele sunt suficient de strălucitoare pentru a face ca iarba să devină argintie, umiditatea menține căldura zilei, iar mirosul dulce de iarbă se simte puternic în aer.

Este neliniștitor să te simți atât de singur, la fel ca atunci când privești oceanul noaptea sau urmărești cum se formează norii de furtună. În New York, este imposibil să scapi de sentimentul că ești o singură persoană printre milioane, ca și cum cu toții ar fi terminațiile nervoase ale unui organism vast. Aici, este ușor să te simți ca și cum ai fi ultima persoană de pe pământ. În jurul orei 1, mă urc în pat și privesc în tavan timp de o oră sau două înainte de a adormi.

Sâmbătă dimineață, ne urmăm programul obișnuit, dar când intru în librărie, ceva nu e în regulă.

— Bună ziua!

Femeia micuță din spatele casei de marcat zâmbește în timp ce se ridică în picioare, iar dinspre ea adie un miros de iasomie și de iarbă.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Arată ca o femeie care și-a petrecut viața afară, cu pielea măslinie permanent pistruiată, cu mânecile cămășii de blugi suflecate pe antebrațele delicate. Părul aspru și negru îi cade până la umeri, are o față drăguță și rotundă și ochi negri care se încrețesc la cozi în ton cu zâmbetul. Șanțul de sub buză este un indiciu.

Sally Goode, proprietara cabanei noastre. Mama lui Charlie.

— Hm, spun, sperând că zâmbetul meu este natural. Urăsc când trebuie să mă gândesc la ce expresii afișează fața mea, mai ales că nu sunt niciodată convinsă că traduce exact ce simt. Nu aveam de gând să stau mult timp, doar o oră sau două pentru a mai lucra la câteva e-mailuri înainte de a mă întâlni cu Libby la prânz, dar acum mă simt vinovată că folosesc Wi Fi-ul gratuit.

Iau prima carte pe care o văd, *Marea familie Marconi,* una dintre acele cărți destinate să fie aruncate prin cameră de sora mea, apoi ridicate de mine. Spre deosebire de Libby, mie mi-a plăcut atât de mult ultima pagină încât am citit-o de peste zece ori înainte de a o întoarce la prima pagină.

— Doar asta!

— Fiul meu a redactat-o pe asta, spune cu mândrie Sally Goode. Cu asta se ocupă.

— Aha.

Cineva să-mi aducă un trofeu pentru vorbit în public, sunt pe val maxim. Faptul că am vorbit doar cu Libby și Charlie timp de o săptămână mi-a diminuat clar capacitatea de a mă transforma în Nora cea profesionistă.

Sally îmi spune suma totală, iar când îi înmânez cardul, ochii ei alunecă pe el.

— Mă gândeam că tu ești! Nu se întâmplă des să nu recunosc pe cineva aici. Eu sunt Sally – stai în cabana mea.

— O, uau, bună! spun, sperând încă o dată că mă prezint ca o ființă umană, crescută de alte ființe umane. Mă bucur să te cunosc.

— Și eu... Cum te simți acolo? Vrei o pungă pentru carte?

Scutur din cap și iau cartea și cardul.

— Minunat! Grozav.

— Este, nu-i așa? spune ea. A fost în familia mea de când există acest magazin. Patru

generații. Dacă nu am fi avut copii, am fi locuit acolo pentru totdeauna. O mulțime de amintiri fericite.

— Vreo fantomă? întreb.

— Nu, din câte am văzut eu, dar dacă întâlnești vreuna, spune-i că Sally o salută. Și să nu-mi sperie oaspeții. Mângâie tejgheaua. Fetelor, aveți nevoie de ceva la cabană? De lemne de foc? Țepușe pentru prăjirea bezelelor? Îl voi trimite pe fiul meu cu niște lemne, pentru orice eventualitate.

O, Doamne!

— E în regulă.

— Oricum nu are nimic de făcut.

Cu excepția celor două slujbe cu normă întreagă, dintre care pe una *tocmai* a menționat-o.

— Nu este necesar, insist.

Apoi insistă ea, spunând textual:

— Insist.

— Ei bine, spun, mulțumesc.

După câteva minute de muncă în cafenea, îi mulțumesc din nou și mă strecor pe strada orbitor de însorită pentru a trece pe la *Mug + Shot*.

Telefonul meu emite o vibrație scurtă și bruscă. Un mesaj de la un număr necunoscut.

De ce îmi trimite mama mesaje despre cât de sexy ești?

Nu poate fi vorba decât de o singură persoană.

Ciudat, scriu eu. Crezi că are vreo legătură cu faptul că tocmai m-am dus la librărie îmbrăcată doar cu un trenci din piele întoarsă?

Charlie răspunde cu o captură de ecran a unor mesaje între el și mama lui.

Musafira de la cabană este foarte drăguță, scrie Sally, apoi, separat: Fără inel.

Charlie a răspuns: Aha! Te gândești să-l părăsești pe tata? Ea a ignorat comentariul lui și a

spus, în schimb: Înaltă, întotdeauna ți-au plăcut fetele înalte.

Despre ce vorbești, i-a răspuns Charlie, fără semn de întrebare.

Îți amintești de întâlnirea de la balul de absolvire? Lilac Walter-Hixon? Era practic o uriașă.

A fost la balul de clasa a opta, a spus el. Înainte să am puseul de creștere în înălțime.

Ei bine, fata asta e foarte drăguță și înaltă, dar nu prea înaltă.

Îmi înăbuș râsul.

Înaltă, dar nu prea înaltă, îi spun lui Charlie, și asta se poate adăuga pe piatra mea de mormânt.

El spune: O să rețin.

Spun: Mi-a spus că o să-mi aduci lemne la cabană.

El spune: Te rog să-mi juri că nu ai făcut o glumă de genul „prea târziu pentru asta”.

Nu, dar directoarea Schroeder era în cafenea și am auzit zvonurile... Lucrurile se mișcă repede aici, așa că e doar o chestiune de timp.

Sally o să fie foarte dezamăgită de tine, spune Charlie.

De mine? Ce zici de FIUL ei, „Craiul de pe strada principală”?

Corabia dezamăgirii ei față de mine a plecat cu mult timp în urmă. Ar trebui să fac ceva mult mai porno ca să o dezamăgesc acum.

Când îți va găsi ascunzătoarea de cărți erotice cu Yeti sub patul în formă de mașină de curse, poate că o să se întoarcă și corabia.

Afară din *Mug + Shot*, mă sprijin de fereastra încălzită de soare, iar copacii care mărginesc aleea foșnesc într-o briză ușoară care accentuează mirosul de espresso din aer.

Primesc un alt mesaj. O pagină din cartea de Crăciun a lui Yeti, care conține o utilizare deosebit de sinistră a ideii de *decorare a camerelor*, precum și o referire la o mișcare sexuală numită Yeti cel

Vorace, care nu pare nici pe departe posibilă din punct de vedere anatomic.

Libby se apropie de mine.

— Ai terminat deja cu Wi Fi-ul?

— Complet deconectată, răspund. Ai auzit vreodată de Yeti cel Vorace?

— Asta e o carte pentru copii?

— Desigur.

— Va trebui să mă interesez.

Telefonul meu vibrează cu un alt mesaj: Yeti cel Vorace mi se pare foarte puțin plauzibil.

Mă trezesc zâmbind, eventual cu cuțite. Atât de dezamăgitor.

Chiar îl scoate pe cititor dintr-o lucrare de altfel uimitoare prin realismul ei.

CAPITOLUL 12

Mă ridic brusc în capul oaselor, mi-e frig și sunt cuprinsă de panică.

Libby.

Unde este Libby?

Ochii mei aleargă prin cameră, căutând ceva de care să se agațe. Primele raze de soare care pătrund pe fereastră. Zgomotul oalelor și al tigăilor care se ciocnesc. Mirosul cafelei care intră pe ușă.

Sunt în cabană.

„E în regulă.” E aici. E în regulă.

Acasă, când sunt neliniștită, merg pe bicicleta statică. Dacă am nevoie de un impuls de energie, merg cu bicicleta. Când am nevoie să adorm repede, mă dau cu bicicleta. Când nu mă pot concentra, mă dau cu bicicleta.

Aici, alergarea este singura mea opțiune.

Mă îmbrac în liniște, îmi trag adidașii plini de noroi și mă strecor pe scări pentru a mă furișa în dimineața răcoroasă. Tremur în timp ce traversez pajiștea cețoasă, accelerându-mi ritmul în pădure. Sar peste o rădăcină noduroasă, apoi trec fulgerător peste podețul care se arcuiește peste pârâu.

Gâtul începe să-mi ardă, dar frica mă urmărește în continuare. Poate din cauza faptului că sunt aici, că mă simt atât de departe de mama, sau poate din cauza faptului că am petrecut atât de mult timp cu Libby, dar ceva mă aduce înapoi la toate acele lucruri la care încerc să nu mă gândesc.

Mă simt ca și cum as avea otravă în mine. Oricât de mult aș alerga, nu pot să o elimin. Pentru prima dată, aș vrea să pot plânge, dar nu pot. Nu am mai plâns din dimineața înmormântării.

Accelerez ritmul.

— L-am găsit! strigă Libby, alergând în baie în timp ce încerc să-mi conving bretonul să se

supună, împotriva dorinței exprese a umidității implacabile.

Își împinge telefonul spre mine, iar eu mă uit printre gene la o poză cu un bărbat atrăgător, cu părul scurt, de culoarea ciocolatei, și cu ochii cenușii. Poartă o vestă de puf peste o cămașă în carouri și privește peste un lac cețos. Deasupra pozei lui scrie *BLAKE, 36 de ani.*

— Libby! am strigat, dându-mi seama. De ce naiba ești pe o aplicație de întâlniri?

— Nu sunt, spune. Tu ești.

— Cu siguranță că nu sunt, spun eu.

— Am făcut un cont pentru tine, spune ea. Este o aplicație nouă. Foarte orientată spre căsătorie. Se numește Uniunea Minților.

— *Uniune?* am exclamat. Uneori mă îngrijorează lipsa severă de semnale de alarmă din creierul tău, Libby.

— Blake este pasionat de pescuit și nu este sigur dacă vrea copii, spune ea. Este profesor, pasăre de noapte, ca și tine, și extrem de activ din punct de vedere fizic.

Iau telefonul și citesc eu însămi.

— Libby. Scrie aici că el caută o femeie cu picioarele pe pământ, care nu se supără să-și petreacă sâmbetele încurajând echipa Tar Heels.

— Nu ai nevoie de cineva exact ca tine, Sore, spune Libby cu blândețe. Ai nevoie de cineva care să te *aprecieze.* Adică evident că nu *ai nevoie* de nimeni, punct, dar *meriți* pe cineva care să înțeleagă cât de specială ești! Sau cel puțin pe cineva care să-ți ofere o ieșire în oraș fără presiune.

Acum se uită la mine cu privirea ei specifică, plină de speranță. Este la jumătatea distanței dintre expresia unei pisici care a aranjat frumos un șoarece mort la picioarele unei persoane și cea a unui copil care îi dă mamei un desen de Ziua Mamei, fără să-și dea seama, din fericire, cum

„căciula de iarnă” a mamei arată exact ca un penis uriaș.

Blake este căciula sub formă de penis în acest scenariu.

— N-am putea avea o seară normală împreună? întreb.

Își întoarce privirea cu o grimasă de scuză.

— Blake deja crede că se întâlnește cu tine la *Poppa Squat* pentru seara de karaoke.

— Aproape fiecare parte a acestei propoziții este îngrijorătoare.

Ea se ofilește.

— Am crezut că vrei să schimbi lucrurile, nu să fii atât de...

„Nadine Winters”, spune o voce în mintea mea. Îmi ia o secundă să recunosc că este timbrul răgușit și tachinator al lui Charlie. Îmi reprim un geamăt de resemnare.

Este doar o noapte, iar Libby s-a chinuit mult pentru acest cadou foarte ciudat.

— Cred că ar trebui să caut pe Google ce este un Tar Heel în prealabil, spun eu.

Un zâmbet îi apare pe față. Dacă zâmbetul mamei era ca o primăvară, al lui Libby era ca o zi de vară.

— În nici un caz. Asta e ceea ce numim un subiect de conversație, conchide ea.

Libby (care se dădea drept mine) nu i-a spus lui Blake unde stăm, în schimb i-a sugerat să mă întâlnesc cu el (în secret, să ne întâlnim *noi*) la *Poppa Squat* în jurul orei șapte. În rochia ei vaporoasă, cu părul perfect ciufulit și cu luciu roz pe buze, ai crede că are ceva mai bun de făcut decât să bea o apă minerală cu lămâie în timp ce mă privește de peste bar, dar pare perfect entuziasmată de noaptea dezamăgitoare care o așteaptă.

În mod normal, aș ajunge mai devreme la o întâlnire, dar lucrăm după calendarul lui Libby și

astfel ajungem cu zece minute întârziere. În fața ușii de la intrare, mă ia de cot.

— Ar trebui să intrăm separat. Ca să nu știe că suntem împreună.

— Corect, spun eu. Așa va fi mai ușor să îl doborâm și să îi golim buzunarele. Care ar trebui să fie semnalul nostru?

Ea își dă ochii peste cap.

— Voi intra *eu* prima. Îl voi cerceta și mă voi asigura că nu poartă o sabie, că nu poartă o vestă cu dungi sau că nu face trucuri magice pentru străini.

— Practic, că nu este nici unul dintre cei patru călăreți ai apocalipsei.

— Îți voi trimite un mesaj când e sigur să intri.

La patruzeci de secunde după ce se strecoară înăuntru, îmi trimite un semn cu degetul mare în sus, iar eu o urmez.

Este mai cald în *Poppa Squat* decât afară, probabil pentru că este plin de lume.

Mulțimea amețită de băutură cântă „Sweet Home Alabama" în jurul și pe scena de karaoke din spatele sălii, iar întregul local miroase a transpirație și a bere vărsată.

Blake, în vârstă de 36 de ani, stă la prima masă, cu fața spre ușă și cu mâinile încrucișate, de parcă ar fi venit cu Ruth de la Resurse Umane să mă concedieze.

Îi întind o mână.

— Blake?

El nu se ridică.

— Nora?

— Da.

— Arăți altfel decât în fotografie, răspunde el.

— Tunsoarea, spun eu, luându-mi locul, cu mâna încă întinsă.

— Nu ai spus în profilul tău cât de înaltă ești, spune el.

Asta vine din partea unui bărbat care s-a prezentat ca având 1,85 metri, dar care nu poate fi mai înalt de 1,75 metri decât dacă poartă catalige sub această masă.

Deci, cel puțin întâlnirile în Sunshine Falls sunt exact la fel ca în New York.

— Nici nu m-am gândit că ar putea conta.

— Cât de înaltă *ești*? întreabă Blake.

— Hm, trag de timp, sperând că asta îi va da răgaz să regândească strategia primei întâlniri. Nu am avut noroc. Un metru și optzeci.

— Ești model?

Spune asta cu speranță, ca și cum răspunsul corect ar putea scuza o multitudine de păcate legate de înălțime.

Există, bineînțeles, concepția greșită că bărbații heterosexuali iubesc în mod universal femeile înalte și slabe. Fiind o astfel de femeie, pot să demontez această idee. Mulți bărbați sunt prea nesiguri pentru a se întâlni cu o femeie înaltă. Mulți dintre cei care *nu sunt* niște nemernici în căutarea unui trofeu. Are mai puțin de-a face cu atracția și mai mult cu statutul. Ceea ce este eficient doar dacă persoana înaltă este model. Dacă te întâlnești cu cineva mai înalt decât tine și este model, atunci probabil că și tu ești sexy și interesant. Dacă te întâlnești cu cineva mai înalt decât tine și ea este agent literar, vor începe glumele despre faptul că îți poartă ouăle înșirate pe un colier de argint.

Partea bună a lucrurilor este că măcar Blake, 36 de ani, nu întreabă: „Ce mărime ai la pantofi?” Fața lui este crispată ca și cum ar suferi.

Te înțeleg, Blake. Te înțeleg.

— Ce bei? întreb. Alcool? Alcoolul sună bine.

Chelnerița se apropie și, înainte ca ea să scoată un cuvânt, spun:

— Două gin martini foarte mari, vă rog.

Probabil că vede pe mine semnele familiare de suferință de la prima întâlnire, pentru că sare peste discursul de bun-venit, dă din cap și, practic, se grăbește să ne aducă băuturile.

— Eu nu beau, spune Blake.

— Nu-ți face griji, răspund, îl beau eu și pe al tău.

Din spate, de lângă mesele de biliard, Libby zâmbește și îmi face semnul de OK cu degetele mari.

CAPITOLUL 13

Ai crede că o să se grăbească să spună lucrurilor pe nume: e moartă în păpușoi.

Dar Blake nu este un utilizator ocazional al aplicației Uniune. Este în căutarea unei soții si, în ciuda staturii mele uriașe, a picioarelor mele gigantice și a apetitului meu în materie de gin, nu este dispus să mă lase să plec până nu se lămurește concret că nu știu să fac nici una dintre mâncărurile lui preferate.

— Eu *chiar* nu gătesc, zic, când trecem în revistă aperitivele de servit la TV la un meci de fotbal și apoi diverse feluri de pește prăjit.

— Nici măcar tilapia? spune el.

Am clătinat din cap.

— Somon? întreabă el.

— Nu.

— Somn?

— Doar în pat, spun.

El întrerupe pentru scurt timp ancheta când ușile din față se deschid și Charlie Lastra intră înăuntru. Mă lupt cu un impuls de a mă afunda în scaun și de a mă ascunde în spatele meniului, dar nu ar conta. În clipa în care o persoană intră pe acele uși, se află față în față cu masa noastră, iar ochii lui Charlie se îndreaptă direct spre mine, cu o expresie care trece prin surprindere, prin ceva asemănător cu dezgustul și apoi prin bucurie răutăcioasă. E ca și cum ai privi cum se formează o furtună într-un filmuleț video, culminând cu trăsnetul de la final.

Îmi face semn din cap înainte de a se îndrepta spre bar, iar Blake își reia lista de pești. Și uite așa, am mai pierdut încă 15 minute din viața mea.

Blake era chipeș în fotografiile sale, dar acest om mi se pare cu adevărat odios.

Mă sprijin cu o palmă pe masă și mă ridic.

— Ai nevoie de ceva de la bar?

— Eu nu beau, îmi amintește el, părând teribil de nerăbdător pentru un om care a auzit de șaptesprezece ori în treizeci de minute propoziția „Nu gătesc”, fără ca aceasta să producă vreo impresie de durată.

De fapt, nu pot să comand altă băutură. Un al treilea cocktail și probabil că l-aș pune pe Blake să stea spate în spate cu mine în timp ce chelnerița noastră ne măsoară. Sau poate că i-aș da în cap și i-aș fura portofelul.

În orice caz, misiunea mea este să o găsesc pe Libby și nu băutura, dar locul ăsta e plin. Mă lipesc de bar și îmi scot telefonul pentru a găsi nu unul, ci două apeluri pierdute de la Dusty, împreună cu un mesaj text în care își cere scuze că a sunat atât de târziu. Îi răspund întrebând dacă este bine și dacă o pot suna înapoi în douăzeci de minute, apoi scriu un mesaj către Libby: UNDE EȘTI? În timp ce apăs pe „Trimite”, mă ridic pe vârfuri pentru a scruta mulțimea.

— Dacă îți cauți demnitatea, spune cineva prin zgomotul conversației (și al fetelor care strigă „Like a Virgin” în fundul sălii), nu o vei găsi aici.

Charlie se așază în colțul barului cu o sticlă strălucitoare de Coors.

— Ce e atât de nedemn în seara de karaoke? întreb. Adică, și tu ești aici.

Cineva se interpune între noi pentru a comanda. Charlie se apleacă în spatele ei pentru a continua conversația, iar eu fac la fel.

— Da, dar nu *sunt* aici cu Blake Carlisle.

Mă uit peste umăr. Blake se holbează lung la o brunetă care pare să aibă cam 1,40 metri.

— Ați crescut împreună? îmi dau eu cu presupusul.

— Foarte puțini oameni care se nasc aici scapă vreodată, spune el cu înțelepciune.

— Biroul de turism din Sunshine Falls știe despre tine? întreb.

Femeia care stă între noi nu are în mod clar nici un gând să plece, dar noi continuăm să vorbim în jurul ei, aplecându-ne când în față, când în spate, în funcție de poziția ei.

— Nu, dar sunt sigur că vor dori o aprobare de la *tine* odată ce ți-ai făcut plimbarea rușinoasă de la casa lui Blake. Știu din surse sigure că are o baie cu mochetă.

— Vorbești ca să te afli în treabă, pentru că nu am mai dormit în apartamentul unui bărbat de vreo zece ani.

Ochii lui Charlie sclipesc, un alt fulger străbătându-i norii întunecați ai feței.

— Am nevoie *disperată* de mai multe informații.

— Am o rutină intensă de îngrijire a pielii pe timp de noapte. Nu-mi place să o ratez și nu încape totul într-o geantă de mână.

Mama obișnuia să spună: „Nu poți controla trecerea timpului, dar îi poți îndulci lovitura pe care ți-o dă peste față”.

Își înclină capul într-o parte în timp ce analizează răspunsul meu pe jumătate adevărat.

— Deci, cum ai ajuns aici cu Blake? Ai aruncat o săgeată într-o carte de telefon?

— Ai auzit de Uniune?

— Țara noastră? zice Charlie sec. Cred că da. De ce?

— Aplicația pentru întâlniri. Lovesc barul când îmi dau seama. Crezi că de aceea au numit-o așa? Ca să poți spune: „Uniunea noastră e pe veci”?

Charlie se eschivează.

— Nu aș ieși niciodată la o întâlnire aranjată.

— Mama ta crede că sunt superbă, îi amintesc.

— Sunt conștient, spune el.

— Cred că am stabilit deja că nu ai vrea să te întâlnești cu mine, spun eu.

Fruntea i se ridică, trăgând de un colț al gurii.

— Ei, deci așa ne jucăm acum?

Nu reușește să ascundă un zâmbet îmbujorat în spatele sticlei de bere. În timp ce soarbe, pliul de sub buza lui se adâncește, iar interiorul meu începe să se frământe.

— De-a ce?

— De-a chestia asta în care ne prefacem că te-am respins.

— Păi chiar m-ai respins, spun eu.

— Ai spus să *aștept*, mă provoacă el.

— Da, și se pare că ai auzit că *am de gând să te electrocutez în zona genitală.*

— Ai spus că a fost o greșeală, spune el. Cu fervoare.

— Tu ai spus-o primul!

El pufnește.

— Amândoi știm – femeia dintre noi a plecat *în sfârșit,* iar Charlie alunecă pe scaunul ei abandonat – că pentru tine a fost o căsuță bifată pe lista ta extrem de deprimantă, iar ăsta nu este un joc pe care sunt interesat să îl joc, Nora.

— O, mai lasă-mă! Tu nici măcar nu te califici pentru listă. Ești cel mai orășean dintre orășeni.

Imediat regret că am spus-o. Aș fi putut să mă prefac că sărutul a fost calculat; acum știe că doar mi-l *doream.*

Felul în care sticla de bere se oprește pe buzele lui întredeschise, ca și cum l-aș fi prins cu garda jos, aproape că merită. Oricare ar fi jocul pe care îl jucăm, am mai câștigat o rundă: premiul este expresia lui supărată.

Își lasă sticla jos, își scarpină sprânceana.

— Te las să te întorci la întâlnirea ta.

Îmi verific telefonul. Libby mi-a răspuns: *Mă îndrept spre casă. Nu te voi aștepta trează.* A avut îndrăzneala de a include o față care face cu ochiul.

Ridic capul, iar Charlie mă privește.

— Există vreo cale de ieșire de aici, întreb, care să *nu* mă ducă pe lângă Blake?

Mă studiază o clipă și spune sec:

— Nora Stephens, Uniunea nu-ți va fi recunoscătoare. Apoi întinde mâna și îmi arată. Ușa din spate.

Charlie mă trage prin mulțime în spatele barului, apoi ne strecurăm pe o ușă îngustă în bucătărie, doar pentru a fi imediat opriți.

— Hei! Nu poți..., strigă frumoasa barmaniță, aruncându-si brațele în lateral.

Îl vede pe Charlie și se înroșește. Cumva, asta o face și mai frumoasă.

— Amaya, spune Charlie.

A devenit un pic mai rigid, ca și cum tocmai și-a amintit că are un corp și fiecare mușchi din el s-a încordat.

M-am gândit la zâmbetul Amayei – și la tonul ei cu Charlie – ca la un flirt, dar asta înainte de a le cunoaște istoria. Acum, când acel zâmbet își face apariția, deslușesc nuanțe de durere și ezitare, o rază de speranță strălucind prin toate acestea.

Charlie își drege glasul, iar degetele lui se crispează în jurul degetelor mele.

Privirea Amayei se îndreaptă spre mișcare și, dintr-odată, fața *mea* este în flăcări.

— Avem nevoie de ușa din spate, spune Charlie, scuzându-se. Blake Carlisle crede că are o întâlnire cu această femeie.

Privirea ei trece din nou de la unul la altul. După o clipă în care își cântărește opțiunile, oftează și se dă la o parte.

— Doar de data asta. *Chiar* nu ar trebui să lăsăm pe nimeni să treacă pe aici.

— Mulțumesc.

Dă din cap, dar nu se mișcă o secundă. Probabil prea uimit de revenirea zâmbetului ei strălucitor, plin de speranță, care îi spune „încă te iubesc”.

— Mulțumesc, spune el din nou, și iese primul pe ușă.

Afară, pe alee, aerul pare rece și uscat și, odată cu valul brusc de oxigen care îmi ajunge la creier, îmi amintesc să-mi smulg mâna din mâna lui.

— Ei bine, asta a fost ciudat.

— Ce?

I-am aruncat o privire.

— Iubita ta părăsită și vederea ei cu raze X.

— Nu a fost părăsită. Și, din câte știu, nu are superputeri.

— Ei bine, poate că nu a fost părăsită, spun eu, dar a rămas agățată.

— Ești dezinformată, spune el.

— Nu ai habar de nimic, spun.

— Crede-mă, spune el, conducându-mă spre intersecție. După cum s-au terminat lucrurile, nu a rămas loc de interpretări.

— Părea *bântuită,* Charlie.

— A auzit numele lui Blake Carlisle, răspunde el. Cum altfel ar fi putut să arate?

— Deci Blake are o reputație.

— Este un oraș mic, spune Charlie. Toată lumea are o reputație.

— A ta care e?

Privirea lui se îndreaptă spre mine, fruntea i se ridică și mușchii maxilarului saltă.

— Probabil aceea care crezi tu că este.

Îmi întorc privirea înainte ca acei ochi să mă înghită cu totul.

Câțiva oameni fumează în față la *Poppa Squat*; un cuplu mai mult se târăște spre un restaurant italian din cărămidă roșie, *Giacomo*. Până acum, nu l-am văzut deschis.

În această seară, ferestrele strălucesc, copertinele sclipesc, chelnerii în cămăși albe și cravate negre se plimbă înainte și înapoi cu platouri cu pahare de vin și paste.

Îmi înclin bărbia spre *Giacomo*.

— Credeam că localul acela e închis.

— Este deschis doar sâmbătă și duminică seara, spune Charlie. Cuplul care îl conduce s-a pensionat de mult timp, dar toată lumea i-a convins să continue să funcționeze în weekend.

— Vrei să spui că tot orașul s-a unit pentru a salva o destinație iubită? Am înțepenit. Exact ca în clișeu?

— Sigur, spune el, sau au apărut cu furci și au cerut *cacio e pepe* săptămânal.

— Este bun? întreb.

— De fapt, este foarte bun. El ezită o clipă. Ți-e foame?

Stomacul meu ghiorțăie, iar gura lui face o grimasă.

— Vrei să iei cina cu mine, Nora? îmi parează răspunsul zicând direct: Ca niște *colegi.* Care nu-și pot îndeplini reciproc listele de sarcini.

— Nu știam că *ai și tu* o listă de sarcini, spun eu.

— Bineînțeles că am o listă de sarcini. Ochii lui sclipesc în întuneric. Ce sunt eu, un animal?

CAPITOLUL 14

— Măi, măi, doar n-o fi tânărul Charles Lastra!

O femeie în vârstă cu părul argintiu strâns în creștet, îmbrăcată într-o rochie al cărei guler îi depășește bărbia vine spre noi.

— Și ți-ai adus și o parteneră! Ce drăguț!

Ochii ei de culoarea alunei strălucesc în timp ce ne strânge pe Charlie și pe mine de braț.

Se uită la ea cu venerație, după standardele lui Charlie. Nici măcar Amaya nu a primit un astfel de zâmbet.

— Ce mai faceți, doamnă Struthers?

Ea întinde mâinile, făcând un gest spre sala de mese plină de viață.

— Nu mă pot plânge. Doar voi doi?

Când el dă din cap, ea ne conduce la o masă cu față de masă albă, rezemată de o fereastră cu pervazul plin de lumânări care picură ceară pe suporturile făcute din sticle de vin învelite în răchită.

— Distracție plăcută!

Bate în masă și ne face cu ochiul, apoi se întoarce la standul de la intrare.

Mirosul de pâine proaspătă este dens și amețitor și, în treizeci de secunde, o sticlă de vin roșu apare pe masă.

— Ă, nu am comandat așa ceva, îi spun chelnerului, dar acesta își înclină capul în direcția doamnei Struthers și se grăbește să plece.

Charlie își ridică privirea de la paharul de vin pe care mi-l toarnă.

— Ea este proprietara. De asemenea, fosta mea profesoară suplinitoare preferată. Mi-a dat o carte de Octavia Butler care mi-a schimbat viața.

Inima îmi tresare ciudat la acest gând. Îmi ridic bărbia spre vin.

— Trebuie să-l bei pe tot. Eu am băut deja două pahare și nu țin la băutură.

— A, da, îmi amintesc, mă tachinează el, împingând paharul spre mine, dar ăsta e *vin.* Este sucul de struguri al băuturilor alcoolice.

Mă aplec peste masă, apuc sticla și torn în paharul *lui,* până când acesta este plin până la refuz. La fel de inexpresiv ca întotdeauna, se apleacă și soarbe din pahar fără să-l ridice.

Izbucnesc în râs împotriva voinței mele, iar el este atât de vizibil mulțumit încât îmi dă o tresărire de mândrie în tot corpul. Vrea să mă facă să râd.

— Cât de rău ar trebui să mă simt că l-am lăsat baltă pe Blake? întreb.

Charlie se lasă pe spătarul scaunului și își întinde picioarele, atingându-le pe ale mele.

— Ei bine, spune el, când eram în liceu, obișnuia să-mi ia cărțile din vestiar și să le pună în rezervorul de la toaletă, așa că poate un trei din zece?

— Vai de mine!

Încerc să-mi înăbuș un chicotit, dar sunt amețită, îmbătată de adrenalină din cauza evadării mele.

— Câte întâlniri au mai rămas? întreabă el. Pe lista de vacanță care îți va schimba viața?

— Depinde. Iau o înghițitură din vin. Câți hărțuitori ai mai avut în liceu?

Râsul lui este jos și răgușit. Îmi amintește de zgomotul mingii pe racheta de tenis când dai un rever perfect.

Vocea lui, râsul lui, au o textură; zgârie. Mai iau o înghițitură de vin pentru a atenua gândul, apoi trec din nou la apă.

— Asta înseamnă că vrei să te întâlnești cu hărțuitorii mei sau să-i umilești?

Ia niște pâine din coșul de pe masă, rupe o bucată și o strecoară între buze.

Îmi întorc privirea în timp ce căldura îmi urcă pe gât.

— Totul depinde dacă mă întreabă cât de mari sunt picioarele mele în primele cinci minute de la întâlnire.

Charlie se îneacă cu pâinea.

— Era, cumva, un fel de fetiș?

— Cred că a fost mai mult un fel de „Uau, a trebuit să cazi într-o groapă de deșeuri radioactive ca să ajungi atât de înaltă?”

— Blake nu fost niciodată foarte sigur pe sine, se gândește Charlie.

Suntem întrerupți de un chelner adolescent cu tunsoare castron nefericită care ne ia comanda – două salate cu brânză de capră și paste *cacio e pepe.*

De îndată ce se îndepărtează, spun:

— Libby l-a ales pe Blake. Folosește o aplicație în numele meu.

— Aha. Sprâncenele i se ridică temătoare. Uniune.

— Două întâlniri pe listă. Blake a fost prima.

Charlie își dă ochii peste cap, pasămite plictisit.

— Scutește-te de necazuri și folosește asta ca numărul doi.

— Ți-am spus deja. Tu nu contezi.

— Cuvintele pe care visează să le audă orice bărbat.

— Consideră-te sucul de struguri al întâlnirilor.

— Deci numărul cinci este să mergi la două întâlniri de rahat cu bărbați care nu ți-ar putea plăcea niciodată, într-un oraș în care nu ai putea suporta să trăiești, spune Charlie. Care e numărul șase? Lobotomie voluntară?

Împing spre el paharul de vin aproape plin.

— Încă aștept secretele *tale,* Lastra.

Împinge paharul înapoi spre mijlocul mesei.

— Pe al meu îl știi deja. Sunt fiul risipitor neinvitat, venit aici pentru a conduce o librărie care se îndreaptă spre faliment rapid, în timp ce tata este ocupat cu fizioterapia și mama încearcă să-l împiedice să se urce pe acoperiș pentru a curăța jgheaburile.

— Asta e... complicat, spun eu.

— E în regulă. Tonul lui arată clar că propoziția se termină cu un punct.

— Și Loggia a fost de acord să te lase să lucrezi de la distanță, spun eu.

— Deocamdată.

Când privirea lui o întâlnește pe a mea, este surprinzător de întunecată. Mă simt de parcă m-aș fi împleticit spre marginea a ceva periculos. Și mai rău, ca și cum aș fi prinsă acolo în mierea vâscoasă, incapabilă să mă retrag de pe marginea abisului.

— Acum, cu ce te are Libby la mână de ai ieșit cu Blake? întreabă Charlie. Ai vândut secrete de stat? Ai comis o crimă?

— Și eu care credeam că ai o soră mai mică.

Se relaxează pe spate în scaunul său.

— Carina. Are 22 de ani.

Chiar dacă am cunoscut-o pe mama lui, mi-e greu să mi-l imaginez pe Charlie cu o familie. Pare atât de... stăpân pe sine. Probabil că este și ceea ce spun oamenii despre mine.

— Și Carina nu te poate obliga să faci ceva doar rugându-te? spun eu.

Sau evitându-te luni de zile, păstrând secrete și arătând mereu de parcă tocmai ar fi fost trasă în spatele unui tren.

Charlie ezită.

— Carina este motivul pentru care sunt aici.

Mă sprijin de masă, iar marginea ei îmi împunge coastele. Am sentimentul acela că citesc un roman polițist, știind că urmează o dezvăluire și luptându-mă cu dorința de a sări mai departe.

— Avea de gând să se întoarcă și să conducă librăria după colegiu, spune el. Apoi a decis în ultimul moment să rămână în Italia pentru o vreme. Florența. Este pictoriță.

— Uau! spun eu. Oamenii chiar fac asta? Se mută în Italia pentru a picta?

Charlie se încruntă, își răsucește pe loc paharul de apă, apoi își reajustează tacâmurile într-un rând ordonat. Este satisfăcător să-l privești; mă simt ca și cum cineva m-ar scărpina între omoplați.

— Femeile din familia mea o fac. Si mama s-a dus acolo pentru câteva săptămâni ca să picteze când avea douăzeci de ani și a sfârșit prin a rămâne un an.

— Spiritul liber și capricios care aduce magie în viețile tuturor, spun eu. Sunt familiarizată cu acest clișeu.

— Unii oameni o numesc magie, spune el. Eu prefer să-i spun „urticarie de stres". Carina locuia într-un Airbnb deținut de un traficant de droguri până când i-am rezervat un alt loc.

Mă cutremur.

— Asta este exact Libby într-un univers paralel.

— Surorile astea mai mici, spune el, iar grimasa îi accentuează șanțul de sub buza de jos.

Mă uit la el puțin cam lung. Creierul meu se agită pentru a găsi un subiect de conversație.

— Dar tatăl tău? El cum este?

Își înclină capul pe spate.

— Liniștit. Puternic. Un antreprenor dintr-un orășel care a făcut-o pe mama mea să se simtă atât de bine încât a decis să se stabilească aici.

La privirea mea mulțumită de sine, se apleacă în față, egalându-mi postura.

— Bine, da, sunt chintesența poveștii de dragoste dintr-un oraș mic, adaugă el, cu ochii scânteietori, în timp ce genunchii noștri se apasă unii de alții.

Sub masă jucăm un joc de-a șoarecele și pisica: cine se va îndepărta primul?

Secundele se întind, groase și grele ca melasa, dar noi rămânem pe loc, blocați de provocare.

— În regulă, Stephens, spune el în cele din urmă. Să auzim despre familia *ta.* Unde se încadrează mai exact în catalogul tău de caricaturi bidimensionale?

— Asta e simplu, spun eu. Libby este eroina haotică și fermecătoare a unei comedii romantice din anii ’90, care întârzie mereu și care este suflată de vânt într-un mod drăguț și sexy. Tatăl meu este tatăl absent și nepăsător care „nu era pregătit să aibă copii”, dar care acum, conform unui detectiv particular plătit, își scoate cei trei fii și soția în barca lor pe lacul Erie în fiecare weekend.

— Dar mama ta? întreabă el.

— Mama... Îmi rearanjez propriile tacâmuri, ca și cum ar fi cuvintele din următoarea mea propoziție. Era magică.

Îi întâlnesc ochii, așteptându-mă la un rânjet sau la un zâmbet sau la un nor de furtună, în schimb găsesc doar o mică încrețitură între sprâncene.

— Era o actriță care se chinuia să răzbată și care și-a urmărit visurile la New York. Nu am avut niciodată bani, dar, cumva, ea făcea ca *totul* să fie distractiv. A fost cea mai bună prietenă a mea. Adică, nu doar când am crescut. De când îmi amintesc, ne lua cu ea peste tot. Și știi, pentru mulți oameni care se mută în oraș, acesta își pierde strălucirea în câțiva ani. Dar pentru mama, era ca și cum fiecare zi era prima. Se simțea atât de norocoasă să fie prezentă. Și *toată lumea* s-a îndrăgostit de ea. Era atât de romantică! Libby o moștenește. A început să citească vechile romane de dragoste ale mamei mult prea devreme.

— Erai apropiată de ea, spune Charlie încet, pe jumătate ca o observație, pe jumătate ca o întrebare. De mama ta?

Încuviințez din cap.

— Ea făcea ca totul să fie mai bine.

Încă îi simt mirosul de lămâie și lavandă, îi simt brațele în jurul meu, îi aud vocea spunând „descarcă-te, scumpo”. Doar o privire și acele două cuvinte și totul se revărsa. Fac tot ce pot pentru Libby, dar niciodată nu am avut genul acela de tandrețe care să se strecoare dincolo de sistemul ei de apărare.

Când îmi ridic privirea, Charlie nu mă privește, ci mă citește, ochii lui străbătându-mi fața, ca și cum ar putea transpune fiecare linie și umbră în cuvinte. Ca și cum m-ar putea vedea cum mă chinui să găsesc o continuare.

Își drege glasul și mă ajută.

— Am citit și eu câteva romane de dragoste când eram copil.

Ușurarea mea față de schimbarea de subiect se transformă rapid în altceva, iar Charlie râde.

— Nici că se poate să arăți mai malefică decât acum, Stephens.

— Aceasta este fața mea încântată, spun eu. Te-au învățat ceva util?

— N-aș putea niciodată să împărtășesc această informație cu o *colegă,* murmură el.

Îmi dau ochii peste cap.

— Deci, nu.

— Așa te-ai apucat de cărți? Dragostea mamei tale pentru romanele de dragoste?

Clatin din cap.

— Nu, mi s-a tras de la o librărie. Freeman Books.

Charlie confirmă din cap.

— O știu.

— Locuiam deasupra ei, îi explic. Doamna Freeman obișnuia să organizeze toate acele programe, lucruri care erau gratuite la

cumpărarea unei cărți, iar pentru mama noastră era mai ușor să justifice cheltuirea banilor. Nu am fost niciodată stresată acolo, știi? Uitam de toate. Simțeam că pot merge oriunde, că pot face orice.

— O librărie bună, spune Charlie, este ca un aeroport în care nu trebuie să te descalți.

— De fapt, spun eu, descălțatul este descurajat.

— Uneori mă gândesc că Goode Books ar trebui să aibă un afiș despre asta, spune el. Acesta este motivul pentru care nu le spun niciodată clienților să se simtă ca *acasă.*

— Corect, pentru că atunci pantofii și sutienele zboară, iar Marvin Gaye începe să cânte la volum maxim.

— Pentru fiecare sâmbure de informație pe care îl oferi, Stephens, spune el, se nasc o sută de întrebări noi. Și totuși, *tot* nu știu cum ai ajuns să lucrezi ca agent.

— Doamna Freeman a făcut niște fișe de raft pentru noi, ca să le completăm, am explicat. „Iubitorii de carte recomandă", scria pe ele – așa ne numea pe noi, micile ei iubitoare de cărți. Așa că bănuiesc că am început să mă gândesc la cărți mai critic.

Șantul de sub buza lui se transformă într-o crevasă de-a dreptul.

— Deci ai început să lași recenzii furibunde?

— Am devenit foarte zgârcită cu recomandările mele, îi răspund. Apoi am început să schimb lucrurile pe măsură ce citeam; reparam finalurile dacă lui Libby nu-i plăcea cum se desfășurau, sau dacă toate personajele principale erau băieți, adăugam o fată cu părul blond auriu.

— Deci ai fost redactoare de mică, spune Charlie.

— Asta e ceea ce am vrut să fac. Am început să lucrez la librărie în timpul liceului și am

rămas acolo pe tot parcursul facultății, economisind pentru programul de redactare de carte de la Emerson. Apoi mama a murit, iar eu am devenit tutorele legal al lui Libby, așa că a trebuit să amân. Câțiva ani mai târziu, doamna Freeman a murit și ea, iar fiul ei a trebuit să reducă jumătate din personal pentru a se descurca. Am reușit să obțin un post de administrator la o agenție literară, iar restul este istorie.

Desigur, era vorba de mai mult decât atât. Anul în care am echilibrat două slujbe, dormind în orele dintre schimburi. Talentul pe care l-am descoperit de a vorbi cu autorii panicați atunci când agenții lor erau plecați de la birou. Romane care au ajuns în final bestseller, pe care le-am scos din grămada de noroi și le-am transmis șefilor mei.

Oferta de a mă angaja ca agent junior și lista de argumente contra pe care am scris-o: ar trebui să renunț la slujba de chelneriță; era riscant să lucrez pe comision; exista o șansă să ajungem în aceeași groapă din care mă chinuiam să ies de la moartea mamei.

Apoi, în ambele coloane, pro și contra: acum că am gustat din experiența de a lucra cu cărți, cum aș putea fi vreodată fericită făcând altceva?

— Mi-am dat trei ani, i-am spus lui Charlie, și o sumă de bani pe care trebuia să o câștig, iar dacă nu o atingeam, am promis că voi renunța și voi căuta ceva cu salariu.

— Cât de repede ți-ai atins ținta?

Simt cum zâmbesc involuntar.

— Opt luni.

Buzele lui se curbează și ele. *Zâmbet cu cutițe.*

— Bineînțeles, murmură el. Ochii noștri rămân fixați pentru o clipă. Cum a rămas cu redactarea?

Îmi pipăi adâncitura din bărbie înainte chiar de a spune o minciună. În primii câțiva ani, am

verificat listele de locuri de muncă în mod compulsiv. Odată am mers chiar și la un interviu. Dar eram pe punctul de a promova o vânzare uriașă și eram îngrozită la ideea de a fi blocată într-un salariu mai mic pe o poziție de începătoare. Cu trei zile înainte de al doilea interviu, l-am anulat.

— Sunt o agentă bună, răspund eu. Dar tu? Cum ai ajuns în domeniul editorial?

Își freacă părul înspicat de la ceafă cu o mână.

— Am avut o mulțime de probleme la școală când eram mic, spune el. Nu mă puteam concentra. Lucrurile nu se legau. Am rămas în urmă.

Încerc să-mi stăpânesc surpriza.

— Nu trebuie să faci asta, spune el, amuzat.

— Ce să fac?

— Chestia cu Nora cea strălucitoare și politicoasă, spune el. Dacă ești îngrozită de eșecul meu, atunci arată-te îngrozită. Pot să suport.

— Nu e vorba de asta, spun eu. Emani această... vibrație academică. M-aș fi așteptat să fii, cum să zic, un bursier Rhodes, cu un tatuaj cu Biblioteca Bodleian pe fund.

— Atunci unde ar trebui să fie tatuajul meu cu motanul Garfield? întreabă el atât de sec încât trebuie să scuip vinul înapoi în pahar. Unu la unu, spune el cu un zâmbet slab.

— Ce-i asta?

— Scorul la scuipat vinul în pahar.

Încerc să-mi șterg rânjetul, dar nu se lasă. Angajamentul lui Charlie față de adevăr este contagios, se pare, iar adevărul este că mă distrez.

— Și atunci, ce s-a întâmplat? întreb. După ce ai rămas în urmă?

Oftează, își îndreaptă tacâmurile.

— Mama mea a fost... ei bine, ai cunoscut-o. Este un spirit liber. A vrut să mă scoată pur și simplu de la școală și să numească faptul că o

ajutam să îngrijesc plantele de marijuana „educație la domiciliu”. Tata este cel mai... stabil dintre ei doi. Zâmbetul lui este delicat, aproape dulce. Oricum, tata s-a gândit că, dacă nu mă descurcam bine la școală, atunci trebuia doar să afle la ce mă pricep. La ce mă *puteam* concentra. A încercat un milion de hobby-uri cu mine, apoi, în cele din urmă, când aveam opt ani, mi-a cumpărat un CD-player – probabil în speranța că mă voi transforma în următorul Jackson Browne sau ceva de genul ăsta. În schimb, am demontat imediat CD-playerul.

Încuviințez sobru din cap.

— Și așa ți-a descoperit pasiunea de a fi criminal în serie.

Ochii lui Charlie scânteiază când râde.

— Așa și-a dat seama că voiam să învăț cum să pun lucrurile cap la cap. Credeam că lumea are sens și voiam să găsesc sensul. După aceea, tata a început să-mi ceară să îl ajut să lucreze la o mașină pe care o repara. M-am implicat destul de mult în asta.

— La *opt ani*? strig eu.

— După cum se pare, spune el, mă concentrez incredibil atunci când sunt interesat de ceva.

În ciuda inocenței comentariului, mă simt de parcă lavă topită mi se rostogolește în sus, de pe degete pe picioare, înghițindu-mă.

Îmi mut privirea spre paharul meu.

— Deci așa ai ajuns să ai un pat în formă de mașină de curse?

— Împreună cu o tonă de cărți despre mașini și restaurare. În cele din urmă, a început să-mi placă să citesc, iar peste noapte nu mi-a mai păsat de mecanică.

— Tatăl tău a suferit? întreb.

Acum, privirea lui Charlie se întunecă, iar pe fruntea lui se rostogolesc nori de furtună.

— El voia doar să găsesc ceva care să-mi facă plăcere. Nu-i păsa ce.

La nivel de concept, tații mi s-au părut întotdeauna la fel de irelevanți pentru viața mea de zi cu zi ca și astronauții. Știu că există, dar mă gândesc rar la ei. Dintr-odată, însă, aproape că mi-l pot imagina. Aproape că îmi este dor de acest lucru pe care nu l-am avut niciodată.

— E foarte drăguț.

Pare nu doar o subestimare, ci și o traducere complet greșită pentru ceva vast și năstrușnic.

— E un tip tare de treabă, șoptește Charlie. Oricum, a renunțat la mașini și a început să-mi ia cărți broșate de fiecare dată când trecea pe la o vânzare dintr-un garaj sau când venea o nouă cutie de donații în magazinul mamei. Nici nu are idee câte cărți erotice mi-a dăruit.

— Și chiar le-ai citit?

Charlie își rotește paharul de vin la o sută optzeci de grade, privindu-mă fix.

— Voiam să înțeleg cum funcționează lucrurile, ți-amintești?

Îmi arcuiesc o sprânceană.

— Și cum ți-a mers cu asta?

Se apleacă în față.

— Am fost ușor dezamăgit când prima mea iubită serioasă nu a avut trei orgasme consecutive, dar în rest, bine.

Mă străbate un torent de râs.

— Așa că am găsit cheia bucuriei Norei Stephens, spune el. Umilirea mea sexuală.

— Nu e vorba atât de umilire, cât de optimismul tău inocent.

Își strânge buzele.

— Aș spune că sunt un realist, dar unul care nu înțelege întotdeauna când ceea ce vede nu este realism.

— Și de ce ai fugit la New York?

— Nu am fugit, spune el. M-am mutat.

— Există vreo diferență? întreb.

— Nu mă urmărea nimeni, spune el. De asemenea, „a fugi” implică viteză. A trebuit să merg la un colegiu comunitar timp de câțiva ani aici, să lucrez în construcții cu tata pentru a economisi bani ca să mă pot transfera în anul trei.

— Nu-mi pari a fi un tip care poartă cască de protecție.

— Nu port nimic pe cap, punct, spune el. Dar aveam nevoie de bani pentru a ajunge la New York și credeam că toți scriitorii locuiesc acolo.

— Aha, spun eu. Adevărul iese la iveală. Ai vrut să fii scriitor.

Mintea mi se duce direct la Jakob, ca o carte al cărei cotor crăpat o face să se deschidă automat la o pagină preferată.

— Așa am crezut. În facultate, mi-am dat seama că îmi plăcea mai mult să lucrez la poveștile altora. Îmi place puzzle-ul din ele. Să te uiți la toate piesele și să-ți dai seama ce vrea să devină și cum să ajungi acolo.

Simt un fior de dor.

— Asta e și partea mea preferată din meserie.

Mă studiază pentru o clipă.

— Atunci cred că ți-ai greșit meseria.

Poate că era visul meu să fiu redactoare, dar nu poți mânca, bea sau dormi pe o grămadă de visuri. Am rămas cu următorul lucru de pe listă. Toți oamenii trebuie să renunțe la visurile lor în cele din urmă.

— Știi ce cred eu?

Ochii îi rămân ațintiți asupra mea, pupilele crescându-i de parcă ar absorbi cumva toate umbrele din cameră.

— Nu, dar sunt disperat să aflu, spune el sec.

— Cred că ai fugit cu adevărat de acest loc.

Își dă ochii peste cap și se lasă pe spate în scaun, în postura unui linx.

— Am plecat cu calm. În timp ce, peste o săptămână, tu vei fugi țipând spre limitele orașului, implorând fiecare șofer de camion care trece să te ducă până la cel mai apropiat covrig.

— De fapt, spun eu, întâmpinând provocarea din vocea lui, sunt aici pentru o lună.

Își strânge buzele.

— Chiar așa?

— Da, spun eu. Eu și Libby avem planificate *o mulțime* de lucruri distractive. Dar tu știi deja asta. Ai văzut lista.

Pentru că eu *nu* sunt Nadine. Sunt capabilă de spontaneitate, iar flanela nu mă va face să am erupții cutanate și am de gând să termin această listă.

Mijește ochii.

— Ai de gând să „dormi sub stele”? Să te oferi țânțarilor?

— Există sprayuri de corp pentru asta.

— *Să călărești un cal?* spune el. Ai spus că ești îngrozită de cai.

— Când am spus eu asta?

— Noaptea trecută, când erai criță. Ai spus că ești îngrozită de orice lucru mai mare decât o marmotă. Apoi ai revenit asupra afirmației și ai spus că până și marmotele te neliniștesc, pentru că sunt imprevizibile. Nu ai de gând să călărești un cal.

De fapt, schimbasem cerința cu *Mângâie un cal*, dar acum nu mai sunt dispusă să dau înapoi.

— Vrei să facem un pariu?

— Că nu vei „salva o afacere muribundă” într-o lună? spune el. N-aș numi-o un pariu.

— Ce-mi dai dacă reușesc?

— Ce vrei? spune el. Un organ vital? Apartamentul meu cu chirie fixă?

Îi plesnesc mâna pe masă.

— Ai un apartament cu chirie fixă?

Își trage mâna înapoi.

— Îl am încă din facultate. L-am împărțit cu alte două persoane până când mi-am permis să îl închiriez singur.

— Câte băi? întreb.

— Două.

— Poze?

Își scoate telefonul și caută printre poze pentru o clipă, apoi mi-l înmânează. Mă așteptam la fotografii în care apartamentul era secundar. Acestea au fost făcute în mod evident de un fotograf imobiliar. Este un apartament superb, aerisit, minimalist și de bun gust. De asemenea, este extrem de curat, adică super sexy.

Dormitoarele sunt mici, dar sunt trei, iar baia principală are o oglindă de toaletă dublă gigantică. Este un loc de vis pentru New York.

— De ce ai pozele astea? întreb. Asta e versiunea ta de porno?

— O pagină acoperită cu corecturi cu cerneală roșie este versiunea mea de porno, spune el. Am pozele pentru că mă gândeam să subînchiriez cât timp sunt aici.

— Libby și familia ei, am spus. Când voi câștiga pariul, ei vor primi apartamentul.

El pufnește.

— Nu vorbești serios.

— Am făcut lucruri mai neplăcute pentru o recompensă mai mică. Îți amintești de Blake?

Se gândește un moment.

— Bine, Nora. Faci tot ce scrie pe listă și apartamentul este al tău.

— Pe termen nedefinit? clarific. Îl subînchiriezi cât timp vor ei, iar când te întorci îți găsești un alt loc unde să locuiești?

El scoate un sunet între un sforăit și un mârâit.

— Sigur, spune el, dar nu se va întâmpla așa ceva.

— Ești în deplinătatea facultăților mintale acum? spun. Pentru că, dacă batem palma pe

asta, se întâmplă.

Mă privește în ochi și întinde mâna peste masă. Când îi iau mâna, frecarea pare că ar putea aprinde un foc. Un fior îmi urcă între omoplați.

Îmi amintesc să-i dau drumul la mână doar pentru că, în acel moment, salata și *cacio e pepe* apar într-un nor cu cea mai divină aromă imaginabilă, aduse de chelnerul cu tunsoare castron, iar eu și Charlie tresărim de parcă am fi fost prinși în flagrant pe masă.

După aceea, nu pierdem timpul cu discuții, ci îndesăm în gură pastele făcute manual timp de zece minute la rând.

Până când terminăm, majoritatea meselor cu două locuri au fost lipite pentru grupuri mai mari, scaunele lor sunt rearanjate pentru ca petrecerile să se poată combina, râsetele se umflă și depășesc muzica italiană ușoară și clinchetul paharelor de vin, iar mirosul de pâine și sosuri cu unt este mai dens ca niciodată.

— Mă întreb unde este Blake acum, spun eu. Sper că și-a găsit fericirea alături de hostesa aia minusculă.

— Sper că a fost confundat cu un infractor fugit și a fost arestat de FBI, spune Charlie.

— Va fi eliberat în patruzeci și opt de ore, adaug eu. Dar până atunci, el *nu* se va distra grozav.

Charlie zâmbește de-a dreptul, iar eu adaug:

— Eu doar sper ca anchetatorul lui să nu fie la fel de înalt ca mine. Asta ar fi prea mult.

— Cred că ar trebui să știi ceva.

Vocea lui Charlie se estompează până la o șoaptă răgușită în timp ce se apleacă peste masă, iar mie mi se face pielea de găină pe picioare când mă atinge gamba lui.

Mă dau și eu mai în față, genunchii noștri se potrivesc sub noi, ca și cum ne-am încrucișa degetele de data asta: al lui, al meu, al lui, al meu.

— Nu ești atât de înaltă, șoptește el.

— Sunt la fel de înaltă ca tine, îi răspund în șoaptă.

— *Eu* nu sunt chiar atât de înalt, spune el.

Ceea ce aude corpul meu este: „Hai să ne sărutăm”.

— Da, dar pentru bărbați, spun eu, nu există *prea* înalt.

Îmi reține privirea mult prea serios pentru această conversație foarte neserioasă. Pielea îmi zvâcnește, de parcă sângele meu ar fi făcut din pilitură de fier și ochii lui sunt magneți care trec în sus și în jos peste ea.

— Nu există nici femei prea înalte, spune el. Există doar femei înalte și bărbați prea nesiguri pentru a ieși la întâlnire cu ele.

CAPITOLUL 15

Mergem la pas prin întunericul aproape tăcut, dar aerul zumzăie cu o încărcătură electrică între noi.

— Nu trebuie să mă însoțești până la cabană, spun în cele din urmă.

— Este în drumul meu, spune Charlie.

Îi arunc o privire neîncrezătoare.

Își înclină capul, lumina străzii îi evidențiază fața. Nu sunt sigură că există cineva de pe planetă care are sprâncene mai frumoase decât acest om. Desigur, nu sunt sigură că am mai *observat* vreodată sprâncenele unui bărbat, așa că s-ar putea ca faptul că nu am nici un stimul în perioada mai lentă a industriei editoriale să mă fi forțat să-mi caut noi subiecte de interes.

— Bine, cedează el. Nu este *departe* de mine.

La marginea orașului, trotuarul face loc unui acostament cu iarbă, dar în seara asta port pantofi rezonabili. În dreapta noastră, o potecă îngustă șerpuiește înspre frunziș.

— Ce e pe acolo?

— Pădure, spune el.

— Aia văd și eu, spun. Unde duce?

Își trece o mână peste față.

— La cabană.

— Stai așa, e o scurtătură?

— Mai mult sau mai puțin.

— Există vreun motiv pentru care nu o luăm pe acolo?

El își arcuiește o sprânceană.

— Nu credeam că ești genul de om care face drumeții în mijlocul nopții.

Îl depășesc în mers.

— Stephens, spune el. Nu trebuie să dovedești nimic.

Mirosul lui ușor picant mă ajunge din urmă înaintea lui, atât de familiar și totuși surprinzător,

note de scorțișoară și portocală care sunt mult mai puternice pe el decât pe mine.

— Hai să ne întoarcem și să urmăm drumul.

Deasupra capului, țipă o bufniță, iar el se apleacă și își acoperă capul cu brațele.

— Ia stai! Îi arunc o privire, mă opresc. Ți-e frică de întuneric?

— Bineînțeles că nu, mârâie el, pornind din nou pe cărare. Sunt doar surprins cât de departe duci chestia asta cu transformarea din orașul mic. Și, ca să știi, bretonul acela *nu te* face mai abordabilă. Arăți ca o asasină sexy cu o perucă scumpă.

— Tot ce am auzit, spun eu, este *sexy* și *scump.*

— Dacă ți-aș arăta o pată Rorschach, ai vedea în ea numai *sexy* și *scump.*

Privesc peste umărul lui. Chiar dincolo de potecă, un pârâu se scurge într-o cascadă mică, și stânci masive se ridică precum niște dinți de o parte și de alta, formând un lac. Un gol în coronamentul pădurii adună lumina lunii în centrul lacului, transformând apa spumoasă într-un amestec de spirale argintii strălucitoare.

— Numărul șase! exclam.

Charlie îmi urmărește privirea, cu fruntea încruntată.

— Nici prin cap să nu-ți treacă!

Nevoia de a-l surprinde crește ca un val uriaș. Dar mai este și altceva. În facultate, am fost întotdeauna mama petrecăreților, cea care se asigura că nimeni nu cade pe scări sau nu bea ceva ce nu a văzut turnându-i-se în pahar. Cu Libby, sunt sora mai mare care se îngrijorează. Pentru clienții mei, sunt cea mai dură agentă, care argumentează, insistă și negociază. Aici, îmi dau seama brusc că nu sunt nimic din toate astea. Nu trebuie să fiu, nu cu Charlie Lastra, care e obsesiv, organizat și responsabil. Așa că mă urc pe cel mai apropiat bolovan și mă descalț.

— *Nora,* geme el. Nu vorbești serios.

Îmi dau rochia jos de pe umeri.

— De ce nu? Sunt aligatori în lac?

Mă uit înapoi la el la timp pentru a-i prinde privirea ridicându-se brusc de la lenjeria mea intimă, agățându-se instinctiv de sutienul meu pentru o fracțiune de secundă înainte de a se lansa cu dinții strânși spre fața mea.

— Rechini? întreb.

— Numai tu, spune el.

— Lipitori? Deșeuri nucleare?

— Deșeurile obișnuite nu sunt destul de rele? întreabă el.

— Nu te oblig să intri, spun eu.

— Nu până nu începi să te îneci.

Mă așez pe stâncă, lăsându-mi picioarele să atârne în apa rece. Un fior îmi străbate omoplații. Sunt o înotătoare foarte pricepută. Mă las ușor în pârâu, înăbușindu-mi un țipăt.

— Rece? spune Charlie, pe un ton mulțumit de sine.

— Numai bună, îi răspund eu, scufundându-mă până când apa îmi ajunge la piept. Ar trebui să mă străduiesc din răsputeri să mă înec în ea.

Pașii lui se apropie ușor de marginea stâncii.

— Cel puțin infecția bacteriană va veni repede.

— Aș fi crezut că e un fel de ritual de trecere în Sunshine Falls, spun eu.

— Ți se pare că sunt genul de persoană care ar onora ritualurile locale de trecere?

— Ei bine, cizmele tale sunt Sandro și te-am văzut purtând pulovere de cașmir de lux de cel puțin trei ori, spun eu, așa că poate că nu.

— Garderoba capsulă, spune el, de parcă asta ar explica totul. Cumpăr doar lucruri care pot fi purtate cu tot ce am deja și care știu că îmi plac suficient de mult încât să le port ani de zile. Este o investiție.

— *Ce* orășean ești, îl îngân.

Își dă ochii peste cap.

— Știi că asta nu se pune la numărul șase, nu? Poate că în Manhattan se consideră că asta e o baie în pielea goală, dar în Sunshine Falls am numi această ținută un soi de costum de baie.

O altă provocare.

Sunt ca o femeie posedată. Mă scufund sub apă, îmi desfac sutienul și îl arunc spre el. Se lovește de pieptul lui.

— Așa mai vii de-acasă, acceptă el, ridicând breteaua delicată de dantelă neagră pentru a o examina în lumina lunii. Toate astea, spune el serios, s-au irosit pentru Blake Carlisle.

— Am exclusiv lenjerie intimă drăguță, spun eu. E normal să se irosească din când în când.

— Vorbești ca o adevărată doamnă obișnuită cu luxul.

M-am lăsat înapoi în apă, cu genunchii îndoiți, degetele de la picioare alunecând pe albia netedă de piatră a pârâului.

— Cred că am dovedit că, dintre noi doi, *tu* ești aristocratul aici. *Eu* fac baie în pielea goală. Într-o cascadă locală. În timp ce tu nici măcar nu știi să înoți.

Dă ochii peste cap.

— Știu să înot.

— Charlie, am spus. E în regulă. Nu e nici o rușine să spui adevărul.

— Îți amintești de vremea când obișnuiai să te prefaci că ești politicoasă?

— Ți-e dor de ea?

— Deloc. Își trage cămașa peste cap și o aruncă pe stânci. Ești mult mai amuzantă așa. Când pantalonii lui sunt pe jumătate dați jos, îmi amintesc să mă uit în altă parte, iar o clipă mai târziu, când apa se sparge, mă răsucesc și îl văd tresărind când apa rece îl izbește în abdomen.

— *Futu-i!* icnește el. Futu-uuui!

— Mvai, dar ce vocabular! Înot spre el. Nu e chiar așa de rău.

— E posibil să nu ai receptori de durere? șuieră el.

— Nu doar posibil, ci și probabil, îi răspund eu. Mi s-a mai spus că nu simt nimic.

Charlie se încruntă.

— Oricine a spus asta e clar că a cunoscut-o doar pe Nora cea profesionistă.

— Majoritatea oamenilor o cunosc doar pe ea.

— Bieții de ei, spune el, aproape cu afecțiune.

Aceeași voce cu care a spus „Bineînțeles” când i-am spus că mi-am atins obiectivele profesionale cu opt luni mai devreme.

Mă opresc suficient de aproape pentru a-i vedea pielea strângându-se. Picăturile de pe gâtul și maxilarul lui prind lumina lunii, iar pieptul și coapsele mele vibrează ca răspuns.

Mă dau înapoi în timp ce el se îndreaptă spre mine, menținând distanta dintre noi.

— Ce alte ritualuri de trecere de la Sunshine Falls ai mai ignorat?

Mușchii din lungul maxilarului i se alungesc în timp ce se gândește.

— Oamenii sunt foarte pasionați de bolovăneală aici.

— Lasă-mă să ghicesc, spun eu. Asta e atunci când stai în vârful unui munte și aștepti ca unul dintre dușmani să treacă pe lângă tine, apoi împingi un bolovan peste margine.

— Aproape, spune el. Este atunci când te cațări pe bolovani.

— De ce ai face asta?

— Pentru a ajunge în vârf, probabil.

— Și apoi?

Umărul său auriu se ridică, iar apa i se prelinge pe piept.

— Probabil că mai există un alt bolovan, apoi te urci în vârful acestuia. Ființele umane sunt o specie misterioasă, Nora. Am văzut odată un curier pe bicicletă care a fost lovit de o mașină, s-a ridicat și a strigat „Eu devin Dumnezeu” din toți plămânii înainte de a pleca în direcția opusă.

— Ce e misterios în asta? spun eu. Și-a testat limitele propriei mortalități și a constatat că nu există.

Gura bosumflată a lui Charlie se trage într-o parte, într-un zâmbet strâmb.

— Asta îmi place la New York.

— Atât de mulți curieri pe bicicletă care se cred zei încarnați.

— Nu ești niciodată cea mai ciudată persoană din cameră.

— Întotdeauna există acea persoană dată cu vopsea de corp argintie, accept eu, care cere donații pentru a-și repara OZN-ul.

— Este favoritul meu din trenul Q, spune Charlie.

Pielea mi se încălzește. Mă întreb de câte ori am trecut unul pe lângă celălalt în orașul nostru de milioane de oameni.

— Îmi place că ești anonim acolo, continuă el. Ești cine te hotărăști să fii. În locuri cum e ăsta, nu se șterge niciodată din mintea oamenilor ceea ce au crezut despre tine la început.

Înot mai aproape. El nu se retrage.

— Și ce părere au avut despre tine?

— Nu sunt mari fani, spune el.

— Doamna Struthers este, am subliniat, și fosta ta iubită este și ea.

Îi arunc o privire și mă scufund mai jos în apă pentru a ascunde felul în care corpul meu se aprinde sub privirea lui.

Nu mă simt ca Nadine Winters când el e atât de aproape. Mă simt de parcă aș fi zahăr sub o

flacără, de parcă el îmi caramelizează sângele.

— Doamna Struthers mă plăcea pentru că îmi plăcea la nebunie școala, spune el. Adică, odată ce mi-am dat seama cum se citește cu adevărat. Totuși, asta nu m-a făcut prea popular printre ceilalți copii. În liceu, lucrurile nu au fost la fel de rele, iar apoi, în cele din urmă...

— Te-ai făcut sexy, spun eu grav.

Râsul lui îmi răzbate pe piele.

— Aveam de gând să spun că m-am mutat la New York...

Ne-am oprit din mișcare. Căldura mi se încolăcește prin cutia toracică, strângându-mă cu fiecare spirală.

Îmi dreg glasul suficient cât să glumesc:

— Și *apoi* te-ai făcut sexy.

— De fapt, spune el, asta s-a întâmplat abia acum patru sau cinci săptămâni. A fost o ploaie mare de meteoriți, iar eu mi-am pus o dorință și...

Charlie își întinde brațele în timp ce se apropie.

Inima îmi tremură, ușoară, în piept, iar membrele mele par să nu mai fie la fel de grele.

— Deci vrei să spui că expresia Amayei era mai puțin de dorință, cât mai degrabă de șoc când a văzut noua ta față.

— Nu am observat expresia Amayei, spune el.

Gura mi se usucă, iar între coapsele mele se adună o greutate. El prinde o picătură de apă care mi se scurge pe curbura buzei de sus. Buzele mele se despart, iar vârful degetului său se oprește pe buza de jos.

Sunt foarte conștientă de cât de fragil este acum spațiul dintre noi, alunecos, finit, posibil de acoperit imediat. Poate că acesta este motivul pentru care oamenii pleacă în călătorii, pentru acel sentiment că viața reală se lichefiază în jurul tău,

ca și cum nimic din ceea ce faci nu va mai putea să tragă de vreun alt fir al lumii tale atent construite.

Este un sentiment asemănător cu acela de a citi o carte foarte bună: te consumă cu totul și uiți să-ți mai faci griji.

De obicei, trăiesc ca și cum aș încerca să mă mișc înainte într-un joc de șah, dar acum nu pot să mă gândesc mai departe de următoarele cinci minute. E nevoie de mult efort pentru a spune:

— Probabil că vrei să ajungi acasă.

El clatină din cap.

— Dar dacă tu vrei...

Clatin și eu din cap.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Parcă ar fi o negociere tăcută între noi. Mâna lui o prinde pe a mea pe sub apă. După o clipă, mă atrage spre el, încet – dându-ne suficient timp pentru ca oricare dintre noi să se îndepărteze.

În schimb, degetele mele îi ating șoldul, iar tabla de șah din mintea mea se dezintegrează.

Cealaltă mână a lui îmi găsește talia, reducând distanța dintre noi. Sentimentul de a fi lipită de el este undeva între fericire și tortură. Un suspin mic răzbate din mine. El nu mă tachinează pentru asta. În schimb, mâinile lui acoperă un traseu lent de-a lungul coastelor mele, strângându-mă mai aproape de el cu fiecare centimetru: pieptul, abdomenul, șoldurile la același nivel, toate părțile mele cele mai moi lipite de cele mai dure ale lui, coapsele mele așezându-se libere în jurul șoldurilor lui. Degetele lui se prind de curbele șoldurilor mele și un zumzet răgușit răsună prin pieptul lui.

Sfârcurile mele se întăresc, lipite de pielea lui, iar brațele lui se strâng pe spatele meu.

Amândoi tăcem, de parcă orice cuvânt ar putea rupe vraja luminii argintii a lunii.

Buzele noastre se prind ușor o dată, apoi se despart, alunecă împreună un pic mai profund. Mâinile lui urmează curba spatelui meu mai jos,

încolăcindu-se în jurul meu, strângându-mă la el, rostogolindu-și șoldurile lipite de ale mele.

Gura mea pare că se topește sub a lui, ca și cum eu aș fi ceară, iar el, fitilul care arde în centrul meu. Îmi prinde obrazul cu o mână, iar cealaltă se ridică pentru a-mi prinde sânul în palmă, în timp ce coapsele mele se înfășoară strâns în jurul lui. Respirația mi se oprește în gura lui când degetul i se rostogolește pe sfârcul meu. Mă ridică mai sus, buricul meu se află acum deasupra apei, expus la lumina lunii, iar el mă privește, mă atinge, mă gustă în felul lui.

Creierul meu se luptă pentru control cu corpul care pare scurtcircuitat.

— Ar trebui să ne mai gândim la asta?

— Crezi?

O spune de parcă n-ar fi auzit niciodată acest cuvânt. Un alt sărut plin de dorință care îmi dă fluturi în stomac șterge cuvântul și din vocabularul meu.

Mâinile mi se răsucesc în părul lui. Gura lui se mișcă pe gâtul meu, ca să mă muște apoi de claviculă.

Încerc să mă gândesc la asta, dar mă simt ca un pasager într-un corp care face doar ce vrea el.

Charlie mă tachinează la ureche:

— N-ar trebui să porți niciodată haine, Nora.

Râsul îmi moare în gât când mă fixează pe una dintre pietrele plate de la marginea apei, coapsele mele se încleștează în jurul lui, simțurile îmi aruncă flăcări prin coapse simțind frecarea dintre noi, împingerea abdomenului său și erecția lui care se mișcă lipită de mine, prin lenjeria noastră intimă. Charlie sărută ca nimeni altcineva cu care am fost vreodată. Ca o persoană care își ia timp să înțeleagă cum funcționează lucrurile.

Fiecare înclinare a șoldurilor mele, fiecare arcuire a coloanei vertebrale, fiecare respirație superficială îl ghidează, ca niște repere pe o hartă pe care o desenează cu corpul meu.

Îmi fredonează numele pe piele. Sună la fel de mult ca o înjurătură ca atunci când m-am izbit de el la *Poppa Squat*, vocea lui pătrunzând prin mine până când mă simt ca un diapazon ciupit.

Buzele lui se târăsc pe gât până la pieptul meu, respirația lui se iuțește în timp ce îmi ia sfârcul în gură. Degetele lui îmi înconjoară încheieturile mâinilor și le lipesc de stâncă, iar șoldurile noastre se mișcă într-un ritm plin de dorință.

— *Rahat*, șuieră el, dar măcar de data asta nu se mai îndepărtează de mine. Mâinile lui sunt încă peste tot. Gura lui nu mi-a părăsit pielea. Nu vreau să mă opresc, zice.

Mintea mea încă se luptă cu jumătate de normă pentru control. Corpul meu ia decizia unilaterală de a spune:

— Atunci nu te opri.

— Trebuie să vorbim mai întâi despre asta, spune el. Lucrurile sunt complicate pentru mine în acest moment.

Și totuși, încă ne luptăm să ajungem unul la celălalt. Mâinile lui Charlie năvălesc peste coapsele mele, strângând atât de tare încât s-ar putea să mă învinețesc. Unghiile mele sunt în spatele lui, îndemnându-l să se apropie. Gura lui caldă alunecă pe umărul meu, limba și dinții lui îmi găsesc pulsul la baza gâtului.

Dau din cap.

— Atunci vorbește.

Un alt sărut tăios, cu dinții înfipți în buza mea, cu mâinile lui pe fundul meu.

— E greu să gândesc în cuvinte acum, Nora.

Mâinile lui se înfășoară în părul meu, gura îi alunecă pe colțul gurii mele, respirația lui e superficială și frenetică. Mă ridic spre el, una dintre mâinile lui se încolăcește strâns pe coloana mea vertebrală, iar gemetele lui pătrund prin mine ca o duzină de fulgere care se îndreaptă direct spre centrul meu.

Orice altceva este pentru scurt timp șters când mă rostogolesc lipită de el, iar el îmi întoarce favoarea și frecarea dintre noi devine electrică.

— Doamne, Nora! șuieră el.

Ceva de genul *știu* se scurge din mine, direct în gura lui. Degetele lui pătrund sub dantela de pe șoldurile mele, apăsând în carne. Niciodată nu am simțit atât de palpabil frustrarea altcuiva; eu nu am fost niciodată atât de frustrată. Văd pete, totul se pierde în spatele unui zid de dorință.

Apoi îmi sună telefonul dinspre stânci.

Dintr-odată, realitatea se prăbușește din toate părțile, gândurile pe care dorința mea le-a reținut mă cuprind ca o alunecare de stânci de pe versant. Mă împing de lângă Charlie, gâfâind.

— Dusty!

Clipește la mine prin întuneric, cu pieptul bombat.

— Ce?

— Rahat! Nu! Nu!

Înot spre stânci, spre soneria răsunând prin întuneric.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Charlie, în spatele meu.

— Trebuia s-o sun pe Dusty. Acum câteva ore.

Mă trag din apă și mă grăbesc spre telefon. Ratez ultimul apel cu câteva secunde, iar când formez numărul înapoi, intră direct în căsuța vocală. La naiba!

Cum am putut să fac asta? Cum am putut să uit de cea mai veche, mai sensibilă și mai bună-platnică dintre clienții mei? Cum am putut să mă las atât de distrasă?

Sun din nou și primesc mesajul ei vocal.

— Hei, Dusty! spun vesel după semnalul sonor. Îmi pare rău pentru asta. Am avut o...

Cu ce aș putea fi ocupată la ora asta târzie? Cu siguranță, nu cu vreo întâlnire *respectabilă.*

— A intervenit ceva, spun eu. Dar acum sunt liberă, așa că sună-mă înapoi!

Închid, apoi trec prin șirul de mesaje ale lui Libby, cereri din ce în ce mai frenetice de confirmare a faptului că Blake nu m-a aruncat în tocătorul de lemne. Inima mi se urcă în gât, iar rușinea fierbinte și înțepătoare îmi urcă la suprafața pielii. În drum spre casă, îi trimit un mesaj lui Libby.

— E totul în regulă?

Mă întorc și îl găsesc pe Charlie trăgându-și pantalonii pe el, cu cămașa înfășurată într-o mână.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

„Nu am fost disponibilă”, îmi spun. „Aveau nevoie de mine și eu nu eram disponibilă. La fel cum...” Mă opresc înainte ca mintea mea să se întoarcă acolo ca un bumerang, spunând în schimb:

— Eu nu fac așa ceva.

Sprânceana lui Charlie se arcuiește.

— Ce să faci?

— Tot ceea ce tocmai s-a întâmplat, spun eu. Totul. Nu așa procedez eu.

El râde pe jumătate.

— Și ce, crezi că ăsta e un model pentru mine?

— Nu, spun eu. Adică, poate. Asta e ideea! Cum aș putea ști?

Zâmbetul i se stinge, iar pe mine mă înțeapă inima drept răspuns. Scutur din cap.

— E vorba de cartea asta, *Frigida*, și de călătoria asta... Am început să mă gândesc că aș putea să mă las în voia ei, dar...

Ridic telefonul, de parcă asta ar explica totul. Criza premergătoare nașterii lui Libby, nesiguranța intensă a lui Dusty, ca să nu mai vorbim de toți ceilalți clienți ai mei, de toți cei care se bazează pe mine.

— Nu-mi pot permite să mă distrez în acest moment.

— Să te distrezi.

Repetă cuvântul în gol, ca și cum nu ar fi familiarizat cu acest concept. Probabil că nu este. Timp de un deceniu nici eu nu am fost.

Stabilirea priorităților. Compartimentarea. Calificarea. Aceste lucruri au funcționat întotdeauna pentru mine în trecut, dar acum, doar un singur strop de nepăsare mi-a distras atenția de la sora mea și de la principala clientă. După ce s-a întâmplat cu Jakob, ar fi trebuit să știu că nu pot avea încredere în mine. Îmi forțez nodul tare din gât.

— Trebuie să fiu concentrată, spun. Îi datorez asta lui Dusty.

Când sunt distrasă, îmi scapă lucruri. Când ratez lucruri, se întâmplă lucruri rele.

Charlie mă studiază un moment lung.

— Dacă asta e ceea ce vrei.

— Este, spun eu.

Fruntea i se ridică ușor, ochii lui citind minciuna evidentă. Nu contează. *Dorința* nu este un mod bun de a lua decizii.

— Și, în plus, adaug, lucrurile sunt oricum complicate pentru tine, nu?

După o clipă, el oftează.

— Tot mai mult cu fiecare secundă.

Totuși, nici unul dintre noi nu se mișcă. Suntem într-un impas tăcut, așteptând să vedem dacă barajul rezistă. Presiunea creste între noi, toate celulele mele vibrează încă sub privirea lui.

Charlie se uită primul în altă parte. Își freacă obrazul.

— Ai dreptate. Nu știu de ce îmi este atât de greu să accept că nu poate fi vorba de nimic.

Îmi smulge rochia de pe piatră și mi-o întinde, îmi simt stomacul ca un bolovan, dar accept rochia.

— Mulțumesc.

Fără să se uite la mine, spune sec:

— La ce sunt buni colegii?

CAPITOLUL 16

Mă târăsc din pat la ora nouă, cu capul cât o baniță și cu stomacul ca o barcă pe jumătate naufragiată, pierdută pe mare. Se pare că am băut suficient cât să mă otrăvesc, fără să trec de starea de amețeală. Unul dintre multele motive pentru care este absolut genial să ai treizeci și doi de ani.

Libby se mișcă deja la parter, fredonând în surdină. Nu mă surprinde – în ciuda mesajelor ei de panică de aseară, ea dormea deja adânc și sforăia puternic când am ajuns acasă. Dusty m-a sunat în cele din urmă înapoi, iar eu m-am plimbat, umedă, pe pajiște timp de o oră, convingând-o că partea a doua din *Frigida* nu putea fi atât de rea pe cât era ea convinsă că este. Cu ochii pierduți, îmi verific telefonul și, bineînțeles, noile pagini mă așteptau în căsuța de e-mail.

Nu sunt pregătită pentru asta. După ce mi-am pus jambiere și un sutien sport, ies afară, frecându-mi brațele ca să mă încălzesc în timp ce traversez pajiștea. Mă târăsc prin pădure, ținându-mă de stomac, până când greața se atenuează suficient de mult pentru a alerga.

„Bun”, mă gândesc. „Asta merge bine.” Este mai mult o încercare de încurajare decât o observație. Urmez poteca în pantă prin pădure până la gard și mai fac trei pași înainte ca „Merge bine” să devină „O, Doamne, nu!” Mă aplec peste genunchi și vomit în noroi chiar în momentul în care o voce străbate prin aerul dimineții:

— Vă simțiți bine, doamnă?

Mă învârt spre gard, trecându-mi dosul mâinii peste gură.

Semizeul blond este sprijinit de partea cealaltă a gardului, la nu mai mult de un metru și jumătate. Cum naiba să nu fie?

— Bine, mă forțez să spun. Îmi dreg glasul și fac o grimasă la gust. Tocmai am băut o cadă

de alcool aseară.

El râde. E un râs grozav. Probabil că țipătul lui de groază este chiar destul de plăcut.

— Am trecut și eu prin asta.

Uau, e înalt.

— Eu sunt Shepherd[3], spune el.

— Ca... ocupația? întreb.

— Iar familia mea deține saivanul, spune el. Dă-i drumul și râzi.

— Nu aș face-o niciodată, spun eu. Am un simț al umorului îngrozitor. Dau să-mi întind mâna, apoi îmi amintesc unde a fost recent (vomă) și o las să cadă. Eu sunt Nora.

Râde din nou, un sunet clar de clopoțel argintiu.

— Stai la Goode's Lily?

Confirm din cap.

— Eu și sora mea suntem în vizită din New York.

— Ah, oameni de oraș mare, glumește el, cu ochii strălucitori.

— Știu, suntem cei mai răi, îi fac jocul. Dar poate că Sunshine Falls ne va converti.

Cozile ochilor i se încrețesc.

— Cu siguranță se poate.

— Ești de aici?

— Aici am trăit toată viața mea, spune el, mai puțin o scurtă perioadă în Chicago.

— Viața la oraș nu era pentru tine? îmi dau eu cu presupusul.

Umerii lui uriași se ridică.

— Iernile nordice cu siguranță nu erau.

— Sigur, spun eu. Personal, sunt pro-iarnă – dar este o complicație familiară.

În principiu, oamenii pleacă din New York pentru că le este frig, pentru că au claustrofobie, pentru că sunt obosiți sau pentru că sunt copleșiți din punct de vedere financiar. De-a lungul anilor, cei mai mulți dintre prietenii mei din facultate au plecat în orașele din Midwest, care sunt mai puțin

costisitoare sau în suburbii cu peluze uriașe și garduri albe, sau au plecat într-unul dintre exodurile în masă spre L.A. care se produc la fiecare câteva ierni.

Există locuri unde este mai ușor de locuit, dar New York este un oraș plin de oameni cu poftă de viață, cu o energie care vibrează din cauza dorinței lor comune.

Shepherd mângâie gardul.

— Ei bine, te las să te întorci la... Jur că aruncă o privire spre grămada mea de vomă. ... alergarea ta, termină el diplomat, întorcându-se să plece. Dar dacă ai nevoie de un ghid turistic cât timp ești aici, Nora din New York, sunt bucuros să te ajut.

— Cum să dau de tine? strig după el.

Se uită înapoi, zâmbind.

— Este un oraș mic. O să ne întâlnim noi.

O iau ca pe cea mai blândă respingere din lume până în momentul în care îmi face cu ochiul, primul gest sexy de genul ăsta pe care l-am văzut vreodată în viața reală.

De când am terminat de povestit ce s-a întâmplat, Libby se holbează la mine.

— Ce se întâmplă în creierul tău în acest moment? întreb.

— Încerc să mă hotărăsc dacă să fiu impresionată că te-ai dus să faci baie în pielea goală, supărată că te-ai dus cu Charlie, sau pur și simplu îmi pare foarte rău că ți-am aranjat o întâlnire atât de proastă.

— Nu fi atât de dură cu tine însăți, spun eu. Sunt sigură că, dacă mi-aș fi tăiat la masă ultimii cinșpe centimetri din picioare, ar fi fost foarte plăcut.

— Îmi pare atât de rău, Sore, strigă ea. Jur că părea normal în mesajele lui.

— Nu da vina pe Blake. *Eu sunt* posesoarea acestui sac de carne uriaș.

— Serios, ce nemernic! Libby scutură din cap. Doamne, îmi pare rău. Hai să uităm de numărul cinci. A fost o idee proastă.

— Nu! spun repede.

Pare confuză.

— Nu?

După noaptea trecută, mi-ar *plăcea* să arunc prosopul, dar trebuie să mă gândesc și la apartamentul lui Charlie. Dacă mă retrag acum din înțelegerea noastră, atunci tot ce s-a întâmplat a fost în zadar. Cel puțin așa, poate ieși ceva bun din asta.

— O să mă țin de treabă, spun eu. Adică avem o *listă de activități.*

— Serios? Libby bate din palme, radiind. E minunat! Sunt atât de mândră de tine, Sore, că ai ieșit din carapacea ta – ceea ce îmi amintește că am vorbit cu Sally despre numărul doisprezece și i-ar plăcea să o ajut să pună la punct Goode Books.

— Când ai vorbit cu ea? întreb.

— Am schimbat câteva e-mailuri, spune ea ridicând din umeri. Știai că ea a pictat fresca din secțiunea pentru copii a magazinului?

Având în vedere că Libby îi coace poștașului ei cu intoleranță la gluten o plăcintă specială în fiecare decembrie, nu ar trebui să mă surprindă că are și o corespondență detaliată prin e-mail cu gazda noastră Airbnb.

Pulsul îmi crește când aud bâzâitul telefonului. Din fericire, mesajul nu este de la Charlie.

E de la Brendan. Ceea ce e rar. Dacă te uiți la discuțiile noastre, este un schimb de replici captivant de La mulți ani! intercalat cu poze drăguțe cu Bea și Tala.

Bună, Nora. Sper că toate merg bine cu excursia. Libby e bine?

— Despre ce este vorba?

Îi întind telefonul, iar ea se apleacă în față să citească, cu buzele strânse pungă.

— Spune-i că-l sun mai târziu.

— Da, doamnă, și ce apeluri mai doriți să fie redirecționate către biroul dumneavoastră?

Ea își dă ochii peste cap.

— Nu vreau să mă duc sus să-mi iau telefonul chiar acum. Lumea nu se va sfârși dacă Brendan nu primește vesti de la mine la fiecare douăzeci și cinci de minute.

Nerăbdarea din vocea ei mă prinde cu garda jos. I-am mai văzut pe ea și pe Brendan certându-se și, practic, e ca și cum aș privi doi oameni cum își dau cu pernele în față. *Aceasta* este o iritare reală.

Se ceartă? Din cauza apartamentului, sau a călătoriei, poate? Sau călătoria asta se întâmplă *pentru că* se ceartă?

Gândul mă dezgustă instantaneu. Încerc să mi-l scot din cap – Libby și Brendan sunt obsedați unul de celălalt. S-ar putea să-mi fi scăpat unele lucruri în ultimele luni, dar aș fi observat *așa ceva.*

În plus, l-a sunat în fiecare zi.

„Doar că nu ai văzut-o niciodată să-l sune.” Am presupus doar că, undeva, în cele nouă ore în care suntem despărțite în fiecare zi, a vorbit cu el.

O sudoare rece mi se așterne pe ceafă. Gâtul mi se răsucește și se strânge, dar Libby nu pare să observe. Zâmbește cu răceală în timp ce se trage de pe scaunul ei Adirondack.

„Te gândești prea mult la asta. Tocmai și-a lăsat telefonul sus.”

— Oricum, hai să mergem, spune ea. Goode Books nu se va salva singură. Goode Books *nu se vor salva singure*? Nu contează. Ai înțeles.

Îi scriu un răspuns rapid lui Brendan. Totul este în regulă. Spune că te va suna mai târziu. Îmi răspunde imediat cu o față zâmbitoare și un deget mare în sus.

Totul este în regulă. Sunt aici. Sunt concentrată. Voi rezolva totul.

Aș vrea să spun că, după ce am realizat toată miza acestei călătorii, vraja lui Charlie Lastra s-a ridicat instantaneu. În schimb, de fiecare dată când ochii lui se îndreaptă de la Libby spre mine, în irisul lui se produce o străfulgerare care mă face să mă întreb cât ar dura să mă dezbrac.

— Vrei, mormăie el, cu ochii din nou la sora mea, să faci o schimbare de look la Goode Books?

— Îi facem o *revitalizare* din cap până-n picioare.

Libby își împreunează mâinile cu entuziasm. Pielea ei este colorată frumos de soare, iar pungile de sub ochi au dispărut aproape în întregime. Pare nu numai odihnită, ci și de-a dreptul entuziasmată de ocazia de a moderniza o librărie prăfuită. Charlie se apleacă spre tejghea.

— Asta e pentru listă?

Ochii lui se îndreaptă spre ai mei, clipind din nou. Corpul meu reacționează ca și cum m-ar atinge.

Ne privim țintă, iar colțul gurii lui se curbează ca și cum ar zice: „Știu la ce te gândești”.

— Știe despre listă? întreabă Libby, apoi, către Charlie: Tu știi despre listă?

Se întoarce cu fața la ea, își freacă maxilarul.

— Nu avem un buget pentru revitalizare.

— Toată mobila va fi la mâna a doua, spune ea. Fac adevărate minuni la magazinul de vechituri. Am fost crescută în laborator exact pentru asta. Arată-ne doar direcția în care se află produsele tale de curățenie.

Ochii lui Charlie se întorc spre mine, cu pupilele în flăcări. Dacă m-aș uita în jos, sunt convinsă că mi-aș găsi hainele reduse la un morman de cenușă la picioarele mele.

— Nici măcar nu vei ști că suntem aici, reușesc să spun.

— Mă îndoiesc de asta, spune el.

Un alt „adevăr universal” cu care Austen ar fi putut începe *Mândrie și prejudecată*: când îți propui să nu te gândești la ceva, nu te mai poți gândi decât la acel lucru. Astfel, în timp ce Libby mă obligă să fac curățenie la Goode Books, ștergând urmele de pe podea, eu mă gândesc să îl sărut pe Charlie. Și în timp ce așez biografiile în rafturile din noua secțiune de nonficțiune, număr de fapt de câte ori și unde îl surprind uitându-se la mine.

Când răsfoiesc noua parte din *Frigida* în cafenea, trăgând de sforile intrigii și dând târcoale trapelor, mintea mea se întoarce invariabil la Charlie, care mă lipește de un bolovan, cu șoapta lui răgușită în ureche: „Mi-e greu să gândesc în cuvinte acum, Nora”.

Mie mi-e greu să gândesc, punct, dacă nu e vorba de singurul lucru la care nu ar trebui să mă gândesc.

Chiar și acum, mergând înapoi în oraș cu Libby să vedem surpriza secretă pe care a plănuit-o pentru noi, sunt prezentă doar în proporție de două treimi. Hotărâtă să supun și ultima treime, întreb:

— Sunt îmbrăcată corespunzător?

Fără să se întrerupă, Libby, mă strânge de braț.

— *Perfect.* Ești ca o zeiță printre muritori.

Mă uit în jos la blugii mei și la maioul de mătase galbenă, încercând să ghicesc pentru ce ar putea fi perfecte.

Cu coada ochiului, mai fac o verificare rapidă a limbajului corpului ei. Am urmărit-o îndeaproape de când cu mesajul ciudat de la Brendan, dar nimic nu părea să fie în neregulă.

Când eram copii, obișnuia să o roage pe doamna Freeman să o lase să reorganizeze cărțile

pe rafturi, iar acum eforturile ei de a actualiza Goode Books au transformat-o într-o Belle bizară, până la cântecul despre „viața provincială” pe care îl cântă sprijinită de coada măturii, timp în care Charlie îmi aruncă priviri înflăcărate care spun „oprește chestia asta”.

— Nu te pot ajuta, îi spun în cele din urmă. Nu am jurisdicție aici.

La care Libby strigă din celălalt capăt al magazinului:

— Sunt un armăsar sălbatic, iubito!

Când în sfârșit am plecat, la sfârșitul zilei, m-a obligat să mă urc în taxiul lui Hardy pentru a căuta mobilă în fiecare magazin secondhand din Asheville. Ori de câte ori găseam ceva perfect pentru cafeneaua Goode Books, Libby insista 1) să se târguiască și 2) să vorbească cu toată lumea, despre orice, la propriu.

Munca a energizat-o, în timp ce eu sper din tot sufletul ca excursia surpriză de diseară să se încheie la singurul centru spa din Sunshine Falls. Deși se numește *Spaaaahhh*, ceea ce îmi dă de gândit. Nu e clar dacă se vrea a fi citit ca un suspin sau ca un țipăt. Ori aceeași persoană fără toate țiglele pe casă deține și acel loc, și *Mug + Shot*, *și Curl Up N Dye*, ori careva a pus extract de jocuri de cuvinte în rezerva de apă din Sunshine Falls.

Libby trece pe lângă *Spaaaahhh* și dăm colțul spre o clădire mare din cărămidă roz, cu ferestre arcuite, cu două etaje, acoperiș în două ape și clopotniță. De o parte se află o parcare pe jumătate plină, iar de cealaltă parte, câțiva copii cu genunchii murdari joacă kickball într-un teren de baseball pe care a crescut iarba aiurea, cu musculițe care atacă în roiuri gardul din spatele zonei de apărare.

— Am venit aici pentru marele joc? o întreb pe Libby.

Mă trage pe scările clădirii și mă duce într-un hol mucegăit. O hoardă de adolescenți în colanți

de balet trece în fugă, țipând și râzând, grăbindu-se să urce pe scara din dreapta noastră. O jumătate de duzină de copii mai mici, în colanți colorați, sunt împrăștiați pe podea și șterg covorașe albastre de gimnastică.

— Cred că e pe acolo, spune Libby.

Trecem peste și pe lângă micii gimnaști și ne întoarcem printr-un alt set de uși într-o încăpere spațioasă, plină de discuții cu ecou și scaune pliante. Spre ușurarea mea, nimeni nu poartă costume de aerobic, așa că probabil nu suntem aici pentru un curs de gimnastică pentru gravide, ceea ce cu siguranță mi se pare ceva la care Libby ne-ar înscrie.

O zăresc pe Sally în față, apucând umărul unui bărbat blond mai în vârstă în timp ce râde (și, sunt destul de sigură, trage dintr-o țigară electronică). La câteva rânduri în spatele ei se află barista hipsteriță de la *Mug + Shot*, cea cu inel în nas, și Amaya, barmanița fostă gagică a lui Charlie.

Libby mă trage în ultimul rând, unde ocupăm două locuri chiar în momentul în care cineva bate cu ciocanul în fața sălii.

Există o scenă acolo, dar podiumul este așezat jos, la nivelul scaunelor. Femeia din spatele lui are cel mai mare și mai roșcat păr pe care l-am văzut vreodată, singurele lumini aprinse din încăpere strălucind asupra ei ca un reflector difuz.

— Să începem, oameni buni! se răstește ea, iar mulțimea se liniștește în timp ce muzica de pian se strecoară de la etaj.

Mă aplec spre Libby, șuierând:

— M-ai adus la un proces de vrăjitoare?

— Primul element pe care îl luăm în considerare, spune roșcata, este o plângere împotriva afacerii de pe Main Street numărul 1480, cunoscută în prezent sub numele de *Mug and Shot*.

— Stai așa, spun eu. Suntem...

Libby îmi face semn să tac chiar în momentul în care barista sare de pe scaun, întorcându-se spre un bărbat chel aflat la câteva locuri mai încolo.

— Nu ne schimbăm numele din nou, Dave!

— Sună ca un loc pentru vagabonzi și criminali! zice Dave.

— Nu ai fost mulțumit de *Bean to Be Wild*...

— E un joc de cuvinte slab, motivează Dave.

— Ai făcut o *criză* când am propus *Some Like It Hot*.

— Este practic pornografic!

Roșcata bate cu ciocanul. Amaya o trage pe barista înapoi în scaunul ei.

— O să supunem la vot. Toți cei care sunt în favoarea redenumirii *Mug and Shot*. Câteva mâini se ridică, inclusiv cea a lui Dave. Lovește din nou ciocanul. Moțiune respinsă.

— Nu există absolut nici o șansă ca toate astea să se susțină în fața unui tribunal, șoptesc eu, uimită.

— Ce am pierdut?

Sar în scaunul meu când Charlie alunecă pe scaunul de lângă mine.

— Nu prea multe. Dave a depus pur și simplu o moțiune pentru a redenumi fiecare Peter din oraș în ceva mai puțin pornografic[4].

— A plâns cineva până acum? întreabă Charlie.

— Oamenii plâng? șoptesc eu.

Își lasă gura lângă urechea mea.

— Data viitoare încearcă să nu pari atât de încântată la gândul nefericirii altora. Te va ajuta să te integrezi mai bine.

— Având în vedere că ne aflăm în secțiunea rezervată spectatorilor, nu sunt atât de preocupată să mă amestec în mulțime, îi răspund în șoaptă. Ce cauți aici?

— Datoria mea civică.

Îl fixez cu o privire.

— Există un vot de care mama mea este încântată. Eu nu sunt decât o mână în aer. Mă bucur totuși că am venit acum – am terminat paginile noi. Am scris notițe.

Mă întorc spre el, iar vârful nasului meu aproape că îl atinge pe al lui în întuneric.

— Deja?

— Cred că ar trebui să încercăm să începem cartea de la accidentul lui Nadine, șoptește el.

Râd. Mai multe persoane din rândul din fața noastră se uită la mine. Libby mă plesnește peste sân, iar eu îmi cer scuze cu un zâmbet. Când audiența noastră se întoarce să privească *noua* ceartă din partea din față a sălii, între un bărbat și o femeie ale căror vârste însumează probabil peste două sute de ani, mă confrunt din nou cu Charlie, care zâmbește șmecherește.

— Cred că aveai nevoie de ajutor ca să te integrezi în peisaj până la urmă.

— Accidentul e la pagina cincizeci, îi răspund șuierând. Pierdem tot contextul.

— Nu cred că-l pierdem. El dă din cap. Mi-ar plăcea ca măcar să-i sugerăm lui Dusty și să vedem ce părere are.

Clatin din cap.

— O să creadă că urăști primele cincizeci de pagini din cele o sută pe care ți le-a trimis.

— Știi cât de mult mi-am dorit această carte, spune el, doar pe baza primelor zece pagini. Vreau pur și simplu să fie cea mai bună versiune a ei, la fel ca tine și ca Dusty. Apropo, ce părere ai despre pisică?

Îmi mușc buza și primesc o doză de satisfacție pură, nediluată, la felul în care privește acțiunea. Las pauza să dureze mai mult decât este strict firesc.

— Mă tem că seamănă prea mult cu câinele din *O dată-n viață*.

Charlie clipește. Văd momentul în care își regăsește locul în conversație.

— Exact ce gândesc și eu.

— Ar trebui să vedem unde are de gând să o ducă, spun eu.

— Doar menționăm similitudinea și o lăsăm să ia decizia, este de acord el.

Roșcata bate cu ciocănelul, dar bătrânul și femeia din față continuă să țipe unul la altul timp de încă douăzeci de secunde. Când, în sfârșit, îi face să se oprească, ei – fără glumă – dau din cap, se iau de mână și se întorc împreună la locurile lor.

— Parcă ar fi ceva desprins din *Macbeth,* mă minunez.

— Ar trebui să vezi cum decurge planificarea evenimentelor de sărbători, spune el. Este o baie de sânge. Cea mai bună zi din an.

Îmi înăbuș un râs cu dosul mâinii. Fața lui se crispează, iar inima îmi tresare la privirea extraordinar de mulțumită de pe fața lui. În mintea mea îl aud spunând: „Ești mult mai amuzantă așa”.

Mă întorc înainte ca privirea lui să mi se întindă și mai adânc în sânge.

— Ce părere ai despre motivațiile lui Nadine? șoptește el, reușind să facă cuvintele să sune sexy în mod natural.

Patru puncte diferite de pe corpul meu încep să mă furnice. „Concentrează-te!”

— Pentru care parte?

— Când traversează strada în fugă înainte să se facă verde, clarifică el, decizie care o duce pe Nadine la spital, când o agață un autobuz.

Așa este: copia mea aproape că moare după cincizeci de pagini din carte. Sau de la prima pagină, dacă Charlie face cum vrea el.

— Mă întreb dacă faptul că o face să fie într-o grabă legitimă subminează argumentul lui Dusty, șoptesc eu. Ar trebui să credem că această femeie este un rechin rece și egoist. Poate că ar trebui să se grăbească de dragul grabei, pentru că așa face ea de obicei.

Jur că ochii lui Charlie sclipesc în întuneric.

— Ai fi fost un redactor bun, Stephens.

— Și prin asta, spun eu, vrei să spui că ești de acord cu mine.

— Cred că trebuie să o vedem pe Nadine exact așa cum o vede lumea, înainte să fie trasă cortina.

Îl studiez. Are dreptate. E întotdeauna un lucru ciudat să lucrezi doar cu o bucată din carte, fără să știi cu siguranță ce urmează să se întâmple – mai ales pentru cineva căruia nici măcar nu-i place să citească în felul ăsta – dar cunosc scrisul lui Dusty ca pe bătăile propriei inimi și am sentimentul că Charlie are dreptate în această privință.

— Deci, șoptește el, o să-i spui despre primele cincizeci de pagini?

— O s-o întreb, parez eu.

Chiar și atunci când suntem de acord unul cu celălalt, conversațiile noastre par mai puțin ca și cum am purta pe rând torța și mai mult ca și cum am juca tenis de masă în timp ce masa respectivă este în flăcări.

Charlie întinde mâna ca să batem palma. Am ezitat înainte de a-mi strecura palma în palma lui, această atingere atentă desfășurând bucăți din noaptea trecută prin mintea mea ca niște role de film. Pupilele i se dilată, firișoarele aurii din jurul lor se aprind, iar pulsul îi zvâcnește la baza gâtului.

Faptul că ne putem citi atât de bine unul pe celălalt va face ca această „relație de afaceri” să fie complicată.

Acolo unde coapsa lui *nu prea* o atinge pe a mea, o simt ca pe un cuțit fierbinte ținut pe unt.

Cineva din partea din față a sălii tușește cu subînțeles și sparge bula. În jurul nostru, brațele sunt în aer – inclusiv ale lui Libby. Sally se răsucește pe scaun, tușind în direcția noastră, cu mâna deasupra capului. Charlie își eliberează mâna și o împinge în sus. Ochii lui Sally se

îndreaptă apoi spre ai mei, aproape implorându-mă. Când îmi ridic mâna, ea zâmbește și se răsucește înapoi în scaun.

În timp *ce* femeia roșcată numără voturile, mă aplec și o întreb pe Libby:

— Ce anume votăm?

— Nu ai ascultat? Pun o statuie în piața orașului!

— A cui?

Charlie pufnește. Libby radiază.

— A cui să fie? spune ea. Bătrânul Whittaker și câinele său!

O *statuie* la propriu pentru *O dată-n viață.*

Mă întorc spre Charlie, gata să fiu sarcastică, dar el îmi răspunde la privire cu un zâmbet răutăcios.

— Dă-i drumul și încearcă, Stephens; nimic nu o să-mi strice seara.

Îmi crește adrenalina în fața provocării, dar jocul ăsta e prea periculos pentru mine ca să-l joc cu el, când nu sunt în stare să mă stăpânesc. În schimb, mă forțez să afișez un zâmbet placid și profesionist și mă întorc spre partea din față a sălii.

Îmi petrec restul întâlnirii blocată într-un joc și mai rău cu mine însămi: „Nu te gândi să atingi mâna lui Charlie. Nu te gândi la fulgerele din ochii lui Charlie. Nu te gândi la nimic din toate astea. Concentrează-te”.

CAPITOLUL 17

Spre surprinderea mea, Dusty e de acord cu schimbările. La mai puțin de o oră după ce i-a promis că îi va da în curând notele oficiale, Charlie îmi trimite un document de cinci pagini despre prima parte din *Frigida.*

O examinez în cafenea, în timp ce Libby reorganizează sala de cărți pentru copii și cântă fals piesa „My Favorite Things", dar înlocuind toate *lucrurile* cu propriile preferințe: „Cărți fără pagini îndoite și cu coperți noi și strălucitoare, curățenie și ordine și romane de dragoste!"

Îi trimit înapoi documentul lui Charlie cu șaizeci și patru de modificări urmărite, iar el îmi răspunde în câteva minute, ca și cum nu am fi la o distanță de șase metri unul de altul, el la casa de marcat și eu în cafenea.

Ești răutatea întruchipată, Stephens. Îi răspund: Am o reputație de apărat.

Aud râsul scăzut din camera alăturată la fel de clar ca și cum buzele lui ar fi fost apăsate pe abdomenul meu.

În sala de cărți rare și de ocazie, aud cântecul lui Libby, „pisicile din vitrine și cafeaua cu gheață". Nu e un pic cam exagerată lauda asta? Charlie mi-a trimis un e-mail. Poate că se referă la cele patruzeci și ceva de complimente pe care le-am inserat în documentul lui. Îți plac paginile, răspund eu. Am adăugat doar detalii.

Mi se pare ineficient și condescendent să petreci atât de mult timp vorbind despre lucruri pe care nu trebuie să le schimbe.

Dacă îi spui lui Dusty să taie o grămadă de chestii, dar nu îi spui clar ce funcționează, riști să pierzi chestiile bune.

Ne jucăm cu documentul până când suntem mulțumiți, apoi îl trimit. Nu mă aștept să am vești

de la Dusty timp de câteva zile. Răspunsul ei vine două ore mai târziu.

Atât de multe idei minunate aici. Multe lucruri la care să mă gândesc și voi lucra la încorporarea schimbărilor. Singurul lucru este că trebuie să păstrăm motanul. Între timp, am finalizat revizia următoarelor o sută de pagini (atașat).

Îmi trimite un e-mail privat, cu subiectul Dar serios, în care scrie: Poți să fii coredactorul meu pentru totdeauna? De fapt, sunt încântată să încep. X

Mă simt ca un bec aprins, încins și strălucitor de mândrie. Charlie îmi trimite un alt mesaj, și toată căldura se strânge, ca o cutie cu șerpi de jucărie care e resetată pentru o nouă încercare.

Cred că ne-ar putea fi bine împreună, Stephens.

O stea foarte mică se depune în diafragma mea. Îi răspund: Da, împreună formăm un om competent din punct de vedere emoțional, o adevărată realizare, apoi îi ascult râsul răgușit.

Dar un alt sunet îmi atrage atenția asupra ferestrei – sunetul vocii lui Libby, înăbușită de geam, dar strigând încă pe jumătate, evident frustrată. Urmăresc labirintul de rafturi spre partea din față a magazinului, unde o pot vedea prin geamul dinspre trotuar, cu telefonul apăsat la ureche și cu o mână streașină la ochi.

Postura ei este defensivă, cu umerii ridicați și coatele lipite de corp. Scoate un oftat frustrat, mai spune ceva și închide. Mă îndrept spre ușa din față ca să o întâlnesc, dar ea își agață poșeta pe umăr și o ia pe cealaltă parte a străzii, întorcându-se la dreapta și mărșăluind cu pas vioi.

Încremenesc cu piciorul în aer și simt un gol în stomac.

„Ce s-a întâmplat?”

Telefonul meu sună, iar eu sar în sus la auzirea sunetului. Este un mesaj de la Libby. Am

niște comisioane de făcut! Ar trebui să fiu acasă pe la opt.

Înghit un nod de tensiune cât pumnul și îi răspund: Te pot ajuta cu ceva? Până la urmă, nu prea am mult de lucru astăzi. O minciună flagrantă, dar ea nu e aici ca să-mi citească asta pe față.

Nu! spune ea. Mă bucur să am puțin timp pentru mine – nu te supăra. Ne vedem mai târziu!

Mă întorc la computerul meu, amețită. Mă simt într-un fel trădată, dar nu știu ce altceva să fac în acest moment, fiindcă suntem de două săptămâni în această călătorie și nu ne apropiem de nici un răspuns. Îi trimit un mesaj lui Brendan.

Hei, cum merg lucrurile acasă? Te-a căutat Libby?

El răspunde imediat. Totul e în regulă! Da, ne-am auzit! Totul e bine acolo?

Încerc paisprezece versiuni diferite de „Ce e în neregulă cu sora mea?” înainte de a accepta că ar fi furioasă pe mine dacă ar afla că l-am întrebat pe el. Regulile care guvernează dinamica familială sunt un nonsens, dar sunt și rigide. Mama știa exact cum să ne facă să ne deschidem, dar eu mă simt din ce în ce mai mult ca într-o peșteră cu capcane, cu inima lui Libby pe un podium în centru. Fiecare pas pe care îl fac riscă să înrăutățească lucrurile.

Toate bune! îi scriu înapoi lui Brendan și mă concentrez asupra muncii. Sau încerc să o fac. În restul după-amiezii, clienții vin și pleacă, dar, în cea mai mare parte, Charlie și cu mine suntem singurele două persoane din magazin, iar eu nu am fost niciodată mai puțin productivă.

După o vreme, îmi trimite un mesaj de la birou:

Unde s-a dus Julie Andrews?

S-a întors la mănăstire, scriu eu. A renunțat. N-a putut să te ajute.

Am acest efect asupra oamenilor, spune el.

Nu asupra lui Dusty, scriu eu. Ea te iubește.

Ea ne iubește pe noi doi, corectează el. După cum am spus, funcționăm bine împreună.

Am căutat un răspuns și nu am găsit nici unul. Singurul lucru la care mă pot gândi cu adevărat este privirea încordată de pe fața surorii mele și plecarea ei bruscă. Libby avea niște planuri misterioase, îi spun.

El spune: Trebuie să fie marea deschidere de la Dunkin' Donuts, la două orașe mai încolo.

Un minut mai târziu, adaugă: Ești bine? Ca și cum, chiar și din cealaltă cameră, cu mai multe ecrane între noi, el îmi citește starea de spirit.

Gândul îmi trimite o durere ciudată și goală prin membre.

Ceva de genul singurătății. Ceva de genul lui Ebenezer Scrooge care privește prin fereastra înghețată petrecerea de Crăciun a nepotului său Fred. O senzație că ești *pe dinafară* făcută și mai crudă de revelația *a ce e înăuntru.*

Tot ce vreau cu adevărat e să mă cocoț pe marginea biroului lui Charlie și să-i spun totul, să-l fac să râdă, să-l las să mă facă să râd până când nimic nu mai pare atât de apăsător.

Bine, răspund. După aceea, mă surprind că-mi repornesc e-mailul de câteva ori și mă forțez să reintru în atmosfera manuscrisului. Sunt atât de distrasă de încercarea de a-mi distrage atenția, încât este cinci și opt minute când mă uit din nou la ceas.

Magazinul este tăcut, iar eu împachetez cu grija cuiva care încearcă să nu trezească o turmă de lei înfometați, îmi pun geanta pe umăr și ies din cafenea în fugă, încă nesigură dacă Charlie este leul din scenariu sau dacă nu cumva eu sunt. La asta mă gândesc când reușesc să trec de ușă și aproape că mă ciocnesc cu Charlie de cealaltă parte, ceea ce ar putea explica de ce strig:

— LEU!

Cască ochii mari. Mâinile îi zboară în față (poate a crezut că am vrut să spun: „Uite un leu! Prinde!”) și, minunea minunilor, ne oprim amândoi cu un țipăt și ajungem aproape nas în nas pe trotuar, dar fără să ne atingem în absolut nici un punct.

Inima îmi bate cu putere. Pieptul mi se înroșește.

— Nu știam că ești încă aici, spune el.

— Sunt, spun eu.

— Întotdeauna pleci la cinci. Își mută stropitoarea din mâna stângă în cea dreaptă. În spatele lui, florile din vitrina magazinului strălucesc, cu picături mari care se agață de petalele lor portocalii și roz și scânteiază în lumina după-amiezii. La cinci fix, adaugă Charlie.

— Lucrurile s-au aglomerat, mint.

Ochii lui se îndreaptă spre bărbia mea. Pielea mi se mai încălzește cu zece grade. Încet-încet, începe:

— E totul în regulă? Nu păreai a fi...

— Hei! Charlie!

O voce joasă și suavă îi taie calea. Peste drum, un uriaș angelic cu gropițe gemene și ochi ca două pietre prețioase coboară dintr-o camionetă plină de noroi.

— Shepherd, spune Charlie, oarecum rigid, cu bărbia înclinată în semn de salut.

Nu e ca și cum ar avea pumnale în ochi, dar nici nu pare *fericit* să-l vadă pe Shepherd. Istorie, subtext, context – oricum ai vrea să-i spui, ceva există între acești doi oameni.

— Sally m-a rugat să trec pe aici, spune Shepherd, aruncând o geantă în direcția lui Charlie în timp ce traversează strada spre noi.

Charlie îi mulțumește, dar Shepherd este acum cu fața la mine, iar zâmbetul i se lățește pe chip.

— Măi, măi, măi, măi, dacă nu cumva e Nora din New York, spune el. Ți-am spus că o să ne întâlnim din nou.

Am citit odată că floarea-soarelui se orientează întotdeauna cu fața spre soare. Așa este pentru mine să fiu lângă Charlie Lastra. Ar putea fi un incendiu sălbatic care se îndreaptă spre mine dinspre vest și tot într-acolo m-aș îndrepta și eu, spre căldura lui.

Așa că, în ciuda faptului că sunt optzeci la sută sigură că Shepherd flirtează cu mine, bineînțeles că mă uit direct spre Charlie. Sau, mai degrabă, spre ușa magazinului care se închide în urma lui.

— Hei, spune Shepherd. E vreo șansă să fii liberă acum? Aș putea să-ți fac turul despre care am vorbit?

— A, stai puțin.

Îmi verific telefonul, dar încă nu există nici un mesaj nou de la Libby. Pentru o clipă, anxietatea îmi umple fiecare bucățică din corp, o sută de pumni care bat la ușile minții mele, cerând să se dezlănțuie. Îmi împing telefonul înapoi în geantă. „Concentrează-te pe ceva ce poți controla. Lista. Numărul cinci.”

Rezistând impulsului de a mă uita înapoi la vitrina magazinului, îl privesc în ochi pe Shepherd, zâmbesc și mint printre dinți:

— Un tur sună perfect.

Conducem cu geamurile coborâte, mirosurile de pin, de transpirație și de pământ ars de soare se împletesc în vânt. Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător cu Blue Ridge Parkway, cu felul în care curbele sale ușoare sunt tăiate pe versantul munților, astfel încât vârfurile zvelte ale copacilor se înalță deasupra noastră pe o parte a drumului și se desfășoară sub noi pe cealaltă parte. Și Shepherd este o priveliște rară. Are genul de antebrațe cărora autorii le-ar putea dedica pagini întregi, musculoase și presărate cu păr fin, blond-

auriu. Fredonează pe melodia country de la radio, cu degetele bătând pe volan și pe schimbătorul de viteze.

După emoția inițială de a face ceva spontan, s-au instalat nervii. A trecut mult timp de când nu am mai ieșit cu un bărbat neverificat. Lăsând la o parte posibilitatea ca el să fie un violator, un criminal sau un canibal, pur și simplu nu știu cum să vorbesc cu un bărbat despre care nu știu nimic și pe care nu îl iau în considerare ca partener pe termen lung.

„Hai că poți, Nora. Nu ești Nadine pentru el. Poți fi oricine. Spune ceva."

În sfârșit, mă scoate din încurcătură:

— Deci, Nora, cu ce te ocupi?

— Lucrez în domeniul editorial, spun eu. Sunt agent literar.

— Nu mai spune! Ochii lui verzi se îndreaptă dinspre drum spre mine. Deci îl cunoșteai deja pe Charlie înainte de vizita ta?

Stomacul mi se strânge, apoi mi se pune un nod în capul pieptului.

— Nu chiar, spun fără să mă implic.

Shepherd râde, un sunet clar, răsunător.

— Ooo! Cunosc privirea asta – nu ne judeca pe noi, ceilalți, în funcție de el.

Mă simt brusc protectoare față de el – sau poate că e empatie, înțelegerea faptului că acesta ar putea fi modul în care oamenii vorbesc și despre mine. În același timp, mă enervează că am ajuns în mașina unui străin ca și cum ar fi fost o capsulă de salvare din spațiu, și cumva spectrul lui Charlie este încă aici.

— Nu este atât de rău pe cât pare, continuă Shepherd. Adică să se întoarcă aici ca să-i ajute pe Sal și Clint, când tot ce și-a dorit vreodată a fost să scape de...

Își flutură mâna într-un arc de cerc larg, făcând un gest spre drumul însorit din fața noastră.

Se întoarce pe o stradă laterală care șerpuiește și mai sus pe coasta de deal pe care am urcat.

— Și tu cu ce te ocupi? întreb.

— Lucrez în construcții, spune el. Și mai fac și tâmplărie pe lângă, când am timp.

— Desigur, spun cu voce tare din greșeală.

— Adică? întreabă el, cu ochii sclipind ca niște smaralde bine luminate.

— Vreau doar să spun că arăți ca un tâmplar.

— Aha.

Îi explic:

— Tâmplarii sunt renumiți pentru că sunt foarte chipeși.

Fruntea lui se încrețește în timp ce zâmbește.

— Chiar sunt?

— Adică tâmplarii sunt interesele amoroase într-o mulțime de cărți și filme. Este un clișeu comun. Este modul în care arăți că cineva este cu picioarele pe pământ, răbdător și sexy fără a fi superficial.

— Nu sună prea rău, cred, râde el.

— Îmi pare rău, a trecut ceva timp de când n-am mai ieșit... Mă opresc înainte de a spune „la o întâlnire”, ceea ce cu siguranță nu este cazul, și închei cu mult mai tragic: ... pe undeva.

Zâmbește, de parcă nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap că aș fi putut fi proaspăt evadată dintr-un buncăr apocaliptic din pământ, după ani întregi de socializare puțină sau deloc.

— Ei bine, atunci, Nora din New York, știu exact unde să te duc.

Nu mi se întâmplă des să icnesc – reacțiile dramatice, audibile, sunt mai degrabă apanajul lui Libby –, dar când mă dau jos din camion, nu mă pot abține.

— Pun pariu că în New York nu ai *asemenea* priveliști, spune Shepherd cu mândrie.

Nu am curaj să-i spun că nu am icnit la vederea priveliștii, care *este* superbă, într-adevăr.

Am rămas uimită de fapt de casa pe trei sferturi construită care se află pe creastă, cu vedere spre valea de sub noi. În partea sa cea mai îndepărtată, soarele se cufundă spre orizont, acoperind totul cu un auriu ca de fagure de miere care ar putea fi noua mea culoare preferată.

Dar casa – o fermă modernă masivă cu un perete din spate făcut în întregime din sticlă – strălucește în lumina aprinsă a apusului de soare.

— Tu ai construit asta?

Mă uit peste umăr și îl găsesc pe Shepherd trăgând o ladă frigorifică din portbagaj, împreună cu o pătură albastră folosită la mutat mobilă.

— E în construcție, mă corectează el, trântind ușa din spate. O fac pentru mine, așa că o să dureze ani de zile, între două slujbe plătite.

— Este incredibilă, spun eu.

El pune răcitorul jos și scutură pătura.

— Mi-am dorit să locuiesc aici sus de când aveam zece ani.

Îmi face semn să mă așez.

— Întotdeauna ți-ai dorit să lucrezi în construcții?

Îmi trag fusta pe coapse și mă las la pământ, în timp ce Shepherd scoate două beri la cutie din frigider și se lasă jos lângă mine.

— Inginer proiectant de structuri, de fapt, spune el.

— Bine, nici un copil de zece ani nu vrea să fie inginer proiectant de structuri, spun eu. Ei nici măcar nu știu că există așa ceva. Sincer, și *eu* abia acum am aflat că există.

Râsul lui jos, plăcut, răsună prin pământ. Simt acea doză de adrenalină pe care o trimite prin mine faptul că fac pe *cineva* să râdă, dar senzația de beție cu fluturași în stomac este odios de absentă. Îmi ajustez picioarele astfel încât să fie puțin mai aproape de ale lui, las degetele noastre să se atingă în timp ce accept o bere de la el. Nimic.

— Nu, ai dreptate, spune el. Când aveam zece ani, voiam să construiesc stadioane. Dar când m-am dus la Cornell, mi-am dat seama ce voiam cu adevărat.

Mă înec cu berea, și nu doar pentru că e dezgustătoare.

— Te simți bine? întreabă Shepherd, mângâindu-mă pe spate ca pe un cal speriat.

Dau din cap.

— Cornell, zic. De fițe.

Ridurile de la coada ochilor i se încrețesc frumos.

— Te surprinde?

— Da, spun, dar numai pentru că nu am întâlnit niciodată un absolvent de la Cornell care să aștepte atât de mult timp pentru a menționa că e absolvent de la Cornell.

Își lasă capul pe spate, râzând, și își trece o mână peste barbă.

— Destul de corect. Probabil că obișnuiam să aduc în discuție asta mai des înainte de a mă muta acasă, dar indiferent unde am mers la facultate, oamenii de aici sunt în continuare mai impresionați de anii în care am fost quarterback.

— Ce ai fost?

— Quarterback – este o poziție în... Se întrerupe când îmi observă expresia și un zâmbet îi apare în colțul gurii. Glumești.

— Îmi pare rău, am spus. Un obicei prost.

— Nu-i *chiar așa* de rău, spune el, cu o notă de cochetărie în glas.

Îi împing genunchiul cu al meu.

— Și cum ai ajuns aici? Ai spus că ai locuit o vreme în Chicago?

— Imediat după terminarea școlii, m-am angajat acolo, spune el. Dar îmi era prea dor de acasă. Nu voiam să fiu departe de toate astea.

Îi urmăresc din nou privirea peste vale, cu nuanțele de purpuriu și roz care o străjuiesc în timp ce umbra se desprinde de la orizont. Miliarde de țânțari și de musculițe dansează în lumina muribundă, baletul scânteietor al naturii.

— Este frumos, spun.

Aici sus, tăcerea pare mai degrabă liniștitoare decât stranie, și el rabdă atât de bine umezeala densă încât pot să cred (oarecum) că *nici eu* nu arăt ca un fluture udat de apă. Aerul fierbinte și lipicios este aproape plăcut, iar mirosul de iarbă este liniștitor. Nimic nu pare urgent.

În mintea mea, o voce răgușită și familiară îmi spune: „Tu ai prefera să fie într-un loc gălăgios și aglomerat, unde simpla existență pare o competiție”.

Simt că sunt privită, iar când mă uit în lateral, surpriza mă dezorientează. Ca și cum m-aș fi așteptat pe deplin la altcineva.

— Deci ce *te* aduce aici? întreabă Shepherd.

Soarele a dispărut aproape în întregime acum, iar aerul se răcește în sfârșit.

— Sora mea.

Nu mă presează pentru informații, dar îmi lasă spațiu pentru a continua. Încerc, dar tot ce se întâmplă cu Libby este atât de intangibil, imposibil de detaliat pentru un străin aproape perfect.

— Așteaptă aici o secundă, spune Shepherd, sărind în sus.

Se întoarce la camionetă și scormonește în cabină până când din difuzoare răsună muzică country, o baladă lentă, adormitoare, cântată pe nas. Lasă ușa întredeschisă și se întoarce spre mine, întinzând mâna în jos cu un zâmbet aproape timid.

— Vrei să dansezi?

În mod normal, nu mi-aș putea imagina nimic atât de umilitor, așa că poate că magia orașului mic este reală. Sau poate că o combinație între Nadine, Libby și Charlie a dezlănțuit ceva în mine, pentru

că, fără să ezit, îmi las berea deoparte și îl iau de mână.

CAPITOLUL 18

Văd scena care se desfășoară ca și cum i s-ar întâmpla altcuiva. Ca și cum as citi-o, iar în adâncul mintii mele nu mă pot opri să nu mă gândesc: „Asta nu se întâmplă cu adevărat”.

Numai că, aparent, așa este. Și clișeele vin de undeva și, după cum se pare, din timpuri imemoriale, femeile au dansat lent pe muzică country statică cu arhitecți-tâmplari sexy în timp ce umbrele adânci se așternpeste valea pitorească, iar greierii cântă din mii de viori.

Shepherd miroase așa cum mi-am amintit. A copaci veșnic verzi, a piele tăbăcită și a lumina soarelui.

Și mă simt *bine.* Ca și cum m-as elibera în toate modurile potrivite și în nici unul dintre cele care s-ar putea întoarce împotriva mea.

„Ia de-aici, Nadine.” Sunt prezentă. Sunt transpirată. Urmez exemplul altcuiva, lăsându-l pe Shepherd să mă învârtă, apoi să mă tragă înăuntru. Nu sunt țeapănă, rigidă și rece. Mă lasă în jos și, în penumbră, îmi arată zâmbetul acela de vedetă de cinema înainte de a mă ridica înapoi.

— Deci, spune el, funcționează?

— Ce anume să funcționeze?

— Te-am convins? întreabă el. Despre Sunshine Falls.

„Cineva ca tine – în pantofi ca aceștia – nu ar putea fi niciodată fericită aici. Nu-i da speranțe deșarte unui biet crescător de porci.”

Am ratat un pas, dar Shepherd e prea grațios pentru ca asta să conteze. Îmi prinde greutatea și mă mișcă într-un sfert de rotire, toate problemele sunt evitate, cu excepția tocurilor mele. Sunt pline de noroi, mânjite cu pete de iarbă, iar eu sunt *furioasă* pe mine însămi pentru că am observat.

Pentru că mi-am amintit de Charlie cărându-mă în brațe pe deal după jocul nostru de biliard.

Din exterior, Shepherd și cu mine încă formăm acea scenă perfectă, care îți umple sufletul, dar am din nou sentimentul acela că mă privesc din afară. Ca și cum nu sunt eu cu adevărat, aici, în brațele lui Shepherd. Sau ca și cum aș fi încă de partea greșită a ferestrei.

Imaginea este imediată, intensă: vechea *noastră* fereastră. Apartamentul *nostru.* O bucătărie cu podea lipicioasă și un blat laminat îmbibat cu apă. Eu și Libby ne-am cocoțat pe el, mama se sprijinea de el. O cutie cu înghețată de căpșuni și trei linguri.

Imaginea mă lovește ca o sperietură dintr-un film de groază. Ca și cum aș fi dat colțul și m-aș fi găsit în fața unei prăpăstii.

Îmi strâng degetele printre cele ale lui Shepherd, îl las să mă tragă mai aproape, inima îmi bate cu putere. Mă întorc la întrebarea lui și bâigui:

— Cu siguranță îmi face o impresie bună.

Dacă a observat schimbarea din mine, nu dă nici un semn. Zâmbește drăgălaș și îmi trece o șuviță de păr după ureche. „Asta este”, îmi dau seama. Sunt pe punctul de a săruta un bărbat drăguț și chipeș, la o întâlnire neplanificată, într-un loc necunoscut. Așa ar trebui să decurgă povestea și, în sfârșit, așa este.

Fruntea lui se coboară spre a mea, iar telefonul îmi sună în geantă. Instantaneu, o altă fereastră strălucește în mintea mea. Un alt apartament. *Al meu.*

Canapeaua floral moale, teancurile nesfârșite de cărți, lumânarea mea preferată Jo Malone care arde pe șemineu. Eu lenevind într-un halat vechi, cu o mască de față și cu un manuscris nou și strălucitor, iar în partea cealaltă a canapelei, un bărbat cu fruntea încrețită, cu gura bosumflată, cu o carte în mână.

Charlie, lovindu-mi creierul ca o tabletă de Alka-Seltzer care se topește și se împrăștie în toate

direcțiile.

Fața mea se smucește în lateral. Shepherd se oprește brusc, când gura lui se află la câțiva centimetri de obrazul meu.

— Ar trebui să mă întorc la sora mea!

Vorbele îmi ies neplanificate și de aproximativ șaizeci de ori mai tare decât am vrut eu să iasă. Dar nu pot să merg până la capăt cu asta. E prea multă tulburare în mintea mea. Shepherd se retrage, vag nedumerit, și zâmbește politicos.

— Ei bine, dacă mai ai vreodată nevoie de un ghid turistic...

Își bagă mâna în buzunarul cămășii și scoate o bucată de hârtie și un pix Bic albastru. Scrie ceva ținând hârtia în palmă.

— Sună-mă. Îmi întinde numărul, apoi ezită o secundă înainte de a spune: Sau chiar dacă nu ai nevoie de un ghid turistic.

— Da, mă bâlbâi eu. O să te sun.

După ce-mi dau seama ce se întâmplă în capul meu.

Charlie îmi împinge cafeaua peste tejghea.

— Exact la timp, spune el. Deci cred că Shepherd nu ți-a rupt blestemul de orășeancă.

Nu știu de ce, confirmarea lui că m-a văzut urcându-mă ieri în camionetă mă enervează. Ca și cum ar fi o dovadă că mi-a invadat intenționat gândurile.

Îmi pun ochelarii de soare în vârful capului și mă opresc la birou.

— Ne-am simțit foarte bine. Mulțumesc pentru întrebare.

Sunt supărată pe el. Sunt supărată pe mine. Sunt supărată în general, în mod irațional. Mușchii maxilarului lui Charlie sar în sus.

— Unde te-a dus? La Creamy Whip, în orașul vecin? Sau în parcarea de la Walmart pentru a

vedea stelele din camionetă?

— Ai grijă, Charlie, spun. Asta sună a gelozie.

— Este o ușurare, spune el. Mă așteptam să apari astăzi aici în pantaloni scurți Daisy Dukes și codițe, poate cu un tatuaj Ford pe coccis.

Îmi las brațele să alunece pe birou și mă aplec în față în așa fel încât aș fi putut la fel de bine să scot un platou de argint și să îi prezint decolteul. Lipsa somnului mă afectează cu adevărat. Mă simt bântuită de el și sunt hotărâtă să-l bântui la rândul meu.

— Aș fi – îmi cobor vocea – adorabilă în Daisy Dukes și codițe.

Ochii lui se întorc la fața mea, sclipind; gura îi tresare cu acea grimasă bosumflată, o pereche la fel de sigură ca tunetul și fulgerul.

— Nu e cuvântul pe care l-aș folosi.

Sunt atât de conștientă de prezența lui, încât îmi sfârâie coloana vertebrală. Mă aplec mai aproape.

— Încântătoare?

Ochii lui rămân fixați pe fața mea.

— Nici asta.

— Drăguță, spun eu.

— Nu.

— Mândruță? Îmi încerc norocul.

— *Mândruță?* În ce an suntem, Stephens?

— O adevărată fată din vecini, răspund eu.

— Vecinii cui? pufnește el.

— O să-mi dau eu seama, răspund, îndreptându-mi spatele.

— Mă îndoiesc, spune el în surdină.

Mulțumirea de sine durează cam atât cât durează să mă instalez în cafenea și să-mi scot lista pentru sarcinile de astăzi. Sunt propuneri pe care nu le-am terminat de corectat ieri, cereri de informații pe care trebuie să le trimit pentru plăți

întârziate și liste de propuneri pe care trebuie să le aranjez înainte de sfârșitul perioadei lente din an.

Încă o dată, munca mea are nevoie de toată atenția și încă o dată nu pot să-mi separ gândurile suficient pentru a face ca acest lucru să se întâmple. Cina de aseară cu Libby continuă să îmi treacă prin minte ca niște fluturi în flăcări. A fost efuziv de veselă, fără nici un semn de ceva în neregulă, până când am presat-o cu privire la misterioasele ei comisioane, moment în care energia ei s-a stins și privirea i s-a înăsprit.

— Nu poate o femeie matură să aibă parte de puțin timp singură? a spus ea. Cred că mi-am câștigat dreptul la puțină intimitate.

Și asta a fost tot. Am dat la o parte stânjeneala, dar în restul nopții, o parte din distanța aceea a revenit în ochii ei, un secret care se profila între noi ca un zid de sticlă sau un bloc de gheață, mai mult sau mai puțin invizibil, dar cu siguranță solid.

Deschid paginile lui Dusty și mă imaginez într-un submarin, scufundându-mă în ele, îndemnând lumea din jurul meu să se estompeze. Întotdeauna am făcut acest lucru în mod natural – asta m-a și făcut să mă îndrăgostesc de lectură: senzația de plutire instantanee, dizolvarea problemelor din lumea reală, fiecare îngrijorare brusc în siguranță de cealaltă parte a unei suprafețe metafizice. Astăzi este diferit.

Clopotele bat în fața magazinului, iar o voce familiară, feminină, îl salută pe Charlie. El îi răspunde cu căldură, iar ea scoate un râs sexy. Nu pot deslușI fiecare cuvânt, dar fiecare câteva propoziții sunt punctate de același sunet săltăreț.

„Amaya”, îmi dau seama, în timp ce spune ceva de genul:

— A rămas în picioare pentru vineri?

Charlie spune ceva de genul:

— Da, pentru mine e bine.

Iar creierul meu spune ceva de genul: „PENTRU MINE NU E BINE. NICIODATĂ”.

La care îngerul femeii de carieră de pe umărul meu îmi răspunde: „Taci și vezi-ți de treaba ta. Oricum, el nu ar trebui să ocupe nimic din spațiul tău mental.”

Îmi pun căștile pe urechi și dau drumul la sunetele peisajului urban pentru a mă face să nu mai ascult, dar nici măcar tonurile dulci ale celor mai buni taximetriști din New York care se înjură între ei nu sunt suficiente pentru a mă liniști.

Charlie a spus că Amaya nu a fost părăsită, ceea ce mai mult ca sigur înseamnă că *s-a despărțit* de *el. Nu vreau* să urmăresc acest gând până la concluzia sa logică, dar creierul meu este un tren scăpat de sub control, care trece ca vântul de stație după stație cu o viteză implacabilă.

„Charlie nu voia ca relația să se termine.”

„Amaya își regretă acum decizia.”

„Lucrurile sunt complicate pentru Charlie. Orice s-ar întâmpla, între mine și el «nu poate fi nimic».”

„Charlie păstrează ușa deschisă pentru ceva cu fosta lui iubită.

„Amaya tocmai l-a invitat în oraș.”

Vreau să spun că asta este doar una dintre multiplele posibilități, dar așa funcționează creierul meu: scrie scenarii.

De aceea sunt groaznice îndrăgostirile. Treci de la sentimentul că viața este un drum plat pe care trebuie doar să te plimbi la a petrece fiecare secundă pe o pantă sau prins în cădere liberă, cu stomacul în gât. E ca mama care fuge să prindă un taxi, cu părul ondulat și buzele zâmbitoare rujate, doar ca să se întoarcă acasă cu dungi de rimel pe față. Suișuri și coborâșuri, și nimic între ele.

Când Libby apare în sfârșit, sunt recunoscătoare pentru sarcinile legate de numărul 12 pe care mi le atribuie, chiar dacă sunt toate legate de șters praful / curățenie / organizare.

Charlie rămâne în mare parte ascuns în birou, iar când iese, doar ca să-și ajute clienții, evit să mă uit la el și cumva *tot* știu întotdeauna unde se află.

După pauza de prânz, Libby pune la casa de marcat niște cartonase de „Recomandări de la iubitorii de cărti", pe care clienții le pot completa, împreună cu o cutie de pantofi decupată în care să le returneze. Îmi înmânează trei cartonașe – ca să le punem în cutie la început, iar eu mă plimb prin magazin, în căutare de inspirație. Văd cartea despre circ a lui January Andrews pe care am cumpărat-o în primul meu weekend aici, cea pe care Sally mi-a spus că a redactat-o Charlie, și îmi sprijin cartonașul de raft pentru a mâzgăli câteva rânduri. Apoi aleg un roman de dragoste de Alyssa Cole pe care Libby mi l-a împrumutat anul trecut, pe care am făcut greșeala să-l deschid pe telefon și am sfârșit prin a-l devora în două ore și jumătate, în timp ce stăteam în fața frigiderului.

Apoi mă strecor în sala de cărți pentru copii și mă îndrept de spate, când mă trezesc nas în nas cu Charlie. „Magneți", îmi zic. El îmi prinde coatele, ținându-mă înainte să ne ciocnim, dar tot ai crede că suntem lipiți unul de celălalt de la gură la coapsă, judecând după valul instantaneu de căldură care se ridică în mine.

— Nu știam că ești aici! spun în grabă.

O îmbunătățire uriașă fată de *LEUL!*

Văd scânteia din ochii lui ca de caramel în secunda în care îi vine în minte răspunsul perfect și simt cum se dezamăgește singur când se decide să spună:

— Inventar.

Îmi dă drumul și ia cartonașul de pe raft. Ne despart zece centimetri și o încărcătură electrică se desprinde de pe el, bâzâind prin venele mele.

— Te las să te întorci la...

Totuși, nici unul dintre noi nu se mișcă.

— Deci tu și Amaya vă petreceți timpul împreună. Adaug, aproape involuntar: Nu

trăgeam cu urechea – e un magazin liniștit.

Sprânceana lui tresare.

— „Nu trag cu urechea”, mă tachinează el pe un ton scăzut. „Nu te urmăresc.” Simt un model aici.

— „Nu sunt gelos”, îl provoc, apropiindu-mă. „Nu ești adorabilă.”

Se apleacă spre gura mea și ochii i se măresc ușor înainte de a se ridica.

— Nora..., murmură el cu o greutate în glas, ca o scuză sau o rugăminte cu jumătate de inimă.

Gâtul mi se strânge în timp ce abdomenele noastre se ating, fiecare terminație nervoasă e în alertă maximă.

— Hm?

Își așază mâinile pe umerii mei, o atingere ușoară și atentă.

— Trebuie să plec, spune el încet, evitându-mi privirea.

Mă ocolește și se strecoară afară din cameră.

Vineri, un alt lot de pagini din *Frigida* ajunge în cutiile noastre poștale. Îmi petrec primele două ore citind și recitind, adunându-mi gândurile într-un document și rezistând impulsului de a-i trimite live-text lui Charlie care e în cealaltă cameră. Libby este prin preajmă doar de la ora prânzului până pe la ora trei, moment în care pleacă cu mențiunea că are o altă surpriză pentru mine în seara asta.

Încerc să mă conving că *ăsta* a fost motivul dispariției ei de zilele trecute, dar nu pot scăpa de gândul că are legătură cu Brendan. I-am sugerat de câteva ori să îl sunăm prin video, dar ea are întotdeauna o scuză.

La ora cinci, îmi fac bagajele și plec să mă întâlnesc cu ea. Încă o dată, Charlie nu este la casa

de marcat, iar acum nu sunt doar enervată și frustrată, ci și *tristă.*

Mi-e *dor* de el și m-am săturat să ne ascundem unul de celălalt.

Îmi fac curaj și mă strecor în birou. El își ridică privirea, surprins, de unde se sprijinea de biroul voluminos de mahon din partea dreaptă a camerei, citind. Ochii lui, postura lui, totul pare a zice „linx". Dacă printr-un blestem ciudat și străvechi, un jaguar ar fi fost transformat în om, el ar fi Charlie Lastra. După un concurs de priviri care durează câteva secunde, își vine în fire și spune:

— Ai nevoie de ceva?

Anul trecut, aș fi crezut că e un mocofan. Acum îmi dau seama că merge direct la subiect.

— Ar trebui să stabilim o dată pentru a vorbi despre următoarele o sută de pagini.

Ochii lui mă străpung până când se ridică fumul de pe pielea mea. Sunt o furnică sub lupa lui luminată de soare, în cele din urmă, își întoarce privirea.

— Putem să o facem pe e-mail. Știu că Libby te ține în priză.

— Trebuie să vorbim față în față.

Nu mai pot suporta această tensiune dintre noi. Dacă îl evit nu fac decât să înrăutățesc situația, iar eu urăsc să simt că mă ascund. Cu Libby, modul de a ajunge în miezul lucrurilor ar putea fi o cursă cu obstacole lentă și precaută, dar aici e vorba de Charlie, iar Charlie e ca mine. Trebuie să trecem cu buldozerul prin starea de ciudățenie. Mi-e *dor* de el. De tachinările lui, de provocările lui, de competitivitatea lui, de grija lui pentru pantofii mei prea scumpi, de mirosul lui, și...

La naiba, nu mă așteptam ca lista să fie atât de lungă. Sunt mai implicată decât mi-am dat seama.

— Dacă nu cumva ești prea ocupat! adaug.

Își afișează primul zâmbet bosumflat al săptămânii.

— Cu ce aș putea fi ocupat?

Planurile lui cu Amaya îmi trec prin minte imediat. Mi-l imaginez cum o trece în brațe peste o băltoacă pentru a-i salva pantofii, cum deschide o umbrelă pentru a-i proteja părul răvășit.

— Poate cu deschiderea Dunkin' Donuts, spun eu. Sau cu procesul de divorț pentru perechea care s-a certat la primărie.

— O, nu se vor despărți niciodată, spune el cu seriozitate. Asta e doar preludiul la familia Cassidy.

Preludiu. Nu este un cuvânt pe care l-aș fi ales pentru a descrie această conversație.

— Mâine îți convine? întreb. Dimineața târziu?

Mă studiază.

— O să rezerv o cameră. Râde când îmi vede expresia. La *bibliotecă*, Stephens. O *sală de studiu.* Nu te duce cu gândul la prostii.

„Crede-mă", îmi spun, „am încercat."

CAPITOLUL 19

Libby mă scoate din mașina lui Hardy, spre zgomotul discuțiilor, și mă poziționează pentru un dramatism optim.

— Ta-da!

Îmi dau jos eșarfa pe care m-a pus să mi-o leg la ochi și clipesc. Pe fundalul roz cu portocaliu al apusului, văd un anunț pe fațada unei școli primare:

DISEARĂ, ORA 19

TEATRUL COMUNITAR SUNSHINE FALLS

PREZINTĂ:

O DATĂ-N VIAȚĂ

— Vai de mine! Doamne, Doamne!

Ea scoate un țipăt de emoție fără cuvinte.

— Vezi? Teatrul local! Tot ceea ce are New Yorkul găsești și aici!

— Este... o diferență destul de mare.

Libby chicotește, agățându-și un braț în jurul meu.

— Haide. Biletele sunt cu intrare generală, iar eu vreau să iau popcorn și să găsesc locuri bune.

Nu sunt sigură că există „locuri bune” atunci când alegi dintre rândurile de scaune pliante puse într-o sală de sport a unei scoli. Scena este înălțată, ceea ce înseamnă că ne vom încorda gâturile pe toată durata piesei, dar de îndată ce luminile de pe scenă se sting, este clar că aranjamentul locurilor este *cea mai mică* problemă a acestei producții.

— O, Doamne, șoptește Libby, apucându-mă de braț.

Un actor își târăște picioarele în fața decorului pictat al farmaciei. Se îndreaptă spre tejgheaua de recuzită și se uită melancolic la un tablou înrămat de acolo.

— *Nu,* îi șoptesc.

— *Ba da!* șuieră ea.

Bătrânul Whittaker este jucat de un copil.

— Cum rămâne cu abuzul de droguri?! spune Libby.

— Cum rămâne cu supradoza?! spun eu.

— Nu poate avea nici măcar treisprezece ani, nu? șoptește Libby. Are vocea unui copil de cor de zece ani!

Cineva tușește cu subînțeles lângă noi, iar eu și Libby ne afundăm în scaunele noastre, rușinate. Cel puțin până când doamna Wilder – proprietara bibliotecii – intră pe scenă și trebuie să-mi transform râsul în tuse.

Libby gâfâie lângă mine.

— Doamne, Doamne, Doamne, Doamne!

Nu se uită la scenă, se uită doar la picioarele ei și încearcă să nu explodeze.

Șoptesc lângă urechea ei:

— Care crezi că este diferența de vârstă dintre acești actori? Șaizeci și opt de ani?

Își drege glasul pentru a-și stăpâni râsul. Femeia care o joacă pe doamna Wilder ar putea fi cu ușurință bunica bătrânului Whitaker.

La naiba, poate că este.

— Poate că micuța Delilah Tyler va fi jucată de Rottweilerul familiei, șoptesc.

Libby se aruncă în față sprijinindu-se pe burtă și își ascunde fața în timp ce umerii îi tremură de un râs înfundat. Încă o privire agasată din partea femeii din dreapta noastră. „Îmi pare rău”, spun pe mutește. „Alergiile.” Își dă ochii peste cap, apoi se uită în altă parte, îi șoptesc lui Libby la ureche:

— Hopa, mama lui Whittaker e supărată.

Ea mă mușcă de umăr, ca și cum ar încerca să nu țipe. Pe scenă, băiețelul Whittaker se apucă de spate și scoate un cuvânt cu „F” la durerea provocată de nervii înțepeniți cronic ai personajului său.

Libby îmi strânge mâna atât de tare încât simt că ar putea să mi-o rupă.

— Este foarte clar, șoptește ea gâfâind, că micuțul bărbos nu a experimentat încă durerea fizică.

— Băiatul ăsta încă nu a experimentat căderea testiculelor, îi răspund eu.

Ca și cum ar fi vrut să dezmintă acest lucru, următoarea replică îi face vocea să se arunce și să scârțâie într-un țipăt care o face pe Libby să strângă din ochi și să-și încrucișeze picioarele.

— N-am de gând să fac pipi pe mine!

Ne holbăm la picioare, izbucnind în hohote de râs înfundate la fiecare câteva minute. Este cea mai mare distracție pe care am avut-o de ani de zile.

Orice s-ar întâmpla cu Brendan, cu apartamentul, cu sora mea, acum suntem noi, așa cum nu am mai fost de mult timp.

În momentul în care piesa se termină, eu și Libby ieșim în fugă. Amândouă suntem pe cale să ne pierdem cumpătul și am prefera să o facem în particular. La jumătatea drumului spre cort, o voce veselă ne oprește.

— Nora! Libby?

Sally Goode o taie spre noi, alături de un uriaș blond care folosește un scaun cu rotile. Zâmbetul ei cu gropițe este asemănător cu cel al lui Charlie; nu și norul de iasomie și marijuana în care sosește învăluită. Este greu de imaginat că Charlie cel atât de structurat, cu muchii ascuțite, a fost crescut de această ființă boemă liberă.

— Ia te uită cine eee! îngână Libby.

— Orașele mici și așa mai departe, spune Sally. Nu cred că l-ați cunoscut pe soțul meu.

— Clint, răspunde bărbatul. Încântat de cunoștință.

— Încântată de cunoștință, spunem eu și Libby la unison.

— Ce părere aveți despre piesă? întreabă el.

Schimb o privire panicată cu Libby.

— Oh, nu le obliga să răspundă la asta. Sally îl lovește peste braț, zâmbind. Cel puțin nu înainte de salon. Trebuie să veniți – întotdeauna invităm prietenii la o băutură și o plăcintă după un spectacol.

— Asta se întâmplă în mod regulat?

Sora mea aproape că se îneacă la auzul cuvintelor. Suntem încă prea amețite ca să purtăm această conversație.

— Fac patru spectacole pe an, spune Sally.

Clint își ridică fruntea.

— Doar atâtea? Mi se par mult mai multe.

Libby își înghite un hohot de râs, dar tot chițăie din gât.

— Vă rog, haideți și voi, imploră Sally.

— O, n-am putea să vă deranjăm..., încep eu.

— Prostii! strigă ea. În Sunshine Falls nu există deranj. Sau nu te-ai uitat la aceeași piesă ca și noi?

— Ne-am uitat cu siguranță, mormăie Libby.

Sally îi înmânează poșeta soțului ei și caută în ea o bucată de hârtie și un pix, apoi notează o adresă.

— Suntem chiar de cealaltă parte a pădurii și mai sus pe cărare față de voi. Îi întinde hârtia lui Libby. Dar există o stradă și o alee care merge chiar până la casa noastră, dacă nu aveți chef să vă aventurați prin întuneric.

Nu așteaptă un răspuns la invitație. Se îndepărtează, iar mulțimea se îmbulzește în spatele nostru.

— O, Boris s-a descurcat de *minune,* spune un domn mai în vârstă. Și are doar unsprezece ani!

Libby mă strânge de mână și o luăm la vale pe trotuar, chicotind ca niște preadolescente drogate cu Mountain Dew.

Casa Lastra-Goode se află la capătul unei alei lungi, mărginită de stejari bătrâni. Este suficient de departe de oraș pentru ca puțina lumină să

întrerupă pătura sclipitoare a cerului nocturn de deasupra capului sau masele de licurici care clipesc în tufișuri.

Este o casă colonială cu două etaj e, cu pereți laterali albi și obloane negre proaspăt vopsite. Pe aleea supradimensionată, în jur de zece mașini sunt deja parcate, iar o alta trage în spatele nostru când Hardy se oprește ca să ne lase să ieșim. În timp ce ne apropiem de ușile din față, Libby se uită la fațada casei confortabile și spune visătoare:

— Aș da un milion de dolari ca să fiu aici de Crăciun.

— Cred că asta explică de ce Brendan se ocupă de buget.

Brațul lui Libby înțepenește prin al meu. Arunc o privire spre ea. A pălit puțin. Nu-mi dau seama dacă pare stresată sau bolnavă, sau ambele. Oricum ar fi, nodul de spaimă îmi dă un impuls ascuțit în spatele cutiei toracice, amintindu-mi de groaza care, chiar și în acele ore în care se micșorează, nu dispare niciodată.

Îi scutur brațul.

— E totul în regulă, Lib?

Surpriza ei se topește într-o expresie neutră.

— Bineînțeles că da! De ce nu ar fi?

— Vreau să zic, dacă ai nevoie de ceva, știi că te-aș ajuta întotdeauna.

— Bună ziua, bună ziua! strigă Sally, deschizând ușa. Intrați! Trebuie să țipe ca să se facă auzită în timp ce ne conduce prin holul din față care miroase a iasomie, spre hohotele de râs și zumzetul conversațiilor suprapuse din spatele casei. Ca să știți, de obicei ne prefacem că totul a fost bine.

— Poftim? zic.

Zâmbetul îi adâncește ridurile de la cozile ochilor. Arată exact ca o femeie de șaizeci de ani, și este cu atât mai frapantă, într-un mod natural, bătut de soare.

— Piesa, precizează ea. Sau când este o expoziție de ceramică, sau un târg de artizanat, sau orice altceva: ne prefacem că e bine. Cel puțin până când bem câteva pahare. Ne bate pe umeri și se îndepărtează, strigând: Simțiți-vă ca acasă!

— Voi avea nevoie ca toată lumea să bea câteva pahare *foarte* repede, spune Libby.

— Ce spuneam afară, Lib...

Mă strânge de brațe.

— Sunt bine, Nora. Am fost doar puțin absentă pentru că am o problemă cu cârceii la picioare care îmi întrerup somnul. Nu-ți mai face griji și bucură-te de vacanța noastră, bine?

Cu cât insistă mai mult că totul este în regulă, cu atât sunt mai sigură că nu este așa. Dar, așa cum se întâmplă de ani de zile, ea se închide la primele mele semne de îngrijorare.

Iată cum stau lucrurile. Ea nu cere niciodată ajutor, așa că trebuie să-mi dau seama de ce are nevoie și cum să i-l ofer într-un mod în care să nu se simtă stânjenită să-l accepte.

Chiar și în cazul rochiei de mireasă, a trebuit să mă prefac că am căutat o vânzare de mostre și am luat o rochie deteriorată la reducere, când de fapt am pus-o pe un panou și am mânjit-o eu însămi cu niște fard corector în interiorul corsetului.

Dar cu asta... nici măcar nu știu de unde să încep.

O, Doamne!

O idee clară bruscă și îngrozitoare mă lovește ca un sac de nisip în stomac. *Lista.* Toate aceste omagii aduse fostelor proiecte de viitor ale lui Libby: construcții, brutărie, librărie... marketing.

E vorba de o incursiune pe piața muncii? Sau o modalitate de a dovedi că poate supraviețui pe cont propriu dacă este nevoie? *Trei* săptămâni departe de soțul ei. Ar fi trebuit să mă gândesc că e

ciudat. Mai ales la cât de aiurea se comportă ea. Mai ales cu o sarcină peste cinci luni.

„Îl iubește pe Brendan”, îmi amintesc. Chiar dacă ei trec printr-o situație, ceva, chiar dacă se îndoaie sub stresul unui nou copil, asta nu se poate schimba.

Hainele mele sunt prea strâmte, prea fierbinți. Mă uit în jur, căutând ceva pe care să mă concentrez, ceva care să mă ancoreze în realitate. Privirea mi se oprește asupra lui Clint, care stă sprijinit de un cadru de mers în cealaltă parte a bucătăriei aglomerate, apoi asupra bărbatului la fel de înalt, deși mult mai tânăr și mai voinic de lângă el.

— Uaaau, spune Libby, care a ajuns cu privirea la Shepherd în același timp cu mine.

Ochii lui verzi îi găsesc pe ai mei și îi murmură ceva lui Clint înainte de a se desprinde și de a se îndrepta spre noi.

— O, Doamne, spune Libby. Arhanghelul acela vine spre noi chiar acum?

— Shepherd, spun, distrasă de roata de hamster a grijilor care se învârte în interiorul craniului meu.

— Este un păstor care vine spre noi? întreabă Libby.

— Nu, numele lui este...

— Ahaaa. *Shepherd,* își dă ea seama despre cine e vorba, exact în momentul în care el se oprește în fața noastră.

— Vezi, spune el, radiind, d-asta nu se poate să nu iubești orașele mici.

CAPITOLUL 20

— Nu v-am văzut la piesă, spune Shepherd. Cred că ați tăiat-o repede.

Libby îmi aruncă o privire care zice: „Ai uitat să menționezi că partenerul tău era Adonis”.

— Sora mea a trebuit să facă pipi, spun eu, ceea ce nu face decât să-i amplifice expresia de supărare. Ea este Libby. Libby, Shepherd.

Libby spune doar:

— Uau!

— Mă bucur să te cunosc, Libby, răspunde el.

Ea îi strânge mâna.

— Strângere puternică. Întotdeauna o calitate bună la un bărbat, nu-i așa, Nora?

Se uită la mine cu subînțeles, încercând în același timp să fie colega mea de agățat și să mă facă de râs.

— Se pare că este foarte utilă în filmele cu James Bond, sunt de acord.

Shepherd zâmbește politicos. Nimeni nu spune nimic. Eu tușesc.

— Din cauza tuturor oamenilor care atârnă de pe clădiri...

El dă din cap.

— Am înțeles.

Nebunia temporară sau magia de noaptea trecută a dispărut.

Habar nu am cum să interacționez cu acest om.

— Pot să vă iau ceva? O bere? Un sifon? întreabă el.

— Eu aș vrea vin, spun eu.

— Știi ceva? Libby zâmbește. Vezica asta afurisită! *Deja* trebuie să fac pipi din nou.

Shepherd face un gest spre hol.

— Toaleta e chiar acolo.

— Vin imediat, promite Libby și, în timp ce Shepherd se întoarce să-mi toarne un pahar de

vin dintr-o sticlă deschisă de pe tejghea, ea o ia la fugă, spunând pe mutește peste umăr: „NU, NU VIN IMEDIAT”.

Shepherd îmi întinde paharul, iar eu îmi înclin bărbia la cele... aproximativ paisprezece mii de sticle de vin de pe barul din bucătărie.

— *Chiar* vreți să uitați cu toții piesa aceea.

El râde.

— Ce vrei să spui?

Iau o înghițitură mare.

— Glumeam și eu. În legătură cu vinul.

Se scarpină la ceafă.

— Mătușa mea face un soi de troc cu vinuri. Toată lumea aduce câte unul, ea le pune numere pe fund. La sfârșit, ea pune la tombolă tot ce nu se bea.

— Pare genul meu de doamnă, spun eu. Este aici?

— Bineînțeles, spune el. Nu ar lipsi de la propria petrecere.

Aproape că îmi intră vinul pe nas și trebuie să tușesc pentru a-mi curăța plămânii.

— Sally? Sally e mătușa ta? Charlie Lastra e vărul tău?

— Știu, ce chestie, nu-i așa? spune el, chicotind. Suntem total opuși. Chestia amuzantă e că am fost destul de apropiați când eram copii. Ne-am îndepărtat pe măsură ce am crescut, dar latră mai rău decât mușcă. Este un om bun, în spatele fațadei.

Trebuie fie să schimb subiectul, fie să caut o canapea pe care să leșin.

— Apropo, jur că aveam de gând să te sun.

— Nu-ți face griji, spune el și o gropiță timidă îi apare pe obraz. Voi fi prin preajmă.

— Deci familia ta deține ferma de cai? zic eu.

— Grajdurile, mă corectează el.

— Așa e.

Habar n-am care este diferența.

— Este casa părinților mei. Când lucrările de construcție sunt lente pentru mine și unchiul meu, îi mai ajut uneori.

Unchiul. Construcții. Lucrează cu tatăl lui Charlie.

Telefonul lui Shepherd bâzâie. Oftează în timp ce citește mesajul.

— Nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu. Trebuie să plec.

— O, spun eu, căci mai aveam pregătite niște dialoguri spumoase.

— Hei, spune el, luminându-se. Sper că nu sună prea insistent – pentru că înțeleg dacă nu ești interesată –, dar dacă vrei să mergi la o plimbare cât timp ești aici, mi-ar face plăcere să te conduc.

Expresia lui caldă și prietenoasă este la fel de orbitoare ca atunci când l-am întâlnit prima dată în față la *Mug + Shot*. Este, cred din toată inima, un om cu adevărat drăguț.

— Poate că da, spun, apoi îmi reînnoiesc promisiunea de a-l suna. În timp ce parfumul de pin și piele tăbăcită se estompează în cameră, eu rămân încremenită în loc, prinsă într-o buclă nesfârșită de „Shepherd este vărul lui Charlie. Aproape că l-am sărutat pe vărul lui Charlie”.

N-ar trebui să conteze, dar contează. Îl aud pe Charlie spunând: „Nu poate fi nimic între noi”, dar nu pot să scap de sentimentul că deja este.

Simt o vagă greață. Libby încă nu s-a întors, iar eu sunt prea adâncită în gândurile mele pentru a vorbi cu străinii. Evitând orice încercare de contact vizual, mă plimb prin mulțime până la capătul celălalt al livingului.

O serie de trei tablouri masive atârnă într-un triptic. Pereții sunt acoperiți de tablouri, de fapt, de toate paletele de culori și mărimile, dând casei un sentiment confortabil, eclectic, nepotrivit cu exteriorul său de modă veche.

Tablourile sunt cu siguranță nuduri, deși abstractizate: numai roz, bronz și maro, curbe și umbre purpurii. Îmi amintesc de Matisse, dar, în timp ce acelea mi se par întotdeauna romantice, chiar erotice – toate arcurile artistice și picioarele curbate și încovoiate –, acestea par relaxate, nuditatea vulnerabilă de a te plimba goală prin apartament, căutându-ți peria de păr.

Mirosul de iarbă ajunge la mine chiar înaintea vocii ei, dar tot tresar când Sally întreabă:

— Ești artistă?

— Categoric, nu. Dar pot să apreciez arta.

Ridică sticla de vin din mână ca și cum ar fi o întrebare.

Încuviințez din cap și ea îmi umple paharul.

— Cine le-a făcut? întreb.

Buzele lui Sally se strâng într-un zâmbet, iar obrajii i se umflă ca două mere.

— Eu le-am făcut. Într-o altă viață.

— Sunt fenomenale.

Din punct de vedere tehnic, știu foarte puține despre artă, dar aceste tablouri sunt frumoase, liniștitoare în felul lor, cu acele culori pământii și forme organice. În mod cert, *nu sunt* genul de artă care să te facă să spui: „Nepoata mea de patru ani ar putea picta asta”.

— Nu-mi vine să cred că tu le-ai făcut. Dau din cap. E atât de ciudat să vezi așa ceva și să realizezi că le-a făcut o persoană normală. Nu că tu ai fi normală!

— Ei, draga mea, râde ea. Sunt lucruri mult mai rele pe lume decât să fii normal. *Normalitatea* este o insignă pe care o port cu mândrie.

— Puteai să fii celebră, spun eu. Adică, atât de bune sunt aceste tablouri.

Ea evaluează tablourile.

— Apropo de acele lucruri mai rele decât să fii normal.

— O dată cu faima vin și banii, precizez eu. Banii sunt de ajutor.

— Faima vine, de asemenea, cu oameni care îți spun tot ce cred ei că vrei să auzi.

— Bună ziua, îngână Libby, strecurându-se lângă noi.

Îmi face un semn indiscret din sprâncene, iar eu sunt recunoscătoare că Sally îl ratează, ca să nu fiu nevoită să-i explic semnificația din spatele lui: „Vrea să i-o trag nepotului tău! În loc de fiului tău! Care a fost și el pentru scurt timp pe listă!”

— Sally a pictat astea, spun.

Libby se uită la ea pentru confirmare.

— Nu se poate!

Sally râde.

— Atât de șocante sunt?

— Aceste lucrări sunt opere profesioniste, Sally, spune Libby. Ai încercat vreodată să vinzi vreuna?

— Mai demult, zice ea, dar pare nemulțumită la acest gând.

— Hopa, spune Libby. Este clar că există o poveste aici. Haide, Sal. Dă-i drumul.

— Nu e una foarte interesantă, spune ea.

— Din fericire pentru tine, tocmai am văzut o piesă care ne-a coborât standardele, spun eu.

Sally scoate un sforăit diabolic și mă mângâie pe braț.

— Să nu te audă păstoriță Monica spunând asta. Bătrânul Whittaker este finul ei.

— Sper că va poza pentru statuia din piața orașului, spun eu.

— Statuia aia ar putea să arate ca poștașul meu, Derek, din partea mea, spune Sally. Atâta timp cât pe placă scrie „Whittaker”. Avem nevoie de comerțul pe care l-ar putea aduce în oraș.

— Să revenim la poveste, spune Libby. Mai demult îți vindeai tablourile?

Sally oftează.

— Ei bine, când eram mică, voiam să fiu pictoriță. Așa că, la optsprezece ani, am plecat la Florența să pictez pentru câteva săptămâni, care s-au transformat în luni – eu și Clint ne-am despărțit, desigur – și, după un an, m-am întors în State pentru a încerca să pătrund pe scena artistică din New York.
— Fugi de-aici! Libby o lovește ușor pe Sally peste braț. Unde ai locuit?
— Alphabet City, spune ea. Cu mult, mult timp în urmă. Am rămas pentru următorii unsprezece ani, muncind pe brânci. Am vândut câteva tablouri, am aplicat pentru expoziții în mod constant. Am lucrat pentru trei sau patru artiști diferiți și mi-am petrecut fiecare noapte încercând să fac networking în galerii. Am muncit până la epuizare. Apoi, în cele din urmă, după opt ani, am participat la o expoziție de grup. Și un tip intră, îmi alege una dintre picturi și o cumpără. S-a dovedit a fi un curator renumit. Cariera mea a luat avânt peste noapte.
— Ăsta era visul îndeplinit! strigă Libby.
— Așa mă gândeam și eu, răspunde Sally. Dar mi-am dat seama destul de repede de adevăr.
— Că adevărata ta dragoste era Clint? ghicește Libby.
— Că totul a fost un joc. Tablourile mele nu se schimbaseră, dar, în mod cert, toate aceste locuri care mă respinseseră mă doreau. Oameni care nu se uitaseră niciodată în direcția mea îmi acordau atenție. Aproape că nu mai conta ce făceam. Lucrările mele au devenit un simbol al statutului, nici mai mult, nici mai puțin.
— *Sau*, spun eu, erai extrem de talentată și a fost nevoie ca o persoană cu bun-gust să o spună înainte să se prindă și masele.

— Poate, acceptă Sally. Dar deja eram obosită. Și mi-era dor de casă. Și, de obicei, destul de înfometată și falită, iar curatorul s-a dat la mine când eram suficient de singură ca să mă bag în pat cu el. Nu la mult timp după ce tatăl meu a murit, ne-am despărțit, iar eu am venit acasă pentru a fi cu mama mea. Cât am stat aici, l-a rugat pe Clint să vină să ne curețe jgheaburile.
— Glumele se scriu singure, spun eu.
— Și *atunci* ți-ai dat seama că el era adevărata ta dragoste? spune Libby.
Sally zâmbește.
— De data aceea, da. Era logodit pe atunci. Nu a fost suficient ca să oprească mașinațiunile mamei. Mantra ei era: „Nu e oficial până nu sunt la altar”. Slavă Domnului că a avut dreptate. De îndată ce l-am văzut pe Clint din nou, am știut că am făcut o mare greșeală. Trei săptămâni mai târziu, era logodit cu *mine.*
— E atât de romantic, spune Libby.
— Dar nu ți-a fost dor? spun eu.
— Dor de ce? întreabă Sally, care în mod clar nu înțelege unde vreau să ajung.
— De oraș, spun eu. De galeriile din New York. De toate acestea.
— Sincer, după atâția ani de trudă, a fost o mare ușurare să vin aici și pur și simplu... Ea expiră adânc, iar brațele i se ridică și se lasă. Să mă așez.
— Serios, spune Libby. Ne-am mutat la oraș pentru ca mama noastră să aibă o carieră de actriță – cea mai epuizată persoană din lume.
— Nu e chiar corect. Era împrăștiată, desigur, dar era și plină de viață, extaziată că își urmărea visurile.
Libby îmi aruncă o privire.
— Îți amintești când îi lipseau douăzeci de cenți la magazin? Imediat după audiția de la

Producătorii. Vânzătorul i-a spus să pună o limetă la loc, iar ea *a cedat nervos.*

Inima mi se strânge. Habar n-aveam că Libby își amintește asta. Ea tocmai împlinise șase ani, iar mama a vrut să-i facă fursecurile preferate, cu lămâie și porumb.

Când mama a început să se dezintegreze lângă casa de marcat, am apucat lămâia verde în plus într-o mână și degetele mici ale lui Libby în cealaltă și am târât-o înapoi la raionul de fructe și legume, întorcându-ne apoi la mama în zigzag, ca să-i dăm timp să se adune.

„Dacă ai putea avea orice tratație, din orice carte, ce ai alege?", am întrebat-o.

Ea a ales rahat turcesc, așa cum a mâncat Edmund în Narnia. Eu am ales „sifoclăbucel" din *Marele uriaș prietenos,* pentru că te poate face să zbori. În acea seară, noi trei ne-am uitat la *Willy Wonka* și am lichidat rămășițele dulciurilor de Halloween.

Este o amintire fericită, de genul celor care aproape că scânteiază. Încă o dovadă că orice problemă poate fi rezolvată cu un itinerar potrivit.

„Totul a ieșit bine", îmi amintesc că m-am gândit. „Atât timp cât suntem împreună, așa se întâmplă întotdeauna."

Am fost fericite.

Dar nu asta îi spune Libby lui Sally.

— Mama era falită, obosită și singură, zice ea. Își punea cariera mai presus de absolut orice și se simțea nefericită din cauza asta. Se întoarce spre Sally, conspirativ. Și Nora e la fel – muncită până la os. Nu are timp pentru o viață adevărată. O dată a refuzat o a doua întâlnire cu un tip pentru că acesta i-a cerut să-și pună telefonul pe modul silențios în timpul cinei. Munca este *întotdeauna* pe primul loc pentru ea. De aceea am târât-o aici. Călătoria asta este, în principiu, o intervenție.

Spune totul ca pe o glumă, dar în substrat e ceva dur și spinos, iar cuvintele ei mă lovesc în stomac ca un pumn. Camera a început să pulseze și să se clatine. Simt cum mi se umple gâtul, hainele mă mănâncă pe piele, de parcă ceva se umflă în mine. Ea încă vorbește, dar cuvintele ei sunt confuze.

„Obosită, singură, fără viață reală, munca este întotdeauna pe primul loc."

De săptămâni întregi, m-am îngrijorat despre felul în care mă vor vedea oamenii după ce *Frigida* va ajunge pe rafturi, dar Libby – Libby este singura persoană care m-a cunoscut vreodată cu adevărat. Și așa mă vede ea.

Ca pe un rechin.

Rușinea mă lovește fierbinte și rapid, odată cu disperarea de a ieși din pielea mea. De a fi oriunde altundeva. De a fi altcineva.

Mă îndepărtez de ele, îndreptându-mă spre baia din holul din față, dar este încuiată, și mă îndrept spre ușa din față, doar pentru a găsi o mână de oameni care se înghesuie în cadrul ei. Mă întorc, ametită.

Vreau să fiu singură. Vreau să fiu undeva unde pot dispărea în mulțime sau cel puțin unde nimeni nu va recunoaște ce mi se întâmplă.

Ce se întâmplă cu mine?

Urc scările care duc la etaj. Este o baie la capătul holului. Aproape am ajuns la ea când o cameră din dreapta îmi atrage atenția. Un perete plin cu cărți este vizibil prin ușa întredeschisă.

Mă atrage ca un far, un far pe un țărm îndepărtat. Intru și închid ușa în urma mea, iar petrecerea se reduce la un zgomot surd. Umerii mi se relaxează puțin, iar bătăile inimii se liniștesc în timp ce privesc patul de culoare roșu cireșiu în formă de mașină de curse de pe peretele din stânga mea.

Nu o monstruozitate de plastic cumpărată din magazin, ci un cadru de lemn făcut în atelier,

vopsit la perfecțiune. Simt o durere în suflet la vederea lui. La fel ca și rafturile construite artizanal care se află pe peretele îndepărtat. Există atât de multă grijă, nu doar în construcție, ci și în organizare, atingerea lui Charlie și a lui Clint este la fel de vizibilă ca niște amprente de cerneală.

Cărțile sunt ordonate meticulos după gen și autor, dar nu sunt frumoase. Nu sunt rânduri de tomuri legate în piele, ci doar cărți broșate cu cotoare încrețite și coperți pe jumătate lipsă, cărți cu autocolante de la magazine de vechituri de cinci cenți și indicatoare decimale Dewey pe cele care provin din vânzări de bibliotecă.

Sunt genul de cărți pe care doamna Freeman obișnuia să ni le dea, cele pe care le punea în coșul „Ia o carte, lasă o carte".

Libby și cu mine obișnuiam să glumim spunând că Freeman Books era tatăl nostru. Ne-a ajutat să creștem, ne-a făcut să ne simțim în siguranță, ne-a adus mici cadouri atunci când ne simțeam deprimate.

Viața de zi cu zi era imprevizibilă, dar librăria era o constantă. Iarna, când în apartamentul nostru era prea frig, sau vara, când aerul condiționat de la fereastră nu putea ține pasul, coboram și citeam la locul râvnit din vitrina magazinului. Uneori, mama ne ducea la Muzeul de Istorie Naturală sau la Met pentru a ne răcori, iar eu îmi luam cu mine exemplarul ferfenițit din *From the Mixed-Up Files of Mrs. Basil E. Frankweiler* și mă gândeam: „Dacă am fi nevoite, am putea locui aici, ca frații Kincaid". În trei, ne-ar fi bine. Ar fi distractiv.

Magice. Așa am simțit acele zile. Nu așa cum le-a descris Libby.

Sigur, existau probleme, dar cum rămâne cu toate acele zile în care stăteam pe burtă în nisipul din Coney Island și citeam până la apusul soarelui? Sau nopțile petrecute la rând pe canapeaua noastră, mâncând junk food și vizionând filme vechi?

Dar aprinderea bradului de la Rockefeller Center, și ciocolata caldă care ne încălzea mâinile?

Viata cu mama, viata în New York, era ca într-o librărie gigantică: toate aceste trilioane de căi și posibilități atrăgeau visătorii în inima orașului, spunându-le: „Nu vă promit nimic, dar vă ofer multe uși”.

„Poți să faci *chasse* pe o scenă luminată, cu cei mai buni actori, dar poți și să plângi pentru o limetă pe care nu ai avut bani s-o cumperi.”

La patru zile după incidentul cu limeta, prietenii mamei au venit cu o sticlă de șampanie Cook și un plic cu bani pe care îi strânseseră pentru a ne ajuta.

Da, New Yorkul este obositor. Da, sunt milioane de oameni care înoată în amonte, dar suntem și cu toții împreună.

De aceea am pus cariera mea pe primul loc. Nu pentru că nu am o viață, ci pentru că nu pot suporta să o las pe cea pe care mama și-a dorit-o pentru noi să ne scape printre degete. Pentru că am nevoie să știu că Libby, Brendan, fetele și cu mine vom fi bine, indiferent de situație, pentru că vreau să tai o bucată din oraș și din magia lui, doar pentru noi. Dar tăiatul te transformă într-un cuțit. Rece, dur, ascuțit, cel puțin la exterior.

Înăuntru, îmi simt inima învinețită, sensibilă.

Una este să accept că persoana pe care o iubesc cel mai mult îmi este fundamental necunoscută și alta este să accept că nici ea nu mă vede. Nu are *încredere* în mine, nu suficient de mult pentru a-mi împărtăși ceea ce se întâmplă, nu suficient de mult pentru a se sprijini pe mine sau pentru a mă lăsa să o consolez.

Toate acele sentimente vechi se umflă până când nu mai pot respira bine, până când mă înec.

— Nora?

O voce străbate prin miasmă, joasă și familiară. Lumina se revarsă dinspre hol. Charlie stă în pragul ușii, singurul punct fix din vârtej.

Îmi rostește din nou numele, ezitant, ca o întrebare.

— Ce s-a întâmplat?

CAPITOLUL 21

Charlie își lasă geanta de laptop să alunece pe podea, apoi vine spre mine.

— Nora? mai spune încă o dată.

Când nu mai pot scoate nici un sunet, mă trage spre el, îmi ia obrazul în palmă, iar degetele mari i se mișcă liniștitor pe pielea mea.

— Ce s-a întâmplat? murmură el.

Mâinile lui mă ancorează în realitate, iar camera nu se mai învârte cu mine.

— Îmi pare rău. Aveam nevoie de...

Ochii lui îi caută pe ai mei, în timp ce cu degetele încă mă mângâie în acel ritm blând.

— De un pui de somn? mă tachinează el încet, cu atenție. De un roman fantastic? De un schimb de ulei rapid și competitiv?

Blocul de gheață din pieptul meu se sparge.

— Cum faci asta?

Fruntea lui se încrețește.

— Ce să fac?

— Să spui ceea ce trebuie.

Colțul gurii i se strâmbă.

— Nimeni nu crede asta.

— Eu cred.

Genele i se desfășoară în evantai pe obraji când coboară privirea.

— Poate că doar spun ceea ce trebuie pentru tine.

— Simțeam că mă sufoc. Vocea mea se frânge la acest cuvânt, mâinile lui alunecă în părul meu, iar ochii lui se ridică din nou spre ai mei. Ca și cum... ca și cum toată lumea se uita la mine și toți vedeau ce e în neregulă cu mine. Și sunt obișnuită să mă simt ca și cum... ca și cum aș fi genul de femeie nepotrivită, dar cu Libby a fost întotdeauna diferit. E singura persoană cu care m-am simțit cu adevărat eu însămi, de când a murit mama. Dar se pare că Dusty avea dreptate în privința mea. Așa sunt eu, chiar și pentru sora mea. Genul de femeie nepotrivită.

— Hei. Îmi înclină fața spre a lui. Sora ta te iubește.

— A spus că nu am viață.

— Nora. El abia dacă zâmbește. Lucrezi cu *cărti.* Bineînțeles că nu ai viață. Nici unul dintre noi nu are. Întotdeauna există ceva prea bun de citit.

O umbră de râs răsare din mine, dar sentimentul nu durează.

— Ea crede că nu-mi pasă de nimic în afară de slujba mea. Asta crede toată lumea. Că nu am sentimente. Poate că au dreptate. Râd cu asprime. N-am mai plâns de un deceniu. Asta nu e normal.

Charlie se gândește un moment. Brațele lui alunecă în jurul taliei mele și se opresc pe spate, iar contactul dintre noi îmi face gândurile praf, trimițându-le cât colo, departe de impact. Nu-mi amintesc să o fi făcut, dar brațele mele îl înconjoară la rându-le, iar abdomenele ni se încing și căldura se adună între noi.

— Știi ce cred eu?

Mă simt atât de bine când îl ating, e atât de ciudat de simplu, ca și cum el ar fi excepția de la orice regulă.

— Ce?
— Cred că-ți iubești meseria, spune el cu blândețe. Cred că muncești atât de mult pentru că îți pasă de zece ori mai mult decât unui om obișnuit.
— În legătură cu *munca,* spun eu.
— În legătură cu *orice.* Brațele lui se strâng în jurul meu. Cu sora ta. Cu clienții tăi. Cu cărțile lor. Nu faci nimic dacă nu te poți implica sută la sută. Nu începi nimic ce nu poți termina. Nu ești persoana care cumpără bicicleta staționară ca urmare a unei rezoluții de Anul Nou, apoi o folosește drept cuier timp de trei ani. Nu ești genul de femeie care muncește din greu doar atunci când se simte bine sau care apare doar atunci când este convenabil. Dacă cineva îți insultă unul dintre clienți, îți scoți mănușile alea elegante și te lupți și ai la tine tot timpul un pix, pentru că, dacă tot trebuie să scrii ceva, măcar să arate bine. Tu citești prima dată ultima pagină a cărților – nu face fața aia, Stephens. Îi scapă un zâmbet într-un colț al gurii. Te-am *văzut* – chiar și atunci când pui cărțile în rafturi, uneori verifici ultima pagină, ca și cum ai căuta în permanență toate informațiile, încercând să iei absolut cele mai bune decizii.
— Și când zici că m-ai *văzut*, spun eu, vrei să spui că *m-ai privit.*
— Bineînțeles că da, la naiba, spune el cu o voce joasă și aspră. Nu mă pot opri. Sunt mereu conștient unde ești, chiar dacă nu mă uit, dar e imposibil să nu mă uit. Vreau să-ți văd fața care devine severă când trimiți un e-mail redactorului unui client, să te văd când ești dură, și vreau să-ți văd picioarele când ești atât de entuziasmată de ceva ce tocmai ai citit încât nu te poți opri din a le încrucișa și a le descrucișa mereu. Iar când cineva te

enervează, îți apar aceste pete roșii, zice el, iar degetele lui îmi ating gâtul. Chiar aici.

Sfârcurile mi se ridică, coapsele mi se strâng și pielea îmi tremură. Tensiunea din mâinile lui face ca degetele lui să se încolăcească pe curbura spatelui meu, strângând țesătura de acolo ca și cum s-ar convinge singur să nu o rupă.

— Ești o luptătoare, spune el. Când îți pasă de ceva, nu lași nimic să se atingă de acel ceva. Nu am întâlnit pe nimeni căruia să-i pese atât de mult ca ție. Ce n-ar da majoritatea oamenilor să aibă pe cineva ca tine în viața lor? Ochii lui sunt întunecați, iscoditori, iar bătăile inimii rapide. Știi cât de al naibii de norocos este oricine la care ții? Știi...

Ezită, cu dinții înfipți în buză, cu privirea coborâtă, cu degetele slăbindu-se, dar fără să se îndepărteze de vertebrele mele.

— Când eu și Carina eram mici, tata trebuia să lucreze mult. Nu aveam prea mulți bani, apoi bunica, mama mamei, a murit și... librăria a început să piardă bani cu nemiluita. Mama nu se pricepe la afaceri. Nici măcar nu este o persoană care să respecte un program. Așa că orele de lucru ale magazinului erau total imprevizibile. O discuție cu un artist era programată pentru mijlocul săptămânii în Georgia, iar ea ne lua pe mine și pe Carina de la școală pentru a merge la întâlnire, fără să anunțe pe nimeni. Sau era prinsă cu o pictură și nu numai că rata ziua de lucru, dar uita să ne ia de la școală. Carina a semănat întotdeauna cu părinții mei, relaxată, dar eu eram neliniștit. Poate pentru că îmi fusese atât de greu când începusem școala, sau poate doar pentru că în sfârșit chiar îmi plăcea și uram să lipsesc de la ore, și pe deasupra...

El trage aer în piept. Brațele mele s-au răsucit pe spatele cămășii lui, ținându-l aproape, lipit de

mine în permanență.

— ... oamenii nu erau de acord cu familia mea, continuă el. Tata era deja logodit când el și mama mea s-au împăcat, iar ea era deja însărcinată în trei luni cu mine.

Gura mi se deschide și se închide.

— A. Clint nu e...

El clatină din cap.

— Tatăl meu biologic este curator de artă, în New York, de fapt. Am schimbat câteva e-mailuri și asta a fost suficient pentru noi. În ceea ce mă privește, Clint este singurul tată pe care l-am avut vreodată sau de care am avut nevoie, dar, de când mă știu, mi-am dat seama că nu sunt ca el. Nu arătam ca el. Nu-mi plăceau aceleași lucruri ca și lui.

Auriul cald și negrul întunecat al ochilor lui se ridică din nou spre ochii mei și o dorință dureroasă îmi înflorește în spatele plexului solar.

— Eram în clasa a cincea când am aflat adevărul. De la niște copii de la școală.

Din vocea lui răzbate o durere tăioasă care îmi taie răsuflarea. Mă lupt cu impulsul de a-mi stăpâni șocul, apoi totul se desfășoară în fața ochilor mei, bucățile de Charlie pe care le adunam ca pe niște piese de puzzle devenind o imagine completă. Nu este clișeul lui Darcy. Nu este intelectualul încrezut și plin de sine pe care l-am întâlnit la un prânz foarte neplăcut. Este un om care tânjește după onestitate completă, un realist care nu înțelege întotdeauna când nu vede realismul în față. Charlie, care vrea să înțeleagă lumea, dar a învățat să nu aibă încredere în ea.

— Îmi pare atât de rău, Charlie, îi șoptesc.

El înghite în sec.

— Știu că el pur și simplu doar a vrut să mă facă să cred că sunt fiul lui, spune el. Dar a fost un mod tare neplăcut de a afla. Toată lumea din oraș era mai mult sau mai puțin drăguță în fața părinților mei, dar primii ani

de școală au fost un iad. Abordarea mamei mele a fost să îi ucidă cu bunătate, și a funcționat. A cucerit tot orașul. Dar eu nu am putut. Nu pot să fac conversație cu oameni despre care *știu* că mă urăsc. Nu pot să mă port frumos cu cei pe care îi consider niște nemernici. Carina era în clasa *a treia,* când cineva i-a spus pentru prima dată că probabil s-a născut cu o boală venerică pentru că mama noastră era o curvă.

— Sfinte Sisoe, Charlie!

Îl eliberez din îmbrățișare și îi iau fața între palme, simțind că plămânii mei sunt în flăcări, ca și cum ar exista sentimente pe care vocabularul meu nu este suficient de avansat pentru a le exprima în cuvinte. Aș vrea să-l acopăr ca o cămașă de zale sau să înghit niște benzină, să cobor scările și să scuip foc ca un balaur.

— Mi-am petrecut jumătate din gimnaziu în bibliotecă și cealaltă jumătate în biroul directorului pentru că mă băteam și, sincer, acestea au fost singurele două locuri în care am simțit că am control asupra vieții mele. Își scutură capul, ca și cum ar încerca să-și limpezească mintea. Ce vreau să spun este, știi acel „spirit liber magic" despre care crezi că reprezintă femeia mitică perfectă? Vine cu propriile probleme. Doar pentru că nu toată lumea te înțelege, nu înseamnă că te înșeli. Ești o persoană pe care oamenii se pot baza. Pe care se pot baza cu adevărat. Și asta nu te face să fii rece sau plictisitoare. Te face să fii cea mai... Se oprește, scutură din cap. Poate că tu și sora ta aveți divergențe și poate că ea nu te înțelege în totalitate, dar nu o vei pierde niciodată, Nora. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

— Cum poți fi atât de sigur? întreb.

Acum, ochii lui sunt numai caramel lichid, mâinile lui blânde, mișcându-se înainte și înapoi

pe șoldurile mele, ca un val care ne atrage împreună, ne desparte, ne unește, fiecare mângâiere fiind mai intensă decât precedenta.

— Pentru că, spune el în liniște, Libby este suficient de inteligentă ca să știe ce are.

Vreau să-l trag în patul ridicol în formă de mașină de curse și să mă învăluie mirosul șamponului lui, să simt presiunea degetelor lui care devin frenetice pe mine, să simt presiunea caldă și tare a abdomenului său și să se intensifice legănarea, apropierea și depărtarea noastră.

— Până să ajungi tu aici, rostește el răgușit, acest loc a fost doar o amintire a multiplelor feluri în care i-am dezamăgit pe toți, iar acum ești aici și... nu știu. Mă simt ca și cum aș fi bine. Așa că dacă tu ești genul nepotrivit de femeie, atunci eu sunt genul nepotrivit de bărbat.

Pot vedea toate nuanțele lui deodată. Un băiat liniștit, nehotărât. Preadolescent precoce, plin de resentimente. Un licean încruntat și disperat să iasă din casă. Un bărbat cu muchii ascuțite care încearcă să se încadreze din nou într-un loc căruia nu i-a aparținut niciodată.

Asta e chestia când ești un adult care stă lângă patul său din copilărie, în formă de mașină de curse. Timpul se prăbușește și, în loc de versiunea ta construită de la zero, ești toate schițele banale care au venit înainte, toate deodată.

— Nu ești o dezamăgire. Abia pot să spun cuvintele. Nu ești nepotrivit.

Ochii lui Charlie îmi analizează fața. Degetele lui ating punctul neted din colțul drept al gurii mele, iar maxilarul i se încordează. Când ochii lui se ridică din nou spre ai mei, sunt strălucitori, un truc al luminii calde care vine de la lampa de lângă pat, dar tot simt căldura care se ridică din el.

— Și toti acei oameni care te-au făcut să te simți așa, spune el cu voce răgușită, au niște

gusturi al naibii de proaste.

Afecțiunea din vocea lui năvălește peste mine ca o maree caldă, umplând un milion de mici bazine în pieptul meu.

Suntem cu adevărat doi magneți opuși, incapabili să ne aflăm în aceeași cameră fără să ne atragem. Vreau să-mi trec degetele prin părul lui și să-l sărut până când va uita unde ne aflăm și tot și pe toți cei care l-au făcut vreodată să se simtă ca și cum ar fi o dezamăgire. Și se uită la mine ca și cum aș avea această putere, ca și cum ar exista o durere în el pe care numai eu aș putea să o alin.

Vreau să-i spun: „Ești o persoană care caută un motiv pentru fiecare lucru".

Sau: „Ești o persoană care demontează lucrurile și își dă seama cum funcționează, în loc să le accepte pur și simplu. Ești o persoană care preferă adevărul unei minciuni convenabile".

Sau chiar: „Ești persoana care are doar cinci ținute, dar fiecare dintre ele este perfectă, aleasă cu grijă".

— Cred, îi șoptesc, că ești unul dintre cei mai puțin dezamăgitori oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

Linia de sub buza de jos se umbrește în timp ce buzele i se despart, iar respirația lui caldă, mentolată, se apropie de gura mea. Pentru o secundă, suntem prinși într-o împingere și o tragere, gustând spațiul dintre noi. Am impresia că nu mai este aer în cameră, dar ceea ce vreau cu adevărat este să îl inspir pe el.

Toate motivele mele pentru care am ținut zidurile între noi par a fi deodată neînsemnate. Pentru că zidul *nu este* ridicat. Nu există. Charlie mă vede. Mă atinge. Și pentru prima dată după atât timp – poate chiar de când am pierdut-o pe mama – simt *că nu* sunt în afara scenei, privind prin sticlă, dorindu-mi atât de mult să găsesc o cale de intrare.

Telefonul meu sună și toată acea greutate caldă se evaporă, iar Charlie se îndreaptă, revenind brusc la realitate, la propriile motive pentru care a încercat să construiască o baricadă între noi. Se întoarce cu fața la rafturi, iar gâtul mi se usucă atunci când îmi dau seama că se aranjează.

Totul în mine strigă să îl ating din nou, dar nu o fac. Poate că sentimentele mele s-au schimbat, dar încă mai există problema lui Charlie: „Asta nu poate fi nimic. Lucrurile sunt complicate”.

Gândul mi se duce direct la Amaya, iar vinovăția, gelozia și durerea zvâcnesc împreună în stomac.

Un alt mesaj vine de la Libby, și încă unul.

Unde ești?

Am găsit o mașină care să ne ducă acasă după ce termini cu sesiunea introvertită într-un colț întunecat.

ALO? Mai trăiești????

— E Libby.

În spatele meu, Charlie își drege glasul și spune răgușit:

— Ar trebui să o salvezi înainte să o recruteze clubul de tricotat. Echivalentul Mafiei din Sunshine Falls.

Dau din cap.

— Ne vedem mâine.

— Noapte bună, Stephens.

Aproape că m-am ciocnit cu Sally la capătul scărilor.

— Tocmai o căutam pe sora ta! spune ea. Am dezgropat numărul pe care l-a cerut... poți să i-l dai tu?

Accept bucata de hârtie și, înainte de a putea cere lămuriri, Sally se grăbește după o femeie cu bretonul foarte bine fixat. Îi trimit lui Libby o poză cu numărul de telefon. De la Sally. De asemenea: Unde ești?

În față, spune ea. Grăbește-te! Gertie Park, barista anarhistă, ne duce acasă!

Libby se comportă normal, dar pe bancheta din spate a *hatchback-ului* cu bara de protecție plină de abțibilduri al lui Gertie trec în revistă ultimele câteva săptămâni ca și cum ar fi hârtie tocată.

Ce a spus Libby despre mama, despre mine. Mesajele ciudate ale lui Brendan și reacția lui Libby la ele. Cearta din fața librăriei, lista, felul în care ea dispare și reapare misterios, cum oboseala și paloarea ei par să vină și să plece.

Le organizez pe toate în grămezi, în probleme rezolvabile, în scenarii din care pot concepe planuri de scăpare. Mă întorc în miezul problemei, privind peste tabla de șah și încercând să atenuez ceea ce se va întâmpla în continuare.

Dar pentru o clipă, sus, cu brațele lui Charlie lipite pe spatele meu, totul a fost în regulă.

Mi-a fost bine așa, plutind în derivă într-un întuneric reconfortant, fără trup, unde nimic nu trebuia reparat și puteam doar – îmi vin în minte brațele lui Sally ridicându-se și lăsându-se – *să mă așez.*

CAPITOLUL 22

Biblioteca de la marginea orașului este impunătoare: trei niveluri de cărămidă roz și frontoane. În timp ce Libby aranjează livrarea de mobilă pentru Goode Books, mă întâlnesc cu Charlie pentru o ședință de redactare în sala de studiu 3C, la ultimul etaj.

Toată dimineața, lucrurile au fost tensionate între mine și Libby. Suntem prinse într-o buclă de feedback cu sentimente vagi și impresii proaste.

E frustrată de cât de mult muncesc, iar asta creează distanță între noi. Distanța o face să păstreze secrete. Secretele mă frustrează pe mine. Este o profeție care se împlinește singură, care ne ține blocate într-o ceartă invizibilă, tacită, în care amândouă ne prefacem că nimic nu este în neregulă.

Acea durere goală: „O pierzi, și atunci ce rost a avut totul?”

De îndată ce ușile automate ale bibliotecii se deschid, mirosul acela delicios de hârtie caldă mă învăluie ca o îmbrățișare, iar pieptul mi se relaxează puțin. În dreapta, câțiva liceeni stau la un rând de computere vechi, iar discuțiile lor sunt înăbușite de covorul albastru industrial.

Trec pe lângă ei și o iau pe scara largă spre etajul doi, apoi spre etajul trei.

Urmăresc rândul de săli de studiu cu ferestre de-a lungul peretelui exterior până la 3C și îl găsesc pe Charlie aplecat asupra laptopului său, cu lumina de deasupra stinsă. Lumina difuză a zilei care se revarsă prin fereastră

Îl înfățișează în tonuri reci, albăstrii.

Camera este mică, cu un acoperiș înclinat. O masă laminată și patru scaune asortate ocupă cea mai mare parte a spațiului.

Dintr-un motiv oarecare – liniștea, poate, sau ceea ce s-a întâmplat aseară – simt o timiditate

când ajung în pragul ușii.

— Am întârziat?

Își ridică privirea, cu ochii încercănați.

— Am venit eu mai devreme. Își șterge răgușeala somnoroasă din glas. Vin aici să redactez în mai toate sâmbetele.

O cafea enormă de la *Mug + Shot* stă în fața unui loc liber, așteptându-mă. Mă las pe scaun.

— Mulțumesc.

Charlie dă din cap, dar este hiperconcentrat pe ecran, cu o mână trăgându-se de părul din spatele urechii.

Telefonul meu vibrează cu un alt mesaj de la Brendan: Voi, fetelor, încă vă mai distrați?

Unde de anxietate se întrepătrund în stomacul meu. Libby mi-a trimis un mesaj de la magazin acum cinci minute, asa că *știu* că are telefonul la ea. Ceea ce înseamnă că fie nu i-a trimis el primul un mesaj, fie ea nu i-a răspuns.

Da! îi răspund. De ce? E totul în regulă?

Desigur!!! Chiar e convingător cu acele semne de exclamare. Poate că e timpul să recurgem la metoda de a cerși răspunsuri.

Deocamdată, însă, am ascuns acest gând într-un compartiment din adâncul minții mele. Dispare cu o ușurință surprinzătoare.

— Mai ai nevoie de timp? îl întreb pe Charlie în timp ce îmi pornesc calculatorul.

Tresare, ca și cum ar fi uitat că sunt aici.

— Nu, nu, îmi pare rău. Sunt bine.

Își trece mâna peste gură, apoi se ridică și își trage scaunul pe cealaltă latură a mesei, de unde se poate uita la notele mele pe ecran. Coapsa lui se lovește de a mea în timp ce se așază și, pentru câteva momente după aceea, se produce un fel de avalanșă în spatele cutiei mele toracice.

— Să începem cu tot ce ne-a plăcut? întreb.

Charlie se holbează pentru o clipă prea lungă; nu a înțeles absolut deloc întrebarea. Ei, haide, Charlie, îl tachinez eu. Poți să

recunoști că îți plac anumite lucruri. Dusty și cu mine nu vom spune nimănui.

El clipește de câteva ori. E ca și cum i-aș privi conștiința înotând spre suprafață.

— Evident că îmi place cartea. Te-am implorat să mi-o dai să lucrez la ea, îți amintești?

— O să-mi amintesc de tine implorându-mă până la ultima mea suflare.

Se uită brusc la ecran, cu totul și cu totul profesionist, și îmi simt inima cum ia apă și începe să se scufunde.

— Paginile sunt minunate, spune el. Kinetoterapeuta plină de viață este o antagonistă bună pentru Nadine, dar cred că la sfârșitul acestei secțiuni are nevoie de mai multă profunzime.

— Si eu am scris asta! Sunt imediat conștientă de tonul de feblețe a profesorului care se bucură că a luat nota 10 la extemporal, când îi văd fața lui Charlie. *Ce?*

Își înăbușă zâmbetul.

— Nimic.

— Cum adică nimic? îl provoc. Ai o față.

— Întotdeauna am avut o față, Stephens, spune el. E destul de dezamăgitor că abia acum observi.

— *Expresia* ta.

Se lasă pe spate în scaun, cu Pilotul roșu în echilibru între degetul mijlociu și arătător.

— Te pricepi bine la asta.

— Si asta te șochează?

— Bineînțeles că nu, spune el. Nu am voie să mă bucur când văd că cineva se pricepe la ceea ce face?

— Teoretic, asta e treaba *ta.*

— Ar putea fi și a ta, dacă ai vrea.

— Am dat odată un interviu pentru un post de redactor, îi spun.

Își ridică sprâncenele.

— Și nu te-au acceptat?

— Nu am făcut cel de-al doilea interviu, spun eu. Libby tocmai rămăsese însărcinată.

— Și?

— Și Brendan a fost concediat. Strâng din umeri, trecând în modul defensiv. Făceam bani buni din comisioane și dacă aș fi acceptat o slujbă de începător ar fi însemnat o reducere de salariu.

Mă studiază până când pielea începe să-mi vibreze, apoi își întoarce din nou privirea; suntem prinși într-un joc nesfârșit de-a șoarecele și pisica, pierzând pe rând.

— Ce părere a avut Libby despre asta?

— Nu i-am spus. Mă întorc la notițele mele. Următoarea e Josephine.

După o clipă, Charlie spune:

— Nu crezi că ar fi tristă că ai renunțat la slujba ta de vis pentru ea?

— Ea nu prea admiră devotamentul meu față de actualul loc de muncă, îi amintesc. Acum, *Josephine.*

El oftează, cedând.

— O iubesc pe Jo.

— Crezi că e destul de diferită de bătrânul Whittaker? Adică, o persoană în vârstă, de modă veche și fără familie?

— Cred că da. Îi dăm rapid profunzime personajului ei, iar povestea din spate, cu fostul care a alungat-o de la Hollywood, nu sună deloc ca povestea din *O dată-n viață.* Bătrânul Whittaker și-a pierdut familia, dar Josephine nu a avut niciodată una. Și, în plus, discuția despre cum faptul că era femeie a dictat modul în care au tratat-o mass-media și lumea este într-un fel subiectul principal al acestei cărți.

— Adevărat, spun eu. Și îmi place asta, dar mă duce la următorul gând. Poate că ar trebui

să amânăm dezvăluirea despre legătura ei cu industria cinematografică până mai târziu.

Ochii lui Charlie par să se învârtă precum rotița de pe ecran când se încarcă o aplicație – i se încarcă gândurile.

— Nu sunt de acord, spune el încet. Ceea ce aș prefera este să nu aflăm decât mai târziu de ce *Nadine* nu a devenit actriță. Cred că există posibilitatea unei tensiuni acolo. Ca de exemplu, poate că atunci când Nadine găsește Oscarul lui Jo, iese la iveală faptul că Nadine a vrut inițial să fie actriță, iar Jo o întreabă ce a făcut-o să se răzgândească, și avem parte de o incursiune în trecut.

— La naiba, spun eu.

— Ce? spune Charlie.

— Ai dreptate.

— Condoleanțele mele, spune el. Este clar că a fost foarte greu pentru tine.

Încep să scriu actualizarea în notițele mele.

— Nadine nu ar fi trebuit să renunțe la actorie, spune Charlie.

Cuvintele plutesc acolo un minut, o capcană evidentă.

— Face o mulțime de bani ca agentă, îi răspund eu.

— Ea nu se bucură de banii ei, îmi amintește el.

Continui să scriu.

— Îi place să fie agentă.

— Îi plăcea să joace.

— Credeam că ești cel mai mare fan al ei.

— Sunt, spune el. De aceea vreau ca ea să aibă parte de un final fericit.

— Nu cred că este genul acela de carte, Charlie.

Ridică din umeri în tandem cu o mișcare a buzelor sale pline.

— Mai vedem noi.

În ciuda documentului meu atent organizat, modul în care parcurgem redactările noastre seamănă mai mult cu acele zile de plimbare prin Central Park Ramble cu mama și Libby.

Documentul se umflă și apoi mai tăiem din el, Charlie trage laptopul spre el pentru a reduce patru propoziții într-una singură, eu îl trag înapoi pentru a adăuga alte complimente, până când, după câteva ore de du-te-vino, îmi dau seama că ne-am schimbat rolurile. Acum *el* este cel care introduce laudele, iar *eu* sunt cea care taie din șuncă. Mă privește și murmură:

— Întotdeauna mi-am dorit să văd de aproape atacul unui rechin. *Atât de mult sânge.*

Mi se încălzește fața, precum și câteva locuri mai puțin inofensive, așa că mă întorc la documentul care pare invadat de modificări.

— Îmi place să-mi văd progresul.

— Nora, spune el. *Totul* este un progres în acest moment.

Întinde mâna pentru a selecta întregul document, apoi plasează cursorul pe „Acceptă toate schimbările", cotul lui se cuibărește într-al meu pe masa din lemn laminat. Se uită la mine pentru aprobare.

Încuviințez din cap, dar el nu se mișcă, iar contactul ușor al brațului său îmi trage toți nervii din corp spre acel punct.

În orice clipă, zidurile se vor ridica din nou, iar eu nu pot suporta asta. M-am gândit cum să abordez subiectul ore întregi, în timp ce stăteam treză noaptea trecută, și cumva, ceea ce a ieșit a fost doar:

— Am uitat să menționez că aseară m-am întâlnit cu *vărul* tău.

Spun cuvântul intenționat. Charlie se uită în altă parte în timp ce își scarpină maxilarul.

— A salvat o pisicuță dintr-un copac sau a ajutat o bătrână să treacă strada?

— Nici una, nici alta, spun eu. Era doar *fără* tricou și spăla o mașină.

— Sper că i-ai dat bacșiș pentru deranj.

Privirea lui se întoarce spre mine, iar între noi se formează scântei electrice.

— Hei, amice, i-am spus, uite un sfat: îmbracă o cămașă. Acesta este un salon literar unde vin familii cu copii.

Colțurile buzelor lui Charlie tresar, în timp ce el se ridică și se apleacă peste masă, cu ochii ațintiți asupra ferestrei.

— Dacă ai fi spus asta cu adevărat, clubul de tricotat al doamnelor te-ar fi alungat din oraș. Shepherd fără cămașă este un element de bază în Sunshine Falls.

Mă lupt să-mi păstrez vocea egală.

— Nu știam că este vărul tău. Altfel nu aș fi ieșit cu el.

Se uită în altă parte.

— Nu-mi datorezi nimic, Nora.

— O, știu. Mă ridic și eu în picioare.

Nu mai pot să dansez în jurul acestui subiect – oricum nu funcționează. Nu pot face nimic în legătură cu partea cu *Libby,* dar asta – asta poate fi rezolvată. Într-un fel sau altul, zidul de tensiune va cădea astăzi.

Trag aer în piept și merg mai departe:

— Mai ales dacă se întâmplă ceva între tine și fosta ta iubită.

Ochii lui se îndreaptă din nou spre ai mei.

— Nu se întâmplă.

— Ai văzut-o aseară, nu-i așa?

Maxilarul îi tresare.

— Lucram. A trecut pe la librărie.

Mijesc ochii sceptic.

— Pentru o vizită planificată?

Își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Da, recunoaște el.

— Să cumpere o carte?

Maxilarul i se strânge din nou.

— Nu chiar.

— Să ieșiți împreună?

— Să vorbim.

— Așa cum fac adesea foștii logodnici.

— Este un oraș mic, spune el. Nu ne putem evita unii pe alții. Trebuia să clarificăm lucrurile.

— Aha, spun eu.

— Nu e de „aha”, spune el, părând acum frustrat. Nu s-a întâmplat nimic între noi și nici nu se va întâmpla.

— Nu e treaba mea, spun eu.

— Exact. Cumva, acest lucru pare să-l frustreze și mai mult, ceea ce mă face mai dornică și mai conștientă de spațiul care se micșorează între noi. La fel cum nu e treaba mea dacă te întâlnești cu vărul meu.

— Cu care nu am nici o intenție de a mă mai vedea, spun eu. Și cu care n-as fi ieșit nici măcar o dată dacă as fi știut că e vărul tău.

— Nu ai făcut nimic greșit, insistă Charlie.

— Și nici tu, petrecând timp cu Amaya, îi răspund eu.

Suntem fie prea buni, fie prea nepricepuți la certuri. Ne arătăm cu *răutate* sprijinul pentru viața romantică a celuilalt. El mă întrece cu:

— Shepherd e un tip grozav. Cel mai eligibil burlac din oraș. E perfect pentru lista ta, bifează toate punctele.

— Cum rămâne cu Amaya? i-o servesc înapoi. Și cu lista ta?

— Nu face parte din listă, spune el.

— Trebuie să fie o listă destul de lungă.

— Un articol, răspunde el. Foarte precis.

Felul în care se uită la mine îmi trezește la viață pielea, sângele, dorința.

— Păcat că nu o să reușiți împreună, spun.

— Și mie îmi pare rău să aud despre tine și Shepherd. Ochii lui sclipesc. Credeam că v-ați simțit bine.

— A, da, spun eu. Doar că se pare că să mă simt bine nu este ceea ce îmi doresc cu adevărat acum.

Se uită fix la mine, cu ochii întunecați, și sper că acum sunt la fel de lizibilă pentru el ca întotdeauna, că știe că nu mai am de gând să las la o parte ce se întâmplă între noi. Are vocea răgușită când întreabă:

— Și ce vrei, Stephens?

— Eu... „Acum ori niciodată.” Simt că mă pregătesc pentru un salt cu parașuta. Vreau să fiu aici cu tine și să nu-mi fac griji pentru ce va urma.

Se apropie mai mult, iar inima îmi zvâcnește când îmi invadează spațiul.

— Nora, spune el cu blândețe.

— E în regulă dacă nu vrei asta, spun eu. Dar mă gândesc mult prea mult la tine. Și cu cât încerc să pun mai mult spațiu între noi, cu atât e mai rău.

Strânge din buze; ochii îi sclipesc.

— Deci încerci să-ți scoți asta din minte?

— Poate, recunosc. Dar poate că, de asemenea, vreau și eu ceva ușor, măcar o dată.

Fruntea lui se ridică, tachinând.

— Adică eu sunt un tip ușor?

„Da”, mă gândesc, „pentru mine, ești cea mai ușoară persoană din lume.” Dar spun:

— Doamne, sper.

Charlie râde, dar râsul i se stinge repede și privirea îi coboară în lateral.

— Și dacă știu deja că asta nu poate duce nicăieri, spune el, indiferent cât de mult am putea ajunge să ne dorim?

— Mai este cineva în viața ta?

Ochii lui se ridică, măriți.

— *Nu.* Nu e nimic de genul ăsta. Doar că...

— Charlie, spun eu. Ți-am spus. Nu vreau să mă gândesc la ce urmează. Nici măcar nu

sunt sigură că aș putea face față la asta acum.

Mă studiază, cu maxilarul încleștat.

— Ești sigură?

— Perfect sigură, spun, și vorbesc serios. Dacă vrei, îți semnez chiar și un șervețel.

Nu sunt sigură care dintre noi a început, dar gura lui e pe a mea, caldă și flămândă, mâinile lui îmi coboară pe părțile laterale și se întorc în față, încercând să cuprindă cât mai mult din mine deodată. Fără ezitare, fără politețe, doar dorință. Degetele mele se înfig în cămașa lui în timp ce el mă trage și mă lipește de el, închizând fiecare spațiu pe care îl găsim.

În câteva secunde, îmi smulge bluza din fustă și își strecoară mâinile sub ea, atât de perfect aspre și calde încât mătasea este insuportabilă prin comparație. Un sunet disperat se răsucește în mine, iar el schimbă poziția, împingându-mă pe masă, ridicându-mi fusta pe coapse ca să se poată sprijini de mine.

Îl trag spre mine, arcuindu-mă la atingerea lui. Degetele lui se încolăcesc în jurul gâtului meu și se înfig în părul meu, iar dinții lui îmi apasă pe gât.

— Nu putem face asta într-o bibliotecă, îi șuier în gură, deși mâinile mele încă se mișcă, urcându-i pe spate pe sub cămașă, cu unghiile zgâriindu-i pielea și făcându-l să se înfioare.

El murmură, pe un ton șicanator:

— Credeam că nu vrei să-ți faci griji cu privire la reguli.

— Când vine vorba de indecență publică, este mai puțin despre reguli și mai mult despre legea federală, șoptesc.

Buzele lui alunecă pe gâtul meu, o mână se strecoară pe sub mine pentru a-mi înclina șoldurile spre ale lui, și se lipește pe toată lungimea de mine. „O, Doamne!”

— Asta nu se pune, spune el, decât dacă ne dezbrăcăm.

Sunetul pe care îl scot nu ar putea fi mai puțin sexy sau *mai* asemănător cu al unui animal sălbatic pe moarte.

— Și ca să fie clar, îngaim eu, *ești* de acord cu faptul că lucrăm împreună?

Mă sărută de-a lungul claviculei, cu vocea rostogolindu-i-se.

— Amândoi știm că nu vei fi mai blândă cu mine în situația asta.

— Dar tu?

Este complet absurd că păstrez șarada unei conversații absolut normale în timp ce palmele mele se lipesc de masa din spatele meu și corpul meu se ridică pe nesimțite, făcând mai simplu pentru gura lui să se apropie de pielea de sub gulerul cămășii mele.

— Nu am nici un interes să fiu blând cu tine, Nora, spune el.

Degetele mele se strecoară în părul lui, se târăsc în josul gâtului său, iar pulsul îi zbârnâie sub atingerea mea. Îmi simt mintea de parcă ar fi fost băgată într-un tocător, pe urmă într-un caleidoscop. Degetele lui urcă pe interiorul coapsei mele până când nu mai pot urca mai sus, iar ochii lui urmăresc progresul cu o strălucire aproape îmbătată.

Genunchii mei se deschid pentru el. Maxilarul i se strânge în timp ce își trece mâna peste mine, ușor ca o pană la început, apoi cu mai multă presiune. Degetele lui alunecă sub dantelă, iar șoldurile mele se ridică, fără nici un sunet în cameră în afară de respirația noastră întretăiată.

— Ai pete roșii, Nora, mă tachinează el, plimbându-și buzele peste gâtul meu. Ești supărată pe mine?

— Furioasă, oftez, în timp ce gura lui coboară mai jos, una dintre mâinile lui continuând să-mi desfacă nasturii de sus ai bluzei.

Îmi trage sutienul în jos până când aerul rece îmi întâlnește pielea.

— Spune-mi cum pot să mă revanșez față de tine, murmură el pe pieptul meu.

Mă arcuiesc pe spate pentru a-i oferi mai mult din mine. E un început. Îmi ia un sfârc între buze și încerc să nu strig când un geamăt jos răsună prin el. Mâna lui este din nou sub fusta mea, iar respirația lui se prinde de pieptul meu.

— Mă omori, pur și simplu, spune el.

Îl trag mai aproape de mine, având nevoie de mai mult din el. Acum suntem mai mult sau mai puțin întinși pe masă, cu interiorul coapsei mele pe șoldul lui. Îmi îngrop gura în gâtul lui pentru a înăbuși sunetele pe care le scoate din mine.

Mă simt total scăpată de sub control și, în plus, observ cât de mult îi place să mă vadă așa, iar asta nu face decât să alimenteze flacăra. *Vreau* să fiu scăpată de sub control. Vreau ca el să mă vadă așa și să știe că el este motivul. Mâna lui se plimbă de-a lungul coapsei mele până când ajunge la vârful tocului meu; îmi ridică piciorul mai sus, înfășurându-l în jurul șoldurilor lui în timp ce încercăm să ne apropiem mai mult.

Dacă am fi avut un loc mai retras unde să mergem, am fi plecat deja.

— Vreau atât de mult să te ling, îmi rostește în gură, iar inima îmi tresaltă.

— Eu vreau să *te ling,* îi spun.

— Totul e o competiție la tine, râde el pe șoptite.

Îmi strecor mâinile sub talia lui, concentrându-mi toată atenția asupra senzației de a-l atinge, asupra sunetului respirației lui care devine întretăiată când îl strâng, iar soldurile lui se mișcă pentru a-mi oferi mai mult din el.

Niciodată nu m-am bucurat atât de mult de acest lucru. Nu sunt sigură că mi-a plăcut vreodată, punct, dar nici nu l-am văzut vreodată pe Charlie atât de dezinhibat și sunt îmbătată de putere.

— Doamne, spune el, am nevoie să fiu în tine!

Totul în mine se încordează.
— Bine, aprob eu din cap furios, iar el râde din nou.
— Nu, ai dreptate, spune el. Nu aici.
— Nu avem prea multe opțiuni, subliniez eu.
— Când în sfârșit vom face asta, Nora, spune el, îndepărtându-se de lângă mine, în timp ce mâinile lui îmi strecoară nasturii la loc în butoniere la fel de ușor cum i-a desfăcut, nu va fi pe masa unei biblioteci și nu va fi în criză de timp. Îmi netezește părul, îmi bagă bluza la loc în fustă, apoi îmi ia șoldurile în mâini și mă dă jos de pe masă, lipindu-mă de el. O s-o facem așa cum trebuie. Fără scurtături.

CAPITOLUL 23

Când plec de la bibliotecă, îmi tremură picioarele, iar inima mi se simte ca după patruzeci de minute de curs de spinning. Am petrecut ore întregi fără să-mi verific telefonul, iar e-mailurile obișnuite s-au acumulat – unul de la șefa mea, care rareori onorează conceptul de weekend, și o mulțime de e-mailuri de la clienți care simt la fel –, alături de un șir de mesaje de la Libby.

Îmi strâng ochii la lumina soarelui ca să văd pozele pe care le-a trimis de la progresele pe care le-a făcut astăzi. Cafeneaua Goode Books arată acum confortabil, iar vitrina cu *FAVORITELE VERII* este acoperită de lumini strălucitoare. În majoritatea fotografiilor, Sally stă într-o parte, radiind, dar într-o poză ciudată care include o bună parte din degetul mare al cuiva, Libby stă cu brațele larg deschise și un zâmbet imens pe față, cu un coc roz mătăsos șui pe cap.

Fața ei în formă de inimă arată cam la fel ca atunci când avea paisprezece ani și a fost acceptată la expoziția de artă a liceului: mândră, încrezătoare, capabilă. Chiar și cu toate ciudățeniile dintre noi, mă bucură mult să o văd așa.

Arată uimitor!, îi spun. Ești o minune!!! Nici măcar nu pot spune că e același loc!!!

Mulțumesc!, răspunde ea. E totul în regulă? Nu-ți stă în fire să întârzii.

Trebuia să mă întâlnesc cu ea la *Poppa Squat* acum zece minute. Îi răspund: Toate bune. Ajung acolo într-un minut.

Dar mai întâi trebuie să dau un telefon. Mă opresc la una dintre băncile verzi de pe stradă, cu metalul încins copt la soare, și caut în geantă numărul de telefon pe care mi l-a dat Shepherd. Poate că e de modă veche din partea mea să sun pe cineva pentru a-l anunța că *nu sunt* interesată, dar

Shepherd e un tip de treabă. Merită ceva mai bun decât să-l las să aștepte degeaba.

Linia sună de trei ori înainte ca cineva să răspundă, o voce de femeie spunând:

— *Dent, Hopkins și Morrow*. Cu ce vă pot ajuta?

După o secundă de confuzie, spun:

— Îl caut pe Shepherd.

— Îmi pare rău, spune ea, nu există nimeni cu acest nume.

— Ă, pot să... cine sunteți?

— Sunt Tyra, spune ea, de la biroul de avocatură *Dent, Hopkins și Morrow*.

— Cred că am greșit numărul.

Închid și caut în geantă până când găsesc o chitanță cu numere de telefon cu niște mâzgăliturи pe ea. *Aceasta* este cea pe care mi-a dat-o Shepherd. Numărul la care tocmai am sunat... trebuie să fi fost cel pe care mi l-a dat Sally. „Pentru sora ta. Am dezgropat numărul pe care l-a cerut.”

Mi-ar prinde bine niște mâncare ca să absoarbă tona de cafea pe care am băut-o azi, dar nu *doar* excesul de cafeină mă face să îmi tremure mâinile când tastez numele biroului de avocatură într-o căutare pe Google.

Când apar rezultatele, e ca și cum cineva mi-ar fi injectat gheață în vene.

Dent, Hopkins & Morrow: Avocați în Dreptul familiei

Libby i-a cerut lui Sally... numărul unui avocat de divorțuri? Pentru o clipă, strada, aleea de piatră, cerul albastru palid, lumea parcă ar fi fost zdrențuită. Plămânii mi se umflă prea tare, ceva mare și greu blochează orice ar vrea să intre sau să iasă. Mă întorc în vechiul nostru apartament, în acele săptămâni îngrozitoare de după moartea mamei, privind-o pe Libby cum se prăbușește, ținând-o strâns în brațe în timp ce plânge, până când nu mai poate respira, până când se sufocă.

Mă înec în durerea ei, propria mea durere se întărește, se calcifiază în inima mea.

„Nu vreau să fiu singură”, oftează ea uneori, sau „Suntem singure. Suntem singure, Nora”.

O țin strâns în brațe, o sărut pe cap și îi promit că se înșală, că *nu* va fi *niciodată* singură.

„Am eu grijă de tine”, îi spun eu. „O să am întotdeauna.”

Toate acele nopți în care m-am trezit și am găsit totul acolo, așteptându-mă: mama dispărută. Fără bani. Libby distrusă.

Uneori plângea în somn. Alteori mă trezeam în timp ce ea era în baie, iar pata rece din patul de lângă mine mă făcea să intru în panică.

În acele zile, durerea aștepta ca un monstru din umbră, care se înălța deasupra patului nostru și, în loc să se micșoreze noapte de noapte, creștea, hrănindu-se cu noi, îngrășându-se cu durerea noastră.

Într-o dimineață, devreme, stăteam înfășurate sub pături, eu mângâiam părul blond auriu al surorii mele, iar ea mi-a șoptit:

— Nu mai vreau să fiu aici. Vreau să se termine.

Și aceeași panică rece a devenit prea mare pentru corpul meu, umflându-se, pulsând cu furie.

Fără să mă gândesc la bani, la muncă, la școală sau la oricare dintre milioanele de lucruri practice de care devenisem responsabilă, am spus:

— Atunci hai să mergem undeva.

Și am făcut-o. Am cumpărat bilete dus-întors, la mijlocul săptămânii, la cursa de noapte spre Los Angeles. Ne-am cazat la un motel mizerabil al cărui zăvor nu funcționa și am băgat scaunul de birou sub clanță în fiecare noapte în timp ce dormeam.

În fiecare dimineață, luam un taxi până la plajă și rămâneam acolo până la cină, întotdeauna ceva ieftin și plin de grăsime. Luam o parte din cenușa mamei și o aruncam în ocean când nu se

uita nimeni, apoi fugeam, țipând și râzând, fără să știm sigur dacă nu cumva tocmai încălcaserăm o lege.

Mai târziu, am împărțit restul cenușii între East River și Hudson, bucăți din mama de o parte și de alta a orașului nostru, ca să ne înconjoare și să ne țină înăuntru. Dar nu eram încă pregătite să renunțăm la o parte atât de mare din ea.

Timp de o săptămână, Libby nu a plâns, apoi, în avionul spre casă, în timpul decolării, s-a uitat pe fereastră, privind cum se micșorează oceanul sub noi, și a șoptit:

— Când va înceta să mai doară?

— Nu știu, i-am spus, știind că va vedea că mint. Că nu credeam că va înceta niciodată, niciodată.

Ea a început să plângă în hohote, iar ceilalți pasageri au aruncat priviri obosite în direcția noastră. I-am ignorat, am tras-o pe Libby la pieptul meu.

— Descarcă-te, scumpo, am murmurat, așa cum obișnuia mama să ne spună.

O însoțitoare de zbor fie ne-a supraestimat vârsta, fie i s-a făcut milă de noi și ne-a lăsat discret două sticle de alcool în miniatură.

Printre sughițuri, Libby a ales Bailey's. Eu am băut ginul.

Din ziua aceea, nu am mai putut nici măcar să-l miros fără să mă gândesc la felul în care o ținusem strâns pe sora mea, la faptul că îmi era atât de dor de mama încât o simțeam mai aproape decât îmi fusese în ultimele săptămâni.

Poate de aceea este singurul lucru pe care îl beau cu adevărat. Să simți acea gaură în inimă e mai bine decât să nu simți nimic.

Clipesc ca să scap de amintiri, dar durerea din piept, durerea din adâncul mâinilor nu mă lasă. Mă las pe metalul fierbinte al băncii și număr secundele de inspirație, potrivindu-le cu cele de expirație.

A fost ultima călătorie pe care am făcut-o cu Libby. A fost ultima călătorie pe care am făcut-o, *punct,* în afară de acel weekend nefericit în Wyoming cu Jakob.

Odată ce am reușit să ne ținem datoriile sub control, am început să pun bani deoparte din când în când pentru a o putea duce pe Libby într-un loc extraordinar, cum ar fi Milano sau Paris, atunci când a absolvit facultatea. Cândva, ea avea tot felul de ambiții, dar după ce am pierdut-o pe mama, se pare că toate acestea s-au epuizat. A încetat să mai ajute la *Freeman's* și a trecut prin alte câteva potențiale cariere, dar nici una dintre ele nu i-a reținut atenția.

Anii ei de facultate i-am petrecut privindu-i peste umăr, împingând-o de la spate, citindu-i eseurile, făcându-i fișe. Ne-am certat mai mult decât înainte, noile noastre roluri ne iritau, nesfârșita ei jale deformându-se de la furie până la epuizare și înapoi. Uneori, chiar și după ani de zile, încă mai plângea în somn.

Apoi l-a întâlnit pe Brendan și a decis să nu mai termine școala.

Când mi-a spus că s-au logodit, nu am fost surprinsă. Nu m-am putut gândi decât la acea adolescentă îngrozită de singurătate.

Mi-am făcut griji că era prea tânără, că lua decizia mai mult din nevoia de siguranță decât pentru că așa își dorea în adâncul sufletului. Dar adevărul este că părea fericită. Pentru prima dată după mulți ani, îmi regăsisem sora.

Brendan a ajutat-o să se calmeze. Nu-mi plăcea că renunțase la slujba de organizare a evenimentelor pentru care trăsesem sfori ca să i-o obțin, dar privirea agonizantă nu se mai regăsea în ochii surorii mele și am putut în sfârșit să respir.

De ani de zile, ea era *în sfârșit* bine, și toată munca – toate petrecerile de ziua de naștere ratate, toate întâlnirile de dimineață devreme, toate

relațiile care nu au pornit niciodată din cauza programului meu – merita pe de-a întregul.

Era bine.

Iar acum se ferește de apelurile soțului ei și vorbește cu un avocat specializat în divorțuri. Petrece *trei săptămâni* departe de el. Și poate de aceea contează atât de mult că sunt dependentă de muncă. Nu pentru că Libby nu e de acord, ci pentru că *are nevoie* de mine. Are nevoie de mine și eu nu am fost lângă ea.

Frica mă străbate la fel de violent ca un incendiu, dar rece ca gheața.

Acolo, sub sentimentul meu de control rigid, sub listele mele de sarcini și sub exteriorul meu de otel, se ascunde *întotdeauna* frica.

Libby s-a înșelat când i-a spus lui Sally că sunt exact ca mama. Mama a muncit nonstop pentru a urmări ceva ce își dorea. Eu alerg fără încetare încercând să scap de trecut.

Teama de a nu rămâne din nou fără bani. Teama de foame. De eșec. De nevoia de a dori ceva suficient de mult încât să mă distrugă atunci când nu pot avea acel ceva. De a iubi pe cineva de care nu mă pot agăța, de a-mi vedea sora cum îmi alunecă printre degete ca nisipul. De a privi cum se frânge ceva ce nu știu cum să repar.

Mi-e teamă întotdeauna de genul de durere la care știu că nu vom supraviețui a doua oară.

Mă concentrez pe presiunea pământului sub tălpile mele, regăsindu-mi echilibrul.

Unul câte unul, elementele de acțiune alunecă într-o coloană ordonată în mintea mea.

Găsește cel mai bun avocat de divorțuri pe care banii îl pot cumpăra.

Găsește-i lui Libby un apartament pe care să și-l poată permite singură, sau unul pe care să-l împart și eu cu fetele (am putea începea cu toții în locuința cu chirie fixă a lui Charlie?).

Ia un consilier care să o ajute să treacă prin asta.

Poate angajează un asasin plătit. Sau poate nu un asasin plătit, dar măcar cineva care să se răzbune puțin – băuturi aruncate în fața lui Brendan, portiere scrijelite cu cheia – în funcție de ce s-a întâmplat exact, oricât de greu ar fi să ți-l imaginezi făcând *altceva* decât să se holbeze cu dragoste la Libby în timp ce-i masează picioarele umflate. Și apoi, ultimul element de pe listă și cel mai urgent: adu-i lui Libby cât mai multă fericire posibilă chiar acum. Fă-o să se simtă suficient de sigură pentru a se deschide în fața ta.

Umerii îmi cad la loc. Plămânii mei se relaxează. Acum, că știu ce nu e în regulă, pot să repar.

— Știi că poți să-mi spui orice, spun eu. Nu-i așa?

Libby își ridică privirea de la amestecul de maioneză și ketchup în care am înmuiat cartofii prăjiți de la *Poppa Squat* și pufnește.

— Frate, spune ea categoric. Nu mai începe cu *astea.* Concentrează-te pe viața ta, Sore.

În loc să răspund cu o glumă, am lăsat-o baltă.

— Ce urmează pe listă?

Ea se relaxează.

— Mă bucur că ai întrebat, pentru că am o idee.

— De câte ori trebuie să-ți spun? Un parc acvatic făcut din alcool *nu* este o idee bună.

— De acord că nu suntem de acord. Își freacă mâinile, ștergându-și sarea de pe vârfurile degetelor. Dar nu despre asta vorbesc. Mi-am dat seama cum să salvez librăria.

— Câte statui de bronz poate *avea* o piață de oraș?

— Un bal, spune Libby. Un bal ca să sărbătorim luna albastră. Ca în *O dată-n viață.*

Simt cum mi se încrețește fruntea.

— Dar e lună albastră în această lună?

— Nu asta e problema.

— Corect, pentru că ideea este...

— O oportunitate uriașă de strângere de fonduri! spune ea. Sally cunoaște pe cineva care are o firmă de organizare de evenimente. El ne poate face rost de un ring de dans și de un sistem de sonorizare, apoi găsim voluntari care să decoreze și să aducă produse pentru o vânzare de prăjituri. Facem totul în piața orașului, exact ca în carte.

— E mult de muncă, spun eu ezitant.

— Nu o vom face singure, insistă ea. Sally a dat deja telefoane tuturor celor cu care face troc de vinuri, Amaya va lucra la bar, iar Gertie...

— Barista anarhistă? întreb.

— ... s-a oferit să ne facă pliante pe care să le răspândim prin Asheville. *Mug and Shot* se va transforma într-un automat de sucuri. În plus, au deja o licență pentru băuturi alcoolice, așa că pot face câteva băuturi mai tari. Jumătate din oraș este deja de acord. Îmi prinde mâna pe barul lipicios. Va fi floare la ureche. Singura chestie este că …

— Hopa, reacționez la crisparea ei.

— E în regulă dacă nu putem face asta! spune ea repede. Dar eu și Sally ne-am gândit că ar fi mișto să facem o sesiune virtuală de întrebări și răspunsuri cu Dusty. Și apoi poate să avem la îndemână câteva exemplare semnate, pentru ca ea să le promoveze. Doar dacă nu se supără! Și numai dacă nu te deranjează să o întrebi.

Își împreunează palmele, implorând sau rugându-se.

— Așa vrei să-ți petreci următoarele două săptămâni? spun eu, sceptic. Nu să te odihnești? Nu să citești, să te uiți la filme și să te întinzi la soare?

— Cu disperare.

Fie că este dorința de a-și distrage atenția sau o modalitate de a-și exercita controlul sau o șansă de a încerca o viață nouă, asta e ceea ce vrea, așa că asta va face.

— O voi întreba pe Dusty.

Libby își aruncă brațele în jurul gâtului meu, sărutându-mă pe cap de zeci de ori.

— O facem! Salvăm o afacere locală.

Nu sunt convinsă, dar este fericită, iar fericirea lui Libby a fost întotdeauna drogul meu preferat.

CAPITOLUL 24

— Bineînțeles! zice Dusty în felul ei foarte special, în același timp un pic hiperactiv și vag aiurit. Mi-ar plăcea să ajut, Nora. Dar... Nu am *fost* niciodată la Sunshine Falls. Am trecut întâmplător cu mașina, cu ani în urmă.

— Ei bine, oamenii de aici *iubesc* cartea ta, spun eu. Arunc o privire în spate spre partea laterală a cabanei, unde Libby este întinsă pe o pătură de picnic, făcând plajă în timp ce trage cu urechea. Îmi arată două degete încurajatoare în sus, iar eu îmi dreg glasul la telefon și continui. Întregul oraș are aceste plăcuțe despre diferite părți ale poveștii. Este foarte drăguț.

— Foarte drăguț?

Ea repetă aceste cuvinte cu admirație. Probabil pentru că sună ca un vechi blestem latin care iese din gura mea.

Vocea mea se subțiază brusc.

— Da!

Nu mă simt în largul meu să cer o favoare unui client, mai ales că trebuie să recunosc că sunt *aici,* lucrând față în față cu Charlie.

Dusty este șocată să audă că am plecat din oraș, iar când îi explic că am venit aici cu sora mea, este aproape la fel de șocată să afle că am o soră.

Se pare că tot ceea ce știe cea mai veche clientă a mea despre mine este că nu părăsesc niciodată New Yorkul și că sunt mereu disponibilă la telefon.

Așa că, după ce i-am povestit câteva întâmplări, am pus-o la curent cu situația de la Goode Books și i-am prezentat planul de strângere de fonduri: un club de lectură online cu Dusty însăși, deschis tuturor celor care comandă o carte de la magazin.

— Este o oră din viața mea, spune ea. Cred că pot să mă descurc. Pentru cea mai bună agentă din lume.

— Ți-am spus în ultima vreme că ești clienta mea *preferată*?

— Nu mi-ai spus niciodată asta, răspunde ea. Dar mi-ai trimis niște șampanie foarte scumpă de-a lungul anilor, așa că m-am gândit eu.

— Când se termină redactarea pentru *Frigida,* îți trimit o *piscină* de șampanie.

Libby se îndreptă pe pătură și arătă cu degetul spre mine. VEZI *PARC ACVATIC CU ALCOOL,* rostește victorioasă pe mutește, apoi se ridică în picioare și intră în casă pentru a o suna pe Sally și a-i da vestea cea bună.

Ieri am cedat și i-am trimis un mesaj lui Brendan ca să-l întreb dacă se întâmplă ceva între ei, iar el pur și simplu *nu* mi-a răspuns, dar încerc să nu mă concentrez pe asta.

— Pot să te întreb ceva, Dusty? zic.

— Bineînțeles că da! întreabă, spune ea.

— De ce Sunshine Falls?

Se oprește și se gândește.

— Cred, spune ea, că părea genul de loc care ar putea să arate într-un fel la exterior și să fie cu totul altceva după ce ajungi să-l cunoști. Ca și cum, dacă ai avea răbdare și ți-ai rezerva timp să îl înțelegi, ar putea fi ceva frumos.

Sally, Gertie, Amaya și o mulțime de alte fețe semi-familiare intră și ies din magazin în următoarele câteva zile, pregătindu-se pentru bal. În sfârșit, pot să mă concentrez asupra muncii mele. Libby, între timp, se află în centrul vârtejului de planificare, venind și plecând în mod constant, răspunzând cu voce tare la telefoane până când privirile nemulțumite ale altor clienți o fac să se scuze fără încetare în timp ce iese pe ușă.

Charlie și cu mine lucrăm în general doar prin e-mail. Dacă stăm prea mult timp în aceeași

încăpere, sunt convinsă că Libby – și poate chiar Sally – va ști exact ce se întâmplă, iar lucrurile *complicate* vor veni repede.

Am crezut-o pe cuvânt pe Libby că nu e de acord cu Charlie, dar acum o parte din mine se întreabă dacă nu cumva e vorba de altceva. Dacă nu cumva faptul că am folosit aplicațiile de întâlniri a fost un fel de lansare pentru ea, ca să vadă ce e se întâmplă acolo. Oricum ar fi, nu am nevoie să expun această aventură când ea se confruntă cu implozia propriei sale relații.

Stomacul mi se zbate de fiecare dată când mă gândesc la asta, dar, sincer, corespondența dintre mine și Charlie prin e-mail este un exemplu de profesionalism. Mesajele text nu sunt, însă, iar uneori trebuie să mă strecor din camera de război improvizată a lui Libby din cafenea pentru a le citi undeva unde nimeni nu mă poate vedea că mă înroșesc.

Jumătate din timp, Charlie mă interceptează și ne furișăm prin magazin, furând câteva secunde singuri, oriunde putem face rost de ele. Holul de la baie. Sala cu cărți pentru copii. Fundătura din culoarul de nonficțiune. Locuri în care nu suntem la vedere, dar tot trebuie să fim aproape tăcuți. O dată mă trage pe ușa din spate, pe aleea din spatele magazinului, și începem să ne pipăim înainte ca ușa să se închidă.

— Arăți de parcă n-ai mai dormit de ani de zile, îi șoptesc.

Palmele lui se plimbă până la fundul meu, ridicându-mă și lipindu-mă de el. Își apropie gura de urechea mea.

— Am avut multe pe cap. Palmele lui mă cuprind, testând fiecare curbă. Hai să mergem undeva.

— Unde?

— Indiferent, atâta vreme cât nu dăm de mama și de sora ta, spune el. Sau de urechile lor.

Mă uit înapoi spre ușă, în direcția listei de sarcini cu mii de puncte pe tablă albă a lui Libby & Co.

Toate acele mici crăpături supraaglomerate din inima mea pulsează de durere, o senzație asemănătoare înghețării emoționale a creierului. Îmi doresc asta, pe *el,* dar nu pot uita ce fac aici.

Mă uit din nou în ochii lui de culoarea fagurelui de miere, simțind că mă afund în ei până la brâu, ca și cum nu există nici o speranță de a scăpa, în parte pentru că îmi lipsește orice motivație cât timp mâinile lui sunt pe mine.

— Undeva... unde? întreb.

— Unde vrei tu.

Libby este atât de absorbită de lucru, încât nu insistă să se alăture sesiunii de cumpărături de la *Target*, ci se apleacă asupra listei pentru strângerea de fonduri. Sally este de acord să țină casa de marcat dacă intră cineva, iar noi pornim la drum cu Buickul vechi și ponosit pe care Charlie îl împrumută cât timp este în oraș.

Aerul condiționat nu funcționează, soarele ne bate în cap, iar vântul fierbinte și cu miros de iarbă îmi smulge părul din coada de cal șuviță cu șuviță. Toate acestea nu fac decât să facă mai plăcut suflul rece al aerului condiționat și mirosul curat și plastifiat din *Target*. Nu credeam că am petrecut exagerat de mult timp afară, dar în camerele de supraveghere de la casieria automată, pielea mea pare rumenită, am pe nas pistrui asemănători cu cei ai lui Libby, iar umiditatea mi-a încrețit ușor părul.

Charlie mă prinde că mă studiez și mă tachinează:

— Te gândești la cât ești de „sexy și scumpă”?

— De fapt... Iau chitanța. Visez cu ochii deschiși la cât de tare o să te muncesc.

Ochii lui scânteiază.

— Pot să suport.

Mergem direct la cabană și, de îndată ce pășim în liniștea răcoroasă, sunt perfect conștientă că, în mod realist, acesta este primul moment în care eu și Charlie suntem cu adevărat singuri, dar nu mai avem mult timp până când Libby va fi aici, și există, aparent, lucruri mai importante la care să ne concentrăm decât locurile în care transpirația îi ține tricoul lipit de el.

— Poți începe în spate, spun și mă îndrept spre scări pentru a aduna restul lucrurilor de care vom avea nevoie.

Până să deschid ușa din spate, cu brațele încărcate cu așternuturi, Charlie a montat deja cortul.

— Ei bine, spun eu. Ai reușit. M-ai surprins.

— Si eu care credeam că, dacă vrei să amețești un rechin, trebuie doar să-l lovești între ochi.

— Nu, spun eu. Competența în ridicarea de adăposturi portabile este calea cea mai sigură.

Se ghemuiește în interiorul cortului și începe să deruleze salteaua pneumatică pe care am cumpărat-o de la Target – pentru că, sigur, Libby și cu mine facem camping în grădină, dar suntem tot femei Stephens.

— Cum de te pricepi așa de bine la asta? întreb.

— În copilărie, am fost de multe ori cu cortul, cu tata.

Lumina intensă a zilei face ca liniile ascuțite de pe chipul lui să lase umbre adânci, iar ochii îi sunt mai degrabă de culoarea melasei decât a mierii acum.

— Ai mai fost cu cortul de când te-ai întors? întreb.

Charlie clatină din cap. După câteva secunde, spune:

— Nu mă vrea aici. Tonul lui, fruntea, gura – totul a împietrit, ca și cum ar recita doar fapte, adevăruri obiective care nu-l afectează. Nu au fost încântați când am decis să rămân în oraș în loc să mă întorc să lucrez pentru unul dintre ei.

Mă întreb dacă oamenii se lasă păcăliți. Dacă, de fiecare dată când Charlie vorbește despre lucrurile care înseamnă cel mai mult pentru el, lumea vede un om rece, cu o viziune clinică asupra lucrurilor, în loc să vadă o persoană care se luptă pentru înțelegere și control într-o lume în care acestea apar rareori. Îmi înghit nodul dureros din gât.

— Sunt sigură că te vor aici, Charlie. Se pare că asta au vrut de la început.

Își înclină bărbia spre masa din terasă, pe care stau prelungitoarele pe care le-am cumpărat.

— Ai putea să conectezi pompa de aer?

În următoarele două minute, păstrăm tăcerea, în timp ce pompa urlă. Am montat ventilatoarele pe care le-am scos din dulap și le-am conectat la priză. Charlie pune așternuturile pe saltea, iar eu atârn lampioanele de hârtie, aranjând lumânările care resping țânțarii la intervale regulate.

Suntem tăcuți până când nu mai pot suporta.

— Charlie, spun, iar el se uită peste umăr la mine, apoi se întoarce să se așeze pe marginea saltelei gonflabile. Sunt sigură că este recunoscător că ești aici, spun. Amândoi trebuie să fie.

Își îndepărtează sudoarea de pe frunte cu dosul palmei.

— Când i-am spus că voi sta o vreme, cuvintele lui exacte au fost: „Fiule, ce crezi că poți face *tu?*” Accentul pe „tu” a fost pus de el, nu de mine.

Mă așez pe terasă în fața lui, cu picioarele încrucișate.

— Dar voi doi nu sunteți apropiați?

— Am fost, spune el. Suntem. Este cea mai bună persoană pe care o cunosc. Și are dreptate, nu pot face prea multe pentru a-l ajuta. Adică, Shepherd este cel care menține afacerea în funcțiune, care ține pasul cu lucrările de care casa lor are mereu nevoie. Tot ce pot face eu este să conduc librăria.

Inima mă înțeapă. Îmi amintesc acel sentiment, de a nu fi suficient. Că am vrut atât de mult să fiu ceea ce avea nevoie Libby după ce am pierdut-o pe mama și că am eșuat, iar și iar. Nu am putut fi tandră pentru ea. Nu am putut aduce magia înapoi în viața noastră. Tot ce am avut de partea mea a fost forța brută și disperarea.

Dar eu încercam să mă ridic la înălțimea unei amintiri, fantoma unei persoane pe care amândouă o iubiserăm. Acum văd ceea ce am ratat înainte. Nu doar că Charlie nu a simțit niciodată că se potrivește undeva, ci și că a văzut cum ar fi arătat dacă ar fi *făcut-o.* Nu i-am dat prea mare importanță la momentul respectiv, dar văzându-l pe Shepherd stând lângă Clint în salon – nu e vorba doar de faptul că au înălțimi și constituții comparabile, sau că reprezintă același clișeu. Ei arată la fel. Ochii verzi, părul blond, barba.

Mă urc în cort alături de el, iar salteaua se lasă sub greutatea mea.

— *Ești* fiul lui, Charlie.

Își trece mâinile pe coapse, oftând.

— Nu mă pricep la rahatul ăsta.

Se încruntă, apoi se lasă pe spate pe saltea, privind în sus prin acoperișul cu plasă de țânțari, un compromis sugerat de Charlie ca să putem considera totuși că eu și Libby dormim sub cerul liber.

— Nu m-am simțit niciodată atât de inutil în viața mea. Lucrurile se prăbușesc în jurul lor, iar tot ce pot face eu este să deschid magazinul în fiecare zi la aceeași oră.

— Ceea ce, din ce mi-ai spus, este o mare îmbunătățire.

Mă apropii mai mult, iar mirosul cald stârnit de soare pe pielea lui mă învăluie. Deasupra capului, nori de vată de zahăr plutesc în derivă pe cerul de culoarea albăstrelelor.

— Nu ești inutil, Charlie. Adică... uită-te la toate astea.

Îmi aruncă o privire.

— Știu cum să montez un cort, Nora. N-o să iau premiul Nobel pentru asta.

Am clătinat din cap.

— *Nu asta.* Tu ești... Caut cuvântul potrivit. Rareori mă împiedic în propriul vocabular în asemenea hal. Ești un tip organizat.

Ochii lui sclipesc când râde.

— Organizat?

— *Extrem de organizat*, spun eu fără să mă gândesc. Ca să nu mai vorbim de minuțiozitate.

— Mă faci să par un contract, spune el, amuzat.

— Și *știi ce* părere am despre un contract bun, spun eu.

Zâmbetul lui se lățește.

— De fapt, știu doar ce părere ai despre unul prost, scris pe un șervețel în bar.

Se întinde complet pe saltea, iar eu fac la fel, lăsând un spațiu sănătos între noi.

— Un contract bun este...

Mă gândesc un moment.

— Adorabil? se oferă Charlie, tachinând.

— Nu.

— Frumos?

— Cel puțin, spun eu.

— Fermecător?

— Sexy ca naiba, răspund eu. Irezistibil. Este o listă de trăsături grozave și compromisuri care au grijă de toate părțile implicate. Este... satisfăcător, chiar și atunci când nu este ceea

ce te așteptai, pentru că muncești pentru asta. Îl parcurgi înainte și înapoi până când fiecare detaliu este exact cum trebuie să fie.

Îl privesc pieziș pe Charlie. El se uită deja la mine. Diferența sănătoasă dintre noi a făcut febră.

— Care-i treaba cu Amaya? îmi iese pe gură fără să mă gândesc.

Colțurile gurii i se strâmbă în jos.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că aproape te-ai căsătorit cu ea, răspund eu. Ce a mers prost?

— O mulțime de lucruri, spune el.

— De exemplu faptul că dădeai prea multe amănunte? îl tachinez.

Buzele lui afișează zâmbetul bosumflat.

— Sau poate că nu era suficient de obraznică pentru gustul meu.

Trece o clipă și ne întoarcem privirile spre norii moi ca vata de zahăr și el spune:

— Am început să ne întâlnim în liceu. Apoi ea a plecat la NYU, iar după o perioadă la un colegiu comunitar, am urmat-o.

— Prima ta dragoste? încerc să ghicesc.

Confirmă din cap.

— Când am terminat școala, a vrut să caute case în Asheville. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar vrea să se mute înapoi și nici ei nu i-a trecut prin cap că eu nu aș vrea, și eram atât de slabi la capitolul comunicare încât n-am vorbit despre asta.

— Ai încercat relația la distanță? întreb.

— Timp de un an, spune el. Cel mai prost an din viața mea.

— Nu merge niciodată, sunt de acord.

— Fiecare zi pare o despărțire, spune el. În mod constant îl dezamăgești sau îi pui piedici celuilalt. Când în cele din urmă am pus capăt relației, mama mea a fost foarte afectată. Mi-a spus că făceam aceleași greșeli ca și ea și că

voi sfârși singur dacă nu-mi voi stabili prioritățile.

— Ea voia doar să te întorci, spun eu. Iar Amaya era cea mai rapidă cale.

— Poate. Expiră îndelung, de parcă s-ar fi resemnat cu ceva. Abia dacă ne-am vorbit câteva luni și apoi... Ezită. Am venit acasă de sărbători și am aflat că, la câteva săptămâni după ce ne-am despărțit, Amaya se întâlnea deja cu vărul meu. Despre asta a vrut să discute noaptea trecută.

Mă ridic pe antebrațe, surprinsă.

— Stai așa. *Fosta ta logodnică* a ieșit cu *vărul tău*? *Shepherd?*

El confirmă din cap.

— Practic, familia mea a fost de acord să nu-mi spună, dar am aflat oricum și am mai avut o perioadă grea după aceea.

Și iată, încă o bucățică din Charlie s-a pus la locul ei.

— Nu sunt prea multe perspective aici, continuă el, așa că nu pot să dau vina pe ei neapărat, dar, în același timp...

— S-o ia dracu de treabă?

Își trece o mână pe ceafă, apoi și-o lasă acolo.

— Nu știu, ea merită să fie fericită. Shepherd avea o șansă mai bună de a-i oferi asta.

— De ce? întreb. Se uită la mine, cu sprâncenele ridicate, ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea. De ce are mai multe șanse să facă pe cineva fericit decât tine?

— Oh, haide, Stephens, spune el ironic. Tu, dintre toți oamenii, știi la ce mă refer.

— Cu siguranță, nu, insist.

— *Arhetipurile* tale, spune el. Clișeele. El este tipul de care se îndrăgostește orice femeie. Fiul pe care și l-au dorit părinții mei, care să lucreze cu normă întreagă la slujba pe care tata a vrut să o am, în vreme ce în timpul liber construiește, de exemplu, niște

nenorocite de balansoare. A mers chiar și la școala pe care am ales-o eu.
— Cornell? spun.
— S-a dus acolo ca să joace fotbal, spune Charlie, dar e și al naibii de deștept. Ai ieșit cu el – știi cum e.
— Am ieșit cu el, spun eu, și de aceea sunt în măsură să spun că te înșeli. Adică, nu în legătură cu faptul că e deștept. Ci cu celălalt lucru, că e mai calificat să facă pe cineva fericit.
Zâmbetul îi dispare. Se uită înapoi spre cer.
— Da, ei bine, murmură el. Cel puțin pentru Amaya, avea sens. În timpul despărțirii noastre, unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus a fost: „Dacă rămânem împreună, fiecare zi din restul vieții noastre va fi la fel". Nici măcar nu a fost ultima dată când am auzit asta într-un discurs de despărțire. Își scutură capul. Oricum, de aceea a vrut să ne întâlnim. Să-și ceară scuze pentru cum s-au terminat lucrurile.
Simt cum mi se colorează obrajii.
— E drăguț din partea ta să crezi asta, Charlie, spun. Dar, după cum se uită la tine, sunt destul de sigură că nu i se mai pare atât de plicticos să fie toate zilele la fel.
— Nu era doar faptul că eram prea plictisitor pentru ea. De asemenea, a decis că vrea copii – sau, mai degrabă, *a recunoscut* că vrea și aștepta doar să mă răzgândesc.
Mă întorc pe o parte și mă așez cu fața la el.
— Tu nu vrei?
— Mi-am urât copilăria. Își îndoaie brațul sub cap și se uită fugitiv în direcția mea. N-aș avea nici o idee cum să ajut pe cineva să treacă prin copilărie, și cu siguranță nu mi-ar plăcea. Îmi plac copiii, dar nu vreau să fiu responsabil pentru nici unul.

— De acord, spun eu. Îmi iubesc nepoțelele mai mult decât orice pe lume, dar de fiecare dată când Tala adoarme în poala mea, tatăl ei are ochii în lacrimi și spune: „Nu te face să vrei să ai și tu unul, Nora?” Dar când ai copii, ei se bazează pe tine. Pentru totdeauna. Orice greșeală pe care o faci, orice eșec... și dacă ți se întâmplă ceva... Mi se pune un nod în gât. Oamenilor le place să își amintească de copilărie ca fiind numai magie și fără responsabilități, dar nu este chiar așa. Nu ai absolut nici un control asupra mediului în care trăiești. Totul se reduce la adulții din viața ta si... Nu știu. De fiecare dată când Libby mai are un copil, e ca și cum ar exista o casă magică în inima mea care se rearanjează pentru a face o nouă cameră pentru copil.

— Și întotdeauna doare. Este înspăimântător. Încă o persoană care are nevoie de tine.

Încă o mână micuță cu inima ta în strânsoarea ei.

Trag aer în piept, făcându-mi curaj.

— Pot să-ți spun ceva? Un... alt secret?

Se întoarce pe o parte, uitându-se la mine prin lumină.

— Ne-am întors la cine l-a ucis pe JFK?

Am clătinat din cap.

— Cred că Libby divorțează.

Fruntea lui se încrețește.

— Crezi?

— Nu mi-a spus încă, îi explic. Dar nu răspunde la apelurile lui Brendan și nu doarme bine. Nu a avut probleme cu somnul de când...

Prezența lui Charlie m-a dezmorțit din nou. Mă face să mă concentrez asupra lui într-un mod care face dificil să mă gândesc la viitor, să fiu în gardă împotriva oricărui scenariu posibil.

Sau poate pentru că *este* într-adevăr atât de organizat și de minuțios, încât este ușor de crezut

că ar putea repara orice prin simpla lui voință, așa că mă simt în siguranță să dezlănțui toate aceste sentimente haotice.

— De când a murit mama ta? termină el propoziția în locul meu.

Confirm din cap și îmi trec degetele peste perna rece dintre noi.

— Singurul lucru care a contat vreodată cu adevărat pentru mine a fost să mă asigur că are tot ce-i trebuie. Iar acum trece prin ceva care îi schimbă viața și... nu pot face nimic. Adică, nici măcar nu mi-a spus despre asta. Așa că dacă unul dintre noi doi e inutil...

Mâna lui alunecă pe spatele meu, o mângâiere ușoară și liniștitoare pe coloana vertebrală, și se așază sub părul meu.

— Poate, spune el, că deja faci ceea ce are ea nevoie să faci. Doar prin faptul că ești aici cu ea.

Îi arunc o privire, simțind cum mi umflă inima în piept.

— Poate că asta e tot ce are nevoie și tatăl tău de la tine.

Mă strânge ușor de ceafă, apoi își lasă mâna să cadă.

— Diferența, spune el, este că Libby te-a rugat să fii aici. Tata mi-a cerut să nu vin.

— Ei bine, dacă doar de asta ai nevoie, spun încet, ca și cum ar fi un secret, Charlie, vrei să vii aici, te rog?

Se apleacă în față, sărutându-mă ușor, degetele îi flutură pe maxilarul meu, în timp ce eu îi inspir respirația mentolată și aroma pielii calde. Când el se trage înapoi, ochii lui sunt ca de aur topit, iar terminațiile mele nervoase tremură sub privirea lui.

— Da, spune și mă trage spre el, brațul lui se încolăcește în jurul meu și bărbia i se sprijină de umărul meu. Ți-am spus deja, Nora, murmură el, cu degetele răsfirate pe

abdomenul meu, chiar sub cămașă. Aș merge oriunde cu tine.

Uneori, chiar și atunci când începi de la ultima pagină și crezi că știi totul, o carte găsește o modalitate de a te surprinde.

CAPITOLUL 25

— De ce îți miros mâinile așa? întreabă Libby în timp ce o conduc pe ușa din spate ținându-i palmele apăsate peste ochi.

— Mâinile mele *nu* miros, spun.

— Este ca un fel de miros de televizor nou, spune ea.

— Nu există așa ceva, îi spun eu.

— Ba da, este. Miros de televizor nou.

— Vrei să spui miros de mașină nouă.

— Nu, spune ea. Este ca atunci când deschizi cutia televizorului și tragi de polistirenul din ea și miroase ca o piscină.

— Atunci de ce nu ai spus că miros ca o piscină?

— Ai cumpărat un megatelevizor?

— Știi ceva, uită de marea dezvăluire.

Îmi eliberez strânsoarea, iar ea țipă.

Charlie tresare de parcă tocmai ar fi aruncat o vază neprețuită în direcția lui.

— Sore! țipă ea, învârtindu-se spre mine, apoi înapoi. Charlie! Apoi spre mine din nou. Dormim în cort?!

Ridic din umeri.

— E pe listă.

Își aruncă brațele în jurul meu și scoate un alt țipăt ascuțit.

— Mulțumesc, Sore, murmură ea. Mulțumesc.

— Aș face orice pentru tine, îi spun.

Peste umărul ei, mă uit în ochii lui Charlie.

„Mulțumesc”, mimez. Bărbia îi coboară în timp ce zâmbește. „Aș face orice pentru tine”, mimează el. În pieptul meu, ceva greu se răstoarnă.

Mă trezesc de două ori peste noapte, gâfâind. A doua oară, Libby se răsucește, își aruncă brațul

în jurul meu în somn, iar piciorul ei zvâcnește, astfel încât îmi cam dă șuturi.

Chiar și cu ventilatoarele poziționate strategic, e o căldură insuportabilă, dar n-o dau jos de pe mine. În schimb, îmi pun mâna peste a ei și o strâng.

„Voi avea grijă de tine”, îi promit.

„Nu voi lăsa nimic să te rănească.”

Ca niciodată, mă trezesc prima.

Sar peste alergare și mă îndrept direct spre duș, apoi preîncălzesc cuptorul.

Fursecurile cu limetă și porumb sunt gata până când Libby se trezește și le mâncăm lângă cafea, la micul-dejun.

— Ești *plină* de surprize, spune Libby și se preface că nu observă că prăjiturile sunt pline de cocoloașe și arse pe margini.

În acest scenariu, fursecurile mele sunt cu siguranță desenul cel prost cu căciula în formă de penis, dar nu-mi pasă. Ea este mulțumită de ele.

Când intru în Goode Books, sosesc ultimele pagini din *Frigida.* Ultima etapă a început oficial.

Când nu sunt în aceeași cameră cu Charlie, ne trimitem e-mailuri despre manuscris. Când nu ne trimitem e-mailuri despre manuscris, ne trimitem mesaje despre orice altceva.

Marți, când cedez și comand o salată de la *Poppa Squat*, îi trimit o poză cu monstruozitatea de șuncă cubulețe pe care Amaya o aruncă în fața mea.

Cred că ti-am subestimat tendința sadomasochistă, Stephens, spune el.

A doua zi, îmi trimite o poză neclară cu cuplul geriatric certăreț de la primărie, prins într-o îmbrățișare pasională în fața noului Dunkin’ Donuts. Cred că dragostea învinge totul, scrie el.

Îi răspund: Sau a găsit o modalitate discretă de a-l sufoca.

Ce minte frumoasă și întortocheată ai, Nora!

Se oprește într-o seară cu lemnele pe care ni le-a promis Sally și cu provizii ca să facem *s'mores*, și ne ajută să aprindem un foc pentru care noaptea este, teoretic, prea caldă. În timp ce stăm pe terasă și frigem bezele, Libby ne anunță:

— Am decis că te plac, Charlie.

— Sunt onorat, spune el.

— Nu fi, îi spun eu. Place pe toată lumea.

Bagă mâna în punga cu bezele și îmi aruncă una.

— Nu e adevărat, strigă ea. Cum rămâne cu răzbunarea mea împotriva tipului din reclamele Trivago?

— Un vis erotic neplăcut nu înseamnă o răzbunare, spun eu.

— Am avut odată un vis erotic despre M&M verde, spune Charlie fără menajamente, iar eu și Libby ne prăbușim într-un râs sforăitor.

— Bine, spune Libby când își revine. Dar ea merită. E dată dracului de frumoasă.

— E dată dracului de frumoasă, repetă Charlie, privindu-mă în ochi pe deasupra focului. Mult mai bine decât adorabilă.

Plănuim să terminăm sâmbătă notițele despre ultima parte a cărții. Până atunci, simt că fiecare moment e o parte a unei numărători inverse. Uneori, tot ceea ce vreau este să dau ceasul înainte. Alteori, vreau să bag nisipul înapoi prin gâtul clepsidrei.

Îmi trimite mesaje de genul: Sfinte Sisoe, pagina 340.

Și: E pe val!

Si: Motanul!

Scriu înapoi lucruri de genul: AM ȚIPAT.

Cea mai bună de până acum.

Și: Motanul rămâne.

La care el răspunde: De acord.

Uneori îmi trimite mesaje în care îmi spune doar: Nora.

Charlie, îi răspund.

Apoi spune: Cartea asta.

Și eu spun: Cartea asta.

Mă omoară că nu știu cum se termină, îi spun.

Mă omoară gândul că se va sfârși, îmi scrie el înapoi. Dacă n-aș fi redactat-o, n-aș fi terminat-o.

Serios? scriu eu. Ai un asemenea nivel de autocontrol? Uneori. După o clipă, trimite un alt mesaj. Există serii întregi de cărți pe care le iubesc și al căror ultim capitol nu am citit niciodată. Urăsc sentimentul când ceva se termină.

Instantaneu, îmi simt inima însângerată, zdrelită, mă ustură fiecare centimetru din ea.

Această carte, această slujbă, această excursie, această conversație interminabilă, care se întinde pe parcursul mai multor zile. Vreau ca totul să dureze și vreau să știu cum se termină. Vreau să o termin și vreau să continue la nesfârșit.

Dacă am crezut că dorm prost în primele două săptămâni aici, săptămâna a treia șterge această idee. Eu și Charlie ne trimitem mesaje până cel puțin la miezul nopții în fiecare noapte, uneori intercalate cu telefoane rapide pentru a discuta unele puncte din acțiunea romanului care mă lasă atât de energizată încât trebuie să dau ture pe pajiște pentru a mă răcori.

În toți acești ani am crezut că am un autocontrol supraomenesc, iar acum îmi dau seama că nu am avut niciodată în față ceva ce îmi doream prea mult.

Dar am ajuns până joi seara, ceea ce înseamnă că mai sunt doar două zile până când vom termina scrisoarea cu notițele de redactare. O săptămână și ceva până mă întorc în oraș, unde va începe Viitorul pe care am convenit să nu-l discutăm. Acest interludiu se va termina. Viitorul va deveni prezentul, iar acesta va deveni trecutul.

Dar nu încă.

CAPITOLUL 26

Mă îndrept spre linia gardului cu țelină, morcovi și cuburi de zahăr, dar nici măcar cu cele mai simpatice vorbe ca pentru bebeluși, nu reușim să convingem caii să vină la noi.

— Crezi că știu că suntem orășence? spun.

— Încă îți mai simt mirosul de fixativ Drybar, îmi răspunde ea.

Îmi fac palmele pâlnie la gură și strig înspre pășunea luminată de soarele în amurg:

— Nu s-a terminat! Ne vom întoarce!

Ne întoarcem pe jos până la cabană, apoi decidem că suntem prea înfometate ca să gătim și mergem în oraș, cu destinația *Poppa Squat*, ca să mâncăm cartofi prăjiți și aripioare false de pui făcute din conopidă.

Pe tot parcursul plimbării, Libby e puțin cam șovăitoare. Când trecem pe sub felinare, nu mai arată doar puțin indispusă, ci de-a dreptul fantomatică.

În spatele ferestrelor luminate de la *Goode Books*, Charlie închide casa.

— Hai să-l invităm la cină, strigă ea, desprinzându-se de mine și conducând atacul peste stradă.

În ciuda eforturilor noastre de la început de a fi discreți, sunt sigură că Libby a observat vibrația dintre noi, dar și-a ținut pentru ea orice dezaprobare încă de când Charlie a ajutat cu cortul surpriză.

Bate în ușa magazinului cu ferocitatea unui agent FBI de la televizor până când reapare Charlie, arătând exact cum arată întotdeauna: ordonat, surmenat, bine îmbrăcat și de parcă ar vrea să mă muște de coapsă.

— Am venit să te invităm la cină, zice Libby și împinge ușa înăuntru, îndreptându-se spre

baie, așa cum îi este în obicei zilele astea. Mergem la *Poppa Squat*, îi strigă ea în drum.

— Poate că ai auzit de el, spun eu. A fost pe o listă *foarte* exclusivistă de pe *BuzzFeed*.

Charlie aprobă încet din cap. Ochii întunecați, care te topesc. Să-l privești în ochi *pare a fi o* expunere indecentă în public.

— Lista cu Locuri care sună ca și cum ți-ar da cu siguranță diaree, dar în realitate doar *s-ar putea* să-ți dea diaree? zice el.

— Aia, da, aprob eu.

Îmi deschide ușa larg, dar chiar atunci îmi sună telefonul. Din instinct, îl verific. Mă sună Sharon. Care e în concediu de maternitate. Ar trebui să răspund.

Libby pune o frână țipând, ca un personaj de desene animate și se întoarce spre mine.

— Fără telefoane de serviciu după ora cinci, îmi amintește ea.

— Asta e diferit, spun, iar soneria telefonului îmi zgârie nervii ca unghiile pe tablă. S-ar putea să fie important.

Buzele lui Libby se strâng într-o linie dreaptă.

— Nora.

— Lasă-mă un minut, Libby, spun.

Cască ochii mari la tonul meu ușor tăios.

— Îmi pare rău, dar trebuie să răspund.

O iau în jos pe strada întunecată, cu inima zvâcnind în timp ce răspund la apel.

— Sharon? E totul în regulă?

— Bună, da! spune ea veselă. Totul e în regulă – îmi pare rău că te-am îngrijorat. Aveam doar o întrebare.

Tensiunea din umerii mei se dizolvă.

— Sigur. Cu ce te pot ajuta?

— Nu pot da prea multe detalii concrete, începe ea. Dar... Loggia s-ar putea să angajeze în curând un nou redactor.

— Cum?

Simt cum mi se îngreunează stomacul. Am primit destule telefoane de genul acesta de-a lungul anilor ca să știu încotro se îndreaptă. Sharon pleacă – sau, mai degrabă, nu se mai întoarce din concediul de creștere a copilului.

— Da, continuă ea. Așa se pare. Și, hei, știu că te descurci de minune la agenție, așa că s-ar putea ca asta să nu te intereseze deloc, dar am vorbit cu Charlie și mi-a spus că îi ești de un real ajutor ca să dea o formă cărții lui Dusty.

— El face totul mai ușor, spun eu. Și ea, la fel.

— Bineînțeles, spune Sharon. Dar și tu ai avut întotdeauna un talent pentru acest gen de lucruri. Cred că mă întrebam dacă există vreo șansă să fii interesată.

— Interesată?

— Să fii redactoare, spune ea. La Loggia.

Cred că am rămas într-o tăcere uimită mai mult decât îmi dau seama, pentru că Sharon spune:

— Alo? Mai ești acolo?

Mi s-a uscat gura.

— Aici sunt, zic cu o voce firavă.

Probabil că așa se simt femeile atunci când li se rupe apa. Ca și cum au purtat un nou viitor în interiorul lor și, în curând, acesta țâșnește afară, fie că sunt pregătite sau nu.

— Vrei să fiu redactoare?

— Aș vrea să vii la interviu, da, spune ea. Dar înțeleg perfect dacă nu ești interesată. Ți-ai făcut un nume ca agentă – și te pricepi foarte bine la asta. S-ar putea ca acest lucru să nu aibă sens pentru tine.

Deschid gura. Nu iese nici un sunet.

Sunt copleșită.

— Încă nu am nevoie de un răspuns concret, spune ea, dar dacă ești interesată...

Mă aștept să fiu nevoită să înot prin supa gândurilor și sentimentelor mele, să mă străduiesc

să scot câteva cuvinte după un acces de o tuse secerătoare.

În schimb, îmi aud vocea ca și cum aș fi trecut printr-un tunel:

— Da.

— Da? spune Sharon. Te vei întâlni cu noi?

Mă apăs pe puntea nasului în timp ce presiunea îmi intră în craniu. Nu este genul de decizie pe care o iei pur și simplu. Cu atât mai puțin atunci când sora ta se află în mijlocul unei crize potențial foarte costisitoare.

— Aș vrea să mă gândesc la asta, dau înapoi. Pot să te sun peste câteva zile?

— Bineînțeles, spune ea. *Bineînțeles!* Ar fi o decizie importantă. Dar recunosc, când Charlie mi-a spus că ai putea fi interesată, am *fost foarte* încântată.

Abia dacă mai aud restul. Mintea mea a devenit ca un panou de plută de la FBI, din acelea cu șnur roșu în zigzag prins între piuneze, încercând să facă lucrurile să se adune, să le facă pe toate să se potrivească într-un model neîntrerupt, să-mi dea o dovadă că poate funcționa, că pot avea asta, că nu e prea frumos ca să fie adevărat.

După ce închid, mă așez pe o bancă sub un felinar, așteptând să-mi treacă amețeala. După șase minute, încă mă simt ca și cum as fi într-un acvariu, cu tot ce e în afară curbat și distorsionat în jurul meu. Când, în sfârșit, mă întorc, clopoțelul de deasupra ușii magazinului pare să sune de la kilometri depărtare, dar vocea lui Libby este aproape de mine și stridentă.

— *Iată-te*, *în sfârșit.* Cu o supărare evidentă, adaugă: Putem merge la cină acum, sau trebuie să ajungi la o ședință a consiliului de administrație?

Mă simt fragilă, întinsă prea mult în prea multe direcții, iar când ea își dă ochii peste cap, ceva din mine cedează în sfârșit:

— Poți să *nu* mai faci asta, Libby? Nu acum.

— Să fac ce anume? spune ea. Ai spus că vei fi complet prezentă după ora cinci și...

— *Oprește-te.*

Ridic o mână, încercând să reținnoua avalanșă de șnur roșu și piuneze care plouă peste mine, realitatea care se prăbușește din toate direcțiile.

Pentru că, chiar dacă îmi doresc această slujbă, nu o pot avea.

La fel cum nu am reușit nici de data trecută. Dar cel puțin atunci, Libby mi-a *spus* prin ce trecea. Cel puțin nu aruncam săgeți cu amortizor în întuneric, sperând că vor astupa găurile unei nave care se scufundă.

— Ce se întâmplă cu tine? întreabă ea, cu sprâncenele ridicate, cu fața chinuită de consternare.

Un val de neoprit se ridică prin mine.

— Cu mine? repet. Nu eu sunt cea care se furișează, dispare, nu răspunde la mesajele soțului ei, păstrează secrete. Am fost pe deplin prezentă, Libby, toată luna, iar tu *încă* mă ții în întuneric. Îmi simt pulsul neregulat și furnicături în degete. Nu te pot ajuta dacă nu-mi spui!

— Nu vreau ajutorul tău, Nora! Pălește la gândul ăsta, se leagănă pe picioare. Știu că obișnuiam să mă bazez mult pe tine și îmi pare rău pentru asta, dar nu vreau să fiu o altă scuză pentru ca tu să nu ai o viață...

— A, da, mă enervez. Eu nu am o viață! „Singurul lucru care contează pentru mine este cariera mea.” Știi ce, Libby? Dacă asta ar fi adevărat, aș fi redactoare chiar acum! N-aș fi refuzat slujba pe care *de fapt* o voiam ca să-ți permiți tu cea mai bună afurisită de doula din Manhattan!

Fața ei este albă acum, fruntea îi este umedă.

— Stai puțin... tu...

Respirația îi este superficială. Se întoarce, punându-și o palmă pe tejghea. Cealaltă mână și-o ridică la frunte și închide ochii. Își scutură capul, adunându-se.

— Libby?

Fac o jumătate de pas spre ea, cu inima în gât.

Dar chiar atunci ea se prăbușește.

CAPITOLUL 27

O prind, dar nu sunt destul de puternică să o susțin în picioare.

— Ajutor! strig în timp ce ne prăbușim la pământ, căderea ei puțin atenuată totuși.

Ușa de la birou se deschide, dar eu tot strig „Ajutor”, țipând ca și cum ar avea vreun efect, ca și cum doar faptul că urlu cuvântul ar avea putere. Acțiunea în locul inacțiunii. Mișcarea în locul stagnării. O iluzie de control.

Charlie vine în fugă, se ghemuiește lângă noi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu! spun. Libby. *Libby.*

Ochii i se deschid, se închid din nou. Doamne, e palidă. A fost atât de palidă toată după-amiaza? Și inima îi bate cu putere. O simt cum tremură prin ea. Mâinile ei sunt înghețate. Iau una dintre ele și încep să o frec.

— Libby. *Libby?*

Ochii i se deschid din nou, și de data aceasta pare mai alertă.

— Să o ducem la spital, spune Charlie.

— Sunt bine, insistă ea, dar vocea îi tremură.

Încearcă să se ridice. O trag înapoi în poala mea.

— Nu te mișca. Stai o secundă.

Ea dă din cap, se așază mai comod în brațele mele.

Charlie se ridică deja în picioare și se îndreaptă spre ușă.

— O să-mi trag mașina mai aproape.

Charlie este cel care vorbește cu recepționera în propoziții complete atunci când ajungem.

Charlie este cel care mă trage deoparte când aproape că încep să țip la asistenta care ne spune că nu avem voie să intrăm pe ușile prin care este

condusă Libby. El este cel care mă împinge pe un scaun în sala de așteptare, îmi prinde fața între palme și îmi promite că va fi bine.

„Nu ai de unde să știi asta”, gândesc eu, dar el este atât de sigur încât aproape că îl cred.

— Stai aici, spune el. O să mă descurc eu.

Șapte minute mai târziu, se întoarce cu o cafea decofeinizată, o prăjitură cu mere preambalată și numărul camerei în care a fost mutată Libby.

— Îi fac analize. Nu ar trebui să dureze mult.

— Cum ai făcut asta? întreb, cu vocea răgușită.

— Am fost coleg la ziarul liceului cu unul dintre doctorii de aici, zice el. A spus că putem merge să așteptăm în hol până vor fi gata analizele.

Niciodată nu m-am simțit atât de nefolositoare, sau atât de recunoscătoare că nu trebuie să mă ocup eu de toate.

— Mulțumesc, spun pe nerăsuflate.

Charlie împinge prăjitura spre mine.

— Ar trebui să mănânci ceva.

Mă conduce prin spital, oprindu-se la un alt distribuitor automat pentru o sticlă de apă, apoi la o pereche de scaune oribil de învechite, pe un hol luminat ca naiba, care miroase a antiseptic.

— Este acolo. Dacă nu iese nimeni în cinci minute, voi găsi pe cineva cu care să vorbesc, bine? spune el cu blândețe. Hai să mai așteptăm cinci minute.

După douăzeci de secunde încep să mă fâțâi în sus și în jos. Mă doare pieptul. Ochii mă ard, dar nu-mi ies lacrimi. Charlie mă apucă, mă trage la pieptul său și îmi pune o mână pe ceafă. Mă simt mică, vulnerabilă, neajutorată într-un fel în care nu m-am mai simțit de ani de zile.

Nici înainte să moară mama, nu prea eram o persoană care să plângă. Dar când eu și Libby eram copii și eram supărată, nimic nu mă făcea să

vărs lacrimi mai repede decât să am brațele mamei în jurul meu. Pentru că atunci – și numai atunci – știam că pot să mă desfășor în siguranță.

„Draga mamei”, murmura ea. Așa îmi spunea mereu.

Nu spunea niciodată „E totul în regulă, nu plânge”, întotdeauna spunea „Draga mamei. Descarcă-te”.

La înmormântarea ei, îmi amintesc lacrimile care îmi străluceau în ochi, senzația de înțepătură în vârful nasului și apoi, lângă mine, zgomotele care veneau dinspre Libby care se prăbușea în hohote de plâns.

Îmi amintesc că m-am surprins ținându-mi respirația, ca și cum aș fi așteptat. Și apoi mi-am dat seama că așteptam.

O așteptam pe ea.

O așteptam pe mama să ne ia în brațe.

Libby se prăbușea, iar mama nu mai venea.

A fost ca și cum un castel de nisip prăbușit ar fi sărit înapoi la locul lui în mine, rearanjându-mi inima în ceva cât de cât robust. Mi-am înfășurat brațele în jurul surorii mele și am încercat să șoptesc: „Descarcă-te”. Nu mi-au ieșit cuvintele de pe buze.

Așa că, în loc de asta, mi-am lipit gura de urechea lui Libby și i-am șoptit:

— Hei.

A încercat să bâlbâie un răspuns printre gâfâieli, ca și cum ar fi spus: „Ce?”

— Dacă mama ar fi știut cât de sexy este reverendul, am spus, probabil că ar fi venit aici mai devreme.

Ochii uriași ai lui Libby mă priveau, sticloși de lacrimi, și îmi simțeam pieptul ca o cutie de conserve strivită până când a scos un hohot de râs răgușit, suficient de tare încât reverendul sexy s-a împiedicat când să spună următoarele cuvinte. Și-a lăsat capul pe umărul meu, și-a lipit fața de jacheta mea și a clătinat din cap.

— E atât de aiurea, a spus ea, dar tremura de râs printre lacrimi.

Pentru o secundă măcar, a fost bine. Acum, însă, când are cu adevărat nevoie de mine, sunt inutilă.

— De ce nu am putut fi în cabinet pentru *analize*? rostesc.

Charlie inspiră, legănându-se de pe un picior pe altul.

— Poate că ei cred că ai da tu răspunsurile în locul ei.

Nu există absolut nici o convingere în gluma lui. Când mă retrag și-l privesc, îmi dau seama că nici el nu se simte prea bine.

— Ești bine? Arăți de parcă ți-ar fi greață.

— Nu-mi plac spitalele, spune el. Sunt bine.

— Nu trebuie să rămâi.

Îmi ia mâinile și le ține între noi.

— Nu te las singură aici.

— Mă descurc.

Gura i se micșorează, iar pliul de sub ea se adâncește.

— Știu. Vreau să fiu aici.

Un grup de asistente trece cu o targă, iar chipul lui Charlie se face cenușiu.

Caut ceva de spus, orice altceva la care să mă gândesc.

— M-a sunat Sharon.

Buzele i se strâng într-un nod.

— Mi-a spus că m-ai propus pentru o slujbă.

După o clipă, murmură:

— Dacă am întrecut măsura, îmi pare rău.

— Nu e vorba de asta. Mă înțeapă fața. Doar că... și dacă nu mă pricep?

Palmele lui îmi urcă pe brațe până când ajung să-mi cuprindă maxilarul.

— Imposibil.

Sprâncenele mi se arcuiesc din proprie inițiativă.

— Pentru că am ajutat la editarea unei cărți?

El dă din cap.

— Pentru că ești inteligentă și intuitivă. Și te pricepi să scoți cea mai bună scriitură de la clienți tăi și îți pui munca înaintea egoului tău. Știi când să insiști și când să lași de la tine. Ești de încredere – în parte, pentru că nu te pricepi deloc să minți – și ai grijă de lucrurile care contează pentru tine. Dacă ar trebui să aleg o singură persoană care să fie de partea mea, aceea ai fi tu. De fiecare dată. Ai grijă de tot.

Cu o pulsație ascuțită în piept, privirea îmi cade pe podea.

— Nu întotdeauna.

Degetele aspre ale lui Charlie se întorc la ale mele. Îmi ridică mâna, trecându-și buzele peste încheieturile degetelor mele.

— Hei. Ne vom da seama ce este în neregulă și vom face tot ce putem pentru a rezolva problema.

— Lista aia nenorocită. Pieptul mi s-a strâns și nu mai pot să extrag decât o șoaptă. A făcut prea multe. N-ar fi trebuit să o las. Am dormit afară în căldură si... am lucrat la această strângere de fonduri. Ar fi trebuit să se odihnească.

Charlie se așază, trăgându-mă în poala lui, cu orice gând de discreție, de evitare a complicațiilor dispărut într-o clipă. Am nevoie de el, iar el este aici, îmi dau seama. Pe deplin, fără rezerve sau condiții. Mâna lui îmi alunecă pe ceafă, se strecoară sub părul meu, iar eu sunt înfășurată în el ca și cum ar fi fortăreața mea personală de piatră. Ca și cum, chiar dacă m-aș destrăma, nimic nu ar putea ajunge la mine.

— Libby ia decizii pentru Libby, spune el. Imaginează-ți cum ai reacționa dacă cineva ar încerca să te oprească să faci ceea ce vrei, Stephens. O urmă de zâmbet îi relaxează gura

bosumflată. De fapt, nu-ți imagina asta. Este nepotrivit să te exciți într-un spital.

Râd slab, lipită de pieptul lui, și un alt nod se desface în pieptul meu.

— Mi-a scăpat ceva. Eu sunt aici cu ea, iar Brendan nu este, și... Mă opresc. Restul vorbelor se rostogolesc dureros: E treaba mea să am grijă de ea.

— Știu că este înfricoșător să fii aici, spune el. Dar acesta este un spital bun. Sunt pricepuți. Degetele lui mi se mișcă în cercuri liniștitoare și ritmice pe ceafă. Aici a venit și tata.

Cuvintele „tip de treabă” îmi trec prin minte, ca imaginea imprimată pe retină lăsată în urmă de blițul unui aparat foto.

Așa spunea Charlie despre tatăl lui. „Un tip de treabă. Cea mai bună persoană pe care o cunosc.”

— Ce s-a întâmplat? întreb.

După o tăcere prelungită, el spune:

— Primul atac cerebral nu a fost prea rău. Dar ultimul... a fost în comă timp de șase zile.

Își urmărește degetul mare care trece înainte și înapoi peste al meu. Se încruntă. În ziua în care ne-am cunoscut, am confundat această expresie cu supărarea, cu melancolia, dovadă că era la fel de cald și de uman ca un bloc de marmură.

Acum nu face decât să scoată în evidență privirea pierdută din ochii lui.

— Omul ăsta uriaș, îndemânatic, care poate repara orice, construi orice. Și în patul acela de spital, părea...

Se întrerupe. Îmi înfășor mâna liberă în părul lui de la ceafă.

— Părea *bătrân*, spune Charlie. Apoi, după o tăcere încordată: Când eram copil, tot ce mi-am dorit vreodată era să fiu ca el, dar nu am fost. Dar el m-a făcut mereu să simt că e în regulă să fiu așa cum sunt.

Îi cuprind maxilarul și îl privesc. Mă întreb dacă poate vedea fiecare cuvânt din expresia mea, pentru că le simt cum urcă prin tuneluri din interiorul meu cel mai adânc. „Ești mai mult decât bine.”

Își drege glasul.

— Tatăl meu este în viață datorită a ceea ce au reușit să facă pentru el doctorii de aici. Cu ei și cu tine de partea ei, Libby va fi bine. Trebuie să fie.

Ca la un semn, doctorul, un bărbat chel, cu cioc și sprâncene ca ale lui Salman Rushdie, iese din sala de examinare.

Țâșnesc în picioare.

— E bine?

— Se odihnește, spune el. Dar mi-a dat permisiunea să vorbesc cu amândoi.

Face semn cu capul spre Charlie, care se ridică, strângându-mă și mai tare de mână, ancorându-mă în realitate.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Într-o clipă, mintea mea trece în revistă toate afecțiunile pe care le cunoaște.

„Atac de cord.”

„Accident vascular cerebral.”

„Avort spontan.”

Și apoi se agață: „EMBOLIE PULMONARĂ”.

Cuvintele se repetă. Au ecou. Se întorc până la începutul vieții mele și merg înainte spre sfârșitul ei, această expresie întinsă ca o spirală Slinky, care trece în buclă prin timp, care își bate joc de toate, care îmi deformează viața pe alocuri și o sfâșie în altele. „Embolie pulmonară.”

— Sora ta este anemică, spune doctorul.

Cuvintele se izbesc ca de un perete. Sau poate alunecă de pe o stâncă – așa mă simt, ca și cum aș fi alergat până la marginea unei stânci și plutesc înainte de cădere.

— Corpul ei are deficit de fier și de B12, explică el. Așa că nu produce suficiente globule roșii sănătoase. Nu este ceva neobișnuit în timpul sarcinii și mai ales nu e surprinzător pentru cineva care a mai avut deja această problemă într-o sarcină anterioară.

— Libby nu a mai avut această problemă până acum.

Studiază planșeta din mâinile sale.

— Ei bine, nu a fost atât de grav, dar nivelul ei era cu siguranță scăzut. Am vorbit cu ginecologul ei și se pare că sora ta a fost puțin mai stabilă în primul trimestru, dar au fost cu ochii pe asta încă de la început.

Mă furnică din nou degetele. Creierul meu se străduiește să elimine ceața și să pornească o listă de sarcini, dar nu se întâmplă.

— Ce trebuie să facem? întreabă Charlie.

— Este destul de simplu, spune medicul. Va trebui să ia un supliment de fier și să mănânce mai multă carne și ouă, dacă este posibil. De asemenea, va trebui să facă același lucru cu vitamina Bl2. Îți vom da o copie tipărită cu cele mai bune surse pentru acestea, deși presupun că își va aminti de data trecută.

„Data trecută.”

Acest lucru s-a mai întâmplat deja. Nu am ratat-o doar o dată, ci de două ori.

— E posibil să-i fie greață, dar faptul că va avea mai multe mese mai mici pe parcursul zilei ar trebui să o ajute. Aș vrea să o văd săptămâna viitoare, pentru a mă asigura că se simte mai bine, iar după aceea va trebui să facă controale regulate la medic până la naștere.

Este ușor de gestionat. Se poate rezolva. Se poate pune pe listă.

— Mulțumesc. Îi strâng mâna. Mulțumesc foarte mult.

— Cu plăcere. Zâmbește, un zâmbet remarcabil de cald și răbdător. Las-o puțin să se odihnească. Asistenta vă va anunța când o veți putea vedea.

Imediat ce a plecat, mă simt epuizată, ca și cum o greutate de o mie de kilograme tocmai s-a ridicat de pe mine, dar numai după ore întregi de cărat în spate.

— Ești bine?

Când mă uit la Charlie, îl văd ca prin ceață; vederea mea este distorsionată.

— Respiră, Nora. Mă apucă de umeri, inspirând profund. Îmi potrivesc respirația cu a lui. Rămânem sincronizați pentru câteva respirații până când presiunea se eliberează. E în regulă.

Încuviințez din cap, îl las să mă tragă la pieptul lui și îl îmbrățișez strâns.

Încerc să-i spun că sunt doar ușurată, dar nu mai e loc de cuvinte, de logică, de rațiune, de argumente. Corpul meu a hotărât ce să facă și asta este: să nu facă nimic, în brațele lui Charlie.

Își lipește buzele de tâmpla mea. Închid ochii, lăsând valurile de ușurare să se prăbușească peste mine.

Treptat, se retrag, iar eu rămân plutind, plutind în derivă într-un curent creat de Charlie: parfumul lui ușor condimentat, căldura pielii lui, lâna fină a puloverului subțire.

O imagine a apartamentului meu îmi zvâcnește în minte. Luminile roșii-gălbui ale străzii care prind picăturile de ploaie pe geamul meu, zgomotul mașinilor care trec pe lângă mine, caloriferul șuierând lângă picioarele mele încălțate cu șosete. Mirosul cărților vechi și al celor noi, precum și al apei de colonie ale cărei note de lemn de cedru și ambră sunt menite să evoce imaginea bibliotecilor însorite. Scârțâitul podelelor vechi, zgomotul pașilor, cântecul de beție al petrecăreților care se îndreaptă spre casă de la barul de tequila de

peste drum, oprindu-se pentru felii de pizza de un dolar din care se scurge uleiul.

Aproape că-mi vine să cred că sunt acolo. În casa mea, unde e suficient de sigur să mă relaxez, să desfac protezele de oțel din coloana mea vertebrală și să mă strecor din conturul meu aspru pentru a mă liniști.

— Nu ești inutil, Charlie, îi șoptesc pe bătăile constante ale inimii lui. Ești...

Mâna lui este încă în părul meu.

Zâmbesc, lipită de pieptul lui.

— Ceva de genul ăsta, spun eu. O să-mi vină în minte.

Ușa de la salonul lui Libby scârțâie și deschid ochii.

Asistenta zâmbește.

— Sora ta e gata să te primească.

CAPITOLUL 28

Libby stă pe marginea patului, deja schimbată înapoi în rochia ei de vară mov cu buline albe și cu un aer complet spăsit. Un zâmbet docil i se arată pe buze.

— Bună.

— Bună.

Închid ușa și mă duc să mă așez lângă ea.

După o clipă, mă întreabă:

— Ești bine?

Ezit.

— Libby, nu eu sunt cea care a leșinat și aproape că și-a spart capul de o casă de marcat de pe vremuri.

Își mușcă buza.

— Ești furioasă. Își răsucește mâinile în poală. Că nu ți-am spus că s-a întâmplat asta înainte.

— Nu înțeleg.

Ochii ei se îndreaptă pe furiș spre mine.

— Nici eu nu înțeleg de ce nu mi-ai spus că ai avut o șansă la o slujbă de redactor.

— A fost cu ani în urmă, spun eu. Era o slujbă de începător, iar salariul era de rahat. N-a fost vorba numai de tine. Existau multe motive să rămân la agenție.

Se uită la mine cu ochii de safir apoși, cu un rid între sprâncene.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ar fi trebuit, aprob eu în șoaptă. Și tu ar fi trebuit să-mi spui despre toate astea.

Libby scoate un oftat.

— Nimeni nu știa în afară de Brendan. Si el a vrut să-ți spun, dar știam că te-ar fi speriat. Și e ceva foarte comun. Adică, doctorul meu era destul de sigur că totul va fi bine. N-am vrut să te împovărez.

Mă întind spre mâna ei.

— Libby, nu ești o povară. Tu *ești tot ce contează*. Tu ești pe primul loc. Adaug ușor: Chiar și înaintea carierei mele. Chiar și a bicicletei mele Peloton.
Pufăie și își trage mâna de pe a mea.
— Știi ce sentiment de vinovăție aduce asta, Sore? Să știu că ai renunța la tot pentru a-mi gestiona viața? Că ai renunța la slujba ta *de vis* ca să mă îngrijești? Mă face să mă simt... incapabilă.
— Vreau doar să fiu alături de tine, am motivat eu.
— Nu ar trebui să fiu mereu pe primul loc, Nora, spune ea încet. Și nici clienții tăi nu ar trebui să fie.
— Bine, spun eu. De acum încolo, vânzătorul de covrigi e pe primul loc, dar tu ești pe locul doi.
— Vorbesc serios. Mama se aștepta la prea multe de la tine.
— Ce are mama de-a face cu asta? întreb eu.
— *Totul.* Înainte ca eu să pot protesta, Libby continuă: Nu spun că o învinovățesc – era într-o situație imposibilă și a făcut o treabă extraordinară cu noi. Dar asta nu schimbă faptul că uneori uita a cui treabă era să aibă grijă de noi.
— Lib, ce...
— Tu nu ești tatăl meu, spune ea.
— De unde și până unde?
Ea pufnește din nou, apucându-mă de mâini.
— Te-a tratat ca pe partenera ei, Nora. Te-a tratat ca și cum ai fi fost... ca și cum ar fi fost treaba *ta* să ai grijă de mine. Și te-am lăsat, după ce a murit, dar tu încă o faci. Și e prea mult. Pentru amândouă.
— Nu e adevărat, spun eu.
— Este, răspunde ea. Am și eu copii acum și, la naiba, Nora, sunt zile în care intru la duș și plâng cu nasul în buretele de lufa pentru că

sunt atât de copleșită și poate că nici să le ascund asta nu este soluția, dar nu-mi pot *imagina* să le pun grijile mele pe umerii Talei sau ai Beei, asa cum ne-a făcut nouă mama. Mai ales ție. I-a fost foarte greu, dar era o mamă singură și erau momente în care uita asta. Au fost momente în care te trata ca pe un adult.

Un junghi de gheață mă străpunge. Vinovăție sau durere sau dorul de mama, sau toate acestea împletite într-un singur ghețar chiar în inima mea, arzându-mă așa cum numai gerul o poate face.

Ca și cum cel mai prețios lucru – singurul lucru prețios – din viața mea a înghețat atât de adânc încât pânze de păianjen de gheață îmi străbat prin vene.

— Am vrut să te ajut, spun eu. Am vrut să am grijă de tine.

— Știu. Îmi ridică mâinile între ale ei, ținându-le lângă inima ei. Întotdeauna o faci și te iubesc pentru asta. Dar nu vreau să fii mama – și cu siguranță nu vreau să fii tatăl meu. Când îți spun că se întâmplă ceva, uneori vreau doar să fii sora mea și să spui „E nasol", nu să încerci să rezolvi problema.

Distanța dintre noi. Călătoria, lista, secretele. Le-am văzut pe toate acestea ca pe niște mici provocări pe care trebuie să le depășesc, sau poate ca pe niște teste pentru a dovedi că pot fi sora pe care Libby și-o dorește, iar Charlie are dreptate. Tot ceea ce vrea ea cu adevărat este o soră. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

— Îmi este greu, recunosc. Urăsc să simt că nu te pot proteja.

— Știu. Dar... Ochii ei se închid, iar când se deschid din nou, se străduiește să-și păstreze vocea sub control, cu mâinile noastre strânse tremurând între noi. Nu mă poți proteja. Iar eu trebuie să știu că mă pot descurca fără tine. Când am pierdut-o pe mama, am fost distrusă,

dar niciodată nu mi-a fost teamă de cum o să ne descurcăm. Știam că tu te vei asigura că o să fie bine, și, Sore, apreciez asta mai mult decât aș putea exprima în cuvinte.

— Ai putea să încerci, glumesc eu încet. Poate să-mi trimiți o felicitare sau ceva de genul ăsta.

Râde cu lacrimi în ochi, își eliberează o mână pentru a-și șterge ochii.

— La un moment dat, trebuie să știu că pot să fac lucrurile pe cont propriu. Nu cu ajutorul lui Brendan, nu cu al tău. Iar tu trebuie să faci loc în viața ta pentru alte lucruri, pentru alți *oameni* care să conteze.

Am înghițit în sec.

— Nimeni nu va mai conta vreodată așa cum contezi tu, Lib.

— Nimeni nu va mai conta vreodată așa cum contezi tu, șoptește ea. În afară de vânzătorul de covrigi.

Îmi înfășor brațele în jurul gâtului ei și o trag într-o îmbrățișare.

— Te rog să-mi spui data viitoare când afli că ai o boală sau o deficiență de vitamine, șoptesc în părul ei blond cu șuvițe roz. Chiar dacă n-am voie să spun decât „E nasol”. Și apoi să-ți trimit acasă șase cutii cu suplimente.

— S-a făcut. Ea se retrage, zâmbetul ei transformându-se într-o grimasă. Mai e ceva ce ar trebui să știi.

„Iată”, îmi zic eu, „ceea ce mi-a ascuns.”

Ea respiră adânc.

— Mănânc carne.

Reacția mea instantanee este să sar de pe pat ca și cum tocmai mi-a spus că a sacrificat personal un vițel aici cu câteva momente în urmă și a băut sânge direct din venele sale.

— Știu! strigă ea printre degete. A început când eram însărcinată cu Tala! Din cauza

anemiei. Și, sincer, am această poftă bizară și constantă de hamburgeri Whopper.
— Câh! spun.
— M-am oprit imediat ce s-a născut! spune Libby. Dar am început din nou când am aflat despre Numărul Trei, și nu credeam că două săptămâni de pauză ar fi făcut o diferență pentru nivelul de fier din sânge, dar n-am fost suficient de conștiincioasă în ceea ce privește completarea golurilor. Așa că. Hopa! Sau... *whopa*?
— Nu-mi vine să cred că m-ai păcălit să fiu vegetariană timp de un deceniu, apoi ai cedat la un *Whopper*!
— Cum îndrăznești? spune ea. Hamburgerii Whopper sunt grozavi.
— Bine, începi să te pricepi prea bine la minciuni.
Ea chicotește.
— OK, nu e grozav, dar dacă așa-și dorește inima...
— Inima ta are nevoie de terapie.
— Putem să facem o oprire în drum spre casă? Se dă jos din pat. Pentru Whoppers, nu pentru terapie.
— Whoppers? *Plural?*
— Au burgeri vegetarieni, să știi, spune ea. Și suntem atât de aproape de Asheville, iar acolo este un BK.
Mă uit fix la ea.
— Deci nu numai că i-ai spus BK fără pic de ironie, dar îmi spui că *ai verificat* unde este cel mai apropiat.
— Sora mea m-a învățat să fiu pregătită. L-am cercetat atunci când am plecat cu Sally să dăm fluturași pentru Balul Lunii Albastre.
— Asta nu înseamnă „pregătită”, spun eu. Asta înseamnă dezaxată. La râsul ei, cedez. Bine, hai să luăm Whoppers.

— Ești *sigură* că ești pregătită pentru asta?

Libby îmi aruncă o privire.

— Felicitări! Ai rezistat douăsprezece ore întregi.

— Corect, spun eu. Ești responsabilă pentru ce faci. Cui îi pasă dacă ești pregătită pentru asta? Mie, nu.

Ea zâmbește și își leagănă uriașa poșetă mov.

— Am aici carne de vită uscată, migdale și o cutiuță cu unt de arahide. În plus, voi fi cu Gertie, Sally și Amaya. Tu du-te și termină editările alea ca să-ți iei liber săptămâna viitoare și *să petreci.* Telefonul îi sună și ea îl verifică. Gertie e aici. Se pare că s-ar putea să plouă – vrei să te lăsăm la librărie?

Charlie a fost de acord să preia tura lui Sally pentru ca ea să se poată concentra pe balul de weekendul viitor, ceea ce înseamnă că vom pune la punct ultimele notițe în magazin. Plănuiam să terminăm de citit paginile seara trecută, dar asta s-a dus naibii când Libby a leșinat, așa că vom termina și noi de citit azi.

— De ce nu?

Hatchback-ul plin de noroi al lui Gertie se află la poalele dealului, și mai acoperit de autocolante decât atunci când ne-a adus acasă de la salon, iar ea arde bețișoare parfumate pe bord. Trebuie să-mi mușc literalmente limba ca să mă abțin să nu-i spun cât de periculos este pentru ea, nu că m-ar putea auzi de muzica industrială fără cap și fără coadă care urlă din boxe.

Bubuitul basului îneacă în mare parte zgomotul tunetului care se apropie în timp ce cobor în fața librăriei Goode. Pe cer se adună nori negri și umflați, iar aerul e plin de electricitate când mașina se îndepărtează de bordură.

Prin strălucirea gălbuie a ferestrelor, îl zăresc pe Charlie punând cărțile la loc în cea mai apropiată bibliotecă, turnată în roșu și auriu.

Buzele și maxilarul îi sunt umbrite la perfecție de barba crescută peste zi, iar părul său negru lucește în lumina blândă. La vederea lui, stomacul mi se răsucește și ceva înflorește ca o floare filmată cu încetinitorul în centrul cutiei toracice. Acum că sunt aici, atât de aproape de sfârșitul acestei cărți, al muncii de redactare, al acestei călătorii, o parte deloc mică din mine vrea să se întoarcă și să fugă.

Apoi mă vede, iar gura i se desface într-un zâmbet plin, senzual, atât de specific lui Charlie, iar frica mea se risipește, ca praful de pe coperta unei cărți.

Deschide ușa, se apleacă afară în timp ce primele picături mari de ploaie stropesc pietrele.

— Ești gata să termini asta, Stephens?

— Gata.

E și adevăr, și minciună în ce spun. Vrea cineva vreodată să termine o carte bună?

Biroul din spate arată irezistibil de confortabil în întunericul provocat de apropierea furtunii, biroul de mahon plin de tăieturi e acoperit de hârtii și bibelouri, dar organizat meticulos în stilul caracteristic al lui Charlie. Lângă canapeaua plină de adâncituri, polița de deasupra șemineului și cele trei rânduri de tablouri de familie sunt proaspăt șterse de praf, iar dârele lăsate de aspirator sunt încă vizibile pe covoarele antice. Aparatul de aer condiționat voluminos atârnă tăcut la fereastră, scos din funcțiune de adierea răcoroasă de toamnă falsă de afară.

Mută un teanc de cărți cu coperți cartonate de pe canapea, apoi traversează camera pentru a lua scaunul din spatele biroului. Expresia lui pare a fi o tachinare: „Vezi? Sunt perfect inofensiv”.

Doar că nimic din ce-l privește nu mi se pare inofensiv. Arată ca un briceag elvețian. Un om cu șase mijloace diferite de a mă face bucăți.

„Acest Charlie, care te-a făcut să-ți spui secretele. Acesta care te-a făcut să râzi.

Acesta care te poate excita.

Acesta este cel care te va convinge că ești capabilă de orice.

Acesta este Charlie care te așază în poala lui și se transformă într-o baricadă umană ca să te apere la spital.

Și acesta este cel care are puterea de a te distruge cărămidă cu cărămidă."

— Ce mai face Libby? întreabă el.

— Ei bine, spun eu, acum are carne de vită uscată în poșetă.

— Deci, cred că spui că e o șaorma cu de toate.

Îmi înclin capul pe spate și un veritabil hohot de râs izbucnește din mine.

— Ce-i cu orașul ăsta și cu jocurile de cuvinte?

— Habar n-am despre ce vorbești, spune el fără nici o intonație.

— Am pus un pariu cu Libby.

Mă aplec în față peste laptop, ecranul se pliază pe jumătate închis.

— Asta nu e tocmai corect față de Libby, spune Charlie. Întotdeauna sunt înclinat să fiu de partea rechinului.

Căldura îmi umple pieptul, dar eu continui, fără să mă descurajez, căci sunt un rechin-ciocan până în măduva oaselor.

— *Spaaaahhh* trebuie spus ca un suspin sau ca un țipăt?

Charlie își duce mâna la ochi și începe să râdă.

— Ei bine, nu-mi place să încurc și mai mult lucrurile, dar pe vremea când locuiam eu aici, se numea *G Spa*. Așa că bănuiesc că pronunția depinde de cum crezi că sună un orgasm.

— Tocmai ai inventat asta, spun eu.

— Am o imaginație bună, spune el, dar nu chiar *atât de* bună.

— Ce *se întâmplă* în aceste săli sfințite, mă întreb, și este oare legal?

— Sincer, spune Charlie, cred că a fost doar o coincidență. Numele proprietarei este Gladys Gladbury, așa că cred că *asta* era referința pe care o urmărea.

— Poate că asta a vrut, dar a lovit cu siguranță în punctul *G Spa*.

Își trece palma peste față.

— Mintea ta de coșmar, spune el, este preferata mea, Stephens.

Începe să-mi fiarbă sângele în vene când ne privim.

— Cred că ar trebui să citim.

— Cred că da, spun eu.

De data aceasta, se uită primul în altă parte, apoi își mută cursorul pe ecranul laptopului.

— Anunță-mă când ai terminat, spune el.

Cu un oarecare efort, îmi îndrept atenția spre *Frigida.* În câteva paragrafe, Dusty m-a prins. M-am cufundat în cuvintele ei, înghițită din cap până în picioare de poveste.

Nadine și Lola, kinetoterapeuta cea veselă, o duc de urgență pe Josephine la spital, dar după douăzeci și două de ore, edemul de pe creierul lui Jo încă nu a scăzut. Nadine trebuie să fugă acasă pentru a hrăni motanul vagabond pe care îl găzduiește, iar până atunci, furtuna se întețește.

Aici, în Goode Books, pereții freamătă de la tunetele din realitate. Nadine strigă motanul în timp ce se plimbă prin apartamentul ei întunecat, dar nu i se răspunde cu obișnuitul miorlăit neîntrerupt. Vede fereastra de deasupra chiuvetei; o lăsase crăpată, iar acum este larg deschisă.

Aleargă în ploaie, dorindu-și să fi dat un nume motanului, pentru că nu obține nimic țipând „Nenorocitule, întoarce-te!” în bătaia vântului. În cele din urmă, zărește motanul tărcat ghemuit la jumătatea canalului de scurgere.

Nadine începe să traverseze strada, aude zgomotul cauciucului frânând pe asfaltul umed, vede mașina care se îndreaptă spre ea.

Și apoi – aerul i se scurge din plămâni.

Ochii i se închid brusc, iar durerea îi străbate coastele. Când deschide ochii, se află pe acostamentul de iarbă, cu Lola întinsă peste ea. În timp ce-și trag sufletul, motanul iese din canalul de scurgere, se uită la ea precaut și pleacă săltând.

— La naiba! spune Lola, care se agită să fugărească animalul.

Nadine o prinde de braț.

— Lasă-l în pace, spune ea. Nu-l pot ajuta.

Apoi primește un telefon de la spital.

Mă doare pieptul în timp ce mă duc la prima pagină a ultimului capitol, respirând adânc pentru a mă pregăti înainte de a continua să citesc.

Nadine și Lola stau împreună în cimitirul însorit. Nimeni nu a mai venit, în afară de preot. Jo nu a avut pe nimeni pe lângă ea, în aceste ultime luni, în afară de ele. Lola îi întinde mâna lui Nadine și, deși e surprinsă, o lasă să i-o prindă.

Mai târziu, acasă, Nadine găsește un aranjament floral pe treapta de la intrare, cu un cartonaș de la fosta ei asistentă, pe care scrie: „Îmi pare rău pentru pierderea suferită”. Îl duce înăuntru și ia o vază de pe raft. Lumina pătrunde prin fereastra deschisă, făcând să strălucească apa ce se scurge de la robinet.

Din cealaltă cameră, aude un urlet sălbatic. Inima i se umflă în piept.

Spațiul alb se întinde de-a lungul ecranului, spațiu pentru a rămâne și a respira în el. Mă uit la pagina albă, complet golită de sentimente.

Cărțile mele preferate nu au niciodată chiar finalul pe care mi-l doresc. Întotdeauna există un preț de plătit.

Mamei și lui Libby le plăceau poveștile de dragoste în care totul se termina perfect,

împachetat cu fundiță, iar eu m-am întrebat mereu de ce gravitez spre altceva.

Obișnuiam să cred că asta se datorează faptului că oamenii ca mine nu au parte de *aceste* finaluri. Iar a le cere, a spera la ele, este o modalitate de a pierde ceva ce nici măcar nu ai avut vreodată.

Cele care îmi spun ceva sunt cele ale căror pagini finale recunosc că nu mai există cale de întoarcere. Că orice lucru bun trebuie să se termine. Că orice lucru rău se sfârșește și el, că *totul se sfârșește*.

Asta e ceea ce caut de fiecare dată când mă duc să văd finalul unei cărți, verificând în mod compulsiv dovada că într-o viață în care atât de multe lucruri au mers prost, poate exista și frumusețe. Că există întotdeauna speranță, indiferent de situație.

După ce am pierdut-o pe mama, acestea au fost finalurile în care am găsit alinare. Cele care spuneau: „Da, ai pierdut ceva, dar poate că, într-o zi, vei găsi și tu ceva”.

Timp de un deceniu, am știut că nu voi mai avea niciodată totul, așa că tot ce mi-am dorit a fost să cred că, într-o zi, din nou, voi avea destul. Durerea nu va fi întotdeauna atât de rea. Oamenii ca mine nu sunt distruși și nu pot fi reparați. Nici o gheață nu se face vreodată prea groasă pentru a se dezgheța și nici un spin nu crește prea dur pentru a fi tăiat.

Această carte m-a zdrobit cu greutatea ei și m-a uimit cu micile ei puncte luminoase. Unele cărți nu *le citești,* ci *le trăiești,* iar terminarea uneia dintre ele mă face întotdeauna să mă gândesc la ascensiunea după o scufundare. De parcă, dacă ies la suprafață prea repede, s-ar putea să mă cuprindă frisoanele.

Nu mă grăbesc, lăsând ca fiecare tunet să mă aducă mai aproape, tot mai aproape de suprafață.

Când, în sfârșit, privesc în sus, și îl văd pe Charlie care mă urmărește.

— Ai terminat? mă întreabă cu blândețe.

Încuviințez din cap. Nici unul dintre noi nu vorbește o clipă. În cele din urmă, el spune liniștit:

— Perfect.

— Perfect, sunt de acord. Ăsta e cuvântul potrivit. Îmi dreg glasul, încerc să gândesc critic când tot ce vreau să fac este să mă bucur de acest moment. *Să mă așez.* Chiar s-ar întoarce motanul?

Fără ezitare, Charlie spune:

— Da.

— Nu e motanul ei, spun eu. Este refrenul constant al lui Nadine pe tot parcursul cărții, motivul pentru care nu-i dă niciodată un nume micului pasager clandestin.

— Ea îl înțelege, spune el. Toată lumea se uită la acel motan și îl vede ca pe un mic monstru. Nu știe cum să fie un animal de companie, dar ei nu-i pasă. De aceea spune că nu este al ei. Pentru că nu este vorba de ceea ce îi poate oferi motanul. Nu-i poate oferi nimic.

— Este un mic vampir rău, sălbatic, înfometat, lipsit de calități de socializare. Cerul e negru dincolo de fereastră, ploaia e deasă ca un cearșaf de fiecare dată când fulgerul străbate atmosfera. Dar *este* motanul ei. Nu a aparținut niciodată nimănui, dar îi aparține ei.

Simt o durere stranie. Cum mi se întâmplă uneori când mă uit la Charlie. Ca o frază care te lovește în stomac, ca o replică atât de tăioasă încât trebuie să lași cartea deoparte ca să-ți tragi sufletul.

Deschide gura să vorbească și un alt tunet cutremurător zguduie încăperile. Atunci se oprește curentul.

Pe întuneric, Charlie se ciocnește de birou când încearcă să iasă din spatele lui.

— Ești OK?

Îi găsesc mâna și mă agăț de ea.

— Îhî.

— Ar trebui să încui ușa din față, spune el, până când revine curentul.

Imediat spun:

— Vin cu tine.

Ne târâm afară din birou. Pe întuneric, magazinul gol pare puțin înfricoșător, iar părul de pe brațe mi se ridică, în timp ce aștept ca Charlie să întoarcă semnul și să încuie ușa.

— Sunt lanterne în birou, îmi spune el după aceea, și ne târâm înapoi pe unde am venit. Îmi dă drumul mâinii și răscolește sertarele biroului. Ți-e frig?

— Puțin.

Îmi clănțănesc dinții, dar nu sunt sigură că acesta este motivul.

Îmi întinde o lanternă, o aprinde pe cea de urgență în cealaltă mână și o îndreaptă către șemineu. Fața și umerii îi sunt rigizi în timp ce îngrămădește bușteni în vatră, la fel cum ne-a arătat mie și lui Libby noaptea trecută: o piramidă de lemne cu ziare mototolite sub ea.

— Chiar nu-ți place întunericul, spun, îngenunchind pe covor lângă el.

— Nu e vorba doar de întuneric. Durează un minut, dar scânteia se aprinde, iar căldura și lumina se răsfrâng asupra noastră. E atât de liniște aici, și când e și întuneric, întotdeauna m-a făcut să mă simt atât de... singur.

Sunt atât de aproape, încât pot vedea toate detaliile fine ale feței lui, inelul maroniu închis din mijlocul irisului său auriu, pliul de sub buză și curbura fiecăreia dintre genele sale.

Mă împing în picioare și mă îndrept spre birou.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Când mă întorc, e încruntat și își ține mâinile în buzunare.

— Poate că, indiferent de motiv, nu vrei să te întâlnești cu cineva acum, spun eu, și asta e bine. Oamenii simt asta deseori. Dar dacă e vorba de altceva – dacă ti-e teamă că ești prea rigid sau orice altceva au crezut fostele tale iubite despre tine –, nimic din toate astea nu e adevărat. Poate că fiecare zi cu tine ar fi mai mult sau mai puțin la fel, dar ce contează? De fapt, asta sună chiar foarte bine. Și poate că interpretez greșit toate astea, dar nu cred, pentru că nu am întâlnit niciodată pe cineva care să semene atât de mult cu mine. Și dacă după tot ce ți-am spus crezi că, în cele din urmă, îmi voi dori un golden retriever în loc de un motan mic și rău, te înșeli.

— Toată lumea vrea un golden retriever, spune el cu voce joasă.

Oricât de ridicolă ar fi această afirmație, el pare serios, îngrijorat.

Clatin din cap.

— Eu nu.

Charlie își pune mâinile pe marginea biroului de o parte și de alta a mea și privirea lui se topește din nou în miere, caramel, sirop de arțar.

— *Nora.*

Inima mi se zguduie la tonul lui răgușit, întrerupt: vocea unui bărbat care încearcă să nu te dezamăgească.

— Nu contează. Îmi îndrept privirea în altă parte, dar nu reușesc să o îndepărtez complet, nu când el e atât de aproape, cu mâinile puse de o parte și de alta a șoldurilor mele. Înțeleg. Am vrut doar să spun ceva, în caz că...

— Nu mă mai întorc la New York, mă întrerupe el.

Ochii mei se reped spre el. Fiecare muchie ascuțită a expresiei sale capătă un nou înțeles.

— De aceea, spune el. Motivul pentru care nu pot...

— Eu nu... Scutur din cap. Pentru cât timp?

I se mișcă mărul lui Adam când înghite cu greutate.

— Sora mea ar fi trebuit să vină în decembrie ca să preia magazinul. Dar a întâlnit pe cineva în Italia. Rămâne acolo.

Inima mea s-a transformat dintr-un colibri care a băut prea multă cafea într-o nicovală, cu fiecare bătaie însoțită de un zgomot puternic și dureros.

— I-am trimis deja un e-mail lui Libby în legătură cu apartamentul, continuă el. Este al ei dacă îl vrea. Întotdeauna am avut de gând să fac asta.

Mă ustură ochii. Îmi simt inima ca o carte de telefon ale cărei pagini s-au desprins toate și încerc să le pun într-o ordine care să aibă sens, care să rezolve problema.

— În prima seară în care am dat peste tine în oraș, spune Charlie, tocmai aflasem despre Carina că mai rămâne o vreme. Nu știam sigur cât timp, dar... ea și iubitul ei au fugit. Nu se mută înapoi.

Cuvintele lui mă învăluie într-un murmur zbuciumat și distant.

— Am încercat să găsesc o cale de ieșire. Dar nu există nici una. Tatăl meu este cel care a ținut afacerea în picioare. Casa lor este veche – are nevoie *în mod constant* de lucrări pe care încerc să mă gândesc cum să le fac, pentru că nu mă lasă să angajez pe cineva, iar magazinul este într-o stare mai proastă ca niciodată – mama încearcă, dar nu poate face asta. După cum văd eu lucrurile, magazinul mai are poate șase luni. Cineva trebuie să fie acolo, în fiecare zi, iar mama nu reușea asta nici măcar *înainte* de a fi nevoită să-l ajute pe tata să se deplaseze. Și, la naiba, nu se pricepe

deloc să se bazeze pe oameni, așa că, chiar dacă ne-am putea permite să angajăm o asistentă, nu ne-ar lăsa. Și dacă ne-am putea permite să angajăm un manager de magazin, mama nu ne-ar lăsa. Întotdeauna a fost în familia ei. Spune că i s-ar rupe inima să aibă pe altcineva care să conducă lucrurile.

Mușchii maxilarului i se contractă, umbrele îi pâlpâie pe piele.

— Și chiar dacă nu au fost perfecți, părinții mei au renunțat la multe pentru mine. Ca să pot merge la școala pe care mi-am dorit-o și să am slujba pe care mi-am dorit-o și... nu pot continua așa. Loggia vrea pe cineva local, iar familia mea are nevoie de mine. Au nevoie de cineva *mai bun* decât mine, dar eu sunt tot ce au. Plec de la editură după ce termin *Frigida.* Ăsta e postul vacant, cel pentru care te-am propus.

Slujba *lui.* Apartamentul *lui.* Ca și cum ar preda cu totul viața pe care o are... pentru care a muncit atât de mult. Renunță la orașul în care își are locul. Unde se simte el însuși. Unde nu se simte în plus sau inutil.

— Cum rămâne cu ceea ce vrei tu? îl întreb. Se uită la mine de parcă ar crede că aș putea să-i dau eu ceea ce caută, iar eu vreau, atât de mult. Cine se asigură că îți găsești și tu fericirea, Charlie? Cum rămâne cu inima tu?

Încearcă să zâmbească; nu se pricepe să mintă.

— Oamenii ca noi au așa ceva?

Îi ating fața, înclinându-i capul ca să mă privească în ochi. Îmi ia o clipită să înghit amestecul de emoții care mi se ridică în gât, să alung zdrențele gândurilor mele și să accept această nouă realitate. Încerc să fac o listă, un plan, o intrigă care să ne ducă de la A la B, dar nu avem decât acest punct, acest capitol cu suspans la final.

— În seara asta, spun, pot să te am doar pe tine, Charlie? Chiar dacă nu poate dura. Chiar dacă știm deja cum se termină.

Îmi ține obrazul în palmă cu atâta tandrețe. De parcă aș fi un obiect fragil. Sau poate de parcă el ar fi un obiect fragil. Ca și cum, cu o mișcare greșită, ne-am putea sparge unul pe celălalt. Pieptul mi se strânge cu acel sentiment de sfârșit de capitol care îmi frânge inima, doar că acum știu cuvântul potrivit. Îl știu chiar dacă nu pot să mă gândesc la el.

— Sunt al tău, Nora. Nu am avut nici o șansă.

Pentru prima dată în viața mea, știu despre ce naiba vorbea Cathy când a spus „Eu sunt Heathcliff”. Nu doar pentru că eu și Charlie semănăm atât de mult, ci și pentru că are dreptate: ne aparținem. Într-un fel pe care nu-l înțeleg, el e al meu, iar eu sunt a lui. Nu contează ce spune ultima pagină. Ăsta e adevărul. Aici, acum.

Buzele lui le ating pe ale mele, ușoare, atente, calde. Mă deschid către el, știind cum mă voi simți când voi întoarce pagina, dar dorind să nu o mai întorc deloc.

CAPITOLUL 29

Degetele lui se încleștează în părul meu, iar limba lui pătrunde printre buzele mele. Un sunet se ridică la suprafață din adâncul meu, iar el mă lasă ușor pe spate pe birou. În trecut, legătura noastră a fost frenetică, nebunească, dar acum este atât de atent și de tandru încât mă doare.

Degetele lui se opresc la nodul unei bretele a rochiei, trăgând de el înainte de a trece la celălalt. Mâinile mele sunt sub cămașa lui, simțindu-i pielea netedă și caldă până când aceasta devine vie, înfiorată.

Are gust de cafea, cu un vag iz de gumă de mestecat mentolată. Limba lui îmi mângâie buza de jos, iar palma îmi trece de sus în jos pe lateral.

Îl trag mai aproape, iar el mă smucește pe marginea biroului, gura lui e mai nerăbdătoare acum, dinții lui îmi prind și îmi lasă carnea în timp ce ne apropiem și ne despărțim, fiecare pauză de respirație făcând ca următorul sărut să fie mai plin de dorință. Palmele îi urcă până la pieptul meu, degetul lui mare îmi mângâie sfârcul, iar eu mă cutremur. Inima lui bate cu putere lipită de a mea, care îi răspunde în același ritm, ca două metronoame care se sincronizează.

Fulgerele trosnesc pe cer, urmate de un bubuit slab. Focul pare că se stinge, apoi se aprinde din nou. Încetul cu încetul, sărutările lui Charlie alungă durerea din ultimele trei săptămâni. Buzele lui îmi ating ușor maxilarul, gâtul, iar mâinile lui se întorc înapoi pentru a termina de deznodat legăturile de pe umeri. Rochia se desface, iar inima mea se învârte ca o ruletă sub respirația lui caldă, în timp ce gura lui se mișcă în jos pe corpul meu.

Îmi înclin capul pe spate, respirația mi se poticnește când limba lui îmi atinge curba interioară a sânului. Charlie împinge țesătura mai jos până când aerul cald îmi atinge pielea. Ochii

lui se ridică spre ai mei când își lasă buzele pe mine, privindu-mă în timp ce îmi trage sfârcul în gură. Când încep să mă arcuiesc, limba și dinții lui îmi trec cu grijă peste piele.

Îmi scapă de pe buze numele lui. Gurile noastre se ciocnesc din nou, într-un sărut mai profund, mai sigur. Mâna lui îmi găsește marginea rochiei și mi se strecoară pe interiorul coapsei. Îmi desfac genunchii, palma lui urcă până când ajunge la banda de dantelă de pe șoldurile mele. Cealaltă mână a lui face același lucru, iar eu mă las pe spate, ridicându-mă pentru ca el să-mi poată trage țesătura peste picioare.

Mă privește fix, îmi strânge și mai tare șoldurile dezgolite, apoi îngenunchează și își aduce buzele în interiorul genunchiului meu, sărutându-mă tot mai sus, până când gura lui se afundă între coapsele mele. Mă sprijin în mâini și respirația îmi devine superficială când căldura limbii lui se topește pe mine.

Îmi rotesc șoldurile sub presiune, iar el geme și mâna îi alunecă pe abdomenul meu, împingându-mă pe spate până când mă întind pe birou.

Mă gândesc să-i sugerez să ne mutăm. Mă gândesc să-l întreb dacă nu cumva a face asta, aici, este lipsit de respect. Dar apoi nu mai pot gândi deloc, pentru că limba lui a găsit un întrerupător în corpul meu, tăindu-mi complet alimentarea creierului.

— Nora, rostește el. Un mic sunet de recunoaștere se aude din mine. Nu trebuia să așteptăm. Ar fi trebuit să facem asta de când ne-am cunoscut.

Mâinile mele se încurcă în părul lui. Ale lui sunt sub mine, mă cuprind și mă duc spre gura lui. Încet, flămând, hotărât. Pentru prima dată, nimic din ce se întâmplă între noi nu e din întâmplare.

Presiunea crește până când mă cutremur sub el, mâinile mele se răsucesc în părul lui în timp ce

mă arcuiesc, strigând. El se îndreaptă și mă trage înapoi pe marginea biroului, gurile noastre alunecând împreună, mâinile noastre prinse în hainele celuilalt. Îi dau jos cămașa, îi desfac pantalonii. El îmi desprinde rochia, apoi mă ridică și se întoarce să mă întindă pe canapea, cu limba sub sutienul meu.

— Acesta este cel pe care l-ai purtat în noaptea în care am înotat, spune el, aproape cu respect.

Îl mângâi pe spate, cuprinzând fiecare curbă fermă și fiecare linie dură: prima mea șansă de a avea cât mai mult din el și, de asemenea, posibil și ultima.

Mă sărută la baza gâtului.

— Îmi amintesc exact cum se simte pielea ta, Nora. Ca mătasea.

Buzele mi se înmoaie pe gâtul lui, îi simt pulsul pe limbă. Apoi îmi cobor mâinile pe corpul lui, îi las în jos pantalonii și chiloții, unghiile mele îi înțeapă pielea în timp ce mă legăn lipită de el. Întind mâna între noi, iar când îmi înfășor degetele în jurul lui, o explozie de lumină prea puternică mă străbate, transformând totul în pete întunecate și strălucitoare pentru o secundă.

— Și eu îmi amintesc ce am simțit când te-am atins.

El geme în timp ce se mișcă în mâna mea. Îi împing pantalonii sub șolduri. El continuă să se miște încet, lăsându-și greutatea pe mine, apropiindu-se tot mai mult. Indiferent de cum mă mișc sub el, el pare să fie întotdeauna o idee prea departe.

Până când nu mai este. Până când gura lui se prelinge nerăbdătoare peste mine, iar mâinile lui îmi smulg bretelele sutienului și mi le lasă în jos pe brațe, până când mi se strânge în jurul taliei. Apoi suntem amândoi pe jumătate înnebuniți unul după celălalt, mâinile lui sunt pe coapsele mele, gura mea pe umărul lui, limba lui în gura mea,

erecția lui mișcându-se lipită de mine până când interiorul meu se încordează ca o coardă de vioară.

— Anticoncepționale? mă întreabă el.

— Evident, dar...

— Am înțeles, spune el.

Desigur că a înțeles. Este exact ca mine: chiar și atunci când amândoi suntem obsedați unul de celălalt în mod incontrolabil, încă există câteva (zeci de) fire care țin rațiunea la locul ei. Charlie se dă la o parte de pe mine, își caută portofelul și se întoarce cu un prezervativ, fără să mai pună alte întrebări, fără să pufnească, fără să dea semne de frustrare, fără să sugereze că aș fi *încordată, cicălitoare* sau *plictisitoare.* Îmi cuprinde obrazul cu palma și mă sărută cu o tandrețe pe care o simt în tot corpul, toate aceste mici buzunare de căldură cuibărită între oase, mușchi și cartilaje: Charlie, răspândit în sângele meu. Și apoi, în cele din urmă, se împinge în mine.

Încet. Cu grijă. Se retrage înainte ca eu să-mi găsesc ușurarea și izbucnește în râs auzind sunetul pe care îl scot.

— Habar n-aveam că este posibil, spune el, ca tu să mă dorești la fel de mult cum te doresc eu pe tine.

— *Mai mult,* spun eu, prea adânc implicată în asta acum ca să mă mai străduiesc să nu admit ceva de genul ăsta.

— Ei, acum, asta *știu* că este imposibil, spune Charlie, împingând mai adânc.

Mă ridic atrăgându-l mai aproape. Își lasă capul pe spate și un geamăt îi urcă în gât. Pe măsură ce ne mișcăm împreună, lumea devine tandră și întunecată, totul se micșorează până în punctele în care corpurile noastre se întâlnesc. Mâinile lui mă masează, gura lui o desface pe a mea, iar unghiile mi se înfig în contururile lui pentru a-l îndemna să se apropie mai mult decât ne permit trupurile noastre.

Sunt deja tristă la gândul acestui final. Dacă aș putea face ca acest sentiment să dureze zile întregi, aș face-o.

Dacă lumea s-ar sfârși în douăzeci de minute, așa as vrea să plec pe lumea cealaltă. Se împinge mai adânc, mai tare.

— *La naiba,* Charlie.

— Prea tare? întreabă el, încetinind.

Clatin din cap. Înțelege. Gata cu prudența și cu reținerea.

— M-am gândit la tine peste tot, spune el. Nu există nici un loc din acest oraș în care să nu mă fi gândit la tine.

Pe jumătate râzând, chiar dacă sunt înfășurată în jurul lui, înfometată, întreb:

— Cum a fost?

— N-am o imaginație atât de bună pe cât credeam.

Îmi simt creierul ca un foc de artificii pe un cer negru. Charlie se așază și mă trage în poala lui, împingându-se înapoi în mine. Îmi sprijin mâinile de spătarul canapelei, lăsându-mă mai tare peste el, până când fiecare înclinare și rotire a șoldurilor mele îl face să înjure cu buzele lipite de pielea mea. Una dintre mâinile lui mi se înfășoară în păr, iar cu cealaltă mă apasă pe spate, ținându-mă acolo unde vrea el.

— Vreau mai mult din tine, gâfâi în gura lui, simțind fiecare bătaie a inimii lui care mă străbate.

Mai tare, mai repede, mai mult, tot.

— Ești perfectă, rostește el. Ăsta e cuvântul, Nora. Afurisita de perfecțiune întruchipată.

„O, Doamne! O, Doamne! Charlie", repet la nesfârșit în mintea mea.

— *Te rog,* spun.

După aceea, nu mai vorbim. Niciodată nu m-am bucurat atât de mult să am pe cineva care să vadă prin mine, să citească în mine ca într-o carte, iar acum mă aduce la limită din nou, și din nou, și

– da, zeii romantismului ar fi mândri – din nou.

CAPITOLUL 30

Când mă ridic, Charlie mă prinde de braț, cu o privire lenește și caldă.

— Rămâi, îmi șoptește el.

Inima îmi tresare.

— De ce?

Îmi strânge părul în spatele urechilor.

— Din atât de multe motive.

— Am nevoie doar de unul.

Se ridică în șezut, mâna lui se așază între coapsele mele, iar gura lui îmi apasă tandru pe umăr, în timp ce presiunea degetului său mare se mișcă într-un cerc lent.

— Unu.

— În cazul ăsta, spun, poate două.

Se apleacă spre mine și mă sărută profund, atingându-mă blând cu mâna pe gât, cu degetul mare care se cuibărește în adâncitura de la baza acestuia.

— Pentru că, spune el, așa vreau eu.

— Eu nu rămân peste noapte în casele bărbaților străini, spun, cu sângele învolburat.

— Atunci e un noroc că asta nu e casa mea.

— Da, pentru că, dacă *ar fi,* părinții tăi ar intra în fugă, cu ochii injectați și cu o pușcă, crezând că ai fost jefuit.

— Dar cel puțin am fi deja într-o mașină cu care să fugim, spune el.

Eu râd, iar colțul gurii lui se ridică mai sus.

— *Rămâi,* Nora.

Simt emoția cum înflorește din nou în pieptul meu, ca niște petale care se desfac pentru a lăsa ceva delicat expus în centrul lor. Apoi un junghi de panică, un ac în inima mea neprotejată.

— Nu pot, abia șoptesc.

Dezamăgirea lui este vizibilă, doar pentru o clipă. Apoi o privesc cum se dizolvă pe măsură ce acceptă, și simt că unele dintre acele cicatrice

vindecate din inima mea se deschid din nou. Se ridică în picioare, căutându-și hainele aruncate, iar eu îi ating brațul, liniștindu-l. Mai mult decât oricine altcineva pe care l-am întâlnit vreodată, Charlie are nevoie să i se spună adevărul și nu pedepsește pe nimeni pentru asta. Îl consideră imuabil și îl sintetizează în lumea lui, iar eu nu vreau să fiu încă una dintre acele persoane care îi servesc jumătăți de adevăr.

— Stăteam la iubitul meu.

Chiar mă doare să spun aceste cuvinte. Niciodată nu a trebuit să o fac până acum. Libby știe deja, iar eu nu vorbesc despre asta cu nimeni altcineva. Nu am vrut niciodată să devin atât de vulnerabilă, să văd privirile pline de milă, să mă simt slabă.

Ochii lui Charlie îi țintuiesc pe ai mei.

— Jakob, am spus. Am fost cu el în noaptea în care a murit mama mea.

Privirea i se înmoaie.

Nu am pus în balanță argumentele pro și contra, costurile și beneficiile când am hotărât să-i spun. Vreau să iasă din mine. Vreau să-i predau chestia asta pe care n-am reușit s-o repar și să vedem ce se întâmplă.

— A fost primul meu iubit serios. Poate singurul meu iubit serios, într-un fel. Adică m-am întâlnit cu alți bărbați pentru mai mult timp, dar el a fost singurul pe care *l-am ales* în sensul ăsta.

Peste orice altceva. Sau poate că *nu* l-am ales pe el. Am plonjat cu capul înainte în sentimentele mele pentru el, fără nici o precauție. Aveam douăzeci de ani și stăteam mereu la el acasă, așa că am decis să mă mut la el. Iar mama... era atât de romantică, încât nici măcar nu încerca să mă convingă să mă răzgândesc. Voia să mă căsătoresc cu el. Si eu voiam.

Charlie nu spune nimic, doar mă privește, lăsându-mi loc să continui sau să mă opresc.

— Mi s-a descărcat telefonul la un moment dat în timpul nopții.

Vocea mea este răgușită acum, de parcă gâtul mi se închide pentru a reține restul. Dar nu mă pot opri. Vreau ca el să știe. Trebuie să nu mai fiu singură cu asta nici măcar o secundă.

— Când eram cu el, mă lăsam pur și simplu purtată de val. Când ne-am trezit, nici măcar nu mi-am conectat telefonul până când nu am pregătit micul-dejun. Am mâncat. Am făcut sex. Am mai făcut niște cafea.

Mă ard nările pe dinăuntru.

— Libby mă suna de patru ore. Era singură la spital și...

Nu mai iese nimic după aceea. Gura mi se mișcă, dar nu se aude nici un sunet.

Charlie se apleacă în față, mă trage la pieptul lui. Buzele lui mă apasă cu putere pe creștet, iar degetul lui mare îmi mângâie umărul.

— Nu-mi pot imagina.

Îmi trage picioarele în poala lui, mă strivește la pieptul lui din nou, netezindu-mi și sărutându-mi părul.

Închid ochii, concentrându-mă asupra *acestor* senzații, în *acest* moment. „Sunt aici”, îmi promit. „S-a terminat. Nu mă mai poate răni.”

— Libby se trezea țipând. Vocea mea este înecată de lacrimi acum, subțire. Timp de luni de zile după ce a murit mama. Iar eu nu puteam să dorm deloc. Eram prea speriată că nu voi fi acolo dacă va avea nevoie de mine.

Am învățat să aștept până când se trezea panicată, să arunc plapuma și să mă dau într-o parte pe pat pentru ca ea să se poată strecura lângă mine sub plapumă. Îmi înfășuram brațele în jurul ei până când adormea la loc plângând.

Nu i-am spus niciodată că va fi bine. Știam că nu va fi așa. În schimb, am preluat vechiul refren al mamei pentru a ne liniști: „Descarcă-te, draga mea”.

— Jakob a fost grozav la început, spun eu. Abia dacă îl vedeam, dar a înțeles. Și apoi a avut șansa să meargă la o rezidență literară, în Wyoming – era scriitor.

— Te-a părăsit? spune Charlie.

— Eu i-am spus să plece, recunosc cu o voce slabă. Mă simțeam ca și cum... Nu aveam timp sau energie pentru el oricum și nu am vrut să-l rețin.

— Nora. Bărbia lui mă împunge în tâmplă când clatină din cap. Nu trebuia să treci singură prin asta.

— N-ar fi putut face nimic, șoptesc eu.

— Ar fi putut fi lângă tine, spune el. Ar fi trebuit să fie lângă tine.

— Poate, spun eu. Dar n-a fost doar vina lui. Îmi tot făceam planuri să-l vizitez și pe urmă le anulam. Nu puteam să o părăsesc pe Libby. Și apoi...

Îmi dă la o parte bretonul umezit de sudoare din ochi.

— Nu trebuie să-mi spui.

Clatin din cap.

În tot acest timp, în adâncul stomacului meu, monstrul din umbră al durerii, al fricii și al furiei a stat în coltul în care l-am închis, dar a crescut, frânghii noi de întuneric furibund se întind în toate direcțiile, înfometate, înnebunite de foame.

Un demon care o să mă devoreze din interior.

— Am plănuit o vizită surpriză. Am luat Xanax, am luat un autobuz pentru că doar atât mi-am permis, am lăsat-o pe Libby singură. Mi-am dat seama imediat ce l-am văzut că lucrurile s-au schimbat. Și apoi, în prima noapte în care eram acolo, m-am trezit panicată. Nu știam unde mă aflu și nu-mi găseam telefonul. Nu mă puteam gândi decât că i s-a întâmplat ceva lui Libby. Aveam... halucinații, aproape. Mă durea atât de tare pieptul încât am crezut că mor. Jakob a crezut

că am un atac de cord. M-a dus la urgențe, iar ei m-au trimis acasă câteva ore mai târziu cu o factură uriașă și câteva exerciții de respirație. S-a întâmplat din nou în noaptea următoare, și în cea următoare. I-am spus lui Jakob că trebuie să plec acasă mai devreme. Mi-a cumpărat un bilet de avion și mi-a spus că nu se va mai întoarce. Se hotărâse să rămână.

Am vrut să-mi dau seama de ceva. Libby mai avea doar un an de liceu, dar m-am gândit că poate aș putea să o mut acolo cu noi. La o săptămână după ce am ajuns acasă, mi-a spus că a cunoscut pe altcineva.

Ca și cum universul m-ar fi pedepsit, pentru că îmi doream prea multe, pentru că mă gândeam să o supun pe Libby la așa ceva când era aproape să se frângă. Încă mi se face rău când mă gândesc la asta.

Degetele lui Charlie alunecă în sus și în jos pe brațul meu.

— Îmi pare atât de rău.

— Nu e vorba că sunt sigură că el era alesul sau ceva de genul ăsta. Închid ochii, inima îmi bate cu putere. Doar că... de atunci, mi-a fost greu să-mi imaginez cum ar fi să las pe cineva să se apropie atât de mult de mine. Nu când sunt atât de distrusă încât nu pot dormi nicăieri în afară de propriul meu pat. Chiar și aici e greu, cu Libby chiar lângă mine. De atunci nu am mai avut încredere. Îmi apăs fața pe pielea lui caldă, în timp ce durerea mi se răspândește în piept. Îmi pare rău. Eu doar...

— Să nu-ți pară rău, spune el răgușit. Te rog, nu-ți cere scuze că mi-ai dat voie să te cunosc.

— E jenant, spun. Sunt atât de obsedată de a deține controlul încât *somnul* mă face să intru în panică. Sunt un dezastru.

Mă întoarce cu fața spre el, cu mâinile lipite de spatele meu.

— Toată lumea e un dezastru, spune el.

— Tu nu ești.

Zâmbește slab, iar reflecția jarului din șemineu îi luminează irisurile aurii.

— Locuiesc în dormitorul copilăriei mele.

— Pentru că îți ajuți familia, spun eu. Eu am aruncat-o pe a mea pe râu în jos cu prima ocazie pe care am avut-o.

— Hei! Îmi atinge bărbia, mi-o ridică. Fostul tău iubit te-a lăsat într-o pustietate nenorocită, Nora, pe cont propriu, și tu ai făcut tot ce ai putut. Nu ești personajul negativ din povestea lui. El este – și nu pentru că s-a îndrăgostit de altcineva, ci pentru că a ieșit din relația voastră în secunda în care *tu* erai cea care avea nevoie de el.

Îmi cuprinde fața între mâinile lui.

— Te duc acasă când vrei tu, spune el. Dar dacă vrei să rămâi și te trezești țipând, e în regulă. O să mă asigur că ești bine. Și dacă vrei să rămâi și apoi te răzgândești, nu mă deranjează să te duc înapoi la patru dimineața.

Am citit odată că nu toată lumea gândește în cuvinte. Am fost șocată, imaginându-mi acești oameni care nu folosesc limbajul pentru a da sens tuturor lucrurilor, care nu organizează automat lumea în capitole, pagini, propoziții.

Privindu-l pe Charlie, îl înțeleg. Felul în care o avalanșă de sentimente și impresii poate trece prin corpul tău, ocolindu-ți mintea. Cum poate o persoană să știe că există ceva ce merită spus, dar să nu aibă nici o idee cum s-o spună? Nu gândesc în cuvinte.

Este un sentiment care nu e nici „Mulțumesc”, nici „Tu mă faci să mă simt în siguranță”, ci ceva care plutește între cele două.

— Vreau să rămân, spun eu. Dar nu cred că pot.

El încuviințează din cap.

— Atunci te duc acasă.

— Nu încă.

Îmi netezește părul, mi-l așază după ureche.

— Nu încă.

Ne întindem unul lângă altul, cu spatele meu lipit de abdomenul lui cald, cu brațul lui așezat pe șoldul meu, cu degetele care îmi ating coastele ca niște mici schiori care urmăresc pantele blânde, până când se excită din nou, iar eu sunt îmbătată de felul în care mă atinge. Facem sex lent, de vis, iar când se termină, mă cuibăresc la pieptul lui, simțindu-i bătăile inimii lipite de mine, la fel de liniștitoare ca luminile și zumzetul orașului care se estompează pe lângă fereastra apartamentului meu, o lume întreagă care continuă să se învârtă în timp ce dormi. Dacă nu o spun cu voce tare, mă gândesc, nu se pune. Poate că nici măcar nu va fi adevărat.

Dar este adevărat și nu sunt sigură că aș vrea să mă opresc, chiar dacă aș ști cum: Mă îndrăgostesc de Charlie Lastra.

Dimineața, sar peste alergare. Eu și Libby ne așezăm pe o pătură întinsă pe pajiște, cu cafeaua în mână, și îi povestesc totul.

— *Rămâne?* spune ea, cu ochii luminați din interior.

Inima mi se strânge ghem.

— De ce nu-mi spui ce simți cu adevărat?

Își bagă nasul în aburul care se ridică din cană.

— Îmi pare rău, nu am vrut să sune așa.

— De parcă nimic nu ți-ar plăcea mai mult decât să-l pui pe Charlie Lastra pe o navă menită să se învârtă permanent în jurul pământului?

— Nu e vorba de asta! E doar... Se mișcă pe scaun. Cred că se schimbă modul în care îl

văd. Acum se califică pentru listă.

— Cât de util!

— Nora! Își asază cana în iarbă. Dacă ești chiar atât de entuziasmată de el, ar trebui să explorezi *ce* simți. Nu-mi amintesc ultima dată când ai fost cu adevărat entuziasmată de cineva. Nu, stai, îmi amintesc. A fost cu zece ani în urmă.

Durerea profundă, ca un membru fantomă care pulsează, nu se mai simte la fel de intensă ca de obicei când mă gândesc la Jakob. Am vorbit serios când i-am spus lui Charlie că nu era vorba atât de dorul de fostul meu iubit, cât de singurătatea de a nu putea avea încredere în mine în privința nimănui.

— Nu contează ce explorăm, spun eu. Știm cum se termină asta.

Libby mă strânge de braț.

— Nu știi. N-ai cum, până nu încerci.

— Ăsta nu e un film, Libby, spun eu. Iubirea nu este suficientă pentru a schimba detaliile vieții unei persoane, sau... sau nevoile ei. Nu poate face ca fiecare lucru să se așeze la locul lui. Nu *vreau* să renunț la tot.

Nu-mi pot permite să fac asta.

Încă nu există un final fericit pentru o femeie care vrea totul, genul de femeie care stă trează și suferă de o nevoie furioasă, cu ambiția neîmplinită care îi face oasele să-i zdrăngăne în trup.

Apartamentul meu confortabil din West Village, cu ferestrele sale imense. Cafeneaua de la colt care îmi știe comanda. Toate cele patru anotimpuri de pe aleile din Central Park.

„Slujba de la Loggia”, îmi spun, imaginea birourilor albe ca o galerie de artă și a podelelor din lemn de balsa strălucind în mintea mea.

Să știu că sora mea este bine. Să mă trezesc în fiecare noapte crezând până în adâncul sufletului meu că sunt în siguranță. Că nimic nu mă poate prinde din urmă.

Cum se potrivește cu nevoile mele un sentiment vast și incontrolabil ca iubirea? Este o rotiță într-o mașinărie delicată.

Când mă uit înapoi la Libby, buzele ei sunt întredeschise, iar sprâncenele îi sunt unite.

— *Iubirea?* repetă ea cuvântul cu o voce firavă.

Mă uit înapoi spre căsuța care strălucește în soare, înconjurată de fluturi care se învârt leneș.

— Să zicem.

O mint pe sora mea. Ea mă lasă.

La începutul după-amiezii, Bea și Tala vin în fugă pe deal, Bea îmbrăcată într-o rochiță roz cu volane, iar Tala într-o salopetă bleumarin. Mi se umple sufletul de bucurie și, spre surprinderea nimănui, lacrimile îi inundă ochii lui Libby în timp ce o ajut să se ridice de pe pătură. Ele strigă „mami” cu vocile lor imposibil de înalte și se aruncă pe picioarele ei, unde ea le acoperă părul încâlcit cu sărutări.

— Mi-a fost tare, tare, tare dor de voi, le spune ea.

Tala pare morocănoasă și plină de resentimente în timp ce-și înfășoară brațele în jurul piciorului lui Libby, iar Bea, bineînțeles, începe imediat să plângă de parcă ar avea mare nevoie de un pui de somn, apoi Brendan vine pufăind în spatele lor, arătând de aproximativ douăzeci și trei de ori mai obosit decât a fost vreodată Charlie Lastra.

Când ochii lui și ai lui Libby se întâlnesc, zâmbetele lor sunt calme. Nu sunt neapărat bucuroși, ci ușurați: ca și cum ar fi alunecat înapoi în curent și nu mai trebuie să se lupte atât de mult.

Ultimele urme de anxietate pe care le purtam cu mine se risipesc într-o clipă. Acești doi oameni se iubesc. Indiferent de ce credeam eu că se întâmplă între ei, sunt bine.

Într-un mod misterios, ei sunt făcuți unul pentru celălalt și amândoi par să știe asta.

În timp ce Libby își termină penitența cu fetele, Brendan mă trage în una dintre faimoasele sale îmbrățișări laterale, ciudate și extrem de serioase.

— Ai avut un zbor plăcut? îl întreb.

— Au fost niște lacrimi, spune el, precaut.

— O, iar au dat *Mamma Mia!* în avion? spun. *Știi* că nu te poți descurca cu nimic în care joacă Meryl la altitudine.

Chiar atunci, fetele se desprind de Libby și se năpustesc asupra mea, strigând, nu chiar la unison:

— Nono!

— Fetele mele preferate din întreaga lume! spun, prinzându-le în brațe.

— Am zburat cu avionul! țipă Tala.

— Seriooos?

O ridic pe șold și o strâng de mână pe Bea.

— Cine a pilotat? Tu sau Bea?

Bea chicotește. Este, foarte probabil, sunetul pe care l-a scos pământul când a văzut pentru prima dată răsăritul soarelui.

— Nuuu.

Tala scutură din cap, iritată de incompetența mea. Sincer, când e morocănoasă, e cel mai drăguț lucru din lume. Fie ca toate stările noastre de acreală să fie la fel de adorabile.

Le conduc pe iarbă, departe de Libby și Brendan, ca să poată sta o secundă singuri. Brendan arată de parcă i-ar prinde bine câțiva ani într-o cameră criogenică, în timp ce Libby îl apucă de fund de parcă nu e *deloc* ceea ce are ea nevoie.

— Hei. Am uitat, spun, conducându-le pe fete spre florile cuibărite în jurul podețului. Ce părere aveți despre fluturi?

Au o mulțime de păreri și desigur că și le vor exprima pe toate țipând.

CAPITOLUL 31

Libby alege pentru cină un restaurant cubanez șic, cu o terasă pe acoperiș, în centrul orașului Asheville.

Furtuna de ieri a răcorit aerul, o mare ușurare după ultimele trei săptămâni de transpirație. Orașul este luminat sub noi, pe jumătate sat pitoresc și pe jumătate metropolă plină de viață, iar mâncarea este divină. Brendan și cu mine împărțim o sticlă de vin și Libby ia și ea câteva înghițituri, gemând în timp ce plimbă licoarea prin gură.

— Parcă am fi în New York, nu-i așa? spune ea, cu ochii încețoșați. Dacă închizi ochii, doar sunetele tuturor acestor oameni și sentimentul acela din aer.

Gura lui Brendan se strâmbă ca și cum s-ar gândi să nu fie de acord cu ea, dar eu doar dau din cap. Nu-mi dă senzația de New York, dar cu noi toți împreună, ne simțim aproape ca acasă.

Simt un val improbabil de nostalgie la gândul de a alerga pe scări până la peronul unui tren, de a auzi acel scrâșnet metalic, de a simți vântul în rafală pe scări și de a nu ști dacă am ajuns la timp sau dacă trenul meu tocmai a trecut. Îi trimit un mesaj lui Charlie: Care este cel mai ciudat lucru de care ti-e dor de la oraș?

El răspunde: Înainte era să am acces la un Dunkin' Donuts pe o rază de trei străzi, în orice moment.

Zâmbesc spre telefon. Raportul DD/persoană acolo trebuie să fie de genul unu la cinci. Ce altceva?

Mi-e dor de Eataly, spune el, dar n-aș zice că e ciudat.

Dacă nu ți-era dor de Eataly, n-am mai putea vorbi niciodată. Pentru că ai fi în închisoare, unde ți-ar fi locul.

Ce bine că am evitat această soartă, spune el. De asemenea, nu este ciudat, dar mă gândesc mult la prima zi de primăvară care este chiar caldă. Cum toată lumea iese afară deodată și parcă suntem aproape beți de soare. Oameni în parc, în pantaloni scurți și maiouri, mâncând înghețată, chiar dacă nu sunt nici 20 de grade afară.

Charlie, îi răspund eu. Toate aceste lucruri sunt, în mod obiectiv, uimitoare.

Îi ia ceva timp pentru următorul răspuns. Trupe de mariachi navetiști dimineața devreme, spune el, sau cântăreți de operă, sau orice grup de cântăreți, de fapt. Știu că nu e o părere populară, dar îmi place al naibii de mult când sunt aproape adormit în tren și, deodată, aud cinci țipi care cântă cât îi țin plămânii.

Îmi place să văd reacțiile tuturor. Întotdeauna sunt unii oameni care simt ceva, alții care par să urzească o crimă, apoi sunt cei care se prefac că nu se întâmplă nimic. Întotdeauna le dau bacșiș pentru că nu vreau să trăiesc într-o lume în care nimeni nu lasă bacșiș.

Nu mă pot gândi la un simbol mai mare al speranței decât o persoană care este dispusă să se ridice din pat și să cânte din toată inima unui grup de străini blocați într-un tren. Această tenacitate ar trebui să fie răsplătită.

Iubesc, scriu, mintea ta de coșmar.

Și eu care credeam că te folosești de mine pentru corpul meu de coșmar.

Apoi, un minut mai târziu: Și mie îmi place mintea ta. Și corpul tău. Tot corpul.

Mi-am petrecut zece ani ghidându-mi viața departe de acest sentiment, de această dorință teribilă. A fost nevoie doar de trei săptămâni și de o femeie fictivă pe nume Nadine Winters pentru a mă trage înapoi.

— Să nu-ți faci planuri pentru mâine după-amiază, spune Libby, lovindu-mi piciorul sub masă. Am o surpriză pentru tine.

Brendan se uită la masă, aproape cu vinovăție. Ori nu e convins că-mi va plăcea surpriza, ori Libby l-a amenințat că-l omoară dacă o dă de gol.

— Brendan, spun eu, încercându-mi norocul, spune-i soției tale că nu poate să facă parașutism când e însărcinată.

Râde și își ridică mâinile, dar îmi evită în continuare privirea.

— Nu-i spune niciodată unei Stephens ce poate și ce nu poate face.

Îmi trece prin minte slujba de redactor de la Editura Loggia și vocea lui Charlie spunând: „Dacă ar trebui să aleg o singură persoană care să fie de partea mea, aceea ai fi tu. De fiecare dată”.

Încă o dată, Libby mă pune să-mi leg o eșarfa de mătase pe ochi pe toată durata călătoriei cu taxiul condus, din păcate, de Hardy, dar din fericire durează doar cinci minute, apoi Libby mă trage din mașină, îngânând:

— Am ajuuuns!

— Un tur neoficial al orașului din *O dată-n viață?*gândesc cu voce tare.

— Nu! spune Hardy, chicotind. Deși voi chiar trebuie să faceți un tur din ăsta! Pierdeți multe.

— Înmormântarea câinelui fictiv al bătrânului Whittaker, încerc din nou să ghicesc.

Libby închide portiera mașinii în urma mea.

— Mai rece.

— Înmormântare pentru iguana care a jucat rolul câinelui fictiv al bătrânului Whittaker în piesa de teatru comunitar?

Ascult ca să prind indicii cu privire la locația noastră, dar singurul sunet este adierea vântului prin niște copaci, ceea ce ne-ar putea plasa aproximativ... oriunde.

— Sunt două trepte, bine? Mă împinge înainte. Acum, drept înainte, este o mică platformă.

Îmi întind piciorul, pipăind prin spațiu până când o găsesc. O rafală de aer rece mă lovește, iar pantofii mei tropăie pe podeaua de lemn masiv când facem câțiva pași.

Libby se oprește.

— Acum. Să auzim un sunet de tobă.

Îmi plesnesc palmele de coapse în timp ce ea dezleagă eșarfa și o smulge.

Stăm într-o cameră goală. Una cu podele din lemn închis la culoare și pereți albi din lambriuri. O fereastră mare dă spre un pâlc de pini verzi-albăstrii, iar Libby pășește în fața ei, vibrând de energie neliniștită în ciuda zâmbetului de pe chip.

— Imaginează-ți o masă de lemn imensă chiar aici, spune ea. Și niște suporturi de plante din răchită sub această fereastră. Si un candelabru scandinav. Ceva elegant și modern, știi ce zic?

— Așaaa, spun eu, urmând-o în camera alăturată.

— O canapea de catifea albastru-închis, spune ea, și un mic cort de pânză într-un colț, pentru fete. Ceva ce putem lăsa montat tot timpul, cu un șir de luminițe înăuntru. Mă conduce pe un hol îngust, apoi o urmez printr-o altă ușă, în timp ce ea aprinde luminile și dezvăluie o baie galbenă ca untul: gresie galbenă din anii ’50, tapet galben, cadă galbenă, chiuvetă galbenă.

— Aici... mai e nevoie de niște retușuri, spune ea. Dar uite cât de *mare* este! Vreau să spun, baia asta are o *cadă* și mai există o altă baie cu duș. Aceea a fost deja refăcută.

Se uită la mine căutând un fel de confirmare că o aud.

Și o aud cu siguranță, dar un bâzâit surd se ridică în craniul meu, ca un roi de albine din ce în

ce mai agitate de sentimentul straniu că ceva nu e în regulă care mi se strecoară pe șira spinării.

— Există o baie privată. Trei băi *întregi,* îți poți imagina? Face un gest spre o pată de ruj pe covor, lângă o pată de mărimea unei oale pline de cafea. Ignoră asta. Am verificat deja și este lemn tare sub ea. Probabil că vor fi unele deteriorări din cauza lichidelor vărsate, dar întotdeauna mi-a plăcut un covor bun.

Se oprește în mijlocul încăperii și își ține brațele în sus, pe lângă corp.

— Ce părere ai?

— Despre faptul că-ți plac covoarele?

Zâmbetul ei devine ezitant.

— În legătură cu casa.

Sângele care îmi curge prin timpane îmi întunecă vocea.

— Această casă? În mijlocul lui Sunshine Falls?

Zâmbetul ei se micșorează.

Zumzetul se amplifică. Sună ca un „Nu”, ca și cum un milion de Nore în miniatură fredonează: „Nu se poate întâmpla așa ceva. Nu se poate întâmpla asta. Înțelegi greșit”.

Libby își prinde burta cu mâinile, iar ridurile de încruntare i se adâncesc între sprâncene.

— Nu ti-ar veni să crezi cât de ieftină este.

Sunt sigură că nu. Probabil că aș cădea moartă pe loc, apoi fantoma mea ar bântui locul ăsta și, în fiecare noapte, când m-aș ridica din podelele de scândură, i-aș speria de moarte pe proprietari întrebându-i: „Câte debarale ați spus că are?”

Dar nu văd de ce este important.

Scutur din cap.

— Lib, nu ai putea trăi într-un loc ca ăsta.

Fața ei se golește de expresie.

— N-aș putea?

— Viața ta este în New York, spun. Slujba lui Brendan este în New York.

Școala fetelor, restaurantele noastre preferate, parcurile noastre preferate.

Eu. Mama.

Până la ultima bucățică din ea. Fiecare amintire. Fiecare loc în care a stat, într-o altă viață, cu zece ani în urmă. Fiecare fereastră pe care am privit-o, cu mâinile noastre împreunate, toate trei la rând, în timp ce priveam sania animatronică a lui Moș Crăciun arcuindu-se deasupra unui orizont în miniatură din Manhattan.

Fiecare pas peste podul Brooklyn în prima zi de primăvară sau în ultima zi de vară.

Freeman Books, Strand, Books Are Magic, McNally Jackson, Barnes & Noble de pe Fifth Avenue.

— Ți-a plăcut aici, răsună vocea lui Libby nesigură, tânără.

Toate acele fire de gheață care îmi țin inima crăpată laolaltă se dezgheață prea repede, iar bucățile sparte alunecă precum niște ghețari care se topesc, lăsând la vedere punctele expuse.

— A fost o vacanță minunată, dar, Libby, într-o săptămână, vreau să mă întorc *acasă.*

Ea se întoarce. Chiar înainte să vorbească, simt o pulsație în stomac, un avertisment, o schimbare a presiunii barometrice. Zumzetul se oprește.

Vocea ei este clară.

— Brendan și-a găsit o nouă slujbă. În Asheville.

Simțeam că se apropie ceva, dar nimic nu mă pregătea pentru această imponderabilitate a pașilor ratați, pentru senzația de cădere de la o înălțime mare, de lovitură de fiecare treaptă la vale.

Libby se uită din nou la mine, așteptând.

Nu știu ce așteaptă. Nu știu ce să spun.

Care este calea corectă atunci când o planetă nu se mai rotește în jurul axei sale?

Nu am nici un plan, nici o listă a *lucrurilor de reparat.* Stau într-o casă goală și privesc cum

lumea se destramă.

— De asta mă tot suna Brendan, șoptesc, iar vuietul de sânge din urechi începe din nou. Aștepta să-mi spui tu.

Mușchii maxilarului lui Libby se încordează, o recunoaștere a vinovăției.

— Lista, îngaim. Această călătorie. Despre asta era vorba? Tu *pleci* și tot acest joc elaborat a fost un fel de rămas-bun aiurea?

— Nu e așa, murmură ea.

— Cum rămâne cu avocata? spun. Cum se potrivește ea în povestea asta?

— Cine?

Lumea se clatină.

— Avocata de divorțuri, cea al cărei număr ți l-a dat Sally.

Înțelegerea i se zărește pe față.

— O prietenă de-ale ei, spune ea slab, care știa o grădiniță bună aici.

Îmi apăs tâmplele cu palmele. Se uită la *școli.* Se uită la *case.*

— De cât timp știi? întreb.

— S-a întâmplat repede, spune ea.

— De cât timp, Libby?

Răsuflarea i se scurge printre buze.

— Cu câteva zile înainte de a ne face planurile să venim aici.

— Și nu există nici o cale de scăpare? Îmi frec fruntea. Adică, dacă e vorba de bani...

— Nu vreau să scap din asta, Nora. Își încrucișează brațele peste piept. Eu am luat această decizie.

— Dar tocmai ai spus că s-a întâmplat repede. Nu ai avut timp să te gândești bine.

— Imediat ce am decis ca Brendan să candideze pentru acest loc de muncă, am simțit că este momentul potrivit, spune ea. Ne-am săturat să fim claie peste grămadă. Ne-am săturat să împărțim o singură baie... ne-am

săturat să fim *obosiți.* Vrem să avem spațiu. Copiii noștri să se poată juca în pădure!

— Pentru că *boala Lyme* este o adevărată minunăție? întreb.

— Vreau să știu că, dacă ceva nu merge bine, nu suntem blocați pe o insulă cu milioane de alți oameni care încearcă să scape.

— Dar pe insula aia sunt eu, Libby!

Fața i se albește, iar vocea i se frânge.

— Știu asta.

— New Yorkul este casa noastră. Acele milioane de oameni sunt *familia* noastră. Și muzeele, și galeriile, și High Line, patinajul la Rockefeller Center – spectacolele de pe Broadway? Ești de acord să renunți la toate astea?

Să renunți la mine.

— Nu e așa, Nora, spune ea. Pur și simplu am început să ne uităm la case și totul a venit de la sine...

— Sfinte Sisoe! Mă întorc, ametită. Brațele îmi sunt grele și amorțite, dar inima îmi zdrăngăne în piept ca o bilă de bowling pe un roller coaster. Ești deja proprietara acestei case?

Ea nu răspunde.

Mă răsucesc pe călcâie.

— Libby, ai cumpărat o casă fără să-mi spui?

— Nu semnăm până la sfârșitul săptămânii, zice ea încetișor.

Fac un pas înapoi, înghițind în sec, ca și cum aș putea forța tot ceea ce a fost deja spus înapoi, în marșarier.

— Trebuie să plec.

— Unde? întreabă ea.

— Nu știu. Clatin din cap. Oriunde altundeva.

Recunosc această stradă: un sir de ferme în stilul anilor ’50, cu grădini bine îngrijite, cu munții acoperiți de pini care se ridică în spatele lor.

Soarele se topește la orizont ca o înghețată de piersici, iar mirosul trandafirilor plutește în vânt. La câțiva metri mai încolo, vreo șase copii aleargă, țipând și râzând, printr-un aspersor.

Este frumos.

Vreau să fiu oriunde altundeva.

Libby nu mă urmărește. Nu mă așteptam să o facă.

În treizeci de ani, nu am plecat niciodată de la o ceartă cu ea – *ea* a fost cea pe care a trebuit să o urmăresc, când lucrurile mergeau prost la școală sau când trecuse printr-o despărțire deosebit de grea în acei ani întunecați și nesfârșiți de după ce am pierdut-o pe mama. Eu sunt cea care o urmărește.

Doar că nu m-am gândit niciodată că va trebui să o urmăresc atât de departe, sau că o voi pierde complet.

Se întâmplă din nou. Înțepăturile din nas, spasmele din piept. Vederea mi se încețoșează până când tufele de flori devin orbitoare și râsetele copiilor se deformează.

Mă îndrept spre casă.

„Nu spre casă”, îmi spun.

Următorul meu gând este mult mai rău: „Care casă?”

Reverberează prin mine, cu inele de panică ce se răspândesc în exterior.

Acasă a fost întotdeauna unde eram eu, mama și Libby.

Acasă sunt prosoapele cu dungi alb cu albastru și nisipul fierbinte de la Coney Island. Este barul de tequila unde am dus-o pe Libby după examenele ei, ca să danseze toată noaptea. Cafea și croasante în Prospect Park.

Dormitul în tren, în ciuda formației de mariachi care cântă la trei metri distantă, Charlie Lastra care se scotocește după portofel prin vagon.

Numai că nu mai este așa. Pentru că fără mama și Libby nu există acasă.

Așa că nu fug spre nimic. Doar departe de ceva.

Până când am văzut *Goode Books* în josul străzii, cu luminile strălucind pe cerul vinețiu.

Sună clopoțelul când intru înăuntru, iar Charlie își ridică privirea de la BESTSELLERE LOCALE, surpriza lui transformându-se în îngrijorare.

— Știu că lucrezi. Vocea mea iese gâtuită. Am vrut doar să fiu undeva...

„În siguranță? Familiar? Confortabil?”

— Lângă tine.

Traversează spre mine în doi pași.

— Ce s-a întâmplat?

Am încercat să răspund. Mă simt de parcă aș avea un fir de pescuit înfășurat în jurul căilor respiratorii.

Charlie mă trage la pieptul lui, mă strânge în brațe.

— Libby se mută. Trebuie să șoptesc ca să pot scoate cuvintele. Se mută aici. Despre asta a fost vorba. Restul vorbelor se ridică la suprafață: O să rămân singură.

— Nu ești singură. Se retrage, atingându-mi obrazul, cu ochii aproape răutăcioși în intensitatea lor. Nu ești și nu vei fi.

Libby. Bea. Tala. Brendan.

Mă lasă fără suflu. De Crăciun.

De Anul Nou.

Excursii la muzeul de istorie naturală.

Stând în fața unui Jackson Pollock uriaș la Met, cerându-le fetelor să ne îmbogățească dincolo de cele mai nebunești visuri cu pictura lor cu degetele.

Râzând la *Serendipity* până când ne iese frișca pe nas. Toate amintirile și toate acele momente viitoare, toate împreună, cu amintirea mamei plutind între noi.

Se îndepărtează și le pierd.

Înțepăturile din nas. Greutatea din pieptul meu. Presiunea din spatele ochilor mei.

Charlie mă trage înapoi în birou.

— Te ajut eu, Nora, îmi promite în liniște. Te ajut eu, bine?

E ca și cum s-ar fi rupt un baraj. Aud un sunet sugrumat în gât și umerii încep să îmi tremure, apoi plâng.

Valuri care mă lovesc, fiecare cuvânt șters de pe fața pământului de un curent atât de puternic încât nu mai ai cum să i te împotrivești.

Mă scufund.

— E în regulă, îmi șoptește el, legănându-mă înainte și înapoi. Nu ești singură, promite, iar în subtext aud: „Sunt eu aici”.

„Deocamdată”, îmi spun.

Pentru că nimic – nici ce e frumos, nici ce e groaznic – nu durează o veșnicie.

CAPITOLUL 32

Îmi dau seama acum de ce nu am plâns în toți acești ani. Vreau să înceteze. Vreau ca durerea să fie înăbușită, împărțită în felii ușor de gestionat.

În tot acest timp am crezut că a fi văzut ca un monstru era cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla.

Acum îmi dau seama că aș prefera să fiu frigidă decât ceea ce sunt *cu adevărat,* în profunzimea mea, în fiecare secundă a fiecărei zile: slabă, neajutorată, atât de speriată că se va destrăma.

Speriată să nu pierd totul. Speriată *să plâng.* Speriată că, odată ce am început, nu mă voi mai putea opri și că tot ce am construit se va prăbuși sub greutatea emoțiilor mele indisciplinate.

Și pentru mult timp, nu mă opresc.

Plâng până mă ustură gâtul. Până mă dor ochii. Până când nu îmi mai rămân lacrimi și suspinele mele se transformă în sughițuri.

Până când sunt amorțită și epuizată. Deja biroul s-a întunecat, cu excepția lămpii vechi, ca dintr-o bancă de pe vremuri, de pe birou. Când închid ochii, vuietul din urechile mele a dispărut, lăsând în urmă zgomotul constant al bătăilor inimii lui Charlie.

— Pleacă, șoptesc, testând, exersând acceptarea ca adevăr.

— A spus de ce? întreabă el.

Ridic din umeri în brațele lui.

— Din toate motivele normale pentru care pleacă oamenii. Doar că întotdeauna am crezut...

Degetul lui mare îmi prinde din nou maxilarul și îmi îndreaptă privirea spre el.

— Toți foștii mei iubiți, toți prietenii mei – jumătate din oamenii cu care lucrez, spun. Cu toții au mers mai departe. Și de fiecare dată a

fost în regulă, pentru că *iubesc* orașul și slujba mea și pentru că o aveam pe Libby. Vocea mea devine ezitantă. Iar acum și ea merge mai departe.

Când a murit mama și am pierdut apartamentul, a fost ca și cum întreaga noastră istorie a fost înghițită. Orașul și noi două, asta e tot ce ne-a mai rămas mie și lui Libby de la ea.

Charlie face o mișcare fermă din cap.

— E sora ta, Nora. N-o să te părăsească niciodată.

Se pare că n-am rămas fără lacrimi: ochii mi se inundă din nou.

Mâinile lui mă mângâie pe umeri, strângându-mi ceafa.

— Nu pe tine nu te vrea, Nora.

— Ba da, spun eu. Pe mine, viața noastră. Tot ceea ce am încercat să construiesc pentru ea. Nu a fost de ajuns.

— Uite, spune el, de fiecare dată când sunt aici, am senzația că pereții se închid în jurul meu. Îmi iubesc familia, sincer. Dar mi-am petrecut cincisprezece ani venind acasă cât mai rar posibil, pentru că te simți al naibii de singur când ai impresia că nu te potrivești undeva. Nu am vrut niciodată să conduc acest magazin. Nu am vrut niciodată să stau în orașul ăsta. Și de fiecare dată când sunt aici mă gândesc numai la asta. Mă cuprinde claustrofobia din cauza asta. Și nu e din cauza lor. Ci din cauza sentimentului că nu știu cum să fiu eu însumi aici. Din cauza faptului că mă gândesc mereu la cine ar trebui să fiu, sau la toate modurile în care nu am ajuns așa cum au vrut ei să fiu. Și apoi ai apărut tu.

Ochii lui strălucesc ca niște lanterne care caută prin întuneric.

— Și în sfârșit am putut respira, adaugă el.

Vocea lui tremură, mise prelinge pe coloana vertebrală, iar inima îmi face tumbe de parcă ar fi

în interiorul unei cuști de loterie.

— Nu e nimic în neregulă cu tine. N-aș schimba nimic. Vorbește aproape în șoaptă și, după o pauză, spune: Niciodată nu ai avut nevoie să schimbi ceva. Nici pentru foștii tăi de rahat și nici pentru Blake Carlisle și, cu siguranță, nici pentru sora ta, care te iubește mai mult decât orice, la naiba.

Lacrimi noi îmi înțeapă ochii. El zâmbește slab.

— Sincer, cred că ești perfectă, Nora.

— Chiar dacă sunt prea înaltă, șoptesc cu lacrimi în ochi. Si dorm cu volumul telefonului la maximum?

— Mă crezi sau nu, murmură el, nu am vrut să spun perfectă pentru Blake Carlisle. Am vrut să spun că, pentru mine, tu ești perfectă.

Mă simt ca și cum un utilaj greu mi-ar excava pieptul, îmi înnod degetele în cămașa lui și îi șoptesc:

— Doar n-ai citat din *Pur și simplu dragoste*?

— Nu cu intenție.

— Si tu ești, să știi.

Mă gândesc la apartamentul meu de vis, la razele de soare care cad pe fotoliul de sub fereastră, la briza de vară care pătrunde înăuntru cu miros de pâine coaptă. Mă gândesc la coborârea din tren, lipicioasă din cauza căldurii, cu cărțile broșate și prosoapele înghesuite într-o geantă, sau la manuscrisele proaspăt tipărite și Pilot G2-urile noi-noute.

Orașul meu. Sora mea. Slujba mea de vis. Charlie. Totul, exact așa cum trebuie.

Viața pe care mi-aș construi-o dacă *ar fi* posibil să am totul.

— Exact așa ești, îi spun. Perfect.

Ochii lui sunt întunecați, lucioși, în timp ce mă studiază. Îmi simt inima ca un ou spart, fără nimic care să o protejeze sau să o țină la locul ei.

— Aș putea rămâne.

Se uită în altă parte.

— Nora, spune el încet, parcă scuzându-se.

Și uite-așa, lacrimile au revenit. Charlie îmi dă la o parte părul de pe obrazul umed.

— Nu poți lua această decizie pentru mine sau pentru Libby, spune el, cu vocea groasă și întreruptă.

— De ce nu?

— Pentru că, spune el, ți-ai petrecut toată viața asigurându-te că are tot ce-i trebuie și e timpul ca cineva să se asigure că și tu ai tot ce-ți trebuie. Vrei slujba aia la Loggia. Și iubești orașul. Și dacă ai nevoie să economisești bani, ia apartamentul meu. E probabil la jumătate din prețul celui pe care îl ai. Dacă asta e ceea ce vrei, *asta* ar trebui să ai. Nimic mai puțin.

Încerc să clipesc ca să-mi alung lacrimile, care, în schimb, mi se preling pe obraji.

— Ar trebui să ai totul, spune el din nou.

— Și dacă nu este posibil?

Îmi ridică bărbia și șoptește aproape pe buzele mele.

— Dacă cineva poate negocia un final fericit, aceea este Nora Stephens.

În ciuda – sau poate din cauza – senzației că-mi crapă pieptul în două, îi răspund în șoaptă:

— Cred că una din astea costă doar 40 de dolari la *Spaaaahhh*.

Râde, îmi sărută colțul gurii.

— Mintea asta a ta.

Nici unul dintre noi nu pleacă din magazin în acea noapte. Eu nu vreau să-l părăsesc și nu vreau ca el să se simtă singur în întuneric și liniște. Chiar dacă nu poate dura, chiar dacă e doar pentru seara asta, vreau să știe că se poate sprijini pe mine, așa cum și eu m-am sprijinit pe el. Așa cum mă sprijină *mereu.*

Pentru prima dată după multă vreme, dorm bușteан.

Dimineață, mă trezesc și pun cap la cap tot ce s-a întâmplat peste noapte. Cearta, cum l-am găsit pe Charlie la librărie, cum am căzut din nou unul în brațele celuilalt.

După aceea, am vorbit ore întregi. Cărți, mâncare la pachet, familie. I-am povestit cum nasul mamei se încrețea la fel ca al lui Libby când râdea. Că se dădeau cu același parfum, dar că pe Libby mirosea altfel decât pe ea.

Îi povestesc despre rutina zilei de naștere a mamei. Cum în fiecare 12 decembrie la prânz, mergeam la *Freeman Books* și răsfoiam ore întregi cărțile, până când alegea o carte perfectă pe care să o cumpere la preț întreg.

— Eu și Libby încă mergem acolo, am spus. Sau obișnuiam să mergem. În fiecare zi de 12 decembrie, la prânz – *douăsprezece a douăsprezecea*, la ora *douăsprezece.* Mama obișnuia să facă mare caz de asta.

— Douăsprezece este un număr grozav, a spus Charlie. Orice alt număr se poate duce dracului.

— *Mulțumesc*, am fost de acord.

La un moment dat, am adormit, iar acum mă trezesc realizând că, în somn, am început să ne lipim din nou unul de altul. Îl trezesc cu sărutări și, într-o ceață ametitoare, ne iubim din nou, timpul se oprește, lumea se întunecă în jurul nostru.

După aceea, îmi pun capul pe pieptul lui și îi ascult sângele circulând prin vene. Este curentul lui Charlie, care se joacă cu părul meu. Vocea lui este groasă și răgușită când spune:

— Poate că o să ne descurcăm.

Ca și cum ar fi un răspuns la o întrebare, ca și cum conversația nu s-ar fi oprit niciodată. Toată noaptea, toată dimineața, fiecare atingere și fiecare sărut, totul a fost un schimb de replici, o împingere și o tragere, o negociere sau o revizuire. Așa cum e totul între noi. „Poate că o să ne descurcăm.”

— Poate, sunt eu de acord pe șoptite.

Nu ne privim în ochi și nu pot să nu cred că asta e intenționat: ca și cum, dacă ne-am privi, nu ne-am mai putea preface, iar noi nu suntem pregătiți să renunțăm la joc.

Charlie își trece degetele printre ale mele și îmi ridică dosul mâinii spre buzele lui.

— Dacă mai contează, spune el, mă îndoiesc că îmi va plăcea vreodată altcineva în lumea asta la fel de mult cum îmi placi tu.

Îi strecor brațele în jurul gâtului și mă așez pe genunchii lui, sărutându-i tâmplele, maxilarul, gura. „Iubire”, mă gândesc, cu un tremur în mâinile care se mișcă în părul lui, în timp ce el mă sărută.

Durerea ultimei pagini.

Respirația adâncă după ce ai pus cartea deoparte.

Când mă conduce la ușă, ceva mai târziu, îmi ia fața în palme și îmi spune:

— Tu, Nora Stephens, vei fi mereu bine.

CAPITOLUL 33

Libby stă pe treptele din față, înfășurată într-unul dintre vechile hanorace ale lui Brendan, cu două cești de cafea aburindă pe treapta de lângă ea.

Nici una dintre noi nu vorbește în timp ce mă apropii, dar îmi dau seama că și-a petrecut noaptea plângând, iar eu mă îndoiesc că arăt mai bine.

Îmi întinde o cană.

— S-ar putea să se fi răcit de-acum.

O iau și, după încă o secundă de încordare, mă așez pe treaptă, iar rouă îmi pătrunde prin blugi.

— Să mă duc eu prima? întreabă ea.

Ridic din umeri. Niciodată nu am fost atât de supărate una pe cealaltă – nu știu ce va urma.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme, spune ea, de parcă ar încerca să împingă cuvintele printr-o ușă prea îngustă.

Tot drumul până aici, m-am întrebat dacă nu cumva îmi va da un sentiment de control dacă mă înfig în ea. Dar cu forța nu obțin nici un rezultat aici. Ceea ce vreau este alunecos, de neatins: acele zile în care nu era nimic care să ne despartă, când ne aparțineam una alteia mai mult decât unui loc. Când am simțit că aparțin cuiva.

— De când am început să ne ascundem lucruri?

Pare surprinsă și rănită, aproape imposibil de mică.

— *Întotdeauna* mi-ai ascuns lucruri, Nora, spune ea. Și știu că ai încercat să mă protejezi, dar tot contează când te prefaci că lucrurile sunt în regulă și, de fapt, nu sunt. Sau când încerci să repari lucrurile fără ca eu să știu.

— Deci asta ai vrut să faci? întreb. Ai ținut ascuns faptul că te muți departe de mine

pentru ca... ce? Să nu mă doară până în ultima secundă posibilă?

— Nu asta făceam.

Îi țâșnesc lacrimi din ochi. Le strivește cu pumnii, și umerii i se crispează.

— Îmi pare rău. Îi ating brațul. Nu vreau să fiu rea.

Își ridică privirea, ștergându-și lacrimile.

— Am încercat, spune ea, printr-o respirație tremurândă, să te cuceresc.

— Libby, în ce univers ai avea tu nevoie să mă *cucerești* pe mine? Îmi pare rău pentru că te-am făcut să te simți incapabilă. Am încercat să te ajut, dar *niciodată* nu am crezut că ai nevoie să fii reparată. *Niciodată.*

— Nu asta am vrut să spun, zice ea. Am vrut să te cuceresc ca să...

Face semn cu mâna spre pajiște și spre podețele însorite, spre arbuștii înfloriți legănându-se în bătaia vântului și pădurea deasă de pini care acoperă dealurile.

Și apoi tot restul se potrivește. Lista nu a fost despre Libby care își încerca noua ei viață și nu a fost despre a spune un rămas-bun spectaculos sau despre a face un ultim efort pentru a mă salva de la o viață în care voi dormi singură cu laptopul meu.

Încerca să-mi vândă ideea.

— Brendan a vrut să-ți spun imediat, continuă ea. Dar m-am gândit că poate – dacă *ai veni* aici, dacă ai vedea cum ar putea fi... Am vrut să vii cu noi. Vocea i se frânge. Și m-am gândit că dacă ți-ai da seama ce viață ar putea fi aici, și poate chiar ai întâlni pe cineva, ai vrea și tu asta. Dar apoi ai început să-ți petreci timpul cu Charlie și... Doamne, a trecut atât de mult timp de când nu te-am mai văzut așa, Nora. Aveam de gând să las totul baltă, dar apoi ai spus că el rămâne... și mi s-a părut că... că și tu ai putea să vrei asta. Ca și cum aș putea avea toate astea – și pe tine.

Mă simt atât de goală, stoarsă, ca și cum aș fi mers pe apă săptămâni întregi doar pentru a-mi da seama că malul era un miraj.

Aceasta este Libby, care nu a cerut nimic până acum o lună, recunoscând ceea ce își dorește cu adevărat.

Ca eu să o urmez.

Și vreau să-i dau ceea ce-și dorește. Întotdeauna vreau ca ea să aibă tot ceea ce își dorește.

Toate compartimentele organizate din mintea mea s-au prăbușit seara trecută, și pentru prima dată văd totul clar. Nu versiunea ordonată și controlată a lucrurilor, ci dezordinea, când totul se revarsă. Eu și Libby suntem prinse de multă vreme într-o schimbare care clocotește lent, pe o cale care se desparte în două. În inima mea nu e mai puțin loc pentru ea decât în ziua în care a venit pe lume țipând.

Dar *este* mai puțin timp. Mai puțin spațiu în viața noastră de zi cu zi. *Alte* persoane.

Alte priorități. Suntem ca o diagramă Venn acum, în loc de un cerc. Poate că am luat toate hotărârile cu ea în minte, dar acum că sunt aici, *îmi place* viața mea.

— Am fost invitată să candidez pentru un alt post de redactor, rostesc eu.

Libby clipește rapid, cu lacrimi încă în ochii ei albaștri strălucitori.

— C-ce?

Mă uit la șirul de copaci de dincolo de pajiște.

— Slujba lui Charlie la Loggia, spun. Vor pe cineva care să meargă la birou, iar el rămâne aici. Așa că i-a menționat asta redactoarei lui Dusty. Aș prelua o parte din lista lui, apoi aș începe să-mi clădesc și eu una proprie.

— E visul tău, spune Libby cu răsuflarea tăiată.

Ceva legat de acest cuvânt declanșează focuri de artificii în corpul meu.

— Eu...

Nu mai iese nimic altceva.

Se întinde spre mâinile mele, le strânge cu putere, cu vocea răgușită:

— Trebuie să o faci.

Mi se strânge pieptul în timp ce o studiez, singura față pe care o cunosc mai bine decât pe a mea.

— Trebuie să o faci, spune ea printre lacrimi. Este ceea ce îți dorești. Este ceea ce ți-ai dorit întotdeauna și... nu amâna din nou, Nora. Este visul tău.

— Nu e ceva ce am...

Îmi flutur mâna într-o spirală vagă.

— Ceva ce ai mai făcut? spune ea.

— Și dacă nu merge...

— Poți s-o faci, îmi spune ea. Poți s-o faci, Nora. Și dacă nu reușești, cui îi pasă?

— Păi, mie, spun eu.

Brațele ei se încolăcesc în jurul gâtului meu. O scutură ceva între suspine și chicoteli.

— Vei avea aici cea mai bună cameră de oaspeți din lume, strigă ea. Și dacă totul se va duce de râpă acolo, vei veni să stai cu noi. O să am grijă de tine, bine? O să am grijă de tine așa cum ai avut tu mereu, mereu grijă de mine, Nora.

Vreau să-i spun cât de perfecte au fost aceste ultime trei săptămâni.

Vreau să-i spun că este cea mai fericită perioadă pe care îmi amintesc să o fi avut, dar și cea mai mare durere pe care am simțit-o vreodată.

Pentru că toate acele goluri dintre noi au dispărut în sfârșit, dar impactul coliziunii a zdruncinat până și ultima rămășiță de gheață, lăsând în urmă doar o tandrețe moale și dezvelită.

Așa că tot ce pot face este să plâng împreună cu ea.

Cumva, nu m-am gândit niciodată că aceasta ar putea fi o opțiune: că doi oameni, în aceeași

îmbrățișare, s-ar putea destrăma. Că poate nu e treaba nici uneia dintre noi să avem o coloană vertebrală de oțel. Că amândouă am putea supraviețui acestei dureri fără să o împărțim.

— Nu știu cum să trăiesc fără tine, Nora, scâncește Libby. Nu m-am gândit niciodată că voi fi pusă în situația asta. Și știu că e bine pentru mine și Brendan, dar... la naiba, credeam că noi două vom fi mereu împreună. Cum este posibil ca doi oameni care se simt bine împreună să se simtă bine în două locuri diferite?

— Poate că nici măcar nu voi primi slujba, spun eu.

— Nu, răspunde Libby cu forță. Nu mai încerca să repari situația. Nu mă alege pe mine în locul tău, bine? Facem asta de ani de zile și aproape că ne-a distrus. E timpul să fim doar surori, Nora. Nu mai încerca să repari asta. Stai aici cu mine și spune că e nașpa.

— Așa este. Îmi strâng ochii. Este nașpa rău de tot.

Nu am știut ce putere au aceste cuvinte. Nu repară nimic, nu fac nimic, dar doar spunându-le mă simt ca și cum aș planta în pământ un țăruș care ne ține împreună, cel puțin în acest moment.

E nașpa și nu pot schimba nimic, dar sunt aici, cu sora mea, și cumva vom trece peste asta.

Poți să scoți orășeanul din oraș, dar orașul va fi rămâne mereu în el. Cred că este la fel și în cazul surorilor.

Oriunde am merge, nu ne vom părăsi una pe cealaltă. Nu am putea nici dacă am vrea. Și nu o facem. Niciodată n-o vom face.

Brendan se întâlnește la proprietate cu inspectorul imobiliar, iar Libby și fetele rămân cu mine, oferindu-i liniștea de care are nevoie după săptămânile petrecute ca părinte singur.

Nu se vor muta cu adevărat decât în noiembrie, cu o lună înainte de data la care se va naște Numărul Trei. Până atunci, Brendan va face naveta, pregătind casa. Două luni și jumătate. Atât timp ne-a mai rămas împreună, și va conta.

Ne-am petrecut dimineața rătăcind prin pădure, încercând să le ținem pe fete pe traseu și căutând pe Google „cum arată iedera otrăvitoare" la fiecare patruzeci și cinci de secunde, fără să ne apropiem de un răspuns concret.

Le ducem la gard, iar caii se apropie nerăbdători să fie mângâiați, în ciuda faptului că nu avem nimic cu care să-i momim.

— Cred că știm care este poziția noastră, glumește Libby, în timp ce degetele mici ale fetelor mângâie botul roz al unei iepe murge.

După aceea, luăm gălețile de tablă din dulapul cabanei și mergem în tufișul de mure de la marginea pajiștii și culegem și mâncăm fructe de pădure până când degetele și buzele noastre sunt colorate în violet și umerii ne sunt arși de soare.

Când ajungem acasă, cu genunchii murdari de pământ, Tala doarme dusă în brațele mele, lipicioasă și caldă, și o lăsăm ușor pe canapea să doarmă în continuare. Bea ne conduce în bucătărie pentru a ne explica arta de a coace în orb o crustă pentru plăcinta cu mure – ea și Brendan a urmărit o *mulțime* de episoade din *Campionatul deserturilor* în această lună – și tot mă simt ca o orășeancă, dar poate că este posibil să ai mai mult de o casă. Poate că este posibil să aparții în sute de moduri diferite de o sută de oameni și locuri diferite.

CAPITOLUL 34

Fetele dorm pe salteaua gonflabilă din dormitorul de la etaj (am fost mutată pe canapeaua extensibilă), dar eu, Brendan și Libby stăm până târziu, culegând firimiturile din plăcinta cu mure a Beei.

Cineva bate la ușă, iar Brendan o sărută pe Libby pe frunte în drum spre ușă.

— Nora? strigă el. E pentru tine.

Charlie stă în ușă, cu părul umed și hainele fără nici o cută. Arată de un milion de dolari. De fapt, mai degrabă de șase sute, dar șase sute de dolari *foarte* bine utilizați.

— Vrei să ne plimbăm? întreabă el.

Libby mă împinge de pe scaun.

— Vrea sigur!

Afară, ne plimbăm pe pajiște, ne prindem de mâini și rămânem așa. Au trecut ani de zile de când nu am mai ținut mâna altcuiva decât a lui Libby, a Beei sau a Talei. Mă face să mă simt tânără, dar nu într-un sens rău. Mai puțin ca și cum aș fi neputincioasă într-o lume nepăsătoare și mai mult ca și cum... ca și cum totul ar fi nou, strălucitor, nedescoperit. Așa cum mama vedea New Yorkul, așa îl văd și eu pe Charlie. Când ajungem la foișorul luminat de lună, se întoarce spre mine.

— Cred că trebuie să ne gândim la un final alternativ.

Ezit.

— Am trimis deja notițele. Dusty a lucrat la editare toată săptămâna. Ea este...

— Nu pentru *Frigida.*

Ridică mâinile noastre împreunate, le ține lipite de pieptul lui, unde îi simt inima bătând mai repede. Ochii lui mă străpung. Ochi ca niște găuri negre. Ochi ca niște capcane lipicioase. Ochi ca un desert decadent.

— Ne vizităm pe rând, spune el cu seriozitate. O dată pe lună, poate. Și când poți, vii aici de sărbători. Iar când nu poți, îi conving pe sora mea și pe soțul ei să zboare și să stea cu părinții mei, ca să pot ajunge la New York. Facem apeluri video și trimitem mesaje și e-mailuri cât de mult putem – sau dacă e prea mult, nu știu, poate că vom sări peste toate astea. Când ești în oraș, ești la lucru, iar când suntem împreună, suntem împreună.

Îmi simt stomacul ca și cum ar fi supraîncărcat de licurici beți.

— Ca o relație deschisă?

— Nu, clatină el din cap. Dar dacă asta preferi... nu știu. Am putea încerca. N-aș vrea, dar o voi face.

— Nici eu nu vreau asta, îi spun, zâmbind.

El oftează.

— Mersi, la dracu'!

Inima mi se răsucește.

— Charlie...

— Gândește-te la asta, insistă el liniștit.

Nu a funcționat pentru Sally și Clint. Pentru mine și Jakob. Pentru Charlie și Amaya. Chiar dacă îmi pot învinge anxietatea de a călători, chiar dacă Charlie nu se supără să mă ajute să mă liniștesc în toiul nopții, cum voi putea face față fricii constante de a-l pierde? Anxietatea de fiecare dată când nu răspunde la telefon sau când o vizită se anulează? Așteptând mereu să-i pice fisa, să vină ziua în care va spune în sfârșit: „Vreau ceva diferit. Nu e vorba de tine. Vreau pe cineva diferit".

O durere de inimă lentă, atroce, care se desfășoară încetul cu încetul timp de săptămâni întregi.

Aș prefera întotdeauna o decapitare rapidă decât o moarte prin mii de tăieturi de hârtie.

— Relațiile la distanță nu funcționează niciodată, spun eu. Chiar tu ai spus asta.

— Știu, spune el. Dar niciodată n-a fost vorba despre *noi*, Nora.

— Deci noi suntem o excepție? spun eu, sceptică. Oamenii pentru care totul merge bine.

— Da, spune el. Poate. Nu știu.

Își plimbă privirea peste mine în timp ce se regrupează.

— Ce altceva putem face, Nora? Sunt deschis la editările tale. Spune-mi ce ai schimba. Scoate naibii stiloul, rupe totul în bucăți și spune-mi cum ar trebui să se termine.

Chiar mă doare să zâmbesc. Vocea mea sună ca și cum s-ar zgâria de cioburi de sticlă.

— Ne bucurăm de această săptămână. Petrecem cât mai mult timp împreună, cum vrem noi, și nu vorbim despre ce o să urmeze, apoi plec și nu-mi iau rămas-bun. Pentru că nu mă pricep la asta. Nu mi-am luat niciodată rămas-bun cu adevărat și nu vreau să încep cu tine. Așa că, în schimb, când te sărut pentru ultima oară, nici unul dintre noi nu atrage atenția asupra acestui lucru. Și apoi... Mă urc în avion și mă duc acasă, incredibil de recunoscătoare pentru bărbatul incredibil de sexy cu care am petrecut odată o lună în Carolina de Nord.

Se uită fix la mine, cu ochii concentrați și sprâncenele încruntate în timp ce absoarbe ceea ce am spus, bosumflat. Este expresia lui de redactor, iar când se limpezește, dă din cap și spune:

— Nu.

Râd, surprinsă.

— Ce?

Se îndreaptă, se apropie.

— Am spus *nu.*

— Charlie, ce înseamnă asta?

— Înseamnă, spune el, cu ochii strălucitori, că va trebui să te străduiești mai mult de atât.

Zâmbesc în ciuda a ceea ce simt, iar speranța se zbate în mine ca un pui de pasăre foarte hotărât cu o aripă ruptă.

— Aștept notițe până vineri, spune el.

În restul săptămânii, suntem pe fugă. Libby lucrează la balul de strângere de fonduri. Brendan termină fazele finale ale procesului de ipotecă. Charlie e la casa de marcat, iar Sally intră și iese nonstop, făcând pregătirile pentru clubul virtual de carte cu Dusty.

În vitrină există o nouă pancartă pe care scrie: *FĂ ALEGERI BUNE, CUMPĂRĂ CĂRȚI DE LA GOODE,* iar un poster cu fața lui Dusty anunță atât clubul de lectură, cât și *Balul Lunii Albastre*, cu tematica *O dată-n viață.*

Voluntarii transformă piața orașului și, teoretic, mi-am luat liber pentru o săptămână, dar unele lucruri nu pot aștepta, așa că fac tot posibilul să înghesui câteva ore de lucru între plimbările cu fetele și perierea CV-ului meu pentru Loggia.

Întotdeauna m-am considerat o specialistă în supraviețuire, dar în ultima vreme am visat cu ochii deschiși. La o nouă slujbă. La Charlie. La ce ar însemna să am totul, deodată.

Deci, în acest sens, poate că acest loc m-a transformat.

Doar că nu într-o fată care iubește flanela și codițele împletite.

Când suntem împreună, Charlie și cu mine nu păstrăm distanța și nu ne purtăm cu precauție. Ne dăruim fiecare moment pe care îl putem trăi, dar nu vorbim despre viitor. Când suntem despărțiți, însă, continuăm povestea prin apeluri și mesaje.

Tu vei petrece Crăciunul în Sunshine Falls, iar eu voi petrece Revelionul în oraș, spune el.

Ne vom trezi devreme și vom merge cu trenul până când vom găsi o formație de mariachi, spun eu.

Vom merge la întâlniri la primărie și ne vom implica în dispute publice, apoi ne vom întoarce la

cabană și vom face sex toată noaptea, spune el. Și vom face un test de degustare a tuturor feliilor de pizza de un dolar din oraș.

Vom ajunge la fundul salatei cu șuncă cubulețe de la P.S., zic eu.

Cred în tine atât de profund, Nora, spune el, dar nici măcar tu nu poți deslușì secretul acestui mare mister.

Voi fi foarte ocupată, îi reamintesc. În primele două luni, când mă întorc, voi petrece mult timp cu Libby și cu fetele și, dacă voi obține postul de la Loggia, voi reduce munca de la agenție și îmi voi transfera clienții către un alt agent. Apoi va fi curba de învățare a unui nou rol.

Nu mă sperie faptul că ești ocupată, spune Charlie.

Cred că *asta înseamnă să visezi* și înțeleg, în sfârșit, de ce mama nu a putut renunța la asta, de ce autorii mei nu pot renunța la asta și mă bucur pentru ei, pentru că această *dorință* mă face să mă simt bine, ca un cucui pe care trebuie să-l apeși, reamintirea faptului că există lucruri în viață atât de valoroase încât *trebuie* să riști durerea de a le pierde pentru bucuria de a le avea, măcar și pentru scurt timp.

Uneori, îi scriu lui Charlie, primul act este partea distractivă, apoi totul devine prea complicat.

Stephens, răspunde el, pentru noi, este vorba doar de partea distractivă.

Mă doare, dar las visul să mai continue o vreme.

Nimeni nu mă va convinge vreodată că timpul se mișcă într-un ritm constant. Sigur, ceasul tău urmează o comandă invizibilă, dar parcă ar alerga în continuu și ar scoate minutele la intervalele care îi convin, pentru că săptămâna aceasta trece într-o clipită, apoi vine seara de vineri.

Valul de căldură se întrerupe, aducând vremea de toamnă, iar noi montăm din nou cortul și

salteaua pneumatică. În timp ce Libby și Brendan merg în oraș să cumpere pizza quattro stagioni, eu și fetele stăm întinse pe spate, privind cerul cum se întunecă.

Bea îmi povestește despre tot ceea ce au copt ea și Brendan în ultimele săptămâni. Tala ne încântă cu o poveste care reprezintă fie divagațiile fără sens ale unui copil mic, fie o repovestire fidelă a unui roman de Kafka.

După ce mâncăm, Libby îi sugerează lui Brendan să păstreze patul cel mare pentru el în seara asta, iar el spune, în mijlocul unui căscat, „O, mulțumesc lui Dumnezeu!”. Când le sărută pe fete de noapte bună, ele sunt atât de somnoroase încât abia reacționează, cu excepția Talei care își întinde brațele spre fața lui pentru o secundă înainte de a le lăsa să i se prăbușească pe burtă.

O sărută pe Libby ultima, apoi mă îmbrățișează lateral (omul nu se pricepe deloc, dar deloc la îmbrățișări), iar eu simt o dragoste mai mare pentru el decât în ziua în care s-a căsătorit cu sora mea.

— Ce naiba, șoptește Libby, râzând. *Plângi?*

— Taci din gură! îi arunc o pernă. Mi-ai rupt mușchii ochilor. Acum nu mai pot să mă opresc.

— Plângi pentru că îl iubești atât de mult pe Brendan, mă tachinează ea. Recunoaște.

— Îl iubesc atât de mult pe Brendan, spun, râzând printre lacrimi. E un drăguț!

Libby râde și mai tare.

— Știu, frate, așa e!

Tala mârâie și se răsucește, aruncându-și un braț peste ochi.

Eu și Libby ne întindem pe spate, una lângă alta, și ne ținem de mână în timp ce studiem numărul improbabil de constelații.

— Știi ceva? șoptește Libby.

— Probabil că știu, spun eu, dar încearcă-mă.

— Chiar dacă nu le poți vedea în Manhattan, toate acele stele vor fi și deasupra ta. Poate că în fiecare noapte ne vom uita la cer în același timp.

— În fiecare noapte? spun, îndoită.

— Sau o dată pe săptămână, spune ea. Ne sunăm la telefon și ne uităm spre cer, și atunci vom ști că suntem încă împreună. Oriunde am merge.

Înghit un nod.

— Și mama va fi cu tine, spun. Doar pentru că pleci din New York nu înseamnă că o lași pe ea în urmă.

Libby se ghemuiește mai aproape, sprijinindu-și capul pe adâncitura umărului meu, iar mirosul de mure zdrobite încă persistă în părul ei. Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Doar așa, spune ea, mulțumesc.

Pentru prima dată după multă vreme, nu o visez pe mama.

CAPITOLUL 35

Centrul orașului este un tărâm al minunilor, cu luminițe și panglici, mese lungi acoperite cu fețe de masă frumoase din pânză vărgată și încărcate cu plăcinte. Un ring de dans este amplasat în piață, iar un camion de la Coors vinde bere în spatele chioșcului. Lângă el, Amaya și doamna Struthers vând vin donat, turnând cu stângăcie în fiecare pahar. Mă îndoiesc că au autorizații pentru majoritatea acestor lucruri, dar, din nou, Libby a lăsat să se înțeleagă că aproape toți cei prezenți la acea întâlnire la primărie au fost implicați într-un fel sau altul în realizarea acestui eveniment, așa că există o mică șansă ca totul să fie în regulă.

Eu, Brendan, Libby și fetele ne oprim la *Goode Books* pentru a asista la evenimentul lui Dusty, dar locul este plin de lume și nu stăm prea mult. Charlie și Sally au aranjat toată mobila nouă – împreună cu vechile scaune pliante – pe rânduri în cafenea, iar videoconferința lui Dusty este proiectată pe peretele din spate și sunetul difuzat prin boxele magazinului, astfel încât chiar și afluxul mare de vizitatori să poată auzi în timp ce fac cumpărături. Fetele nu mai au răbdare, așa că le ducem la magazinul de sucuri pop-up *Mug + Shot* să le dăm câte o băutură Pink Cow.

— Este o greșeală imensă, observă Libby în timp ce le dă preparatele cu sifon, sirop roșu și înghețată plus frișcă Beei și Talei.

— Una delicioasă, totuși, precizez eu.

— *Și,* adaugă Brendan, coborându-și vocea, întotdeauna se prăbușesc după o bombă cu zahăr.

Întorcându-ne în piața orașului, ne îndopăm cu popcorn, plăcintă cu ciocolată și rubarbă, nuci pecan pralinate care mă fac să mă gândesc la diminețile reci din Central Park și un vin local care

este cel mai prost pe care l-am băut vreodată, alături de un altul care este chiar destul de bun.

Dansăm cu fetele pe melodii pop pe care Bea le știe cumva mai bine decât Libby sau decât mine, iar pe măsură ce noaptea se scurge și se lasă întunericul total, aducând cu ea un aer ceva mai răcoros, Tala adoarme buștean în brațele lui Brendan, în timp ce el și Clint Lastra discută despre locurile cele mai bune pentru pescuit sportiv.

Brendan nu a pescuit niciodată în viața lui, dar este hotărât să încerce, iar Clint este fericit să îl ajute să înceapă.

„Libby va fi fericită aici", mă gândesc în timp ce îi privesc de la o oarecare distanță. Va fi foarte fericită, iar asta va face distanța suportabilă, aproape.

Ea și Bea se strecoară să vadă dacă găsesc niște hanorace sau pături în mașina închiriată de Brendan, iar eu rămân în urmă, urmărind-o pe Gertie și pe prietena ei, pe cei doi certăreți de la primărie și o duzină de alte perechi care se leagănă somnoroase pe ringul de dans.

Îl zăresc pe Shepherd prin mulțime, iar el îmi zâmbește șovăitor și îmi face cu mâna înainte de a se apropia.

— Salut, spune el.

— Hei, spun eu. După un moment de stânjeneală, încep: îmi pare rău pentru... chiar când el spune:

— Voiam doar să spun...

Zâmbește din nou, acel zâmbet frumos, de lider.

— Tu prima.

— Îmi pare rău dacă te-am indus în eroare, spun eu. Ești un tip grozav.

Îmi oferă un alt zâmbet cald, deși vag dezamăgit.

— Doar că nu sunt *genul tău* de tip grozav.

— Nu, recunosc. Cred că nu. Dar dacă vii vreodată la New York și ai nevoie de un ghid turistic – sau de un camarad...

— O să te caut. Își înăbușă un căscat cu dosul mâinii. Nu sunt obișnuit să stau până atât de târziu, spune el cu scuze. Ar trebui să mă culc.

Bineînțeles că este o persoană matinală. Viața cu Shepherd ar fi presărată cu o mulțime de sex lent și romantic, cu contact vizual intens și iubitor, urmat de privitul răsăritului de soare deasupra văii. Fără îndoială, el va face parte din finalul fericit al cuiva. Poate că aparține deja cuiva, într-un mod care nu poate fi explicat.

Viața cu el va fi *ușoară* în cel mai bun mod, dar pentru altcineva.

Ca și cum gândul l-ar fi evocat, Charlie apare la câțiva metri în spatele lui Shepherd, iar inima mi se ridică, sigură și caldă ca gheizerul Old Faithful.

Shepherd mă surprinde uitându-mă în altă parte, ca o floarea-soarelui care își găsește sursa de lumină. Îmi urmărește privirea îndreptată către Charlie și zâmbește complice.

— Să ai un zbor plăcut!

— Mulțumesc, spun, roșind puțin în fața propriei mele transparențe. Ai grijă de tine, Shepherd.

Pleacă, oprindu-se pentru o clipă să discute cu Charlie în drum spre marginea pieței orașului. Se schimbă zâmbete, Charlie este puțin precaut, dar nu atât de reticent ca în ziua aceea în fața *Goode Books*. Shepherd îl bate pe umăr în timp ce-i spune ceva, iar Charlie se uită spre mine. Simt din nou cum acel gheizer de afecțiune izbucnește în pieptul meu, văzând zâmbetul lui discret.

După alte câteva cuvinte, se despart, Shepherd se îndreaptă spre marginea mulțimii, iar Charlie vine spre mine, cu zâmbetul mai larg.

— Am auzit că s-ar putea să-ți fie frig, spune el încet. Îmi întinde o cămașă de flanelă

împachetată, pe care nu observasem că o are la el. Arunc o privire spre zona unde Libby și Bea i s-au alăturat lui Brendan, iar Libby îmi aruncă un zâmbet rapid.

— Uau! exclam eu. Ce repede se duce vorba pe aici!

— Odată, în liceu, spune el, mi s-a năzărit să mă duc la un frizer și să mă bărbieresc. Părinții mei au aflat înainte să ajung acasă.

— Impresionant, spun eu.

— Demențial.

Ridică flanela și mă întorc, simțindu-mă ca o mondenă delicată într-un film vechi alb-negru, în timp ce el mi-o strecoară pe brațe, apoi mă întoarce cu fața la el și începe să o încheie la nasturi.

— Este a ta? întreb.

— Categoric nu, spune el. Am cumpărat-o pentru tine. Surpriză, râde. Era pe lista ta. I-am luat și lui Libby una. A țipat când i-am dat-o. Am crezut că o să intre în travaliu pe loc.

Pentru câteva clipe, ne zâmbim unul altuia. Este cel mai puțin ciudat contact vizual prelungit din viața mea. Parcă ne-am înscris amândoi la aceeași activitate și este fix asta: să existăm, unul *în fața* celuilalt.

— Cum arăt? întreb.

— Ca o femeie foarte sexy, spune el, îmbrăcată într-o cămașă care nu-mi spune nimic.

— Tot ce am auzit a fost *sexy.*

Buzele i se despart în, probabil, preferatul meu dintre zâmbetele lui, cel care face să pară că are un secret ascuns într-un colț al gurii.

— Vrei să dansezi, Stephens?

— Dar tu vrei? întreb, surprinsă.

— Nu, spune el, dar vreau să te ating, și e o acoperire bună.

Îl iau de mână și îl trag pe ringul de dans, sub luminile sclipitoare, în timp ce „Carolina in My Mind” a lui James Taylor se aude de parcă universul vrea doar să mă tachineze.

Charlie îmi strânge pumnul în palma lui caldă și îmi sprijin obrazul de puloverul lui, închizând ochii pentru a mă concentra asupra senzației. Îmi imprim în minte fiecare detaliu al lui: mirosul de parfum BOOK și citrice, cu acea notă aproape picantă care îi aparține în totalitate; lâna moale și fină și pieptul ferm de sub ea; zvâcnetul cărnos și plin de dorință al inimii lui; obrazul lui care îmi atinge tâmpla; senzația de fior de nedescris când își lipește gura de părul meu și inspiră adânc.

— Ești nerăbdătoare să mănânci ceva? spune el liniștit.

Deschid ochii pentru a-i studia sprâncenele groase și serioase.

— Am mâncat deja. Am mâncat plăcintă la cină.

El clătină pe jumătate din cap.

— Adică atunci când te întorci în oraș.

— Of! îmi apăs obrazul de umărul lui, iar degetele mi se încolăcesc, încercând să-l mai țin pe el sau să mă mai țin pe mine aici o vreme. Nu trebuie să vorbim despre asta.

Mă apasă puțin mai mult, pentru o clipă.

— Nu mă deranjează.

Închid ochii ca să nu plâng și, după o pauză, spun:

— Mi-a fost poftă de mâncare thailandeză.

— Există un restaurant thailandez grozav chiar după colț de apartamentul meu, spune el. O să te duc într-o zi.

Mi-am lăsat din nou imaginația să zburde: Charlie în apartamentul meu, cu laptopul dinaintea lui, cu fața severă în timp ce citește pe canapeaua mea. Gheața ascunsă în colțurile geamului din spatele lui, fulgi de zăpadă care se topesc pe fereastră, luminițele de Crăciun înfășurate în jurul

stâlpilor de iluminat de pe strada de jos, oamenii care trec cu sacoșe de cumpărături supradimensionate.

Mi-am permis să-mi imaginez că acest sentiment durează. Îmi imaginez o lume într-o lume făcută doar pentru Charlie și pentru mine, mutând zidurile de piatră înapoi cu câțiva metri ca să-l fac să încapă în ele și să numi petrec fiecare secundă căutând fisuri.

„Asta înseamnă să visezi", îmi spun.

Și apoi, pentru că trebuie să o fac – pentru că dacă cineva merită onestitate, acela este Charlie – invit adevărul în față pentru a înlocui povestea. Eu lucrând douăsprezece ore pe zi, încercând să mă descarc de clienții mei, apoi să mă acomodez la un nou loc de muncă. Charlie epuizat de zile lungi la librărie, de weekenduri cu programări la fizioterapie cu tatăl lui, de ore întregi de căutat pe Google cum să repare chiuvetele care au scurgeri și să înlocuiască țiglele slăbite. Apeluri ratate. SMS-uri fără răspuns care se adună. Răniți. Îndurerați. Plini de dor. Vizite anulate pentru urgențe de serviciu sau de familie. Amândoi ne-am întins prea mult, inimile noastre încearcă să acopere prea multe state, tensiunea devine insuportabilă.

Pieptul mi se strânge atât de tare încât mă doare. Mi-a spus că cineva trebuie să se asigure că am ceea ce-mi trebuie mie, dar și el merită asta.

Inima îmi bate cu putere și îmi simt corpul de parcă ar fi pe punctul de a se dezmembra.

— *Charlie.*

Se lasă o tăcere lungă. Mărul lui Adam i se mișcă atunci când înghite. Vocea lui este doar o șoaptă răgușită.

— Știu. Dar nu o spune încă.

Nu ne uităm unul la celălalt. Dacă ne-am uita, am ști că acest joc prin care ne prefacem s-a terminat, așa că ne ținem unul de celălalt.

Relația la distanță a fost cel mai prost an din viața lui. A mea aproape că m-a distrus. Are dreptate că este diferit, că e vorba despre *noi* și noi ne înțelegem unul pe altul, dar tocmai de aceea nu pot să o fac.

— Acum o săptămână, spun eu, îmi plăcea de tine atât de mult încât aș fi vrut să încerc să fac să meargă treaba asta. Înghit nodul zimțat, de mărimea unui pumn, dar totuși vocea mea trebuie să răzbată ca să iasă. Dar acum cred că s-ar putea să te iubesc prea mult ca să-ți fac așa ceva.

Sunt surprinsă să mă aud spunând asta. Nu pentru că nu eram conștientă de ceea ce simt, ci pentru că nu am fost niciodată prima persoană care să spună cuvântul cu I. Nici măcar lui Jakob.

— Nu trebuie să spui nimic, mă grăbesc să adaug.

Maxilarul lui se încordează pe tâmpla mea.

— Bineînțeles că te iubesc, Nora. Dacă te-aș iubi mai puțin, aș încerca să te conving că ai putea fi fericită aici. Nu ai idee cât de mult îmi doresc să-ți fiu suficient.

— Charlie..., încep eu.

— Nu mă autovictimizez, îmi spune el încet la ureche. Doar că nu cred că așa funcționează lucrurile în viața reală.

— Dacă cineva ar putea fi de ajuns, spun, cred că tu ai fi acela.

Brațele lui se strâng în jurul meu, iar vocea îi scade până la o șoaptă tandră.

— Mă bucur că am avut momentul nostru. Chiar dacă nu a durat atât de mult pe cât ne-am fi dorit.

Ochii îmi sunt atât de plini de lacrimi, încât ringul de dans se dizolvă în dungi de culoare și lumină.

— Dar, răzbat în cele din urmă, cu ochii închiși, chiar a fost al naibii de perfect.

— O să-ți fie bine, Nora, îmi șoptește el pe tâmplă, iar mâinile i se relaxează. O să-ti fie mai mult decât bine.

Așa cum i-am cerut, nu există nici un la revedere.

Când cântecul se termină, el mă sărută pentru ultima dată pe obraz. Ochii mi se închid.

Când îi deschid, a dispărut. Dar încă îl simt peste tot.

Eu *sunt* Heathcliff.

O iau spre marginea întunecată a pieței orașului și le trimit un mesaj lui Libby și Brendan, spunându-le că mă voi întâlni cu ei acasă.

— Pleci?

Nu numai că scot un țipăt surprins, ci îmi arunc și poșeta. Se izbește de un ghiveci.

— Nu am vrut să te sperii.

Clint Lastra stă pe o bancă, cu cadrul de mers lângă el, în timp ce câteva molii rătăcite se învârt pe deasupra lui.

Îmi recuperez poșeta, ștergându-mă la ochi cât de discret pot.

— Mâine am un zbor devreme.

El dă din cap.

— Nici pe mine nu m-ar deranja să mă culc, dar Sal nu mă scapă din ochi. Îmi aruncă o privire ironică. E greu să îmbătrânești. Toată lumea te tratează din nou ca pe un copil.

— Aș fi dat orice să o văd pe mama îmbătrânind.

Vorbele mi-au ieșit din gură înainte să-mi dau seama că nu era doar o notiță în mintea mea.

— Ai dreptate, spune Clint. Sunt norocos. Totuși, nu mă pot abține să nu simt că îl dezamăgesc.

Mi se ridică sprâncenele.

— Pe cine? Pe Charlie?

Colțul gurii lui se lasă în jos.

— Nu trebuia să fie așa. Nu trebuia să fie aici.

Ezit, întrebându-mă pentru o clipă cât de multe pot să spun, sau chiar dacă ar trebui să spun ceva.

Abia dacă am schimbat două vorbe cu Clint în săptămânile în care am fost aici.

— Poate că nu, spun cu tărie. Dar pentru el înseamnă mult să reușească să fie aici pentru tine. Este important pentru el.

Clint se uită melancolic spre mulțimea de pe ringul de dans, acolo unde eu și Charlie stăteam împreună cu câteva clipe în urmă.

— N-o să fie fericit.

Nu sunt sigură că este atât de simplu. Nu e ca și cum n-aș fi fericită dacă aș rămâne aici cu Libby. Mai degrabă m-aș simți ca și cum aș împrumuta blugii cuiva. Sau ca și cum aș lua o pauză de la propria mea viață, ca și cum aceasta ar fi o perioadă în care m-aș fi abătut pentru o vreme de la propriul meu drum.

Am mai făcut asta și nu am avut niciodată regrete, nu tocmai. Întotdeauna au existat lucruri pentru care să fiu recunoscătoare.

Asta e viața. Întotdeauna iei decizii, o iei pe căi care te îndepărtează de restul înainte de a vedea unde se termină. Poate de aceea noi, ca specie, iubim atât de mult poveștile. Toate acele șanse de a o lua de la capăt, oportunități de a trăi viețile pe care nu le vom avea niciodată.

— El vrea să fie aici pentru tine și pentru Sally, spun eu. Se străduiește din greu să fie ceea ce crede el că aveți voi nevoie să fie.

Tipul de treabă care este în mod evident Clint Lastra se șterge pe obraz. Mâinile îi tremură puțin când și le lasă pe picior.

— Întotdeauna a fost special, spune Clint. Ca și mama lui. Dar uneori... ei bine, cred că lui Sally i-a plăcut întotdeauna să iasă puțin în evidență. Gura i se strâmbă. Cred că fiul meu și-a petrecut cea mai mare parte a vieții simțindu-se singur. Clint se uită pieziș la

mine, evaluându-mă, aceeași senzație de raze X pe care fiul lui se pricepe atât de bine să o evoce. A fost diferit în ultimele câteva săptămâni. Clint râde ca pentru sine. Știi, obișnuiam să încerc să citesc o carte pe lună cu el. Am făcut asta în tot liceul și în facultate. Îi ceream recomandări – ultimul lucru pe care îl citise și îi plăcuse, ca să avem mereu ceva de discutat, care să conteze pentru el. Avea probabil paisprezece ani când am citit prima dată una dintre cărțile lui și m-am gândit: „La naiba! Puștiul ăsta m-a depășit”.

Când încerc să-l contrazic, Clint ridică o mână.

— Nu vreau să spun asta într-un mod autoironic. Sunt un om destul de inteligent, în felul meu. Dar sunt uimit de fiul meu. L-aș putea asculta pe puștiul ăla vorbind mult mai mult decât i-ar plăcea lui vreodată să vorbească, despre aproape orice. Prima dată când eu și Sal l-am vizitat la New York, totul a avut un sens perfect. Era ca și cum ar fi trăit la jumătate de volum până în acel moment. Nu asta își dorește un părinte pentru copilul său.

Jumătate de volum.

— A fost diferit în ultimele săptămâni. În crisparea gurii lui, văd nuanțe ale fiului său, biologic sau nu. S-a simțit mai bine. Mai mult ca el însuși.

Și eu am fost diferită.

Mă întreb dacă nu cumva am trăit și eu la jumătate de volum până acum. Cu agenția. Cu întâlnirile. M-am înghesuit într-o formă care mi s-a părut robustă și sigură în loc să fie corectă.

— Știi, spun cu prudență, fără să vreau să-l demasc pe Charlie în vreun fel, dar și simțind nevoia să-l apăr, cumva, să nu aleg politețea sau simpatia sau câștigarea cuiva de partea mea în detrimentul lui, poate că încerci să

dovedești că nu ai nevoie de el, pentru că tu crezi că nu vrea să fie aici. Dar nu te purta ca și cum nu ar face nimic bun, sau ca și cum nu ar putea ajuta. Orașul ăsta i-a dat deja destule motive să simtă că nu-și găsește locul aici, iar ultima persoană de la care are nevoie să audă asta ești tu.

Face ochii mari. Deschide gura ca să obiecteze.

— Nu contează dacă asta simți sau nu, ci dacă așa i se pare lui, spun eu. Și *dacă* îl lași să te ajute, o va face. Mai bine decât te-ai fi așteptat vreodată.

Cu asta, mă întorc și plec înainte să mi se mai scurgă vreo lacrimă.

CAPITOLUL 36

Când ies din clădire, în aerul clar și răcoros de septembrie, o avalanșă de roz și portocaliu se aruncă spre mine. Parfumul de lămâie și lavandă al lui Libby mă învăluie în timp ce ea strigă:

— Ai reușit!

— Dacă prin *asta*, spun eu, vrei să zici că am terminat primul pas al unui proces de interviu care s-ar putea să nu ducă nicăieri, atunci sigur că da.

Ea se retrage, radiind. Părul ei a redevenit aproape în întregime blond, dar hainele îi sunt la fel de colorate ca întotdeauna.

— Ce au spus?

— Ținem legătura, răspund eu.

Își trece brațul prin al meu și mă întoarce pe trotuar.

— Ai obținut slujba.

Nervii mi se agită în stomac.

— Mă simt de parcă aș fi în prima zi de școală, sunt dezbrăcată și mi-am uitat combinația de la dulap. Stai – nu, e *ultima* zi de scoală și nu m-am dus niciodată la matematică, plus toate celelalte lucruri.

— Incertitudinea îți face bine, spune ea. Tu chiar îți dorești asta, Sore. E un lucru bun. Acum să mergem, mi-e foame. Ai lista?

— O, te referi la *lista asta*? spun, scoțând foaia laminată pe care a făcut-o cu tot ce trebuie să mâncăm, să bem și să facem înainte să plece.

Ne vedem cam în fiecare zi. La prânz, sau la o plimbare la locul de joacă de lângă casa ei, sau stând pe podea în living și împachetând animale de pluș și salopete mici în cutii de carton. (Câteodată plâng din cauza unor combinezoane deosebit de mici care au fost mai întâi ale Beei, apoi ale Talei

și care vor fi moștenite în curând de Numărul Trei).

Într-o sâmbătă, le ducem pe fete la Muzeul de Istorie Naturală și petrecem două ore și jumătate în sala cu balena uriașă. Într-o altă seară, eu, Brendan și Libby ne întâlnim la pizzeria noastră preferată din Dumbo și stăm pe terasă să vorbim până când personalul începe să facă curățenie ca să închidă.

Plătim prea mult pentru a ne face caricaturile în Central Park. Rugăm un turist să ne facă o poză de familie la Fântâna Bethesda. Ne întâlnim să mâncăm clătite, duminică de duminică, în locul preferat al lui Libby din Williamsburg.

Și apoi vine noiembrie.

Pleacă într-o zi de joi, foarte devreme. Fetele sunt atât de somnoroase încât le putem urca în camionul de mutări fără prea multă tevatură și, în secret, sunt dezamăgită. Mă omoară să le aud plângând când spun *mătușa Nono,* dar să *nu* le aud e și mai rău.

Brendan și cu mine ne îmbrățișăm de rămas-bun, apoi el se urcă în camionul închiriat pentru a ne lăsa mie și lui Libby puțină intimitate.

— Fugi! îi șoptesc tare lui Libby, iar el îmi zâmbește înainte de a închide ușa.

Libby plânge deja. A spus că așa s-a trezit. Eu nu am plâns, dar nici nu sunt sigură că am dormit.

A treia oară când m-am trezit brusc, am intrat pe internet și am făcut programări atât la un terapeut, cât și la un specialist în somn, apoi am comandat patru cărți care promiteau că „au ajutat milioane de oameni în situația mea!”

A fost aproape plăcut să am altceva la care să mă concentrez în toiul nopții.

— Vom vorbi tot timpul, promite Libby. O să te saturi de mine.

Vântul este înghețat și eu ridic vârfurile reci ale degetelor surorii mele ca să suflu peste ele.

Își dă ochii peste cap, râzând cu lacrimi.

— Tot ca o mamă te porți.

— Uite cine vorbește. Mă aplec să-i sărut burta. Să fii cuminte, Numărul Trei, iar mătușa Nono îți va aduce un cadou când va veni în vizită. O motocicletă, poate, sau niște droguri recreaționale.

— Nu știu ce să spun.

Vocea lui Libby se frânge. O trag într-o îmbrățișare.

— E naspa.

Se relaxează în brațele mele.

— Într-adevăr, asta e naspa.

— Dar este, de asemenea, și mișto, subliniez. Vei avea o casă mare și ferestre care să nu dea spre bătrânul ăla care nu poartă niciodată pantaloni, vei avea o grădină și vei purta rochiile alea de prerie la suprapreț când organizezi petreceri cu aranjamente florale proaspete pe fiecare suprafață, copiii tăi vor sta până târziu să prindă licurici cu copiii vecinilor, iar Brendan va învăța probabil să taie lemne, o să facă mușchi și o să te poarte în brațe ca într-un roman de dragoste.

— Și apoi *o să vii tu* în vizită, intervine Libby. Și o să stăm treze toată noaptea vorbind. O să bem prea mult gin tonic și te voi convinge să cânți cu mine melodii ale lui Sheryl Crow la seara de karaoke de la *Poppa Squat*, vom merge la o fermă de brazi de Crăciun *adevărată,* nu doar la un cort pe o alee, o să vedem cu fetele *Poveste din Philadelphia* și ele vor spune: „Hei, mă înșel eu, sau Cary Grant e un fel de nemernic? De ce n-a rămas cu Jimmy Stewart?”

— Și va trebui să le spunem că unii oameni au pur și simplu gusturi proaste, sunt de acord solemn.

— Sau că, uneori, nu există unul, ci doi bărbați sexy care se luptă pentru inima ta, iar tu trebuie să te învârți în cerc și să-l alegi pe

unul la întâmplare, apoi să-l căsătorești pe celălalt cu colega lui de serviciu.

— Iubi? strigă Brendan din camion, făcând o grimasă de scuze.

Libby dă din cap în semn de înțelegere și ne despărțim, ținându-ne în continuare de mâini, de parcă ne-am pregăti să ne învârtim în cerc la viteză maximă și nu vrem ca inerția să ne despartă. Destul de corect, de fapt.

— Asta nu e o despărțire, spune ea.

— Bineînțeles că nu, spun eu. Nadine Winters nu-și amintește niciodată să spună bună ziua sau la revedere.

— De asemenea, suntem surori, spune ea. Suntem lipite una de cealaltă.

— Și asta.

Îmi dă drumul și se urcă în camion.

În timp ce se îndepărtează, ochii mi se umplu de lacrimi. Măcar am reușit să mă abțin până acum. Măcar mi-am câștigat dreptul să plâng.

Albul și portocaliul de pe camionul de mutări se topesc în zare până când parcă ar fi o acuarelă care a fost lăsată în ploaie, iar familia mea se dezintegrează în dungi colorate. Mă uit cum urma lor se micșorează din ce în ce. O stradă.

Apoi două. Apoi trei. Apoi mă întorc, iar ei dispar și mă simt ca și cum aș fi o placă de beton care tocmai a fost spartă în două, doar pentru a realiza că interiorul meu nu s-a întărit niciodată.

Sunt terci.

Plâng tare acum. Nu suspin elegant. Plâng cu hohote urâte și gâfâitoare. Oamenii trec pe lângă mine pe trotuar. Unii se îndepărtează. Alții mă privesc cu simpatie. Când trece o femeie cam de vârsta mea, îmi întinde un șervețel fără ca măcar să-și încetinească pasul, iar eu îl strâng ca pe o pătură de bebeluș, incapabilă să fac altceva decât să plâng mai tare *și* să râd, cu abdomenul tresărindu-mi nervos.

E așa cum spunea mama: nu ești un adevărat newyorkez până când nu ești dispus să-ți exprimi emoțiile în mod deschis, și abia acum, după ce am luat decizia fermă de a rămâne, am trecut acest ultim prag.

Mă las pe pragul lui Libby – *fostul* ei prag – râzând și plângând atât de isteric încât nu mai pot distinge una de alta. Abia când telefonul începe să sune reușesc să mă stăpânesc cât de cât.

Îmi trag nasul, înghițindu-mi o parte din lacrimi, în timp ce îmi eliberez telefonul din buzunar și citesc ecranul.

— Libby? răspund. Este totul în regulă?

— Care-i treaba? spune ea.

— Nici o treabă. Îmi șterg ochii cu dosul palmelor. Tu?

— Nu mare brânză, oftează ea. Mi-a fost doar dor de tine. M-am gândit să te sun și să-ți zic salut.

Căldura îmi umple pieptul. Mi se strecoară în degetele de la mâini și de la picioare, până când este atât de multă încât mă doare. Sunt prea plină. Nimeni nu ar trebui să aibă atâta iubire în corp într-un singur moment.

— Cum arată New Yorkul acum? întreabă ea.

Au plecat de opt minute.

— S-a lipit piciorul lui Brendan de pedala de accelerație sau ceva de genul ăsta?

— Spune-mi, spune ea. Vreau să te aud pe tine descriindu-l.

Mă uit la forfota din jurul meu, la copacii care își arată primii stropi de roșu și galben pe frunze. Un bărbat descarcă lăzi de fructe la magazinul de peste drum. O doamnă în vârstă cu părul negru precum cerneala sub o pălărie albă de cowboy acoperită cu strasuri, scotocind printre DVD-urile de vânzare de pe masa pliantă a unui tip. (Eu și Libby am aruncat o privire înainte de a ne despărți și ne-am dat seama că optzeci și cinci la sută din colecție era cu filme cu Keanu Reeves, ceea ce

ridică întrebarea: oare acest om și Keanu Reeves au avut vreo despărțire dramatică?).

Simt mirosul de kebab gătit pe stradă, în depărtare se aud claxoane, iar o femeie care poate fi sau nu o actriță pe care am văzut-o în *Lege și ordine* trece grăbită, cu ochelari de soare uriași, plimbând un micuț Boston terrier care saltă vesel.

— Ei bine? spune Libby.

Are aerul de acasă.

— Tot la fel, nimic schimbat.

— Știam eu.

O aud zâmbind.

A vrut să merg cu ea, dar e fericită că am obținut ceea ce îmi doresc.

Am vrut ca ea să rămână, dar sper să găsească tot ceea ce caută și chiar mai mult.

Poate că dragostea nu ar trebui să fie construită pe o fundație de compromisuri, dar probabil că nici nu poate exista fără ele.

Nu genul acela de compromisuri care forțează doi oameni în forme în care nu se potrivesc, ci genul care le slăbește strânsoarea, care le lasă mereu loc să crească.

Compromisuri care spun: în inima mea va exista mereu un spațiu cu forma ta, iar dacă forma ta se va schimba, mă voi adapta.

Oriunde am merge, dragostea noastră se va întinde pentru a ne îmbrățișa, iar asta mă face să simt că... totul va fi bine.

CAPITOLUL 37

Pe data de 12 decembrie la ora unsprezece și douăzeci, mă îndrept spre *Freeman Books*.

Este singura zi din an pe care mi-am luat-o întotdeauna liberă la agenție și, de îndată ce am început la editura Loggia, am cerut și acolo să am zi liberă atunci.

Curba de învățare este brutală, dar după atâția ani în care am știut exact cum să-mi fac treaba, provocarea este entuziasmantă. Trec prin fiecare dintre manuscrisele autorilor pe care i-am moștenit, ca un arheolog la un sit de săpături nou-descoperit.

Este posibil să fii un fanatic al redactării cărților? Dacă da, asta sunt eu.

Era cât pe ce să nu mă bucur că lipsesc azi de la serviciu, dar dacă tot nu voi fi la birou, măcar voi fi înconjurată de cuvinte.

Merg pe jos fără să mă grăbesc, bucurându-mă de o rază de soare surpriză care topește zăpada pe trotuar, iar căldura slabă se infiltrează în haina mea preferată cu model *herringbone.* La restaurantul unde lucra mama, îmi cumpăr o cafea și o brioșă. A trecut mult timp de când nu m-a mai recunoscut nimeni aici, dar sunt destul de sigură că lucrează aceeași casieră care ne-a taxat pe Libby și pe mine pe 12 decembrie *anul trecut,* iar asta e suficient pentru a mă umple de un plăcut sentiment de apartenență.

Apoi simt o durere ascuțită, ca și cum m-aș fi atins de partea rănită a inimii mele: „Charlie ar trebui să fie aici”. Nu evit să mă gândesc la el, așa cum făceam cu Jakob. Chiar dacă mă doare, atunci când gândul îmi străbate mintea, e ca și cum mi-aș aminti de o carte preferată. Una care te-a lăsat eviscerată, desigur, dar una care te-a și schimbat pentru totdeauna.

Trec pe lângă o florărie cu un cort de plastic încălzit în jurul fațadei și mă aplec să cumpăr un buchet de flori dintre care unele au petale de un roșu intens, altele frunze verzi argintii și flori mici și albe. Nu mă pricep la tipurile de flori, dar acestea trebuie să fie rezistente ca să înflorească iarna, iar eu le respect pentru asta.

La unsprezece și patruzeci și cinci, sunt încă la două străzi distanță, iar telefonul meu vibrează în buzunarul hainei. Mutând buchetul sub braț, cotrobăi prin buzunar, apoi îmi smulg mănușa cu dinții ca să deblochez telefonul și să citesc mesajul lui Libby.

La mulți ani! scrie, ca și cum i-ar trimite textul direct mamei.

La mulți ani, îi scriu înapoi, cu o înțepătură în piept. E greu să fim departe una de alta astăzi. E prima dată când trebuie să fac asta fără ea.

FaceTime mai târziu? scrie ea.

Bineînțeles, spun eu.

Tastează un minut, în timp ce eu mă grăbesc să traversez ultimul bloc. Ai primit cadoul meu?

De când ne facem cadouri de ziua mamei? scriu eu.

De când suntem departe una de alta în ziua asta, spune ea.

Ei bine, eu nu ți-am luat nimic.

E firesc, spune ea. Poți să-mi rămâi datoare. Dar tu nu ți-ai primit cadoul încă?

Nu, scriu eu. Am ieșit.

Ah, spune ea. Ești deja la Freeman's?

În aproximativ trei secunde ajung. Deschid ușa cu umărul și pășesc în căldura familiară și prăfuită.

Te las, spune ea. Dar trimite-mi o poză când ajunge cadoul, bine?

Îi răspund cu un deget în sus și o inimă, apoi îmi las telefonul și mănușile în buzunare, ca să am mâinile libere pentru a căuta printre cărți.

Mă îndrept direct spre rafturile cu romane de dragoste. Anul acesta, voi cumpăra două exemplare din ce voi alege și îi voi trimite unul lui Libby. Sau, și mai bine, îl voi lua cu mine când o voi vizita de sărbători și la nașterea Numărului Trei.

În timp ce mă plimb și privesc sutele de cotoare imaculate, timpul se derulează în jurul meu cu încetinitorul. Nu trebuie să merg nicăieri. Nu am nimic de făcut.

Parcurg rezumatele și citatele de pe coperți, răsfoind unele dintre ultimele pagini și lăsându-le pe altele necitite.

Din nou și din nou, întreb: „Ce zici de asta, mamă? Ți-ar plăcea asta?”

Și apoi: „Mie mi-ar plăcea asta?” Pentru că și asta contează.

Ori de câte ori sunt în fața unui rând de cărți, parcă aud râsul zgomotos al mamei, simt mirosul ei cald de lavandă. O dată, eu și Libby eram atât de absorbite de activitățile noastre din ziua de 12 decembrie, încât, timp de vreo zece minute, nu l-am observat pe bărbatul în trenci de lângă noi care făcea tot posibilul să-și expună părțile intime.

(Când s-a întâmplat acest lucru, și am observat în sfârșit, m-am auzit spunând calm, dezinteresat – cu o carte încă în mână – „Nu”. Privirea de pe fața lui mi-a dat cel mai mare impuls de putere pe care l-am avut până acum, iar eu și Libby am râs săptămâni întregi de ceea ce altfel ar fi putut fi o experiență destul de traumatizantă.)

Așa că, deși sunt conștientă că mai sunt câteva persoane care se învârt în jurul meu la periferia câmpului vizual, nu recunosc exact pe nici una dintre ele până când nu întind mâna după romanul *Bădăranul* al lui January Andrews, doar pentru a vedea că și altcineva întinde mâna spre el în același moment.

Cei mai mulți oameni, cred, ar mormăi: „Îmi pare rău!” Dar mie îmi iese un „Ah!”

Nici unul dintre noi nu dă drumul cărții – tipic orășenilor – și mă învârt spre rivalul meu, fără să vreau să dau înapoi.

Inima mi se oprește.

Bine, sunt sigură că nu se oprește, de fapt. Sunt încă în viață.

Dar asta e, îmi dau seama, la asta se referă toate acele mii de scriitori care au încercat să descrie senzația de a-ți urma ani de zile traseul vieții doar pentru a te lovi de ceva care o schimbă pentru totdeauna.

Felul în care te străbate senzația, de la centru spre exterior. Cum o simți în gură și în degetele de la picioare deodată, o duzină de mici explozii.

Și apoi o desfășurare de căldură de la claviculă la coaste, la coapse, la palme, ca și cum doar văzându-l ar fi declanșat deschiderea unui fel de crisalidă.

Corpul meu a trecut de la iarnă la primăvară, cu toții ghioceii care se ridică prin zăpadă. Primăvara, vie și trează în sângele meu.

— Stephens, spune Charlie încet, ca o înjurătură, sau ca o rugăciune, sau ca o mantra.

— Ce faci aici? șoptesc.

— Nu sunt sigur cu ce răspuns să încep.

— Libby. Realizarea se înalță prin mine. Tu ești darul meu?

Colțurile gurii i se ridică, tachinându-mă, dar privirea îi rămâne blândă, aproape ezitantă.

— Într-un fel.

— În ce fel?

— *Goode Books*, spune el cu grijă, are o nouă conducere.

Îmi scutur capul, încercând să limpezesc ceața.

— A venit sora ta?

El scutură din cap.

— Nu. Sora ta.

Gura mi se deschide, dar nu iese nici un sunet. Când o închid din nou, lacrimile îmi întunecă ochii.

— Nu înțeleg.

Dar o parte din mine înțelege. Sau vreau eu să cred că înțeleg.

Am *speranță.* Și această speranță se înregistrează ca un nod de ațe de aur, strălucitoare, prea încâlcite pentru a putea fi înțelese.

Charlie strecoară înapoi pe raft cartea pe care am apucat-o amândoi, apoi se apropie și îmi ia mâinile într-ale lui.

— Acum trei săptămâni, spune el, eram la magazin când au apărut membrii familiei noastre.

— Familiei noastre? repet.

— Sally, Clint, Libby, spune el. Au adus un PowerPoint.

— Un PowerPoint? spun, cu fruntea încrețită.

Zâmbește.

— Era foarte organizat, spune el. Ți-ar fi plăcut la nebunie. Poate îți vor trimite o copie prin e-mail.

— Nu înțeleg, spun eu. Cum de ești aici?

— Au alcătuit o listă, spune el. „Doisprezece pași pentru a reuni sufletele-pereche" care, apropo, conținea mai multe citate din Jane Austen. Nu sunt sigur dacă de vină a fost Libby sau tata. Dar ceea ce vreau să spun este că au adus câteva argumente convingătoare.

Lacrimile îmi inundă ochii, nasul, pieptul.

— Cum ar fi?

Un zâmbet plin, strălucitor; o furtună electrică în spatele ochilor săi.

— Cum ar fi că sunt disperat să-ți văd Pelotonul în realitate, spune el. Și trebuie să știu dacă salteaua ta merită toată această publicitate. Și, cel mai important, sunt al naibii de îndrăgostit de tine, Nora.

— Dar... dar tatăl tău...

— A terminat mai devreme kinetoterapia, spune el. În Power-Point scria că a terminat cu onoruri, dar sunt optzeci și opt la sută sigur că nu este un lucru real. Și Libby a preluat magazinul. Fetele se dezlănțuie acolo în fiecare zi, iar Tala face skanderbeg cu oricine încearcă să plece fără să cumpere ceva. E minunat. Libby a mai zis să-ți spun că ea și Brendan sunt „săraci în Manhattan, dar bogați în Carolina de Nord", așa că, după ce va veni copilul, directoarea Schroeder o va ajuta cât timp Libby își va lua un concediu, apoi, când va fi pregătită să se întoarcă la muncă, va angaja o bonă, așa că ar trebui să nu-ți mai faci griji chiar înainte de a începe.

Râd printre lacrimi și scutur din nou din cap.

— Ai spus că mama ta nu ar lăsa niciodată pe cineva din afara familiei să conducă magazinul.

Ochii lui mă fixează și expresia lor devine serioasă.

— Cred că speră că Libby nu va rămâne în afara familiei pentru totdeauna.

Asta e tot. Barajul se rupe și izbucnesc în lacrimi de fericire, moment în care Charlie îmi ia fața între palme.

— Le-am spus părinților mei că nu-i pot părăsi dacă au nevoie de mine, și știi ce au spus?

— Ce?

Vocea mea se sparge de vreo patru ori pe această singură silabă.

— Au spus că *ei* sunt părinții. Vocea lui este plină de lacrimi, gâtuită. Se pare că nu au nevoie de nimic de la mine, decât să fiu fericit. Și nu le-ar displăcea să aibă o noră sexy.

Nu știu dacă să râd sau să plâng și mai mult, sau poate doar să țip din toți plămânii. Un țipăt

emoționat, nu speriat. (Așa ar trebui să spui *Spaaaahhh*?)

— Citatul exact din Sally? spun.

El zâmbește.

— Parafrază.

Nodul se desface, se desfășoară în mine, ajungând în sus prin gât și înrădăcinându-se în stomac pe măsură ce el continuă.

— Nora Stephens, spune el, mi-am zdruncinat creierii și asta e tot ce mi-a venit mai bun în minte, așa că sper din tot sufletul să-ți placă.

Privirea i se ridică, apoi se deschide totul la *el,* fața lui, postura lui, *el,* cel *alcătuit din muchii* ascuțite și bucăți zimțate și umbre, totul familiar, totul perfect. Nu pentru altcineva, poate, dar perfect pentru mine.

— Mă mut înapoi la New York, spune el. Îmi găsesc o altă slujbă de redactor, sau poate mă ocup de impresariat, sau încerc să scriu din nou. Tu lucrezi la Loggia și suntem amândoi ocupați tot timpul, iar acolo, în Sunshine Falls, Libby conduce afacerea locală pe care a salvat-o, iar părinții mei îți răsfață nepoatele ca pe niște nepoți pe care și-i doresc cu disperare, iar Brendan probabil că nu se pricepe prea bine la pescuit, dar se relaxează și chiar își ia vacanțe plătite cu sora ta și copiii lor. Iar noi doi ieșim la cină. Oriunde vrei, oricând vrei. Ne distrăm din plin ca orășeni și suntem fericiți. Mă lași să te iubesc cât de mult știu că pot, atât de mult timp cât știu că pot, iar tu ai totul, la naiba. Asta-i tot. Asta e tot ce am putut să fac și sper din tot sufletul să spui...

Îl sărut atunci, ca și cum nu ar fi cineva care citește unul dintre romanele din seria *Bridgerton* la doi metri distanță, ca și cum ne-am fi regăsit pe o insulă pustie după luni de zile de despărțire. Mâinile mele în părul lui, limba mea prinzându-se între dinții lui, palmele alunecându-i pe spatele

meu și strângându-mă la piept în cea mai publică pipăială pe care am reușit să o facem până acum.

— Te iubesc, Nora, spune el când ne despărțim câțiva centimetri ca să respirăm. Cred că iubesc totul la tine.

— Chiar și Pelotonul meu? întreb.

— Un echipament grozav, spune el.

— Faptul că îmi verific e-mailul după orele de lucru?

— E mai ușor să împărtășești povești erotice cu Yeti fără să trebuiască să traversezi camera, spune el.

— Uneori port pantofi *foarte* nepractici, adaug eu.

— Nu e nimic nepractic în a arăta sexy, spune el.

— Și cum rămâne cu pofta mea de sânge?

Pleoapele i se fac grele când zâmbește.

— Ăsta, spune el, ar putea fi lucrul meu preferat. Fii rechinul meu, Stephens.

— Sunt deja, spun eu. Întotdeauna am fost.

— Te iubesc, spune el din nou.

— Și eu te iubesc.

Nu trebuie să forțez cuvintele să treacă de un nod sau prin menghina unui gât încordat. Este pur și simplu adevărul, și iese din mine ca o șuviță de fum, ca un suspin, ca încă o floare care plutește pe un curent care poartă miliarde de flori.

— Știu, spune el. Pot să te citesc ca pe o carte.

EPILOG

ȘASE LUNI MAI TÂRZIU

În vitrină sunt baloane, în față e o tablă pe care scrie cu creta. Prin strălucirea blândă a geamului, se poate vedea mulțimea care se învârte, toastând cu pahare de șampanie, vorbind, râzând, răsfoind cărți.

Pentru cei neinițiați, ar putea părea o petrecere aniversară. Există, la urma urmei, o fetiță cu valuri de păr blond auriu – care a împlinit patru ani de curând – care a furat o brioșă din turnul din spatele magazinului, și se desfășoară acum în opturi amețitoare printre picioarele adulților, lovindu-se de scaune și de rafturi, cu gura plină de glazură mov.

Sau mulțimea ar putea să o sărbătorească pe sora ei mai mare, cu bretonul drept și cenușiu, care a învățat în sfârșit, după mari eforturi, să citească. (Acum își petrece aproape fiecare zi cu picioarele încrucișate, într-un puf verde din interiorul sălii de lectură pentru copii, cu o carte în poală.) Sau totul ar putea fi pentru bebelușul de pe șoldul femeii cu părul roz. A mers de-a bușilea pentru prima dată în urmă cu doar nouă zile (deși cu spatele, și doar pentru o secundă) și ai crede că a câștigat Premiul Nobel, după țipetele din convorbirea video cu mama și mătușa ei. („Fă-o din nou, Kitty! Arată-i mătușii Nono cum ești cea mai agilă și atletică bebelușă din toate timpurile!”)

Există motive de sărbătoare și pentru soțul femeii cu părul roz. După *săptămâni întregi* de urmărit pescarii de la clubul local de pescuit sportiv, a prins în sfârșit ceva în acea dimineață devreme, când ceața era încă destul de densă peste râu – chiar dacă a fost doar un sutien foarte mare.

Copila de patru ani care fură prăjituri îi trece printre picioare și se lovește în plin de bărbatul înalt și mai în vârstă care folosește bastonul. Ea chicotește în timp ce el îi zburlește părul. Cineva îl mângâie pe braț și îl felicită că în sfârșit s-a retras.

— Acum am mai mult timp pentru a curăța jgheaburile de acasă, spune el.

Poate că toată lumea se află aici pentru a o onora pe femeia cu ochi blânzi și riduri, care se mișcă într-un nor de iasomie și iarbă – două dintre picturile ei tocmai au fost acceptate într-o expoziție de grup.

Sau ar putea sărbători faptul că magazinul care găzduiește petrecerea tocmai a avut cea mai profitabilă lună din ultimii opt ani.

S-ar putea să fie pentru că, după luni de lucru ca freelancer, bărbatul cu sprâncene groase și cu un zâmbet bosumflat tocmai a acceptat o ofertă de muncă la *Wharton House Books*, un post cu câteva trepte mai sus decât atunci când a lucrat acolo prima dată. Sau totul ar putea avea legătură cu cutiuța de catifea pe care nu se poate opri să n-o răsucească în buzunarul de la haină. (Nu este nimic în ea; femeia i-a menționat odată că, dacă s-ar căsători cu el, ar vrea să aleagă ea însăși inelul.) Sau că femeia cu părul blond platinat care se sprijină de el știe deja de câteva săptămâni ce va spune. (A făcut o listă de argumente pro și contra, dar a sfârșit prin a scrie doar numele lui la *pro* și *eventual să port o bijuterie pe care nu am ales-o pe viață????* la *contra*).

Petrecerea în cauză ar putea fi, de asemenea, pentru femeia cu ochelari groși ca o sticlă de cola, care strânge la piept un pahar de șampanie în timp ce se apropie de microfonul din centrul librăriei, unde un teanc de cărți gri-argintii este aranjat pe o masă, în fața unei săli pline cu cititori care tac, extaziați, așteptând ca ea să vorbească, să prezinte această nouă poveste unei lumi care nu mai are răbdare.

— Pentru toți cei care vor totul, începe ea, fie să găsiți ceva care să vă fie mai mult decât suficient.

Se întreabă dacă ceea ce urmează ar putea vreodată să se ridice la înălțimea așteptărilor.

Nu știe. Niciodată nu poți ști.

Oricum, întoarce pagina.

MULȚUMIRI

De fiecare dată când scriu o carte, lista persoanelor cărora trebuie să le mulțumesc crește, în timp ce șansele ca eu să îi pomenesc pe toți cei care merită o felicitare sinceră se micșorează. Dar am de gând să încerc oricum, pentru că adevărul este că nu aș fi fost aici, în această carte pe care o țineți în mână, fără ajutorul esențial al atâtor oameni.

Vă mulțumesc în primul rând vouă, iubita mea familie de la Berkley: Amanda, Sareer, Dache', Danielle, Jessica, Craig, Christine, Jeanne-Marie, Claire, Ivan, Cindy și toți ceilalți. Îmi place atât de mult să fac parte din această echipă și mă simt cu adevărat cea mai norocoasă scriitoare de pe planetă că am aterizat printre niște iubitori de carte atât de inteligenți, talentați, pasionați și motivați ca voi. Aprecieri uriașe și pentru Sandra Chiu, Alison Cnockaert, Nicole Wayland, Martha Cipolla, Jessica McDonnell și Lindsey Tulloch.

De asemenea, trebuie să mulțumesc echipei mele incredibile din Marea Britanie de la Viking, în special lui Vikki, Georgiei, lui Rosie și lui Poppy.

Recunoștință imensă lui Taylor și întregii echipe de la Root Literary – inclusiv, dar nu numai, lui Holly, Melanie, Jasmine și lui Molly. Voi toți sunteți jumătatea mai organizată, mai pricepută și mai pragmatică a creierului meu și aș fi pierdută în această meserie fără voi. Mulțumiri uriașe și lui Heather și celorlalți de la Baror International pentru că mi-au adus opera în mâinile cititorilor din întreaga lume, și neobositei mele agente de film, Mary, precum și lui Orly, Nia și restului echipei de la UTA.

Industria editorială are o mulțime de zâne bune, iar eu vreau să le mulțumesc câtorva care m-

au ajutat în ultimii câțiva ani: Robin Kall, Vilma Iris, Zibby Owens, Ashley Spivey, Becca Freeman, Grace Atwood și Sarah True.

În plus, nu aș fi fost unde sunt astăzi fără Book of the Month Club *și* librăria mea locală independentă Joseph-Beth, ca să nu mai vorbim de toate celelalte magazine independente din SUA și nu numai, care m-au sprijinit cu atâta amabilitate și au găzduit evenimente virtuale în acești ultimi doi ani ciudați. Ați muncit atât de mult pentru a găsi modalități de a conecta autorii și cititorii în pandemie, iar eu vă sunt cum nu se poate mai recunoscătoare.

Unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult în ceea ce privește publicarea în acest spațiu este că am ocazia să menționez atât de mulți oameni amabili, generoși, amuzanți, inteligenți, empatici, cu care am avut norocul să mă intersectez. Printre aceștia se numără Brittany Cavallaro, Jeff Zentner, Parker Peevyhouse, Riley Redgate, Kerry Kletter, David Arnold, Isabel Ibanez, Justin Reynolds, Tehlor Kay Mejia, Cam Montgomery, Jodi Picoult, Colleen Hoover, Sarah MacLean, Jennifer Niven, Lana Popovic Harper, Meg Leder, Austin Siegmund-Broka, Emily Wibberley, Sophie Cousens, Laura Hankin, Kennedy Ryan, Jane L. Rosen, Evie Dunmore, Roshani Chokshi, Sally Thorne, Christina (și) Lauren, Laura Jane Williams, Jasmine Guillory, Josie Silver, Sonali Dev, Casey McQuiston, Lizzy Dent, Amy Reichert, Abby Jimenez, Debbie Macomber, Laura Zigman, Bethany Morrow, Adriana Mather, Katie Cotugno, Heather Cocks, Jessica Morgan, Victoria Schwab, Eric Smith, Adriana Trigiani și (naratoarea mea de audiobook absolut perfectă, prietena și colega mea) Julia Whelan.

Restul prietenilor mei și familia mea: știți voi cine sunteți, și vă iubesc foarte mult. Vă mulțumesc pentru dragostea, sprijinul și răbdarea

voastră. Nu există nimeni altcineva cu care să fi preferat să mă aflu în carantină.

Și în cele din urmă, cele mai mari mulțumiri pentru toți cei care au citit, recenzat, cumpărat, împrumutat și postat despre cărțile mele. Mi-ați oferit un dar incredibil și nu voi înceta niciodată să-l apreciez.

Notes

[←1]

National Association for Stock Car Auto Racing – companie privată care organizează curse de automobile produse în serie, îmbunătățite

[←2]

În limba engleză, *Goode* și *good* (bun) sunt omofone. De aici jocul de cuvinte – „good books” (cărți bune)

[←3]

Păstor

[←4]

Peter – termen argotic pentru „penis”

Table of Contents

1
2
3
4
←1
←2
←3
←4

Table of Contents

1	410
2	411
3	412
4	413
←1	113
←2	134
←3	197
←4	205